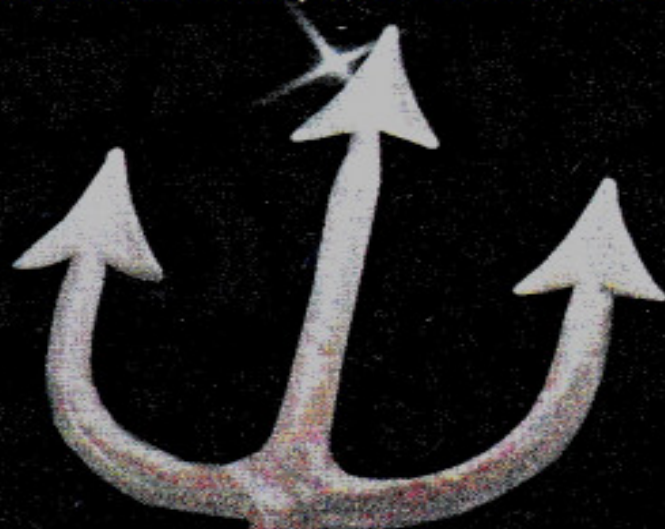

ZOTOV®

Гаранция – такава нещо не сте чели никога!

едиксир

в АДА

Климатът в рая е по-добър, но компанията в ада е по-интересна

ZOTOB EЛИКСИР В АДА

Превод: Ива Николова

chitanka.info

Зотов с удоволствие ще ви почерпи с един Еликсир в Ада.

Гаранция — такава нещо не сте чели никога!

Климатът в Рая е по-добър, но компанията в Ада е по-интересна.

Кой ли според вас отива в Ада? Това се оказва едно пренаселено място. Ето, Клеопатра работи в обществена пералня, Пушкин продава билетчета, а Брус Ли е кротък учен. А защо ли Мерилин Монро е намалила бюста си до нула? Тук телевизионните реклами не спират, а питиетата се сервират винаги топли. Почти като на Земята. С тази разлика, че тук всичко е вечно. Но дори и в Ада се случват мистериозни убийства. А пък как ли може да умре този, който вече е мъртъв? Бившият царски офицер Калашников вече стотина години работи в Отдел „Наказания“. И сега е по петите на хладнокръвен убиец, който елиминира най-известните обитатели на Ада.

„Еликсир в Ада“ е блестящо изпипана сатира, изпълнена с неочаквани поврати, черен хумор и скандални пародии на съвременната действителност. Остроумно и забавно приключение, което ще си поиграе с въображението ви и ще ви разплаче от смях.

ПРОЛОГ

Мили боже, ама че жега. Още не бе започнал да копае и само след минута вече беше вир-вода. Дебелият плат залепна по тялото му като втора кожа и се пропи с влагата, а въздухът беше горещ и сгъстен като масло, направо с нож да го режеш. Жалко, че вече нямаше нито един помощник и нямаше нито копейка да плаща за услугите на работниците. Какво да се прави, налагаше се да копае сам.

Той плю по навик на изранените си длани и лопатата отново се заби в сухата почва. Ситната прах се вдигна в облаче и увисна в задушното пространство. Търсачът вече на два пъти си жабури устата с водата от каната, но пръстта продължаваше да хрущи гадно между зъбите му.

Изкопът вече стигаше почти до гърдите му, но очевидно му оставаше да копае още дълго. Търсачът беше преровил тази местност надлъж и нашир и околността приличаше на решето — цялата беше на дупки. Нима и това донесение щеше да се окаже фалшиво като предишните? Щеше му се да вярва, че няма да е така, тъй като източниците в губернаторската библиотека можеха да се смятат за сигурни. Щом тамошните архивари бяха взели пари, значи бяха подали подробна информация, а не както миналия път... Само като си помисли човек в какъв свят живеем... За да даде рушвет на правилните хора, се наложи да позлати ръчичките на чиновниците от ниските нива, та да го заведат при нужния човек. И направо не му се искаше да си спомня колко злато струваше самата карта на находката. Наложил му се да продаде къщата на майка си.

Явно щеше да му се наложи да копае до вечерта. Предишните рани по ръцете му още не бяха зараснали, а днес вече се появиха нови. Той завъртя глава, опитвайки се напразно да изтърси прахоляка от косата си.

Дълбочината на изкопа стигна до врата му, а пръстта се посипа от ръбовете на ямата. Още малко и силите щяха да го напуснат, и той щеше да зареже всичко и да се отправи към къщичката на Мустафа,

както се случваше много пъти досега. Вече почти бе изгубил надежда, когато лопатата се заби и пружинира върху нещо твърдо. Търсачът в един миг изгуби сили и падна на колене, разглеждайки трескаво пръстта по ръцете си. Задъхвайки се, той не можа да сподави крясъка си. По дяволите! Това беше дърво. Най-обикновено парче изгнило и почерняло от времето дърво, което се разпадна на прах. Колко такива фалшиви находки беше изкопал тук... И направо го обземаше ужас, като си помислеше колко още щеше да изкопае.

Злобата заслепи очите му. Той се изправи на крака и ядосано удари дървената гнилоч с лопатата, влагайки в този удар цялото си съжаление за изхарчените напразно пари, които даде за рушвета. Най-неочаквано започна да се хлъзга, не успя да се задържи на повърхността и пропадна почти до кръста в дупката, която внезапно се образува под краката му. Лопатата се изплъзна от ръцете му и се плъзна лекичко в ямата. Боже мой...

Нима това наистина беше въпросното скривалище?! Той не вярваше на очите си. Това плесенясало парче дърво ли? О, не! Изглежда, това бяха остатъци от врата към малка пещера... Към изкопан от някого тунел. Търсачът се преви и като се задъхваше, започна трескаво да се провира през тесния отвор, който приличаше на мечка дупка. Това е! Нима наистина се бе озовал на мястото, което търсеше толкова дълго? Да. Беше повече от очевидно, че ОНОВА НЕЩО е тук...

Под земята почти нямаше въздух. Придвижвайки се с огромно усилие в полумрака, търсачът плъззеше през тесния тунел и хлипаше, предвкушвайки радостта си. И само след няколко минути се натъкна в тъмното на нещо топло и грапаво. Пламъчето на газената му лампа едва потрепваше, той не виждаше почти нищо и се опитваше опипом да определи какво представлява намереният предмет. Май че това беше сандък. Да, голям сандък от някакво почти изгнило дърво също като вратата на пещерата. То почти се разпадна, а вътре нещо проблесна. Кашляйки от прахта, която напълни белите му дробове, и дерейки ръцете си, Търсачът разчупи дървените пръти. Вдигна лампата и присви очи. Какво беше това? Сандък или саркофаг от бронз, позеленял от времето. Интересно защо ли от него се разнасяше толкова странна миризма?

Без да осъзнава какво върши, избърса внимателно с ръкав лицето, изсечено в профил върху капака на саркофага. В косите на човека с античен хитон се виеха бронзови змии, а очите му нямаха зеници и изглеждаха като на слепец. Когато отново приближи угасващото пламъче към главичките на змиите, Търсачът едва не изпусна лампата. Лицето от окисленото ваяние над масивната ключалка му беше много добре познато.

Когато след четирийсет минути разби на парчета ключалката и захвърли огънатата лопата, той ясно осъзна, че и този път не е извадил късмет. Гадните архивари го бяха подвели. Търсачът отново не откри онова, което търсеше толкова дълго.

Но сега това вече не го вълнуваше. Беше намерил нещо много по-хубаво...

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

ОБЕКТ НОМЕР ЕДНО

2 часа и 58 минути

Не се знаеше дали съседите бяха чули страшния вик на отчаяние и ужас, който можеше да ти скъса сърцето. Но при всички случаи никой от тях не беше напуснал леглото си, тъй като бяха свикнали да чуват воплите зад стената всяка нощ. Иначе ситуацията, която се бе създавала в стаята на един от обитателите, може би малко по-късно щеше да се развие по съвсем друг начин.

— А-а! Помощ! Майчице! Някой да помогне, моля ви!

Той се събуди, облян в студена пот, и рязко отметна мокрия от пот чаршаф от себе си. Отново същото... Докога щеше да продължава това? Кошмарните образи се взривяваха в пулсиращата му от божа глава като фойерверки. И виждаше миришеща остро разпенена тъмна кръв... Очи, покрити с белезникава пелена... Ръце на мъртвец, които стърчаха изпод земята... Измъчен от виденията си, седна на леглото, покри лице с треперещите си длани и едва успя да разтърка залепналите си клепачи.

Само като си помислеше, че вече шест години сънува един и същи сън... Когато и да заспеше, дори и да задремеше само за минутка на задната седалка на автобуса, докато се връщаше от омразната си работа, отново чуваше воплите и виждаше разкривените лица и телата, които се гърчеха в конвулсии. Естествено, той не се призна за виновен пред Главния съд и посветените щяха да разберат защо — той беше прав. Действаше в интерес на страната и от сутрин до вечер се стараеше да осигурява щастието на всички граждани... И затова присъдата в никакъв случай не можеше да се нарече справедлива. Като че ли само той беше такъв на този свят!

Ами хората, които влязоха в Учреждението след него... Та той беше същински ангел в сравнение с онези манааци. И защо го подложиха на такова нечовешко наказание? Озова се в Града вече на доста зряла възраст, трябваше редовно да се напива, пък и

главоболието му направо го съсипваше. Но коя ли от тези твари се интересуваше от такива неща?

Той погледна будилника. Светещите цифри показваха точно три часа през нощта. Близко минута опипва куцата масичка до леглото си, но така и не откри копчето, с което да включи лампата, и събори чашата с вода. „По дяволите!“ — помисли си тъжно и се подсмихна на абсурдната си ругатня. Стана от леглото и тръгна опипом към банята. Очите му още не бяха свикнали с мрака и след като направи няколко крачки, налетя на рамката на вратата. Мъжът изруга отново и се хвана инстинктивно за удареното си коляно. Къде ли беше шибаната дръжка на вратата? Аха, май че я намери.

Някакъв човек с шлифер мълниеносно се появи зад гърба му. Той не видя ръцете, които посегнаха към него, а само изхърка ужасен, когато увитата в примка жица се вряза във врата му. Болката беше ужасна и непоносима, а кожата му веднага се разкъса на няколко места. Той отскочи инстинктивно вляво и вирна рязко глава нагоре като кон след водопой. Вледеняващ душата му шепот изрече: „Най-сетне!“ и в същата секунда мъжът усети капчица от някаква течност по устните си. Адското парене, което обхвана цялата му уста, напомняше за изгаряне от разтопено олово. Убиецът вече не го държеше. Мъжът падна на пода и започна да се търкаля, крещейки беззвучно и раздирайки с нокти кожата на врата си. Чудовищният пламък го изяждаше отвътре, превръщайки вътрешностите му в сива пепел, пръстите му се сгърчваха и се разсипваха на прах, а устните му почерняваха и ставаха на въглен. Имаше чувството, че е изминала цяла вечност, но всъщност предсмъртните му конвулсии не продължиха повече от три секунди.

Убиецът направи няколко безшумни крачки по килима, седна до мъжа и щракна запалката си. За миг пламъкът освети лицето му. „Здрасти“ — каза с добре познат глас убиецът и това беше последното, което собственикът на жилището успя да чуе. Тялото му се разпръсна по пода във вид на овъглена искряща пепел, а токът на контешкия ботуш от змийска кожа смачка със силен пукот димящите остатъци от онова, което само до преди миг имаше формата на лице...

ВТОРА ГЛАВА

УРОДЛИВО УТРО

6 часа и 02 минути

Както винаги Калашников се събуди доста рано и причина за това бяха дивашките крясъци зад стената. Беше обикновено сиво утро — такава, каквото бе през последните осемдесет и пет години. Наемателите на съседното жилище непрекъснато се сменяха, но проблемите им винаги бяха едни и същи. Виковете плавно преминаха в истеричен писък, в който се долавяше страдание.

Алексей нямаше нужда да гадае какво се случва в този момент там, тъй като Управлението за наказания не се отличаваше с изобретателна фантазия. В стаята на бойците от „Ал Кайда“ отново бяха пуснали расови свине, които на всичкото отгоре бяха намазани с мас, та кошмарът да е пълен. Терористите пристигнаха съвсем наскоро и още не бяха свикнали с мястото, на което се намираха. Обикновено за някакви си петдесет години човек се примирява с какво ли не и понася наказанието си тъпо и безропотно като крава в обор. Тъй като, ако си се държал добре, средното по продължителност възмездие продължаваше най-малко сто хиляди години, а след това дори и най-зверските мъчения се превръщаха в съвсем обичайна процедура, да речем, като сутрешната гимнастика.

Калашников се протегна, докато костите му изпукаха, и си спомни как преди година и половина в това жилище доведоха Аслан Каскадов. Заринатите в книгата си бюрократи от Управлението за наказания, лишени от каквото и да било въображение, също решиха да го плашат със свине. Само че по съветско време едва ли имаше един кадрови военен, който поне веднъж да не е опитвал свинско, особено като се имаше предвид с каква помия ги хранеха във войнишките столови. След като видя, че свинете не въздействат на Каскадов, шефът наби канчетата на цялото учреждение. „Това тук да не ви е Сочи! Това тук да не ви е курорт!“ Проблемът беше решен едва след седмица с помощта на свежо попълнение в лицето на един нов креативен мениджър, който постъпи на работа след катастрофа в Москва. По

негово предложение изпратиха бившия президент като „новобранец“ в ремонтния взвод, където се разпореждаха „старите пушки“ от противниковата армия, които до един бяха участвали във войната в Кавказ. Каскадов вече трети месец удържаше положението сред „старите пушки“, макар да беше ясно, че никой не би могъл вечно да чисти всеки ден тоалетните чинии с четка за зъби.

Алексей отвори очи с огромно усилие. Отново видя стаичката, с която бе свикнал — съдраните ѝ тапети от вестници, тавана с петна, издутия жълт линолеум. Както и изсъхналият фикус, който му подари наивната Мария-Антоанета и който не беше поливал вече трета година. Големината на цялото жилище беше само трийсет квадратни метра заедно с кухнята. Какво пък, макар и да бе скапано, все пак си беше негово. Защото някои чакаха по четиристотин години на опашка за собствено жилище.

В това време зад стената се вихреше истинска вакханалия. И не можеше да се разбере кой врещи по-силно — свинете или бойците. Добре де, той беше наясно, че повече няма да може да заспи. Макар че за какъв сън можеше да става дума, при положение че закъсняваше. Проклетият будилник отново не работеше.

Алексей наплиска лицето си с ръждива ледена вода и се погледна в спуканото мътно огледало над умивалника. Видяното не му хареса. От огледалото го гледаше мъж с кестеняви коси, кафяви очи и набола четина, чиято вежда бе разсечена от едва забележим белег. Какво ли намери в него Алевтина? Направо ума му не го побираше. Всъщност в момента беше крайно неподходящо да си спомня за нея.

Калашников погълна чашата отвратително царевично кафе, облече си ризата и бързо я закопча. Мързеше го да си вземе душ, още повече че в офиса имаше прекрасна баня, макар и без гореща вода, но пък гореща вода нямаше в целия град. Докато намъкваше панталоните си, подскачайки на един крак, той сграбчи черното си сако от леглото и хвърли бегъл поглед към часовника. Асансьорът не работеше вече от половин година, а старият му автомобил „Победа“ ръждясваше в гаражната клетка. Вчера не можа да зареди с бензин, защото на бензиостанцията имаше огромна опашка, а безплатните му талони свършиха преди седмица.

Алексей слезе на бегом по стълбището от осемдесет и седмия етаж и бутна с рамо изкривената врата на входа, покрита с олющена

зелена боя. В очите му блесна огромният светец билборд с рекламата на „Кока-кола“ и въпреки че бе свикнал с нея, той инстинктивно се смръщи. Трябваше да отдаде дължимото на Управлението за наказания, защото такива шегички се използваха като възможно най-универсални мъчения. От рекламите страдаха всички — и привържениците на „Ал Кайда“, и антиглобалистите, и комунистите, и дори бившите граждани на САЩ, които бяха абсолютно уверени, че поне тук няма да видят тази реклама. Да не говорим за самите служители на „Кока-кола“, на които им се повдигаше само от вида на тези билбордове. Разбира се, имаше и служители, които много се радваха на ярките плакати в червено и бяло, но все пак Учреждението не ядеше хляба си напразно и веднага ги заселваше в онази част на града, където висяха рекламите на „Пепси-кола“...

Калашников притича покрай павилиончето със залепена накриво бележка „Бира няма в понеделник и през всички останали дни“, задържа се на спирката само за миг и едва успя да скочи в раздрънкания автобус, който се носеше с реактивна скорост. В града никой не използваше таксите и изобщо не беше ясно защо съществуваха, при положение че за тях наемаха само слепи шофьори. Те прекрасно се ориентираха в потока от коли по миризмата на бензин, но малко хора можеха да се примирят с факта, че таксиджиите винаги закарваха клиентите си на друг адрес. Разноцветните автобуси в града бяха само индийски и не стига, че в тях натъпкваха по двеста души, но и още толкова висяха на гроздове на вратите им.

Алексей се вкопчи в басмяната пола на една жена, която се държеше за перилото, и отново хвърли поглед към часовника си. Вече закъсняваше с три минути. Имаше случаи, когато шефът уволняваше хора заради това, че са пристигнали само една секунда по-късно, и никой не знаеше къде изчезваха те сетне. Уж нямаше нищо по-лошо от това да живееш в града, но от личен опит Калашников знаеше, че има и още как. Например на тях нищо не им костваше да не ти позволят да се видиш със семейството си цели петстотин години.

Щом се сети за семейството си, той се натъжи още повече. Ама че тъпотия! Вече измина почти цял век, а той все не можеше да се успокои. И взе решение. Каквото и да се случи, вечерта ще се отбие в китайския квартал, ще си поръча гарафа водка и кротко ще се напие.

Автобусът едва не се обърна на поредния завой, изсвистя страдалчески със спирачките си и спря до хилядаетажната сграда на Управлението за наказания. И макар Алексей да беше любимец на шефа, много добре знаеше, че той не би простил закъснение от четвърт час дори на родната си сестра. Калашников се втурна в сградата, размаха пластмасовата си карта пред портиера ескимос и в движение се напъха в претъпкания железен асансьор.

— Здравейте! — усмихна се Калашников на колегите си и си пое дъх. — Какво ново?

В отговор последва мълчание. Когато асансьорът, който се движеше надолу, стигна някъде към двайсетия етаж, един от присъстващите се съжали над него и едва чуто прошепна в ухото му какво ново се е случило в Учреждението тази сутрин. И Калашников страшно съжали, че изобщо е легнал да спи през тази нощ. Но вече беше късно за това...

ТРЕТА ГЛАВА ЕЛИКСИРЪТ

малко по-рано, около 4 часа и 26 минути

Той вече знаеше какво трябва да направи. Отначало се движеше в кръг, обърквайки следите си, в случай че пуснат копоите по дирите му. Остави стария велосипед в гаража, тъй като там нямаше пазач, всичко беше на самообслужване и нямаше нито един свидетел на това, че е тръгнал и се е върнал. Прокрадна се тихо по скърцащото стълбище, което водеше към жилището му, като за целта му се наложи да се вслушва в звуците наоколо, след като стъпи на всяко стъпало, и се добра до своята врата почти пълзешком. Лекичко и почти безшумно пъкна ключа в ключалката, а едва доловимото щракване му прозвуча като ужасен грохот.

Съседка на етажa му беше бдителната фрау Браунщайнер, а годините, които беше прекарала като надзирателка в концлагера на СС „Майданек“, бяха научили безкраката старица да спи толкова леко, че чуваше комарите още докато се приближаваха към района. Ярката светлина го удари в очите, защото беше включил лампата още преди да излезе, тъй като можеха да проверят показателите на брояча, а по този начин той щеше да докаже, че не е излизал през нощта — уж не му се е спяло и е чел книга. Но в момента така или иначе беше късно за сън. Скоро пигмеите с факлите щяха да се покатерят на уличните лампи и след малко вече щеше да е време да тръгне към омразната си работа.

Килърът се отпусна на леглото, без да съблича шлифера си, но преди това не забрави да събуе ботушите си и да ги остави върху черния линолеум с насочени един срещу друг върхове. Той лежеше по гръб, без да затваря очи, а устните му бяха разкривени в сладострастна усмивка. Горещото, страстно желание да причини нечия смърт често се вселяваше в задушните му нощи, когато, гърчейки се от безсилна злоба, впиваше зъби във възглавницата. Погледна към нощното шкафче, където стоеше плоската кутийка с ампулите еликсир, усмихна се още по-широко и облиза изсъхналите си устни. Нощната пеперуда

на тавана кацна върху нажежената крушка под старомодния метален абажур и изгоря, а из стаята се разнесе неприятна миризма.

Еликсирът беше достатъчно и стигаше най-малко за три кандидатури. Така че вече със сигурност можеше да си представи какво щеше да настане в града... Шок и изненада. Телевизията щеше да се взриви от сензацията и щеше да пусне в ефира специални емисии с криминални новини. И в целия град нямаше да има нито един човек, който да не извърне глава към екрана и да не се задави със сутрешното си кафе. А под прикритието на суматохата, както бе планирано първоначално, късно вечерта той щеше да ликвидира още една цел, след което щеше да се окопае на дъното и да се зарине в тинята като истински рак отшелник. А когато копоите, кривейки тъпите си мутри, разпереха безпомощно ръце, затънали в трескави догадки, той щеше да нанесе третия удар, без да им позволи да се опомнят.

Всъщност дори не попита поръчителя кой трябваше да бъде ликвидиран след обект номер едно. Убиецът се протегна, извади от вътрешния си джоб парче грапава амбалажна хартия и се вторачи в изписаните набързо с наклонен почерк едри букви. Очакванията му се оправдаха — това беше истински сюрприз, макар че и преди нещо му подсказваше, че следващият обект може да бъде жена. Просто беше логично. Името ѝ, което навремето разтърсваше Земята, не предизвика никакъв трепет в него, защото откакто се намираще в града, отдавна бе свикнал да не се учудва на нищо.

Навитият още вчера будилник се разтресе върху нощното шкафче. Макар да не беше спал цяла нощ, той стана от леглото и се почувства невероятно бодър и отпочинал. Виж ти! Никога и през ум не би му минало, че убийството освежава толкова много.

Изгорялата пеперуда помръдна лекичко крилца на пода. Овъглената повърхност на едно от шестте ѝ крачета потръпна, а черната ѝ маса започна да се покрива със сивкава обвивка...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ТАЙНАТА НА ГРАДА

6 часа и 44 минути

Шефът само стрелна с очи Алексей, но в погледа му имаше толкова ярост, че почти го изпепели. Но за щастие го направи наистина почти. Иначе случаите, в които на чистачките сетне им се налагаше да обират с прахосмукачка пепелта от килима, тоест онова, което оставаше от немарливите служители, не бяха чак толкова редки. По сакото на Алексей се плъзнаха леки електрически искри, а на ръкава му заигра малко пламъче. Хората, насядали покрай дългата маса от черно дърво, му съчувстваха, но не смееха да вдигнат очи в присъствието на началството.

— Седни — отсече шефът почти без да мърда устни. — И затвори вратата след себе си. И така, докъде стигнахме? Ще повтора специално за онези, които непрекъснато закъсняват за работа и на това отгоре имат наглостта да не включват мобилните си телефони...

Ръката на Калашников се стрелна трескаво към горния му джоб. Имаше късмет, че на всичкото отгоре не бе забравил телефона си въкъщи, както често се случваше. Така. А какъв беше пинкодът му? Да, разбира се.

— 666. Апаратът изгрухтя доволно и дисплеят му се озари от бледа светлина.

— ... Имаме извънредно произшествие, каквото никога досега не се е случвало в града — продължи бавно и мрачно шефът, изричайки много отчетливо всяка дума и пронизвайки Алексей със злобните си очи. А след това плъзна поглед по присъстващите и добави:

— Тази нощ е извършено УБИЙСТВО.

Алексей вдигна рязко вежди. Колегите му от Учреждението едва сдържаха усмивките си, макар че само преди половин час щяха да паднат от столовете. Мислите на Калашников се защураха трескаво в главата му като канарчета в клетка, блъскайки се една в друга. Беше извършено истинско УБИЙСТВО?! В нашия град? Но нима беше

възможно да се убие един обитател на града — един човек, който и без това вече беше мъртъв?

Адът още от самото начало беше замислен така. По идея всички пристигащи тук човешки души трябваше задължително да се дразнят от всичко наоколо, та всяка секунда от съществуването си в града да се измъчват, иначе защо изобщо трябваше да съществува Адът? Един специален чиновник от Преизподнята прецизно следеше деянията на всеки човек на Земята и вкарваше старателно в компютъра информацията за чревоугодничество, сладострастие, завист и други смъртни грехове. Понякога досието на грешника набъбваше до цял огнеупорен шкаф, натъпкан догоре с хартии, дискети, снимки и свидетелски показания. Никой дори не се опитваше да преброи еднотипните шкафове със специална номерация, чиито дълги редици запълваха просторния Архивен отдел, но по най-скромните оценки те бяха милиарди, ако не и повече.

Желязната им вътрешност съдържаше не само описание на греховете, но също така и подробна информация за това какво точно е обичал и какво точно е мразел грешникът в живота си. Когато обърканата му и неспокойна душа се появи пред Адските порти, служителите на шефа вече знаеха много добре какво да правят с новодошлия. Дамгосваха с нажежено желязо номер на ръката му и след това всичко тръгваше по отъпкания път. Никой не можеше да избегне наказанието за нито едно свое деяние, а с това се занимаваше Учреждението на улица „Черна“, което беше на хиляда етажа и имаше стотици асансьори и милиони кабинети. Точно то се смяташе за най-важната структура, която ръководеше съществуването на целия Ад, а в него изпращаха на работа най-добрите, избирайки по един човек на милион души. Всичко, което обитателите на града виждаха ежедневно покрай себе си, беше произведение на творческата мисъл на служителите от Учреждението. Най-добрите мозъци на света измисляха най-хитроумните наказания и никой не можеше да се скрие от тях в нито един от хилядите райони на града.

Макар Калашников да не бе съгласен с това, мисълта на Учреждението работеше изключително виртуозно. Тя превръщаше изнасилвачите в привлекателни жени и ги изпращаше в мъжкия затвор, в който лежаха пощурели от вековно въздържание самци. Едва след като престояха там петстотин години и след като окончателно ги

съсипеха, те получаваха правото да подадат молба да бъдат преместени в студиото, в което се снимаха високобюджетни немски порнофилми. В гърлата на рушветчиите не изливаха разтопено олово, както свидетелстваха средновековните европейски гравюри, изобразяващи Ада, а служителите на московската пътна милиция например ги изпращаха на работа в райони, обитавани от жители на Исландия, които просто не разбираха защо трябва да дават рушвет, тъй като тази страна беше последна по ниво на корупция в света. Нервните кризи и страшните запои сред нещастните пътни полицаи, принудени да живеят само със скромната си заплата, бяха нещо съвсем обикновено в града. Изпращаха алкохолиците да карат практиката си в общината на ислямските фундаменталисти, където нямаше и помен от водка, горделивците ставаха чистачки в обществените тоалетни, а пък джебчиите всеки ден ги инжектираха с парализиращи серуми и ги качваха в трамваите, в които се возеха скъпарски облечени милионери с натъпкани портфейли и отворени чанти.

Градът бе заимствал от богатия земен опит единствено онова, което значително усложняваше съществуването на гражданите му. Точно по тази причина окачаха реклами дори в тоалетните, тъй като рейтингите сочеха, че нищо не дразни толкова много хората, колкото това да им предлагаш по осемстотин пъти на ден да си купят „активно попиващи“ дамски превръзки. Домашните телевизори на борците срещу аморалното поведение денонощно излъчваха хард порно, а в общежитията на сексуалните маниаци непрекъснато се излъчваха филми за отглеждането на ягоди. Градът се задъхваше от неவிждани задръствания дори и през нощите в почивните дни (за образец естествено бяха използвани Москва и Ню Йорк), силно разредената бира в ресторантите се сервираше само топла, а жените се оправдаваха с главоболие в леглата в течение на столетия. Времето беше ужасно — или цареше неопишуема жега, от която асфалтът се топеше (единственият климатик се намираще в кабинета на шефа), или непрекъснато валеше дъжд вследствие на просмуканите подземни води и всички тънеха в есенна депресия. А заплата се изплащаше крайно нередовно (преди десет години шефът почерпи този опит от правителството на Елцин).

Общо взето, това си беше истински Ад. Естествено, за да се поддържа легендарният му имидж, съществуваше и древен квартал с

казани, в който демонстративно варяха специално наети грешници, а лицензирани екскурзоводи водеха там туристите от Рая.

За щастие на Калашников (както и на много други) през последното столетие за официален език за вътрешно общуване в Ада беше признат руският, тъй като той бе най-труден за изучаване от чужденците. Алексей бе срещал хора, които учеха руски в течение на петдесет години, но говореха на ниво „един гаща плява“. Официалните езици в Ада се сменяха на около хиляда години, а предишния път беше възприет кантонският диалект на китайския език. Надареният Наполеон се хвалеше на Калашников, че го е усвоил на един дъх, но на по-мудния Иван Грозни му бяха необходими няколко века, за да се научи да пише йероглифите.

В Ада имаше най-много проблеми с китайците. По традиция във всички заведения за обществено хранене в града сервираха най-лошата храна на света — английската. Дори и най-непретенциозните към храната побесняваха от това, че бяха принудени години наред да поглъщат пържените със старо олио fish and chips^[1]. Но тарикатите с дръпнати очи отваряха хиляди малки нелегални закувални с по петшест масички, където пускаха само с парола. Ведомството вече бе закрило над половин милион такива ресторанчета, където в полукриминална атмосфера човек можеше да се наслади на киселюлютивя супа и патица по пекински, но те продължаваха да никнат като гъби след дъжд пропорционално на броя на китайските жители в Ада и служителите просто не смогваха. А най-важното бе, че така и не можеше да се разбере откъде китайците успяваха да се сдобият с нужните продукти. Подозираха в корупция самото Ведомство и смятаха, че може би някой от отдела за наказания на ислямските екстремисти тайно препродаваше на китайците излишъците от свинско месо, но засега тази версия не можеше да бъде потвърдена.

— И кой е убит? — реши се най-сетне да попита Алексей, загледан в немигащите жълти като на котка очи на шефа. Устата му се разкриви и разкри острите му кучешки зъби.

— Назначих те за ръководител на екипа за разследване. Ще научиш всичко на място.

Стаята се изпълни с шума на местещи се столове. Тъй като не пожела да се впуска в по-нататъшни обяснения, шефът се изниза плавно през междинната врата и остави след себе си христоматийната

миризма на сѳра. Калашников отвори сгѳваемия си мобилен телефон, който стискаше в потната си рѳка, и започна трескаво да тѳрси в указателя му буквата „М“.

---

[1] Буквално „риба с картофи“ — пѳржено в олио традиционно английско блюдо. По време на социологическо допитване през 2005 г. в Европа то е признато за „най-ужасната храна в европейската кухня за всички времена“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА ВЕЩЕСТВОТО

7 часа и 31 минути

В този блок турските работници точно преди един месец успяха да поправят издраскания с графити повреден асансьор, иначе щеше да е доста уморително да стигне до двайтетия етаж. Всъщност по време на движението кабината на два пъти се разтресе толкова силно, че Калашников се подготви да полети надолу, но му се размина.

Щом прекрачи прага на апартаментата, усети неприятната миризма на изгоряло. Така миришеха изгорели коси, предизвиквайки дразнене в гърлото. „Смърди на изгоряла котка“ — помисли си цинично той, докато стъпваше по скърцащото и протрито до бяло дюшеме на малката стаичка. Жилището беше още по-скапано от неговото и приличаше на стая в треторазряден хотел. По време на краткото си земно съществуване Калашников бе успял да наблюдава смъртта много пъти, затова се отнасяше спокойно към необходимостта да вижда трупове и кръв. Ала този път му се наложи да стане свидетел на нещо съвсем различно от онова, което очакваше. От тялото на покойника не бе останало абсолютно нищо — само разпръснатата из целия апартамент шепа пепел. И сега пълзящите по пода медицински експерти старателно събираха пращинките в епруветки. Мъжът с бяла престилка, който седеше тържествено във фотьойла и разпалваше хаванска пура, имаше такъв вид, та дори и непосветен човек би се досетил, че е началник, на когото са позволени много неща. Кой друг би дръзнал да пуши открито контрабандна пура на местопрестъплението, без да го е грижа, че пепелта ѝ ще се смеси с праха на покойника?

— Добър ден, Николай Василиевич? Как се чувствате?

Мъжът с пурата се усмихна, а зъбите му проблеснаха сред гъстата му брада. Той скочи да посрещне Алексей и стисна ръката му почти до лакътя.

— Скъпи господине, най-сетне! Чакаме ви, много отдавна ви чакаме.

Хирургът Склифасофски — един от най-известните лекари през XIX век, беше много добър познат на Калашников по силата на служебните му задължения. Понякога Управлението за наказания го викаше, когато например трябваше да превърне някакъв известен изнасилвач в жена. Очевидно проблемът беше много сериозен, защото шефът обикновено не смяташе за необходимо да безпокои такива хора за дреболии, а към доктора имаше трогателно и благоговейно по детински отношение.

— Моля да ме извините, докторе, но никой не си направи труда да ме уведоми — отбеляза огорчено Калашников и разтри след мечешкото ръкостискане ръката си. — Дори името на покойника ми казаха едва в колата, докато пътувахме насам. И защо е тази секретност? Ясно е, че колкото по-малко хора са информирани за ситуацията, толкова по-добре, но въпреки всичко най-много след час тук ще се появят камери от всички телевизионни канали. Надявам се, че вече сте успели да разберете какво точно се е случило с нашата... ъ-ъ-ъ... жертва?

Склифасофски най-неочаквано се ухили злорадо:

— По всичко личи, любезни господине, че са решили да изненадат и вас. Когато сутринта ме измъкнаха от леглото, първо си помислих, че това е някаква идиотска шега... Ако не беше приличното възпитание, което ми даде моята покойна маман, с най-голямо удоволствие щях да изразя уважението си към шефа ви с онези изрази, на които далновидно ме научи хамалинът Порфирий.

„Моята покойна маман“, отбеляза наум Калашников. Склифасофски явно не се вълнуваше от факта, че самият той вече от сто години беше в гроба, а неговата маман отдавна живееше в един апартамент заедно с него. Просто в Ада много хора продължаваха да си служат с изразите, които бяха използвали на Земята. Пък и самият той наричаше убития покойник, макар че всъщност той бе умрял за втори път.

— Та така, аз съм тук вече от два часа — продължи Склифасофски. — И предположенията ви са верни. Старият глупак в мое лице вече успя да установи някои неща. Към два и половина през нощта убиецът е успял да проникне в помещението през отворения прозорец с помощта на най-обикновена пожарна стълба, за което свидетелства прясно олющената боя по стъпалата й. Не зная дали му е

било лесно да се покатери до двайсетия етаж в непрогледния мрак, но го е направил. Извършил е нападението след около трийсет минути... Какво е правил през цялото това време килърът в стаята на убития, не се знае. Може би е търсил нещо. Всъщност това не е важно. Но онова, което най-много ме озадачава, е начинът, по който е извършено убийството. До този момент не мога дори приблизително да си изясня какъв е бил съставът на веществото, с което е ликвидирана жертвата. Ако се съди по драскотините по пода, покойникът отчаяно се е борил, но една или две капки от веществото са били достатъчни нещастникът да се превърни в пепел за броени секунди. Моите хора на няколко пъти изследваха всеки сантиметър от пода. И единственото, което успяха да открият, бяха жалки остатъци от зъби, сякаш нашето момче просто е грабнало половин кофа киселина и я е изпило на един дъх.

Алексей се навъси, докато гледаше едва забележимите частици пепел под увеличителното стъкло на медицинския експерт, и машинално облиза устните си. Отново имаше нужда от едно питие, както сутринта, когато се събуди, но не посмя да изрази желанието си на глас в присъствието на именития лекар.

— Така значи. Но ако това загадъчно вещество е било толкова убийствено — Калашников с удоволствие използва новата дума, която му подсказа един московски пиар и мениджър, — тогава защо нищо друго наоколо не е пострадало? По принцип апартаментът би трябвало направо да се взриви. Но няма никакви следи...

— Отново сте абсолютно прав, любезни господине — съгласи се Склифасовски, облизвайки остатъка от пурата. — Не открихме нито една капчица върху нито една повърхност и на мен също ми се струва, че това е доста странно. Надявам се, че след като направим анализ в лабораторията, ще успея да разбера какво е било това вещество. В момента бих могъл да кажа, че то прилича на силно действащо бойно вещество и не бих се изненадал, ако с него за секунда може да се изгори цяла рота войници. Единствената разлика е в това, че както много добре знаете, в Ада никакви такива средства не могат да оказват въздействие... Отровата, тротилът, киселината и куршумите са безполезни, а всякакви рани зарастват за три часа, защото всички ние, миличък, и без това вече сме трупове. Струва ми се, че си имаме работа със специално разработено средство, което само за миг прекратява съществуването на тленната душа в задгробния свят.

Повтарям, че за съжаление засега не мога да установя каква е консистенцията му.

— Да не е полоний 210? — поинтересува се Калашников. — Наскоро при нас пристигна един мъж в херметично затворен ковчег и се оказа, че в организма му има...

— Какъв полоний, по дяволите? — обиди се лекарят. — Нали току-що много ясно ви обясних, че нито едно земно средство не е в състояние да въздейства на каквото и да било в нашия град, пък ако ще да хвърлят и атомна бомба. Но за всеки случай ние проверихме това с броячите. Няма никакви следи от радиация.

На вратата деликатно се почука и на прага се появи младо момче с черната униформа на Ведомството. Тази униформа се полагаше на всички, но обикновено я носеха само низшите чиновци. Изпод накривената му фуражка се подаваше рижав перчем, а ноздрите му потръпваха, долавяйки неприятната миризма на „изгоряла котка“. Младежът козирува енергично, на Калашников и кресна толкова силно, че един от медицинските експерти изпусна епруветката си:

— Здраве желая, ваше високоблагородие!

Казашкият унтерофицер Сергей Малинин имаше добра репутация във Ведомството заради невероятната си изпълнителност, но според Калашников беше тъп като баобаба. Но той се обади именно на него, веднага след като шефът се скри зад вратата.

— Разпита ли съседите, Серьога? — попита Алексей.

— Тъй вярно! — Малинин гледаше предано началството в очите.

Калашников знаеше резултата предварително и усещаше, че в разследването едва ли щеше да има сензации. В подобни дела винаги възникваше огромен проблем със свидетелите, но задължителните правила трябваше да се спазват.

— Някой чул ли е поне нещо?

— Съвсем не!

— Защо?

Малинин се поколеба за секунда, но моментално съобрази какво да отговори:

— Защото е било нощ, ваше благородие! Спали са, мръсниците!

Хората с бели престилки зад гърба им сдържано се изсмяха. Калашников прикри усмивката си по навик и се обърна към Склифасовски:

— И какво ви хрумна в първия момент, докторе? Какъв мотив би могло да има подобно престъпление? И колко би трябвало да си мразил покойния, за да поискаш да го изгориш дори в самия пъкъл?

Хирургът сви рамене и угаси пурата. Из стаята плъзнаха лъкатушещи струйки лилав дим, чийто аромат се смеси с миризмата на изгоряло.

— Вие сте опитен човек, Алексей Григориевич, и няма защо да се правите на Орлеанската дева. Убитият беше изключителен мръсник. Сигурен съм, че вие много добре знаете това, но съм готов да ви информирам, че най-малко петстотин милиона души са мразили покойника от цялото си сърце. Надявам се, любезни господине, че тази информация значително ще стесни кръга на заподозрените.

Склифасофски се разсмя, доволен от шегата си. Калашников замълча, хапейки замислено долната си устна. Ситуацията наистина не беше от лесните. Нямаше следи, нямаше отпечата̀ци, никой от съседите не беше чул нищо. Налице беше истинско „задънено разследване“, както се изразяваха обикновено в московската полиция за дела, които дяволски трудно можеха да бъдат разкрити. Обикновено такива дела се разкриваха едва след години разследване.

Алексей разтвори найлоновата торбичка и доближи още веднъж документа за самоличност на убития до очите си. Жертвата имаше подпухнало лице и редки коси, а безжизнените му зеници излъчваха студенина дори през целофана. Когато доведоха този човек в града, се наложи да отцепят пътя, по който го караха, с отрядите със специално предназначение, обозначени с изображението на рогата глава върху ръкава. Милиони граждани ликуваха, танцуваха на самото шосе, прегръщаха се и пееха. Толкова дълго бяха чакали това да се случи и най-сетне той беше дошъл тук! През изминалите шейсет години като че ли всички бяха свикнали с пребиваването му в града и не се учудваха, когато срещаха дребната му прегърбена фигура на улицата. Но очевидно това не беше така. През всичките тези години някой тайничко го бе мразил и с течение на времето тази омраза не го бе напуснала.

От черно-бялата снимка в Калашников бе вторачил тежкия си поглед Адолф Хитлер.

ШЕСТА ГЛАВА DAMAGE INC.

11 часа и 04 минути

Еликсирът се изливаше бавно в шишенцето — капка по капка. Макар че трябваше да отлее само десетина грама, той вече на три пъти спира, защото ръцете му трепереха. Изчакваше, докато ледените тръпки по тялото му преминат, и започваше отново. Нямаше нужда да бърза, тъй като разполагаше с много време. Вярно, ставаше в пет часа сутринта, за да отиде на работа, но за сметка на това свършваше до обяд, тъй че нямаше къде да бърза, понеже разполагаше с целия ден. Побиваха го тръпки, защото много ясно си представяше, че дори при най-лекото трепване еликсирът може да капне върху кожата му, а тя моментално щеше да пламне и той само за секунда щеше да се превърне във факла...

Поръчковата смърт на обекта беше ярка и феерична и за миг дори съжали, че жертвата почти не се мъчи. Естествено, начинът, по който бе извършено убийството, се оказа абсолютно необичаен и беше прекалено хитър, докато самият той предпочиташе по-лесните и по-сигурни, както му се струваше преди, методи. Съвсем друго бе да притиснеш наточеното острие до гърлото на човека и да усещаш острата миризма на прясно заклано животно, която те удряше в носа... Точно както в детството му, когато колежа свине в селския плевник. На два пъти през нощта му се наложи да използва и снайперистка винтовка, макар че това беше прекалено изискан метод и той се чувстваше така, сякаш се намираше на стрелбище. Просто нямаше никакво усещане, че е лишил някого от живота му. Натискаш спусъка, а дребничката фигурка в далечината се прекършва и пада и нито чуваш предсмъртни хрипове, нито виждаш конвулсиите, нито усещаш тъмната кръв по ръцете си. Също като в компютърна игра, както би се изразила днес младежта. Точно така си беше.

Той внимателно развъртя металната капачка. Интересно, защо ли стъклото устояваше на огъня, който представляваше същинска течна смърт? Въпросът беше неуместен. Сярната киселина също разяждаше

плътта чак до костите, но нали все пак я държаха в нещо. Той вече почти бе забравил за клиента, който се превърна в пепел през миналата нощ, и мислите му се насочиха изцяло към предстоящото убийство.

Как ли щеше да се държи тази жена? Дали щеше да падне на колене и да моли за пощада? Хъм, едва ли. Та те дори не предполагаха, че в Ада също може да се умре. Но в такъв случай какво очакваше душите им, след като обвивката ѝ се разпаднеше с пукот на ситни искри? Ами, нищо не ги очакваше. Единствено ЗАБРАВА. Еликсирът унищожаваше цялото битие, а след това човек се превръщаше в прах, която се разпилява из въздуха... Точно такава смърт си представяха на Земята онези, които не вярваха в съществуването на Ада и Рая. Но кой на този свят би допуснал, че умрелите могат да бъдат убити отново? И защо при наличието на такъв умопомрачителен брой всевъзможни магьосници, вещици и алхимици, от които пъкълът направо гъмжеше още от средновековието, никой не се бе сетил да създаде този еликсир по-рано?

Той погледна още веднъж изображението на блондинката с присвити като панделка устни и докосна лицето ѝ с върха на езика си. Върху гланцираната повърхност остана влажна следа, сякаш по нея бе пропълзъл огромен охлюв. Както можеше да се очаква, онези тъпанари от Ведомството не бяха открили нищо, за което да се хванат. Очевидно убийството ги бе заварило неподготвени. Прекрасно. Разбира се, те много скоро щяха да разберат, че сами няма да могат да се справят и щяха привлекат водещи специалисти от ФБР, Гестапо и румънската служба „Секуритате“... Но засега той разполагаше с време. И нямаше намерение да го губи напразно, така че тази жена щеше да умре днес. Пръстите му докоснаха нежно шишенцето с еликсира, а той почувства как начервената уста на блондинката се разкривява грозно в беззвучен крясък, а прекрасното ѝ тяло се сгърчва и се посипва във вид на сива пепел върху луксозния персийски килим...

Разнесе се сухо изщракване. Радиото се включи автоматично. „Скъпи слушатели! — изрече радостно приятен женски глас. — На вашето внимание е нашето задължително музикално предаване «Смъртта не бива да изглежда сладка». Не се опитвайте да излезете от домовете си, защото вратите ви току-що бяха блокирани. Това е част от плана за вашето наказание, затова не бива да се съпротивлявате, а просто стойте и слушайте. Предаването ще е кратко.“

Само след секунда стаята се разтресе от бесния ритъм на група „Металика“ и песента „Damage Inc“. Изтерзаният му мозък се взриви, опитвайки се да излезе от черепната му кутия, сякаш бяха започнали да го налагат с парен чук. Килърът знаеше, че в града има много поклонници на тази музика, но те никога не можеха да я слушат, защото в същото време радиото в техните жилища излъчваше „Нежният май“ и запушили уши, нещастниците се гърчеха на пода и се давеха в сълзите на отчаянието си.

Той се опита да затисне главата си с възглавницата, но това не му помогна и звукът дори се усили. Мебелите започнаха да вибрират, а подът се разтресе. „Кръв се лее след кръвта, искаш ли да знаеш кой ще бъде следващият? Това си ти-и-и-и-и!“ — ревеше с цяло гърло вокалистът.

Убиецът захвърли рязко възглавницата, вслушвайки се в думите на фона на лудешкото дрънчене на китарата. За пръв път, откакто слушаше тази музика, „Металика“ започна да му харесва.

СЕДМА ГЛАВА ЦУНИ-ГУНИ

малко по-рано, в 9 часа и 45 минути

На бензиностанцията, където се отбиха по обратния път от дома на Хитлер, Алексей моментално оцени всички предимства на сегашното си особено положение. Специалното удостоверение, което шефът му даде, докато трае разследването, представляваше черна пластмасова карта с холограма. Мексиканецът на бензиностанцията само погледна картата и в същия миг едва не се изтърси през прозореца на касата, крещейки истерично: „Отдръпни се! Специално обслужване!“ Служителите на бензиностанцията за пет минути заредиха колата с първокласен бензин от специалния склад, а след това я закараха на пътя и избърсаха с памучен парцал и последната прашина от бронята ѝ. През матираното стъкло Калашников наблюдаваше със садистично удоволствие мрачните лица на шофьорите, които стояха на опашката, тъй като много от тях вече трети час чакаха да използват купоните си. Руснакът е готов хляб да не яде, само и само да се сдобие с възможността да демонстрира значимостта си пред другите, подсмихна се той. И само заради това, че има възможност поне в нещо да прередиш съседа си, в собствените си очи веднага минаваш в категорията на аристократите.

Управлението за наказания нарочно създаваше дефицит на гориво, както и на много други неща. В Ада винаги имаше предостатъчно бензин, тъй като неизчерпаемите находища на нефт бяха открити още по времето на древния Египет. Първо, те служеха за място, на което прекарваха каторгата си най-изнежените грешници, които добиваха нефт от бушуващото подземно море със сондажните помпи и, второ, използваха го за загряване на функциониращите в библейско време казани, в които варяха наказанията, тъй като дървата наистина не достигаха.

Скоростомерът вече сочеше почти петстотин километра в час. Малинин юркаше безмилостно служебното БМВ по широкото шосе, изпреварвайки с цветисти псувни гърмящите индийски автобуси и

натискателно отчаяно клаксона. Колите се озоваваха в Ада също като хората — след като „умрат“, тоест в резултат на катастрофа. Преди време тяхното БМВ се появи в града заедно с изгорелите пътници в него, след като един КАМАЗ върхлетя върху него на шосе Е-95. По специално нареждане на шефа ремонтираха смазаните коли от известни марки в централния автосервиз на Ведомството, където изпращаха на работа най-добрите монтьори. С всяка изминала година броят на колите в града нарастваше, а пътищата, естествено, не бяха достатъчно. Затова задръстванията се смятаха за нормално явление дори нощем.

Алексей се сети, че не е ял нищо през деня. В корема му буйстваше само кафето. Главата го болеше, но в Ада нямаше никакви подходящи таблетки от сорта на аспирин. И беше принуден да се разсейва, разговаряйки, макар че Малинин не беше кой знае какъв събеседник.

— Знаеш ли какво, Серьога... — каза замислено Калашников и се облегна назад на кожената седалка. — За толкова години никога ли не ти е минавало през ума защо си се озовал точно тук?

Праволинейният отговор както винаги последва моментално:

— Съвсем не, вашброде — съкрати по навик обръщението „ваше благородие“ Малинин.

— Напразно. А пък в началото аз дълго се чудих защо ли сме тук, а не в Рая?

Тази мисъл толкова силно порази Малинин, че той зяпна.

— Каж ми, ти как изживя живота си? Сигурно си православен, нали? И сигурно всяка неделя си ходил на църква, спазвал си постите, а на Великден си носил козунак на светците... Така ли беше?

— Разбира се — стъписа се Малинин. — Че аз да не съм някой неверник, вашброде?

— Но въпреки това си се озовал тук — наведе глава настрани Калашников, разглеждайки меланхолично мизерните покрайнини на индийския квартал, които се низеха зад прозореца. — И в първия момент направо ти се пръска мозъкът да се чудиш: ама, как така, нали бях толкова добро момче, нали вършех всичко както трябва — ядях гъби в безмесните дни, палех свещи в храма, винаги целувах усърдно иконите... А след това — хоп! — и дяволите вече те пържат в тигана...

Малинин посърна. Пръстите на ръката му върху волана потрепваха.

— Отначало и аз не можех да разбера защо е така — въздъхна Алексей. — А сетне ме изправиха пред Главния съд и ми обясниха: „Ще гориш в Ада, защото греховете ти, човече, са толкова много, че дори с локомотив не можеш да ги поместиш. Убил си поне петдесетина човека.“ А пък аз облецих очи, размахвах ръце и се развиках: „Многоуважаеми господа, ама аз работех в полицията! А пък нашите хорица в Москва, особено в Хитровски район, направо могат да ти вземат акъла. Един такъв бандюга утрепа в хана търговец, който караше стока в Смоленск, заедно с двете му дъщери — едната още не беше навършила десет години. Заклал ги и тримата както си спят, животното. Наложих се да го заловим в къщата на мадамата му, а пък той започна да стреля по нас... И какво трябваше да направя аз, да се целувам с него ли? Гръмнах го с браунинга — улучих го в корема и в гърдите и след един ден той умря в болницата. И заради тази измет искате да ме пържите в тигана, така ли?...“

Малинин мълчеше. Калашников си помисли, че напразно се оплаква, защото никой никога не го беше пържил в тигана. Освен през първия ден, за да спазят приличието, тъй като точно тогава бяха довели туристическа група. Нима не беше извадил късмет тук? Е, да, с работата си не беше. Той я проклинаше още на Земята, когато заради нея загуби Алевтина. И си даде клетва, че ще напусне полицията...

Но нямаше причини да се огорчава, тъй като, когато Главният съд те изпращаше да се занимаваш с някаква омразна работа, това се смяташе за леко наказание. Шефът беше доволен от него, той имаше най-добрата разкриваемост, например наскоро разкри мрежа от доставчици на суха кръв за градските вампири. Но какъв смисъл имаше да го прави? Всичко си беше както на Земята и дори и уличните кучета знаеха откъде да си купят контрабандна стока, но залавяха само глупациите, които я продаваха. Градът толкова много му напомняше на Земята, че понякога започваше да се съмнява дали всъщност не е живял тук винаги и в един момент просто се е преместил в някакъв друг район? Но съмненията му бързо се изпаряваха, когато се сетеше, че на Земята беше Алевтина. А в града я нямаше. И вече никога нямаше да я има.

Беемвето свърна под огромния мост, който хората наричаха „Дяволския“. На спирката пътниците щурмуваха току-що пристигналия автобус и ловко се катереха към покрива му. Във въздуха се мяркаха чадъри, женски шапки и парцали от откъснати заедно с плата джобове. Встрани повръщаше някакъв нещастник, който се бе натъкнал на плакат на „Кока-кола“. „Сигурно е новак“ — отбеляза си Калашников. На тях често им се случваха такива неща.

— А пък те най-спокойно ми отговориха — продължи той отново разговора си, — че не е важно какъв бандюга е бил онзи. Няма да лишавам човек от живота му, пък ако ще да е най-големият мръсник. Много по-късно видях тук тълпи от хора като рицарите от кръстоносните походи, които вече хиляда години си удрят главите в стените и все не могат да проумеят как е възможно това: освобождавали са Божи гроб, слънцето ги изпепелявало, боледували от холера и заради тези неща сега трябва да врат в казана. А когато малко се поуспокоих, се замислих и стигнах до извода, че всичко е правилно. Човек не бива да си мисли, че колкото и страшен грях да е извършил, винаги може да измоли прошка за него. Има неща, които за нищо на света няма да ти простят. И няма никакво значение колко пъти си ходил на църква, дали си постил и дали си целувал ръка на архиеерея, защото попът в Небесната канцелария не си е купил лиценз да ти опрощава греховете. Понякога дори си мисля, Серьога, че в Рая няма абсолютно никого. Толкова много хора познавах лично на Земята и в крайна сметка всички се озоваха тук.

„Или по-точно почти всички“ — добави наум Калашников, тъй като отново си спомни за жена си.

Изведнъж Малинин се разсмя оглушително. Алексей го погледна изплашено, защото унтерофицерът демонстрираше твърде рядко подобни бурни прояви на жизнена чувствителност. По-точно, ако си спомнеше всичките си предишни разговори с него, никога досега не се бе случвало подобно нещо.

— Аз бях толкова набожен, вашброде, че дори когато се озовах тук, продължавах да се оглеждам по навик за църква, за да се прекръстя пред нея — каза казакът. — Но по време на Главния съд добрите хора ми завряха сурата в мирските ми дела и ми казаха: „Прищяло ти се е, муцуно такава, да си похапнеш райски ябълки, я върви да танцуваш върху въглените.“

Калашников отново отбеляза наум, че не възразява и срещу това решение на Главния съд, защото дори и в най-страшния си кошмар не можеше да си представи как би изглеждал Малинин в Рая.

— Работата е ясна, бил си се с немците, сигурно са приписали убийство и на теб.

Малинин се зачерви като рак и най-неочаквано намали скоростта до триста километра в час.

— Не съм, вашброде. Припомниха ми нещо съвсем друго. Имахме си на село една палава попадийка... Много хубава беше мръсницата... И когато мъжът ѝ отиваше да опее или да венчае някого, аз веднага се шумугвах при нея да правим цуни-гуни... А възглавниците ѝ бяха едни мекички... Такава си беше тя... Ех-ех... — казакът преглътна и се размърда на седалката. — Та се разбра, че заради нея съм отгърмял тук. Но знаете ли какво ще ви кажа за Рая... Той съществува, няма начин да не съществува. Защото в крайна сметка срещнах попадийката тук — през двайсета година беше умряла от глад. Но попа не съм го виждал, въпреки че вече би трябвало да е чукнал сто и трийсет години. Значи той е в Рая. Пък и сигурно сте забелязали, че в града почти няма деца до десетгодишна възраст. Освен ако по улицата не притича някое хлапе от „хитлерюнгените“ и Павлик Морозов, който обикновено се навърта край будката за цигари. А защо е така? Ами, защото всички те също са ТАМ.

Понякога сякаш някаква муха ухапваше помощника му и той си спомняше казашките си корени, и започваше да се изразява съвсем конкретно.

Калашников кимна. Отдавна подозираше, че ТАМ има най-малко още един човек, когото по всичко личеше, че никога повече няма да види. Докато беше на Земята, знаеше, че лошото все някога може да свърши. Но в Града всички проблеми съществуваха вечно.

Колата спря пред бетонната стена, опасана отгоре с къмба бодлива тел.

— Ето че стигнахме, вашброде.

Строгийт часовой на поста провери документите им с електронното устройство, а след това побутна към тях опърпана дебела книга с избелели кафеникави букви.

— Моля да се подпишете с кръв ей тук, в лявата графа. Извинявайте, но такъв е редът.

ОСМА ГЛАВА

ТЪМНАТА СТАЯ

10 часа и 20 минути

Дебелите зелени завеси закриваха прозорците на кабинета, създавайки полумрак. Скръстил ръце на гърдите си, мъжът с черни дрехи, който стоеше до библиотеката, се вслушваше с явно удоволствие в звуците, които се разнасяха от съседната стая. Той нито за миг не се съмняваше, че планът ще сработи, макар че онзи, който предложи тази идея, отначало не беше сигурен дали тя ще се осъществи.

Какво пък, скоро в ръцете на Изпълнителя щеше да се озове още една доза еликсир и може би тя вече щеше да е с пулверизатор. Трябваше да се положат малко усилия, за да постигнат това, защото вече проявиха известна наивност, когато решиха да действат с помощта на мензура. Ако дори и една капчица паднеше върху кожата на Специалиста, трябваше спешно да търсят друг човек, а както е известно на всички, добрите работници не се срещаха на улицата. И без това бяха изгубили много време, за да подберат старателно куриерите, които щяха да доставят еликсира, и за инструктирането на Изпълнителя, и за съжаление нямаха директна връзка с тях. Но първата поръчка беше изпълнена точно навреме. И това не беше странно, защото бяха препоръчали Изпълнителя като човек, който е влюбен в работата си.

Преди десет минути пристигна радостната новина, че тази вечер Специалистът ще посети нов обект. Мъжът с черните дрехи много се надяваше, че резултатът няма да се забави. Той изпитваше леко вълнение и се тревожеше от мисълта за възможните варианти на действие, ако нещо случайно се обърка. По всяко друго време не би обърнал внимание на това обстоятелство, тъй като човекът беше слабо същество и му бе присъщо да се съмнява във всичко. Единствено животните разчитаха на инстинкта си, а хората бяха изключително мнителни...

Само че какво му ставаше днес? Началото беше успешно, а той не можеше да си намери място и се щуреше безцелно из дома си. Е, естествено, че нервничеше и в това нямаше нищо срамно. Просто трепереше като девственник, който за пръв път докосва с ръце тялото на полуразсъблечено момиче. „Мили боже, помогни ми да разкопчая този ПРОКЛЕТ СУТИЕН!“ Сравнението малко го поразвесели. След два часа всичко щеше да е ясно и нямаше смисъл да се притеснява предварително. Защото в това състояние направо приличаше на Бялата царица от „Алиса в огледалния свят“, която започваше да плаче пет минути преди да си е убола ръката с игла.

Той забарабани с пръсти по масата. Очакваният телефонен звън прозвуча в тишината като сладка музика. Мъжът в черно бързо отиде до апарата и сграбчи спасителната слушалка.

— Слушам.

— С куриера ще бъдем на мястото привечер — чу звънливият младежки глас.

Новината беше прекрасна. Денят наистина беше великолепен.

— Кога горе-долу трябва да дойда?

Гласът в слушалката весело се изсмя.

— Не зная. Когато ви е удобно, куриерът разполага с много време.

Виж ти колко бързо ставаха циници хората. Макар че понякога се случваше точно обратното.

— Благодаря. Ще дойда, когато се стъмни, както ви обещах.

— Можете да не бързате.

Той затвори телефона. Това момче беше толкова мило и прекрасно създание, каквито в момента се срещаха много рядко, особено в света, който ги заобикаляше. Беше скромно, вежливо с повзрастните, много съобразително за възрастта си, а идеите му направо бликаха като фонтан. Достатъчна беше само гениалната му находка в Книгата! Много жалко, че когато нещата привършеха, щеше да се наложи да го ликвидира. Да го ликвидира...

Мъжът в черно потръпна от тази ледена дума. Той не спореше, че беше лошо да постъпва така, но понякога нямаше никакъв избор, защото момчето се бе вторачило като омагьосано в тази своя идея. Разбира се, то се закле, че ще държи езика си зад зъбите, та след това да може да застане пред НЕГО като триумфиращ спасител, извършил

нещо, което преди това много хора в течение на хиляди години не бяха успели да постигнат. Но проблемът се състоеше в това, че момчето беше твърде младо и затова кипеше от енергия и грееше от щастие. Много скоро нямаше да се удържи и щеше да сподели съкровената си новина с някого. А това не биваше да се допуска в никакъв случай.

Честно казано, той се привърза към момчето и го обичаше като син, но в историята имаше много случаи, в които на бащите им се налагаше да жертват обичаните си синове. А в ситуации, когато всичко бе заложено на карта, се налагаше да правиш големи жертви.

Той отново се вслуша, но от съседната стая не идваше нито звук. И така, куриерът вече бе намерен и той разполагаше с достатъчно време да приготви еликсира. Бе настъпил моментът да слезе в мазето. Мъжът натисна ключа на бронзовата лампа и се загледа в оставения на масата лист, върху който със старомоден почерк със завъртулки бяха написани седем фамилии. Най-горната, състояща се от шест букви, бе задраскана с дебел червен молив.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЧЕРВЕНИЯТ КВАРТАЛ

10 часа и 24 минути

След като се разписаха с кръв във входящата тетрадка, те дълго вървяха по сивия циментов коридор към „стаята за свиждания“. Малинин гледеше натъжено мъждивите крушки, които светеха през една по оплютия до черно от мухите таван и се чешеше замислено по тила.

— Алексей Григорич, и защо изобщо дойдохме тук?

— Разбираш ли, братле... Ван Ли и Краузе проверяват приюта за престарели евреи, където през последните шейсет години Хитлер е пекъл еврейски хляб, но там хората са такива, че... Откъде ще намерят сили да се катерят нощем по стълбата, при положение че едва прекрачват от стъпало на стъпало. А пък тук има хора, за които на Земята е настъпил огромен празник, когато Адолф Хитлер вирнал петалата. Та затова ми се ще да си поприказвам с един от тях.

В другия край на коридора се чува тракане на токове и ругатни с кавказки акцент. Калашников долови миризмата на силен тютюнев дим.

— Ей, слушай! Я си махни ръцете! Да не мислиш, че не мога да вървя без теб, любезни мой? Защо си ме сграбчил за ръкава, а? Гнусно ченге! Кълна се в майка си, ще те заколя!

Вратата се отвори и охраната натика в стаята старец, облечен с арестантска роба, украсена с блестящи златни пагони. Робата беше намъкната върху голото му тяло, а върху лишените му от косми гърди се виждаха сини татуировки. В дясната ръка на госта димеше опушена лула.

— Здравейте, другарю Йосиф Висарионович... — каза благо Калашников. — Радвам се да ви видя в добро здраве, бащице.

— Тамбовският вълк ти е другар на тебе — изрече Сталин през избития си зъб и се изплю на пода. — Заради теб изгубих сума пари, с момчетата си седяхме и играехме карти... Така ми вървеше, като на

бясно куче тоягите и точно в този момент се довякоха копоите ти. И окъкаха цялата работа...

Сталин излежаваше присъдата си вече половин век, в резултат на което бе усвоил почти напълно пандизчийския жаргон в общежитието, тъй като тук просто не чуваше други думи. Генералисимусът лежеше в типов лагер, направен по модела на онези, които се намираха в Казахстан, работеше без почивни дни в каменоломната и всеки ден му даваха за обяд общоприетия буламач от ряпа. Върху избора на това наказание изобщо не повлия фактът, че той се бе прославил със създаването на огромна мрежа от такива лагери. Просто на шефа не му хареса, че на младини Йосиф е учил в духовна семинария. Всъщност затворническото му битие продължаваше само от шест часа сутринта до десет часа вечерта. След това пускаха вожда на народите да ношува в пететажната сграда в „Червения квартал“ — един район в покрайнините, където заселваха повечето бивши комунистически ръководители.

Всеки ден, докато отиваше на работата, уж случайно сблъскваха генералисимуса с Берия и всеки път срещата им завършваше със сбиване и мръсни псувни на грузински език. Всъщност Берия си патеше още по-лошо — той работеше като барман в централния стриптийз бар в града, където красиви сервитьорки сервираха напитките чисто голи. Ала всяка от вечерите в аморалното заведение причиняваше на Лаврентий Павлович ужасни мъчения по простата причина че му бяха отнели потентността...

Сталин дъхна насмешливо в лицето на Алексей, облъхвайки го с миризма на тютюн. Не беше ясно как успяваше да се сдобие с този сорт, но вождът на народите пушеше както винаги „Херцеговина флор“. Калашников се закашля. Без да го поглежда, Сталин приседна на разклатения пластмасов стол.

— Какво искаш? Не се туткай, казвай по-бързо. — Изпразни лулата, удрайки я в ботуша си.

Вождът на народите не бе изневерил и на този свой навик и носеше обувки от мека кавказка кожа.

— Ще се постарая да бъда максимално кратък — кимна Калашников. — Общо взето, ако трябва да бъда съвсем кратък, през миналата нощ Адолф Хитлер е бил убит в жилището си от неизвестен човек.

Този път се закашля Сталин, а лулата, която изпусна, изтрака в циментовия под. Въпреки това генералисимусът не падна от стола, както тайничко се надяваше Калашников, а почти успя да запази спокойствие и единствено чертите на сипаничавото му лице странно се изостриха.

— Любезни мой, днес не е първи април — отвърна равнодушно той. — Пък и как е възможно да го убият? В това скапано място не можеш да убиеш дори досаден комар, защото само след минута ще оживее отново.

— Излели са в устата му някакво вещество, което по концентрация е хиляда пъти по-силно от сярната киселина — обясни му охотно Калашников. — Изгорял е за две секунди и от него е останала само половин чаена лъжичка пепел. Та затова бих искал да си поговоря с вас по въпроса как сте прекарвали онази нощ, когато са направили фюрера на пух и прах. Известно е, че вие с Адолф Алоизович не се обичахте особено дори и тук. За половин век не сте се поздравили нито веднъж.

Генералисимусът разкриви насмешливо уста заедно с прочутите мустаци.

— Имам свидетели. С Ал Капоне цяла нощ играхме на блек джек за шапката му. Попитай когото щеш... шефче. Нашите отношения с Адолф не те засягат. Аз не обичам много такива изроди, но ако имах възможност да изгоря някого, със сигурност нямаше да започна с него. Ако набарам някаква такава гадорийка, първо щях да я изпробвам на Хрушчов. Много си тъп.

Алексей сви флегматично рамене, вперил поглед в примигващата крушка на тавана.

— Свидетелите не доказват нищо. Като се имат предвид вашите връзки и авторитетът ви в престъпния свят, бихте могли да поръчате убийството на някого. — Калашников направи ефективна пауза. — Но нека подходим към проблема от психологическа гледна точка. Вие изобщо не се изненадахте от информацията за веществото, което е в състояние за един миг да унищожи някой обитател на града... Сякаш за вас появата на такава течност е нещо обикновено. Знаете ли нещо за нея?

Клепачите на Сталин леко потрепнаха, но въпреки това погледът му не се промени. Той замълча, загледан някъде в пространството, и

размърда беззвучно устни, а сетне затвори очи. Калашников търпеливо чакаше. Тишината продължи десетина минути и служителите на Вedomството вече тъкмо бяха на път да си помислят, че вождът на народите е заспал, когато той най-неочаквано се изправи.

— Казах ти вече, копой, ти си тъпанар — измърмори уморено Сталин, без да поглежда Калашников. — Вместо да си довърша играта с аверите, седя тука и си чеша езика с вас. Не зная нищо. Пък дори и да знаех, пак нямаше да ви кажа, защото по принцип мразя куките като вас.

Той въртеше изпразнената лула в разкривените си пръсти.

Малинин направи крачка напред, запретвайки делово ръкавите на мундира си, но Алексей го възпря с жест. Изчака секунда и се наведе към Сталин.

— Утре ще се срещнем още веднъж, може би тогава ще станете по-сговорчив — изсъска той, а Сталин разбра с облекчение, че разговорът е приключил, и по навик кръстоса ръце зад гърба си. — Но няма да успеете да си довършите играта, защото няма да ви пуснем обратно в лагера. Ще прекарате една прекрасна нощ в единична килия. Правим това в името на собствената ви безопасност. — Калашников повтори ефектната пауза и добави: — Ако мотивът на убиеца е бил отмъщение, може би той няма да се задоволи само с Хитлер. Всеизвестно е, че вие също не сте ангел.

Двамата вървяха обратно към колата в пълно мълчание, гледайки настрани.

— Вашброде, не биваше да плещим празни приказки — рече Малинин, скърцайки със зъби, след което се настани на шофьорското място и запали мотора. — А трябваше веднага да му фраснем един по муцуната, та да му се вземе акълът. А пък вие въртяхте и сукахте, че и на „ви“ му говорихте. Само дето не го почерпихте със сладолед или с някоя пастичка.

— Ама че си умник. Добре де, ще го фраснеш един-два пъти по носа. А сетне какво ще правиш? — тросна му се Калашников и се настани на задната седалка. — Не можем да го притискаме, братле, няма с какво. Да не искаш да го заплашим, че шефът ще го изпепели? Дядото само ще се зарадва на това. Че кой не си мечтае да пукне след петдесет години работа в каменоломната? За това не се иска никаква

сила. Не се притеснявай, утре пак ще дойдем тук. Разполагаме с цяла нощ и аз ще измисля как да го обработя по-качествено.

Алексей допря слепоочие до страничното стъкло и усети нагрятата му повърхност.

— Майната му на тоя. В момента наистина много сериозно ме притеснява нещо друго. — Унтерофицерът искаше да попита какво, но не успя, защото Калашников го сграбчи за рамото и го дръпна към себе си, облъхвайки го с миризмата на дъвка с червен пипер. — Сталин моментално разбра за какво става дума. И дори нещо повече — новината очевидно доста го стресна и го накара да нервничи. Но по неизвестни причини той предпочита да мълчи. И това ме кара да направя заключението, че ни очаква нещо много лошо.

Той се вторачи в Малинин, очаквайки възраженията му. Но унтерофицерът беше съгласен с него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЦВЕТЪТ НА ХАРТИЯТА

19 часа и 45 минути

Шефът стоеше до стъклената стена, стилизирана във вид на огнени езици. Въпреки бронзовия абажур в огромната стая цареше полумрак. Такъв беше замисълът на италианския дизайнер, който неотдавна обзаведе кабинета му наново. Калашников почука уж случайно по масата, но босът не направи никакъв опит да се обърне.

— Какви са новините? — избоботи той и прокара дългия си нокът по повърхността на огледалното венецианско стъкло. Чу се отвратителен, прерязващ ухото звук.

Алексей се поколеба, но си помисли, че е по-добре да отговори откровено.

— Никакви — каза и примижа по навик с едното око.

Режещият звук се засили до непоносими висоти.

— Лошо.

Шефът се завъртя на сто и осемдесет градуса и погледна Алексей с характерния си немигащ поглед. Щабскапитанът както винаги потръпна.

— Назначих те тук, защото ти си най-добрият — каза тихо и злобно шефът и насочи вниманието си към изпиления си нокът. — През последните двайсет години показателите ти бяха превъзходни. За седем дни разкри мрежата за търговия с наркотици, която създадоха колумбийците. Ами сушената кръв за вампирите? Според мен това беше блестящо. Остана само един нелегален канал за доставката ѝ, но рано или късно ще се доберем и до него. Но какво виждам сега? Имай предвид, че в момента ти не се бъртиш в канализацията, макар че това е най-лекото наказание за убийците. Явно трябваше да те изпратят там.

— Ескобар^[1] сам се натресе — отвърна неохотно Калашников. — Той е новак тук и просто е забравил, че се намира в града, а не в родните му джунгли. Иначе веднага щеше да разбере, че няма смисъл да продава стоката на Гьобелс. Когато длъжността на един човек е

„министър на пропагандата“, значи след седмица само идиотите няма да знаят откъде да си купят дрога.

В тишината се чуваше как с пукот изгарят корените на подземните дървета в гранитната камина, украсена с главите на химери със зинала паст. След секунда шефът злобно се ухили.

— Не трябваше да скромничиш на Земята. — От устата му се изви струйка дим. — Не си сложен за началник на отдела за оперативни разследвания тук, за да те няма по цял ден, а след това да се появяваш и да изричаш прекрасната дума „никакви“.

Както и в случая със Склифасофски, Калашников машинално отбеляза наум некоректната дума „ден“. В Ада продължителността на денонощието беше доста условно понятие. Тъй като естествено в Града не съществуваше слънце, той се осветяваше от пламъците на факли и от електрически крушки, три четвърти от които трябваше да се гасят вечер, за да се създаде илюзията за възцаряване на мрака. Шефът се намираше в Града още от основаването му и неволно бе приел жаргона на неговите обитатели.

Алексей едва успя да преглътне гнева.

— Мога да кажа с какво разполагаме до този момент — обяви той, тъй като дълбоко в душата си разбираше шефа си. — Налице са един превърнал се в пепел труп, петстотин милиона желаещи да го убият, някакво неясно вещество, с помощта на което са очистили жертвата, и петдесетина глухи съседи, които през нощта са спали непробудно. Склифасофски занесе пепелта в лабораторията, но още не се е обадил. Аз се отнасям към вашата заповед с най-дълбоко уважение, драги ми шефе, но не разбирам напълно защо ми възложихте това дело. В Града има най-малко един милион криминалисти със световна слава. Бихте могли да извикате дори Агата Кристи и тя ще разкрие всичко за пет минути.

Шефът се бе вторачил в японския плазмен екран под тавана и слушаше съсредоточено новините. Той сякаш не чу последните думи на Калашников, а заострените му уши потрепваха като локатори, улавяйки думите, които долитаха от екрана.

— Няма съмнение, че днешното извънредно произшествие в еврейския квартал на Града се превърна в най-важната сензация на хилядолетието — произнасяше отчетливо думите очилатият телевизионен водещ. Високомерното му лице се стори познато на

Алексей. — Както успяхме да научим от конфиденциални източници, извършен е първият в историята на Града успешен опит за убийство. Жертва на неизвестния килър е станал бившият държавен глава на Германия Адолф Хитлер, който от 1945 година изтърпява наказание за съучастничество в убийство и нанасяне на тежки телесни повреди на около сто милиона души. Но още отсега с пълна увереност може да се каже, че това убийство е поръчково. Гледайте „Сто и първи канал“, с вас беше Влад Кистев.

Калашников внезапно си спомни кой беше този човек. Вече дванайсет поредни години на всеки първи март той задължително идваше при него в отдела, за да прегледа архива в компютъра и да види дали през изминалите триста шейсет и пет дни неговите убийци не са се появили в Града. Не беше ясно защо, но той много искаше да ги погледне в очите, тъй като го бяха застреляли в гръб и не бе успял да види лицата на изпълнителите. Поръчителят на убийството му все още беше жив, но доста хора в Града очакваха пристигането му с нетърпение.

Алексей с основание смяташе, че много от новациите в Ада бяха настроени твърде романтично. Имаше чувството, че те цял живот не са правили нищо друго, освен да четат женски романи с меки корици. Добре де, килърите му щяха да се появят, той щеше да ги погледа в очите половин час или един час и какво от това? Съвестта на такива хора се събуждаше изключително рядко. Калашников знаеше от опит, че най-безмилостните палачи, които попадаха в Града, най-много се шокираха от новината, че Адът наистина съществува. Но разкаянието измъчваше душите на много малко от тях. А след първите минути на злорадство жертвите им много скоро започваха да осъзнават, че сега щяха да са принудени да виждат убийците си всеки ден в течение на стотици хиляди години. И нервите им наистина трябваше да са от желязо, за да издържат на това „щастие“, само че не всички можеха да се похвалят с такива. Затова не беше чудно, че в крайна сметка някой е решил да очисти Хитлер.

Шефът натисна червения бутон на пулта с рогатата глава и екранът на телевизора угасна.

— Добре де, ще покания Агата Кристи — каза той с безизразен тон, продължавайки разговора. — И знаеш ли какво ще стане след една седмица? Тя ще ми напише подробен отчет на седемстотин страници,

че убийството е било извършено от иконома, защото фюрерът на младини е съблазнил племенницата му. Ти никога не си работил със звезди и не знаеш колко е трудно — ползата е никаква, но за сметка на това се обиждат от всяка дреболия. Според мен най-добре е да назначиш на работа човек, около чието име не се шуми, но той трябва да бъде истински професионалист. Изключение прави може би единствено доктор Склифасофски. Казваш, че не ти се е обаждал, така ли? Жалко. Но на мен ми се обади.

От тона на шефа ставаше ясно, че лекарят едва ли му е съобщил нещо добро.

— Професорът си играл с пепелта повече от два часа — каза той и вдигна с нокът тънките прозрачни листове от масата. — Но всички тестове са показали един и същ резултат. Познаваш маниера ми — помолих го да повтори анализа пет пъти. А Николай Василиевич честно ми призна, че вече е направил това, но резултатът си оставал все същият.

— Склифасофски още от самото начало подозираше, че веществото представлява някаква много сила киселина, най-вероятно с някаква нова концентрация, която все още не ни е известна — кимна в знак на съгласие Калашников. — Може би трябва да разпитаме американците дали през последната седмица не са правили някакви нови химически разработки в Пентагона. Преди един час в Транзитната зала пристигнаха двама подполковници с един джип „Хюмви“ — натъкнали се на мина в Багдад.

Шефът разтърка мъчително слепоочията си и завъртя глава. Огънят в камината пламна ярко, а оранжевите езици лизнаха пастта на химерите, тъй като отгоре бяха хвърлили съчки.

— Не, не се нуждаем от тях. За съжаление нещата са много лоши.

Възползвайки се от временното отсъствие на секретарката, Малинин следеше съсредоточено разговора през откренатата врата на приемната. И забеляза как шефът каза нещо на ухото на Калашников. Дори в полумрака се видя как той пребледня като платно.

— Не може да бъде... — прохърка пресипналият му моментално глас.

— Но е така! — Шефът счупи молива в ръцете си. — И недей да се блещиш. Кой от нас би могъл да очаква това? Ти изобщо разбираш

ли нещо?

— Не — призна си честно Алексей.

Шефът въздъхна.

— И знаеш ли, това все още не е най-лошото. По-лошото е, че дори и аз не го разбирам.

„Аз също няма да го разбера, без да тресна едно“ — помисли си тревожно Малинин. Двете глави моментално се извърнаха към него и той разбра, че е изрекъл това на глас.

---

[1] Най-известният колумбийски наркобарон през ХХ век, собственик на състояние в размер на двайсет милиарда долара. През 1993 г. е убит в престрелка с полицията. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ОБЕКТ №2

20 часа и 50 минути

Подвила стройните си крака, пищната блондинка със закърпено бельо седеше върху протритото диванче в мизерната гримьорна. Тя имаше толкова печален вид, че ако в този миг до нея се озовеше Петрарка, поетът щеше да възпее тъжната роза, която растеше самотно върху развалините.

В едната си ръка жената държеше евтино пластмасово огледалце, а с другата гримираше дългите мигли, които обрамчваха сините ѝ очи. Върху облегалката на стола висеше тъмночервена рокля. Тя не обичаше да се облича в бяло от момента, в който я запратиха ТУК, защото петната от гнили домати се открояваха много ясно върху светлия плат и беше дяволски трудно да ги изпере. Когато застана пред Главния съд, журито се запозна с предложението на Ведомството за наказания и постанови да бъде низвергната да обитава вечно Ада по две причини — заради сладострастието си и заради тщеславието си. Никой не чу горещите ѝ оправдания, че всички хора с нейната професия са тщеславни и че през XX век сладострастието е заменило понятието любов.

Тя въздъхна толкова дълбоко, че огледалцето леко се запоти. Защо ли тези комплексирани хора мислеха с мухлясали критерии от средните векове? На никого в Града дори и през ум не му е минавало да направи поне една-две промени в строгите закони, за да съответстват на новата реалност. В Ада горяха толкова много специалисти по пиар и не беше ясно защо не им възлагаха да направят ребрандинг. Когато един от многобройните ѝ бивши любовници чу това предложение, прихна и завъртя насмешливо пръст до слепоочието си. Ама че простащина! Да, тя беше съгласна, че не е ангел небесен. Но нима не беше глупаво да съдиш хората от света на кадилаците, стриптийз клубовете и небостъргачите по правила, утвърдени неизвестно от кого преди седем хиляди години?

На праведниците от Рая най-редовно им организираха обиколки по тези места, за да видят какво са избегнали благодарение на скопления си живот на Земята, лишен от всички забранени удоволствия. Само че на някои хора от ръководството на този Град нямаше да им навреди, ако също отиде да наобиколят въпросната Земя, за да установят до каква степен блестящото с неоновите си светлини битие в Лае Вегас се различава от онова, което те са наблюдавали в своя прогнил древен Вавилон. Сексът между почти непознати и дори напълно непознати хора вече не се смяташе за прелюбодеяние, а минаваше за нещо като скучна норма, подобна на миенето на зъби, марихуаната се употребяваше дори в училищата, а голи момичета не танцуваха около пилоните може би единствено по време на тържествата в детските градини.

Естествено, ако ѝ бяха позволили да поживее на Земята малко повече... Може би в такъв случай тя щеше да се промени. Че защо не? Щеше да започне да ходи на църква, а сетне щеше да прочете Библията и може би в крайна сметка дори щеше да се превърне в патрон на някое сиропиталище. Но нима някой ѝ даде такъв шанс?

Жената намъкна през главата си тясната рокля, в която малките ѝ гърди нула номер едва се забелязваха. Не ѝ помогна дори китайският сутиен със силиконов пълнеж, който си бе купила на черния пазар. Тя се обърна към огледалото и се погледна с омраза. Всяка вечер изпълняваше номера си в онова вмирисано на вкисната бира кабаре и всяка вечер пияните потни зрители с бичи вратове и налети с кръв очи я освиркваха и я замеряха с домати. Милионите мъже не гледаха тялото ѝ с влюбени очи, както ставаше на Земята, младите момчета не бяха готови да отдадат живота си за една нейна целувка, а журналистите не я преследваха дори в тоалетната с молба да им даде интервю. В този Град тя беше просто една певачка без глас, от която за четирийсет години нито една жива душа не бе поискала автограф. Макар че навремето разсичаше гордо, като истински ледоразбивач, тълпата от жадуващи хора, които ѝ протягаха умолително листчета през веригата от яки телохранители. Но сега нито един човек не я бе помолил да му се подпише. Нито един човек не ѝ бе подарил едно-единствено, макар и увяхнало цвете. Тогава ѝ се струваше, че обожанието на тълпата никога няма да свърши... Ех, колко наивно от нейна страна. Тук тя беше никоя, просто една статистическа единица

от сивата маса, която влачеше жалкото си съществуване, защото ѝ отнеха дори възхитителния ѝ бюст. Кретени! Нима имаха право да постъпят така!

Пластмасовото огледалце полетя към ъгъла и се строши с жален звън. Блондинката изхлипа истерично и закри напудреното си лице с ръце. Не, не биваше да плаче. Предстоеше ѝ да излезе на сцената и ако се разплачеше, щеше да ѝ се наложи отново да се гримира.

На вратата се почука плахо, но в същото време и настойчиво.

— Да-да! — отвърна жената. — Зная, че е мой ред. Един момент!

В пролуката на открехнатата врата най-неочаквано се показва букет цветя. Беше от рози с едри листа, една от друга по-ярки и съвсем свежи, сякаш току-що ги бяха откъснали от храста.

Тя запримига като пластмасова кукла. Стори ѝ се, че сънува. Беше уморена, защото работеше прекалено много. Колко жалко, че тук никъде не можеше да си купи приспивателно.

Мъжът на вратата се поклони галантно. Лицето му почти не се виждаше зад белите рози. Той заговори, а гласът му трепереше и тя си помисли, че причината за това е невероятното благоговение, което изпитваше към нея.

— Отбих се само за миг... Минавах покрай вашето кабаре и не можах да се преборя с желанието си да надникна... Извинете ме за дързостта, но страшно се радвам, че мога да ви видя... И през ум не ми е минавало, че това може да ми се случи. Вие сте мой кумир още от дете. Позволете ми да ви целуна ръка.

Баналните думи звучаха в ушите ѝ като сладка музика. Толкова години не беше чувала такива неща! Жената се изчерви, свали копринената си ръкавица и размърда пръсти.

Неканеният гост направи крачка напред, протягайки букета с лявата си ръка, а в дясната му проблесна малко старомодно шишенце с изящно изработена ръчно капачка.

„Виж ти... Парфюм — развълнува се блондинката, предвкусайки удоволствието. — Толкова е мило.“

Но сгреши.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА ТЕГЛОТО НА ВОДАТА

21 часа и 34 минути

Сервитьорката, която отиде при тях, не ги попита какво ще си поръчат. Това нямаше никакво значение, защото винаги предлагаха едно и също. Тя завъртя на два пъти колелцето на фалшивата запалка „Зипо“ и запали фитилчето на свещта, която се бе разтекла върху изпъстрената с мазни петна покривка.

— Добър вечер, господа. Имате ли купони?

Вместо да ѝ отговори, Калашников протегна черната пластмасова карта с рогатата холограма в левия ъгъл, стискайки я небрежно с два пръста за единия край.

Сервитьорката примигна, изправи се и започна да мачка кърпите на захабената си престилка.

— Ей сега ще сменим покривката. А освен това с този статут ви се полага неограничено количество „Хелтика“. Изчакайте един момент, трябва да изтичам до VIP-склада.

В Адската жега студената бира се смяташе за невиждан разкош. Алексей кимна небрежно. Лека-полека свикваше с ролята на галеник на съдбата. До него Малинин бе свалил фуражката си и се гърчеше от задуха и любопитство, но деликатно не задаваше въпроси на началството си.

Край масата им се появи лустросаният оберкелнер, който явно беше бивш милиардер. Застлаха масата с шумоляща колосана покривка, а върху нея, хвърляйки игриви сенки, се появиха две халби ледена бира „Хелтика“. Оберкелнерът се приведе и постави между колегите чиния, от която се разнасяше миризмата на изгоряло олио отпреди три дни. Тя беше пълна със стандартното блюдо fish and chips. За съжаление условията за VIP-снабдяване не засягаха качеството на местните храни.

Калашников неохотно набоде с вилицата си прегорялата суха треска. Естествено, те можеха да отидат в нелегалния ресторант на Вонг и да хапнат по едно пиле с лимонов сок, но никой не знаеше дали

шефът не се е разпоредил да следят движението им из Града. При всички случаи сега не биваше да излага на опасност Вонг, защото след това щеше да се изтормози, докато открие хубаво нелегално заведение в „Чайнатаун“.

Малинин забрави за миг съмненията, които го терзаеха. Отпи глътка ледена бира и докато усещаше как блажената хладина се разлива по хранопровода му, изпита чувство, което много приличаше на оргазъм. Само след секунда щеше да изпадне в състояние на анабиоза като истинска жаба.

Калашников въртеше замислено вилицата в ръцете си. „Ни хайвер ти се яде, ни компота можеш да преглътнеш“, спомни си той фразата от книгата на един велик драматург, която преди година размени срещу нещо на черния пазар. Драматургът също живееше отскоро в Града, но Алексей не знаеше къде точно го бе разпределило Управлението за наказания.

— Вода — прошепна ясно той, след като най-сетне успя да забие зъбците на вилицата в треската. — Това е било вода.

Унтерофицерът не се задави с бирата, но застина с халбата, която вече бе вдигнал към устата си. Кехлибарените струйки потекоха по покритата му с рижава четина брадичка.

— Общо взето, аз реагирах по същия начин — каза мрачно Калашников, загледан в Малинин, и заряза треската. — Казано накратко, анализите, направени от Склифасовски, потвърдиха, че веществото, което е изпепелило Хитлер, представлява петдесет грама дестилирана вода, макар че в нея можеше да има и някакви примеси. Ние прием такава вода всеки ден. Остана да уточним само една дреболия — как е успяла да се превърне в течност, в сравнение с която сярната киселина е като портокалов сок.

Малинин постепенно започна да възвръща способността си да говори. Но произнесе първите думи, без да сваля халбата от устата си и край масата се разнесе нечленоразделно бълбукане.

— Ашехакокаха... Пу, да ти се не знае... Извинете, вашброде. А шефът какво каза?

— Че какво може да каже? — усмихна се горчиво Калашников. — Той просто е изпаднал в шок. Изпрати спешно група специалисти да вземат проби от водопровода, от артезианските кладенци и дори от канализацията. Последното никак не им хареса, но нали познаваш

боса. Ако нещо му трябва на всяка цена, може да натика главата на човека в лайната.

— А Ван Ли и Краузе наистина ли не успяха да установят нищо? — Малинин пресуши останалата бира на един дъх. — Нали най-добросъвестно претършуваха целия приют за възрастни хора, в който фюрерът работеше.

Калашников побутна настрани чинията, тъй като не можеше да се насили да преглътне дори и едно парченце от ястието, което му бе писнало. Сетне също отпи от ледената течност и лекичко примижа от възторг. Половината заведение го гледаше с нескрита ненавист.

— Както се очакваше, не откриха нищо — обобща Алексей и се облиза. — Най-младият престарял евреин в това весело заведение е на деветдесет и осем години. Те дори нямаха представа кой точно е приготвил ястието за празника. Всичките са почти слепи, нямат зъби и от сутрин до вечер точат лиги в леглото. Това е положението на тяхната крехка възраст. Аз никога не съм се радвал, че се озовах в Ада млад, но сега си мисля, че по принцип това не е чак толкова лошо.

В ъгъла се разнесоха разочаровано свиркане и ругатни — руският национален отбор отново бе изгубил по време на световното първенство по футбол. Калашников не знаеше какво ставаше на Земята в действителност. Може би в руския квартал на Града показваха тези шегички нарочно, за да развалят настроението на запалянковците. Не беше изключено това да е и някаква фалшификация, защото просто нямаше начин нашите да губят с такова завидно постоянство. Само че повечето руснаци в Ада, особено онези, които се бяха появили в Града наскоро, смятаха, че картината, която им излъчват, е истинска и затова със садистично нетърпение очакваха двамата треньори на националния отбор на Русия да им дойдат „на гости“.

Вривата още не бе стихнала, когато изображението на футболната топка изчезна от екрана на огромния телевизор и рошавият водещ на новините отново се появи. Този път не беше с очила и не излъчваше тържествено високомерие.

— Добър вечер, вие сте с Влад Кистев. Прекъсваме прякото предаване на световното първенство, за да ви съобщим новината за едно извънредно произшествие.

Мобилният телефон в джоба на Калашников извънтя настойчиво.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА СРЕДНОЩНА СРЕЩА

малко по-рано, 21 часа и 06 минути

Той успя да се измъкне незабелязано от кабарето, след като заключи безшумно вратата на гримьорната с ключа, който намери на масата на покойната. Всичко стана много по-лесно, отколкото си го представяше. Жената дори не успя да извика, когато плисна в лицето ѝ съдържанието на шишенцето през пролуката в букета. Обект номер едно беше от мъжки пол и можеше да окаже сериозна съпротива, затова му се наложи да използва примката за душене. Но най-важното бе, че той импровизираше, без да разчита на баналните повторения. Както и миналия път, еликсирът подейства моментално — взривиха се ярки искри, по пода се посипаха няколко грама пепел и прекрасните сини очи се превърнаха в угаснали въглени.

Да, новата смърт щеше да увеличи грижите на тъпанарите от отдела за оперативно разследване. Двата трупа за едно денонощие направо щяха да ги накарат да си гризат лактите заради собствената си тъпотия. Всичко отново бе извършено стерилно — не беше оставил никакви отпечатъци, никакви следи и нито едно косъмче, така че дори и най-добрите специалисти нямаше да успеят да го разкрият по анализите на ДНК. Обект номер две живееше по-далеч от дома му, затова му се наложи да използва любимия си стар кетлеровски велосипед. Вече бяха изгасили повечето от уличните лампи и спасителният мрак му позволи да стигне без проблеми до мястото, където беше скрито колелото.

Той се метна пъргаво върху твърдата съдрана седалка, завъртя енергично педалите и топлият вятър забрули лицето му. След като подмина извисяващия се край пътя билборд с реклама на филма на ужасите „Утрото на мъртъвците“ (в Града не прожектираха комедии или какъвто и да било друг филм с хепиенд), убиецът свърна в тясната пресечка. До улицата, към която се движеше, му оставаха още около двайсетина минути път. Скоро щеше да започне поредното предаване с радионаказанията и под грохота на хевиметъл фрау Браунщайнер,

която вечно беше нащрек, нямаше да чуе как той се промъква по стълбите към своето жилище. Разбира се, входната врата щеше да е блокирана, но той смяташе да изчака до стената край стълбището. И веднага след като предаването свършеше, нямаше да му коства нищо да се промъкне незабелязано в стаята си.

Човекът с мъртвешки бледото лице се появи на пътя му толкова неочаквано, че убиецът подскочи рязко на седалката. Завъртя предното колело настрани и зави наляво, но спуканата гума жално изсвистя, а той разпери пръсти, опитвайки се да се хване за въздуха, и изхвърча от седалката. Велосипедът падна и изскърца по асфалта, а убиецът се претърколи встрани и стисна ударения си крак.

Мъжът с бледото лице се втурна към него, физиономията му беше разкривена от страх.

— Ох... извинявайте, извинявайте... Господине, моля ви да ме извините. Добре ли сте?

Той положи огромни усилия да се усмихне, макар че кракът ужасно го болеше.

— Изплашихте ме. Какво е станало? Нали се разделихме само преди два часа.

Мъжът сведе раболепно плешивата си глава, прегърби се и стана още по-нисък.

— Виждам, че ви причиних болка. Няма прошка за мен, господине.

— Няма страшно, просто се ударих — махна с ръка килърът. — Смятах да се видя с вас призори, когато кварталът ви заспи. И изобщо не очаквах, че вече ме причаквате по пътя към дома ми. Ако не ви е трудно, помогнете ми да стана.

Подпирайки се на лакътя на човека с бледата кожа, убиецът се изправи на крака и изтупа полепналата прах от дънките си. Бледият мъж се суетеше около него, помагаше му да изчисти дрехите си и му се усмихваше угоднически. Килърът внезапно си помисли, че ако на Земята срещнеш тази твар в безлунна нощ и видеше усмивката ѝ, тя едва ли щеше да му се стори дружелюбна. Среднощният му събеседник беше облечен доста топло, но непрекъснато криеше ръцете си в джобовете. И все не можеше да се стопли дори на температура от трийсет градуса.

— Много е тъмно, а аз трябваше да привлека вниманието ви, иначе можехте да ме подминете — занарежда все така раболепно загадъчното същество. — Получих спешно съобщение от Свързочника, затова ми се наложи да се върна. Иначе в никакъв случай нямаше да дръзна да ви безпокоя толкова късно.

Гърдите на убиеца сладостно се изпълниха с приятно усещане.

— Да не са донесли еликсир? — попита той с тайна надежда.

— Вие сте истински пророк, господине — изхили се чудовището. — Пристигна куриер с прясна партида. Трябва да се видите с него, защото аз не бих рискувал да държа еликсира при мен. Това може да предизвика подозрения у колегите ми. Моля, последвайте ме.

Той поклати глава.

— Не мога. Копиите от Управлението за наказания всеки момент ще открият, че съм ликвидирал втория обект. На всяка цена трябва да се прибера вкъщи, защото ако разпитат съседите ми, те трябва да потвърдят моето алиби. Разберете — вирна той назидателно показалец, — за разлика от вас, който сте *meine lieber*, аз рискувам страшно много.

Мъжът с бледото лице изобщо не се трогна от тази новина. Вдигна яката на евтиното си зимно палто, потръпна зиморничаво и се замисли за нещо.

— Може да съм развил параноя, но имам чувството, че вече ме следят — изсъска чудовището, без да вади ръце от джобовете си. — Просто искам за всеки случай да се отърва от еликсира колкото се може по-бързо. Господине, хрумна ми една интересна идея как би трябвало да постъпим. Може би тя ще е добра и за двама ни...

Мъжът с мъртвешки бледото лице направи знак на убиеца да наведе глава и зашепна енергично в ухото му. След две минути килърът кимна уверено.

Когато след известно време се прибра вкъщи (както предполагаше, прибирането му в жилището след радионаказанията не му костваше кой знае какви усилия), той се отпусна блажено на железното легло. За пръв път от едно денонощие страшно му се приспа, но не можеше да си го позволи, защото днес му предстоеше да работи извънредно. Сгърчено и разкривено, пред очите му заплува

напудреното лице на жената, която разтвори широко очи, когато той ѝ протегна букета бели рози с тънички червени нишки...

Убиецът потръпна и седна в леглото. Цветята... Беше забравил цветята!

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА ПЪТЯТ КЪМ КАБАРЕТО

22 часа и 14 минути

— ... У-у-у... Ваш'та мама... да ви шибат в гроба, да ви го нафукат дано!

Това беше двайсет и седмата псувня на Малинин, откакто напуснаха ресторанта и професионализмът му заслужаваше похвала, защото той не се повтори нито веднъж. Стиснал здраво обкования с желязо волан, унтерофицерът псуваше като навит, изстрелвайки толкова цветисти словосъчетания, че дори и докерите на пристанищата биха се изчервили от тях. Чувствителната му душа беше ранена най-вече от това, че халбата с ледената бира остана на масата. Вероятно се бе чувствал по-зле единствено в деня на смъртта си.

Калашников мълчеше, макар че също му беше жал за бирата. Май че го връхлетяха прекалено много събития за един обикновен работен ден. Засега имаше само една добра новина. Изясни се, че убийството на Хитлер изобщо не беше отмъщение на някакъв самотен маниак, както предполагаше в началото, защото на загиналата в кабарето жена нямаше кой да отмъщава. Пък дори и да имаше, едва ли би го направил по толкова перфиден начин.

Всички останали новини бяха лоши. Още преди да е започнало, разследването се провали с гръм и трясък. Вече нямаше нужда да гадаят — те си имаха работа с класически сериен убиец. Само че Калашников нямаше никаква представа как той се бе появил в Града, коя щеше да е следващата му жертва, защо дестилираната вода изпепеляваше хората като напалм...

Нарушавайки професионалната етика, Калашников си призна наум, че докато беше на Земята, имаше много по-добро мнение за възможностите на шефа. Там всички смятаха, че шефът е всесилен, че може да проникне в мозъка на всеки човек и да го накара да изпълнява волята му. Но в действителност се оказа, че всичко това е една красива приказка. Просто слугите на шефа на Земята му осигуряваха добър пиар. През дългото съществуване на човешката цивилизация Адът се

оказа пренаселен до такава степен, че дори и на китайците им стана тясно в него, тъй като още от каменния век в пъкъла пристигаха десетки милиарди покойници. И в резултат на това градът, който и без друго беше раздут до невероятни размери, всеки ден продължаваше да се застроява с панелни блокове от по петстотин етажа.

Алексей се усмихна мрачно и завъртя глава. Ама че работа! А навремето искрено вярваше в наивните приказки, че през свободното си време шефът уж се разхожда по Земята, подмамвайки хората със съблазни, и води продължителни разговори с всеки отделен човек, за да го накара да подпише договор за продажбата на душата си и да я замъкне в Ада... Тук тези трилъри му изглеждаха като елементарно детинско малоумие. Естествено, шефът продължаваше да посещава лично най-уважаваните клиенти като въпросния доктор Фауст или философа Кант... Но иначе отдавна бе наредил нещата така, че грешните души идваха при него не сами, а на огромни партии. Той беше основният акционер на тютюневите фабрики, хората му бяха собственици на заводите за производство на оръжие, с неговото злато избираха за президенти психически неуравновесени личности. Но всичко си имаше граници. Хитлер, Сталин и Пол Пот не бяха фаворити на шефа, защото страшно много се престараха, когато започнаха да изпращат в Града такива количества души, че целият персонал на Ада, включително служителите на граничния контрол и митницата, преминаха на извънредни денонощни дежурства. Затова шефът нямаше физическата възможност да се вмъкне в мислите на милиардите обитатели на Града и да разбере кой точно е убиецът сред тях, особено като се имаше предвид, че в Ада всекидневно пристигаха нови и нови партии на едро от граждани.

Както и да е, отново се впусна в излишно философстване... Общо взето, с какво разполагаха на този етап? Ами, с нищо. Убитите вече бяха двама и килърът най-вероятно нямаше да спре дотук. Скоро щеше да се появи трети труп и в това нямаше никакво съмнение, което означаваше, че веднага щеше да дойде редът и на четвъртия. Естествено, пресата щеше да отразява с радост събитията, което неминуемо щеше да разклати вярата на обитателите на Града във всемогъществото на шефа. От това следваше изводът, че трябваше да размърда мозъка си колкото се може по-бързо и че вече не можеше да

си позволи да се церемони с всевъзможните носители на нужната информация.

Веднага щом установеше обстоятелствата около убийството на жената, веднага щеше да отиде в каменоломната при Сталин и по всички възможни начини щеше да измъкне информация от това старо магаре. Ако знаеше, че след първото убийство последва второ, щеше да се постарее да направи това веднага. Онова деденце със златни пагони сигурно знаеше нещо, но не искаше да говори, вероятно защото изпитваше някакъв неясен страх. Дали той беше свързан с убийството? Това беше изключено. Иначе нямаше да изпадне в онова жабешко вцепенение, когато чу, че някакъв доброжелател е изгорил стария му враг.

Страховитото скърцане на спирачките го изтръгна от мислите му. По една щастлива случайност беемвето не се сблъска с едно жълто такси, което най-безпardonно се носеше в насрещното движение. Двата шофьори изгасиха моторите на колите си едновременно, колите спряха една до друга и препречиха частично пътя.

— Изрод, къде гледаш! — разкрещя се Малинин през прозореца, пръскайки слюнки. — Да не си сляп?!

Зад волана на таксито се мъдреше белокоп негър с черни очила. Той се ухили, оголвайки белите си зъби, сякаш нищо не се е случило.

— Разбира се, че съм сляп, мамка ти мръсна — каза негърът дежурно, но много твърдо. — Тук никога не наемат сряци хора са такзиджии, сатваряй зи узтата и зе махай оттук, чвор нещастен!

Ако се съдеше по акцента на негъра, той беше от новаците и явно бе започнал да учи руски съвсем отскоро. Малинин изпсува и се наведе да вземе манивелата. Калашников се разсмя:

— Серьога, остави го на мира! Зная, че тукашното движение може да те изкара от кожата, но човекът не е виновен. Такива са правилата, за толкова години няма ли най-сетне да свикнеш с тях?

Малинин завъртя волана. Все така ухилен, негърът се поклони в посоката, откъдето идваше гласът на Калашников, и напипа ключа на таблото. Алексей хвърли бегъл поглед към табелката, залепена на предното стъкло, на която със старославянски букви бе изписано: „Рей Чарлз“. Интересно, с какво ли се бе занимавал този африканец на Земята...

Беемвето изхвърча на шосето. Многобройните виадукти, които опасваха Града като гигантска мрежа заради невероятния брой коли, не помагаха. Строгите правила на Ада допускаха само по един автомобил на милион жители и призоваваха всички да използват градския транспорт. Но милиардите частни велосипеди, мотори и самоходки изобщо не подобриха ситуацията по пътищата.

Примигвайки с червените си светлини, от вечерния полумрак бавно изплува сградата на кабарето.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА ОТНОВО В ТЪМНАТА СТАЯ

22 часа и 17 минути

Притесненията му бяха напразни — Изпълнителят и този път не го подведе. По всичко личеше, че куриерът също си беше свършил работата. Мъжът в черно потри сладострастно ръце, потръпвайки от удоволствие, взе от масата списъка и се вгледа в изписаните със завъртулки букви. Натискайки острието на флумастера, той задраска старателно втората фамилия и отдалечи листа от очите си, любувайки се на резултата. Оставаха още пет кандидатури и ТО щеше да се сбъдне.

Но въпреки огромния професионализъм на Изпълнителя задачата не беше лесна. Врагът също не беше глупав и ако не днес, то утре щеше да се сети за какво става дума и да пусне копоите по следите му. Дали Изпълнителят щеше да успее да довърши работата си за една седмица? Може би щеше да му се наложи за един-два дни да се окопае и да не прави резки движения. Нали съществуваша случаи, когато вълкът минаваше покрай стаения ловец, без да усети миризмата му. Още повече че на този етап можеше да не изпраща повече еликсир, тъй като дозите, с които разполагаше, му бяха достатъчни, пък и едва ли веднага щеше да се сдобие с нов куриер. Изпълнителят имаше време да си почине и да обмисли по-нататъшните си действия.

От съседната стая отново се разнесоха нечленоразделни звуци. Този път те приличаха на приглушено мяукане. Трябваше да види какво става там. Но първо щеше да изпие един чай.

Тътрейки крака, мъжът в черно отиде в голямата, облицована с дървена ламперия кухня и натисна копчето на синия електрически чайник. Нямахше кой знае какво доверие на модерните нововъведения, но тази машинарийка наистина беше хубава, защото пестеше време. И не съществуваше никаква опасност да изгори котлона, тъй като се изключваше сама. Наистина изгаряше от нетърпение. Операцията започна едва днес, а той вече се умори да чака. Това беше специфична черта на всеки руснак, който искаше всичко и веднага. Но не биваше

да забравя, че си имаше работа не с някакви си улични хулигани. Ако противникът му се досетеше за какво става дума, нямаше да се спре пред нищо, за да го размаже като муха. Затова трябваше да бъде много внимателен.

Мъжът в черно отпи жадно от горещия черен чай и изгори небцето и езика си. Но не усети болка, защото отново го обзеха тревожни мисли. Е, оставаше му само да се надява, че не е сгрешил с кандидатурите, които бе набелязал в качеството на инструменти. Защото грешката щеше да е не само непростима, а дори би се превърнала в катастрофа, зачерквайки всичко, което бяха планирали години наред. Да, трябваше да помисли и за момчето... Вероятно щеше да му предложи от утре да поживее временно при него. Нищо, че едната стая в дома му беше заета, а в другите две държеше необходимите неща, но двамата можеха да спят спокойно на едно легло. Както се казва — сърце да е широко. Така беше най-добре, защото когато скоро настъпеше моментът за жертвоприношението, нямаше да му се наложи да издирва момчето по телефона. За разлика от момчето мъжът в черно не чакаше слава. Нямаше нужда от нея. Имаше кой да го похвали и да го награди достойно. Всичко останало нямаше абсолютно никакво значение.

Той остави празната порцеланова чаша с остатъците от чай и неохотно си помисли, че след това щеше да му се наложи да си губи времето, за да я мие на ръка, тъй като японската миялна машина за съдове се запушваше с чаените листенца и веднъж дори му се наложи да я ремонтира. Вече беше време. Той стигна по малкия коридор до заключената врата, пхна плоския ключ в отворието, завъртя го два пъти и в същото време натисна жълтото езиче на самоделната брава. Отвори безшумно вратата и застина на прага, взирайки се в мрака. Мяукащите звуци най-неочаквано секнаха.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

СЛАМКАТА

22 часа и 40 минути

Гледката, която се разкри пред Калашников, се наричаше „дежа вю“, включително и гадната миризма на изгорели коси. Той видя медицинските експерти, облечени в бяло, които пълзяха по пода като огромни мравки, Склифасофски с пура в ръка, седнал в продъненото кресло, и примесените с пепел въгленчета по паркета. Всъщност, както би се изразил въпросният московски пиар мениджър, това беше upgraded дежа вю, защото в гримьорната се тълпяха и други служители на отдела за оперативни разследвания — следователят от криминалната полиция на Хамбург Герхард Краузе и офицерът от китайските специални служби Ван Ли.

Краузе му приличаше на нелегалния милионер от една весела книга, която бе прочел още през трийсетте години. Впоследствие и двамата ѝ автори му подариха един екземпляр с автограф тук, в Града. Краузе беше класически германец с тлъста мутра, светли коси и безцветни мигли. Дори очите му изглеждаха прозрачнобели. За външността на Ван Ли не можеше да се каже нищо определено и Калашников го различаваше от останалите китайци единствено по кафявата бенка до окото. Ако не беше тя, като нищо можеше да го сбърка със собственика на нелегалното кафене Вонг.

Алексей не забеляза веднага шефа. Той стоеше и разглеждаше някакъв стар плакат на стената. И едва когато Малинин се изопна и тракна с токове, той разбра, че началството също е тук.

Калашников погледна към плаката и моментално осъзна коя беше жертвата този път. Когато тази жена пристигна в Града преди четирийсет години, появата ѝ предизвика фурор. А когато обявиха условията на наказанието ѝ, тълпите от поклонници едва не разбиха вратата на Главния съд, а на специалните части им се наложи да използват гумени палки. Така че можеше да си представи какво щяха да кажат сега, ако видеха всичко това. Управителят на кабарето също беше тук и непрекъснато бършеше с носна кърпа плешивото си теме.

Мъжът се потеше само при мисълта за неочакваното посещение на толкова много важни персони.

— Отново същото, любезни господине — обясни Склифасофски на шефа, но този път си спести гръмогласния смях. Подпухналото лице на лекаря беше уморено и безразлично. — Няма съмнение, че оръжието, с което е извършено убийството, представлява чиста вода с неясни примеси, а последствията от нейното прилагане са пред очите ни. За съжаление моите възможности свършват дотук. Вие се разпоредихте на вашите хора да занесат това вещество за анализ в лабораторията на професор Менделеев и това е правилно, защото той ще го разложи на молекули и ще определи приблизителния му състав. Тези господа — Склифасофски посочи небрежно с глава към Краузе и Ли — разпитаха служителите на кабарето. Но те са се усетили едва половин час по-късно, когато зрителите вдигнали скандал. Вратата на гримьорната била заключена и им се наложило да я разбият. До този момент никой от персонала не е чул нищо, тъй като в залата гърмяла музика. Този път нашият хубавец не се е покатерил по пожарната стълба, а е влязъл и е излязъл през входната врата.

Управителят извади втора носна кърпа, тъй като първата вече се бе превърнала в мокър парцал. Беше разтревожен от всичко — и от убийството, и от появата на шефа, и от това как щеше да връща парите за билетите на клиентите. Ама че лош късмет! Трябваше да наеме Едит Пиаф.

— Налице е второ убийство за едно денонощие — прошепна силно шефът, взирайки се в преbledнелите лица на офицерите от Ведомството. — Слуховете се разпространяват из Града с бясна скорост. След десет минути тук ще стане светло като ден от светкавиците на фотоапаратите и осветлението на телевизионните камери. Трябва да направим нещо. Арестувайте веднага най-известните серийни убийци. Може би те ще ни подскажат вярната посока на разследването. Изпратете специални отряди в жилищата на Чикатило, Джак Изкормвача, Оноприенко и „Мосгаз“^[1]. Помислете кой още може да бъде разпитан по тази тема. Калашников, разбра ли какво казах?

Но Калашников като че ли не чуваше шефа. Вниманието му беше съсредоточено върху захвърления на масата букет бели рози, омотан по възможно най-сложния начин с червена панделка. Цветята бяха съвсем

свежи и това се потвърждаваше от капчиците изкуствена роса, с които продавачите поръсваха откъснатите растения.

Той взе една роза, като внимаваше да не се набоде. От основата на едрия цвят се точеха тънички причудливи червени жилки, които образуваха рисунък от едва забележима паяжина върху листата. Внезапно от костюма му с пукот се изстреля една искра и Алексей беше ударен от силен електрически ток. От болката той неволно разтвори ръка, а розата падна на пода и листата на цвета ѝ жално потрепнаха.

— Ти май че си глух — почеса натъжено рогата си шефът. — И ме чуваш само когато се каня да те изпепеля. А в момента изпитвам изключително силно желание да направя това. Разбирам, че днес е тежък ден и че всички сме уморени. Но разполагаме с много малко време.

— По всичко личи, че не сме забелязали слона — каза Калашников, без да се обръща. Сетне се наведе бавно и вдигна цветето, което се бе смачкало от падането. — Официалното наказание за тази жена от Главния съд е тоталното непризнание от страна на зрителите, освиркване, замеряне с домати и пълната забрана на телевизията да прави интервюта с нея. Общо взето, тя трябваше да бъде актриса от кабаре, в което ходят небръснати алкохолици, за да се напиват с евтин портвайн. Тук никой не я обича. Но... В такъв случай откъде се е взел в гримьорната този разкошен букет?

Офицерите се взираха мълчаливо в Калашников. Малинин както винаги не разбра нищо, стоеше и примигваше. Ван Ли плесна с ръце. Краузе прехапа устна. Шефът погледна цветята и подсвирна одобрително.

— Понякога си мисля, че ненапразно те спасих от наказанието да работиш в канализацията.

— Не се уморявам всеки ден да ви благодаря за това — подхвърли язвително Калашников.

— Но защо ли не те направих глухоням? — добави шефът. — Какви са предположенията ти за този букет? Първото, което ми хрумва, е, че трябва да се разпитат всичките ѝ любовници, но се боя, че броят на тези хора е горе-долу толкова, колкото войници е имал в армията си Наполеон. А освен това през последните сто години не е бил засечен нито един случай, в който да са ѝ подарявали цветя.

Управителят на кабарето не издържа на нервното напрежение и припадна, но никой не забеляза това. Вниманието на всички беше погълнато от обстоятелството, което току-що им се разкри.

— В този случай нещата стоят доста по-зле — отбеляза Калашников. — Не забравяйте, че след като по решение на Главния съд ѝ бе направена пластична операция за максимално смаляване на гърдите, едва ли някой мъж би решил да ѝ донесе букет по собствена воля.

В очите на служителите се изписа искрено възмущение от тази небивала жестокост. Някой от задните редици не успя да сдържи емоциите си и дори се изплю на пода.

— Мога да се хвана на бас, че няма да намерим отпечатъци от пръсти по цветята, защото мъжът е бил с ръкавици. Трябва веднага да разберем откъде са купени тези цветя и... — заяви Краузе.

— Вече знам откъде — обяви Калашников и улови изпълнените с омраза погледи на колегите върху себе си. — Погледни нишките им. Такива жилки имат само най-скъпият сорт рози.

— И аз исках да кажа това — кимна шефът. — Сортът рози „Вените на сърцето“ се отглежда, като вместо вода всеки ден се полива с кръв. В Града има само една оранжерия, в която практикуват това. Тя се намира във Вампирския квартал. Съветвам ви да отидете там, а през това време аз ще се опитам да посетя лабораторията на Менделеев.

Докато излизаше от гримьорната, Алексей хвърли последен поглед към блондинката на плаката. Той беше единственото нещо, което Главният съд ѝ позволи да запази като спомен от миналото. Жената на овехтялата черно-бяла снимка беше заснета с двама млади мъже. Надписът с огромни букви гласеше:

Не пропускайте! От 29 март във всички кинозалони ще се прожектира новата комедия с неповторимата МЕРИЛИН МОНРО „Някои го предпочитат горещо!“

---

[1] Прякорът на сериен убиец, тероризирал Москва през шейсетте години на ХХ век. Представял се от името на „Мосгаз“, за да му отворят вратата. — Б.а. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРОБЛЕМИТЕ

23 часа и 30 минути

Мъжът с мъртвешки бледото лице вече почти стигна до квартала си. Страшно трудно му беше да ходи по тази суха, почти оловна земя, краката му започнаха да се подуват, а мускулите му заприличаха на изопнати струни. Навремето той умееше да лети както всяко същество от неговото племе, но в Града подрязаха крилете на всички носфератуси като на малки пилета. Затова сега се движеше бавно и често спираше да си почине, масажирайки крайниците си.

В Ада неговата раса си патеше повече от всички други най-вече защото беше лишена напълно от прилична храна. Естествено на централния булевард блестяха никелирани автомати със сок от касис и доматиен сок, но беше гавра с древните им традиции. Случваше му се да вижда как заслужили с професионализма си вампири, прекарвали целия си живот в горите на Трансилвания, плачат като малки деца, докато поглъщат тази отвратителна плодова или зеленчукова течност. Е, разбира се, някои от вампирите олигарси, които имаха средства и връзки, особено в британския квартал, можеха да си позволят да си купят сушена кръв, животни и дори хора на черния пазар, а след това да си я разреждат вкъщи с вода... Естествено, тя не можеше да се сравни с истинската, но все пак беше нещо. Оядените собственици на розови плантации дори поливаха цветята си с този екстракт и това му се струваше направо кощунствено. Но какво представляваше този прах в сравнение с... О-о-о... В момента той би дал всичко на света само за половин чаша топла димяща кръв, бликаща на струя от розовата сънна артерия...

Мъжът се облиза и трескаво преглътна гъстата слюнка. Много от съратниците му в Града се опитваха да овладеят треската си с евтини заместители, само и само да притъпят чувството си за ГЛАД, а някои дори ставаха жертва на улични мошеници, които им продаваха разтворена във вода боя. Миналата седмица възрастният вампир от Кишинев, с когото имаха съседни балкони, сподели с него поредния

слух — че уж, ако намериш отнякъде истински лишей (който ядели елените във финландската тундра), заразен със специални бактерии, и го държиш накиснат пет денонощия, той ще придобие вкуса на истинска кръв. Вярно, самият той не го беше опитвал, но някакви „информирани хора“ му бяха казали това.

Но все пак този кишиневец беше нормален пич. Иначе вампирите от Трансилвания и Молдова бяха истински свине и се държаха ужасно високомерно, твърдейки, че те са първите вампирявали и на всички останали нищо не им е наред — и кучешките им зъби са малки, и крилете им са сбръчкани, и кожата им няма благородния лунен оттенък, а жълтее като лимон. Дори нещо повече — откровено потискаха младите вампири, на които тъкмо им поникваха криле. Те вършеха черната работа в квартала, миеха клозетите и поправяха автобусите. Вече беше трудно да се каже кой посади пръв първите плантации с розови храсти, но цветарският бизнес на трансилванците вървеше много добре и те почти нямаха конкуренти. Вярно, преди двайсетина година някакви пришълци от южните княжества... как им беше името... Грюсия и Азобужант, също се опитаха да поставят под свой контрол пазара на цветя, само че не можеха да се мерят с вампирите и след две бандитски срещи търговците от юга осъзнаха, че нямат какво да противопоставят на кучешките зъби и на ноктите им. А след като оцениха по достойнство сухата почва в Ада и близостта на подземните потоци от лава, южняците се впуснаха да отглеждат дини с огромни размери. Най-смешното бе, че огромната част от добива им също се продаваше във вампирския квартал, тъй като сокът на този сладък плод все пак наподобяваше по вкус на разрежена кръв на шестнайсетгодишна девственица.

Краката му отново се схванаха от нетърпима пронизваща болка, той се олюля и седна на земята. Оставаше му съвсем малко, вече приближаваше. В далечината се виждаше петметровата реклама, която се излъчваше на широкия монитор. На нея сексапилна брюнетка избърсваше елегантно от кучешкия си зъб капчица кръв и отпиваше яркочервена течност от стъклена чаша на столче. „Кръв «Любима», защото е прекрасна!“ — разнесе се напевният глас, усилен от високоговорителите. А в отговор се чу протяжен мъчителен стон, който се разнасяше от хиляди бледи пресъхнали уста.

Ама че мръсници! Беше крайно нечовешко да показваш оазис на умиращи от жажда в пустинята. Докато бяха на Земята, лидерите на клановете им обещаваха, че шефът ще се погрижи за тях, защото те са неговата свита, те са върховни, те са най-добрите сред най-добрите. Да, бе, как ли пък не! Той просто използваше онези, от които имаше нужда, а в Града ги чакаха същите страдания както и всички останали. Ако знаеше това преди, едва ли щеше да се съгласи да стане безсмъртен. Пък и прехваленото безсмъртие в действителност се оказва само една фикция... Той изскърца с кучешките си зъби и сложи ръка върху дупката от трепетликовия кол, която разсичаше цялото му тяло.

Зад гърба му се разнесе треперлив звън. Носфератусът се надигна, подпирайки се на ръцете си. Насреща му се носеше тъмна фигура, яхнала познат велосипед стара марка. Със собственика му се бяха разделили преди два часа и половина. Вампирът отвори изненадано жълтите си очи, вирайки се в неканения гост. Гърдите на велосипедиста се надигаха тежко.

— Не можах да ви открия, само дете обикалях из околностите — изпъшка той. — Изобщо не се сетих, че сте тръгнали към квартала точно по този път. И се получи объркване. Отначало сте ме търсили вие, а сега ви търся аз. Много смешно, нали?

Мъжът с мъртвешки бледото лице усети, че стряскащото чувство за опасност обзема пронизаното му сърце, и престана да изпитва болка в краката.

— За еликсира ли става дума? Успях да го сложа на нужното място, както се бяхме разбрали. Свързочникът помоли да ви предам, че там се намира и вашето капаро...

Убиецът се приближи плътно до него, пъкнал дясната си ръка в джоба, и завъртя глава.

— За съжаление, скъпи мой, вие не бива да се прибирате вкъщи. Имаме проблеми.

След минута вятърът донесе до ноздрите на африканските работници, които поправяха рекламния билборд близо до пътя, странна неприятна миризма, от която им се догади.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КВАРТАЛЪТ НА ВАМПИРИТЕ

23 часа и 33 минути

Те не стигнаха чак толкова бързо до нужния адрес. Настъпи нощ и във вампирския квартал на Ада вече бе започнал работният ден. Улиците бяха задръстени с коли. Макар че в Града нямаше слънце, вампирската общност упорито продължаваше да живее по земния си график — от залез до изгрев. Чиновници с едри кучешки зъби тичаха от офиса през улицата да хапнат, търговците изстискваха доматиен сок, за който се виеха опашки от желязци, а възрастните вампири лежаха в креслата на уличните хипнотизатори, които им внушаваха, че току-що са разкъсали вратлето на прекрасно девойче, което се е изгубило в тъмната гора. По беззъбните устни на сбръчканите старци блуждаеха блажени усмивки.

Краузе потропа силно с юмрук по направената от цяло парче черно дърво и изкусно измайсторена врата на офиса на собственика на плантацията. Но трябваше да почака, преди да му отговорят.

— Кой е? — разнесе се след около пет минути ленив женски глас някъде.

— Отворете. От Управлението за наказания сме.

Вратата моментално се отвори. На прага стоеше дебела старица с червени очи и с треперещи ръце оправяше мръсната си рокля.

— Извинявайте... ама не знаех. Какво обичате? Искате ли една чаша сок?

От дъното на стаята се разнесе недоволен глас с румънски акцент.

— Мина, кой се е довякъл? Пак ли са доставчиците? Входът за цветята е от другата страна.

Дебеланата се обърна и със закъсняло кокетство отметна редките си коси от пъпчивото си чело.

— Не, миличък... това са...

Специалната група не я изчака да довърши и тръгна в посоката, откъдето идваше недоволният глас, трополейки с обувките си по

огледалния под, под който плуваха златни рибки. В обзаведения с готически мебели хол пред очите им се появи бодър мъж на около трийсет години с пурпурен плащ, който бе полегнал царствено на плюшения диван и стискаше чаша с червена течност в ръка. Докато пиеше забранения коктейл от сушена кръв, той слушаше захласнато репортажа на Кистев по телевизията.

Появата на служителите от Ведомството не го накара дори да се престори на изненадан.

— Виж ти! — каза мъжът. — Пак ли има някаква жалба от завистниците, които живеят нашироко, нарушавайки условията на наказанието? Добре де, ще се разберем. Но вие можехте поне да ме предупредите по телефона, за да ми дадете възможност да проявя гостоприемство. С какво да ви почерпя? Доколкото разбрах, не искате сок... А не желаете ли малко вино?

— Да, но вие никога не пиете... вино — подсмихна се Калашников. — След филма на Копола всички много добре знаят това, скъпи граф Дракула.

— По принцип близките ми приятели имат правото да ме наричат Влад, но в знак на доброто ми отношение към вас вие можете да ме наричате просто Владик — ухили се Дракула. — Колкото до виното, много добре знаете, че тук няма как да се намери прясна кръв. В Града никога не идва нищо живо. И затова се наложи да променим навиците си. А освен това, ако се премахнат една-две аминокиселини от елитното френско вино от най-слънчевите провинции, то много прилича на кръв и дори изглежда по същия начин. Опитайте.

Поклащайки се на краката си с разширени вени, Мина влезе с патешка походка в стаята, понесла златен поднос, върху който бяха подредени четири чаши с рубинена течност. Тази жена, която беше и последната любов на Дракула, се превърна в основното му наказание в Ада. В края на тримесечието шефът награди служителя, който го измисли. Както е известно, възлюбеният на Мина — годеникът ѝ Джонатан, я отмъкна от кръвожадния граф и затова тя живя дълго и щастливо в Лондон, и благополучно почина в леглото си на седемдесет и осем годишна възраст. И когато Дракула в крайна сметка срещна старата си любов, той получи нервен шок, тъй като вместо с пламенната девойка се сдоби с една свадлива старица, от чийто нос стърчаха косми и която хъркаше насън. Графът писа протестни

декларации, оплака се в телевизията и стигна чак до шефа. Но нищо не му помогна. Накрая Влад се примири и започна да свиква с бабичката Мина. В края на краищата тя готвеше доста добре.

Калашников взе една чаша от подноса и останалите последваха примера му.

— Трябва да сте ни благодарен, Владик. Нямахме смисъл да ви се обаждаме предварително, защото идваме при вас за нещо съвсем дребно. Искаме само да разпознаете една вещ.

По знак на началника си Ван Ли подаде на Дракула розите, които до този момент държеше зад гърба си.

— Тези цветя ваши ли са? — попита Калашников.

Вампирът се свъси. Взе една роза и прокара пръсти по нея, опипвайки листата ѝ, сякаш беше нежен любовник, който докосва гърдата на неопитна девойка.

— Да. Няма съмнение, че това цвете е от нашата плантация. Някои хора се опитаха да фалшифицират моя сорт и както винаги това беше дело на китайските вампири, но тези фукльовци не успяха да постигнат нищо. За да го поливаш, е нужно огромно количество качествена сушена кръв. А след като вие спипахте нашите доставчици, се наложи да използваме други канали. Всъщност за какво става дума?

Дракула не ги подведе — виното наистина беше превъзходно.

— Няма да крия от вас, графе — отвърна Калашников, след като се наслади на първата глътка, — че преди час този букет беше открит в стаята на бившата кинозвезда Мерилин Монро. — Той посочи с глава към телевизора. — Не се съмнявам, че вече сте чули по новините какво се е случило с нея. Имаме основания да смятаме, че цветята, които стоят пред вас, са били купени от убиеца, за да прикрие истинската цел на посещениято си при нея.

Дракула изтрака разсеяно с кучешките си зъби. Личеше, че е изненадан.

— Виж ти... Какво пък, ще се радвам да ви помогна. — Той зърна дистанционното управление и намали звука на телевизора. — Ей сега ще извадим книгата за поръчки и ще разпитаме продавачите в розариума, за да разберем кой през последните два дни е купувал „Вените на сърцето“. Имайте предвид, че макар да е най-скъпият, този сорт е много популярен. Рядко има дни, през които да не купят нито един букет от тези рози. В деня на мъртвците, който, както ви е

известно, се пада на 14 февруари, при нас става истинско стълпотворение, а продавачите просто не успяват да изплетат достатъчно ленти. Всъщност с какво точно е била убита Монро? По телевизията се позоваха на цензурата на Управлението за наказания и не казаха нищо по този въпрос. Но според слуховете от нещастницата не са останали дори гащичките ѝ.

Очите на Калашников се вледениха.

— Точно гащичките ѝ са останали. С удоволствие бих си поговорил на сексуални теми с вас, графе, особено като имам предвид сегашните ви трудности в семейния живот, но трябва да си свърша работата... Така че имайте добрината да...

— Да-да, разбира се. Увлякох се, господа, извинете ме.

Вампирът стана от дивана и направи знак на Мина:

— Отговаряй на обажданията, скъпа. Джентълмени, моля да ме последвате в магазина ми.

След като вратата след гостите се затвори, Мина се втурна към букета. Тя чу целия разговор. Нима тайнственият килър наистина бе отишъл при Монро с тези цветя? Както много други жени в Града изпитваше зле прикрита завист към тази вулгарна перхидролена блондинка, защото бе успяла да умре млада и красива. И в момента тя не би пожелала дори на врага си да живее сто хиляди години със склероза, разширени вени и ревматизъм. Мина докосна розите и изпита разочарование. Те не бяха нищо особено — рози като рози. И единствено сложният възел на лентата, която бе завързана върху целофана във вид на къдрави панделки, ѝ се стори странно познат.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА ЕДИНИЧНАТА КИЛИЯ

23 часа и 40 минути

Сталин не спеше. Макар че както винаги свиреха отбой в десет часа вечерта, той се въртеше на ръждясалото желязно легло, покрито със сиво войнишко одеяло. Въпреки че времето беше топло, той лежеше облечен и беше събул само ботушите си. Тресеше го силно. Опитвайки се да се стопли, генералисимусът бе обгърнал раменете си с ръце. И колкото повече мислеше, взрян в мрака, толкова по-трудно сънят успяваше да надвие напрегнатия му разум.

И така, ТОВА се случи. Според местните представи за време дори не го чака много дълго, защото в Ада човек свикваше с бавното течение на времето и една година минаваше сякаш за минута. Виж ти... А той вече бе започнал да забравя онези страшни думи, които слепият монах брат Ираклий, завърнал се след шестгодишно поклонничество в Йерусалим, му пошушна в предсмъртната си агония още когато беше млад семинарист. Онова, което му каза тогава за ПРОРОЧЕСТВОТО, му прозвуча като заслепяващо с ужаса си откровение на умирация човек, но след години порасналият Коко сметна думите му за нелепо бълнуване.

В семинарията предпочитаха да не обсъждат темата защо брат Ираклий бе заминал за Светите места като зрящ и преливащ от сили двайсет и пет годишен младеж, а се върна като сляп старец. Само докато всмукваха забранения дим в пушалнята в задния двор, едва чуто си шепнеха, че брат Ираклий е видял „онова, което не бива да вижда“ и затова му се случили тези неща. Но никой от двойкаджиите в семинарията не знаеше какво точно не е трябвало да вижда. И всички само се блещеха и въртяха глави, допрели пръст до устните си.

Едва след октомври 1941, когато офицерите от Вермахта се кискаха от нетърпение, разглеждайки Кремъл през биноклите си, Йосиф отново чу думите, които му казаха още когато беше дете. И се ужаси, осъзнавайки, че те са истина. Но сетне погнаха немците през

декемврийския студ и в радостта си от победите той отново погребва в паметта си шепота на полумъртвия монах.

Честно казано, докато беше жив, дори и в семинарията никога не повярва напълно, че Раят и Адът съществуват. Озарението облъхна лицето му с цялата си жестокост, но... Както вчера справедливо отбеляза пред него един от новопристигналите в затворническия лагер на Града престъпни босове от Ростов, „късно е да пиеш минерална вода, когато бъбреците ти вече са блокирали“. В Ада той се опита да открие брат Ираклий, писа запитвания до справочната служба, вглеждаше се в новите лица с надеждата да го зърне случайно. Но Ираклий така и не се появи и Сталин проумя с кристална яснота, че той е отишъл в Рая.

Всъщност това нямаше значение. Излизаше, че онова, което му пошепна умиращият монах, наистина беше осъществимо в реалността. Но дали това беше добре за него? Трудно бе да се каже. Защото той не знаеше какво има ТАМ. И дали в резултат на действията на неизвестния убиец нямаше да се озове в някакво непознато пространство, където ситуацията щеше да е още по-лоша, отколкото в каменоломната на Града?

Мислите му окончателно се объркаха.

Брат Ираклий не успя да му каже какво щеше да се случи с кандидатурите СЛЕД ТОВА. Но нима той — Сталин, не би могъл също да се превърне в такава кандидатура? Би могъл и още как. Личността му беше подходяща най-малко по два критерия, така че гадното ченге от Ведомството беше абсолютно право, когато твърдеше, че ако Изпълнителят поиска, като нищо ще стигнат и до него.

Одеялото се свлече на пода, пружината изскърца и Сталин седна в леглото. Трябваше да избяга. Трябваше веднага да избяга оттук, без да губи нито миг, докато ситуацията не бе излязла окончателно изпод контрол. Рано или късно копоите щяха да открият беглеца и да го върнат обратно, но това вече нямаше да има значение. Дори и да направеха наказанието му още по-тежко заради бягството, поне нямаше да се озове в НЕБИТИЕТО.

Откакто разбра, че съществува живот след смъртта, на него, както и на много други жители на Града, никак не им се искаше да се превърнат в част от НЕБИТИЕТО. Нищо, че по цял ден израняваше ръцете си до кръв, обръщайки грамадните камъни и вдишвайки прахта

от трошляка, нищо, че враговете му се подиграваха с него, хвърляйки го в карцера, където не можеше да пуши любимата си лула, но тук той знаеше, че го има — мислеше, съществуваше, изпитваше глад и студ, болка и страх... Ала никой не знаеше какво има ТАМ.

Той отдавна бе набелязал мястото, на което можеше да се свре, докато копоите от Управлението за наказания не надушеха следите му. Пък дотогава току-виж всичко свършило. Но нещата стояха далеч по-зле, отколкото си мислеше. Брат Ираклий умря, без да довърши изповедта си... И така и не успя да му каже какво може да остане СЛЕД ТОВА. Жалко, че не знаеше кой е станал Изпълнител, иначе щеше да го предаде, без да се замисля и без да се колебае, макар че заради сътрудничеството му с ченгетата браточките в каменоломната сигурно щяха да го нарекат „порта“. Какво пък, по-добре да стане „порта“, отколкото шепа стъпкана прах на пода.

Онази нагла белогвардейска измет от Управлението за наказания му беше противна, но щеше да му се наложи да подсказе на копоя как да надуши следите на Изпълнителя и може би това щеше да го възпре. Той нямаше намерение да разкрие всичките си карти и да разкаже на Ведомството за предсмъртната изповед на Ираклий, защото щеше да стане по-лошо. Макар и не веднага, информацията при всички случаи щеше да стигне до ушите на телевизионните журналисти и Изпълнителя, на когото те щяха да сервират името му като на тепсия и той вече щеше да знае кого трябва да изпрати в НЕБИТИЕТО, за да не му пречи да довърши делото си.

Сталин изобщо не се съмняваше, че ако пожелае, убиецът веднага ще го докопа, защото, който и да бе този мъж, той си знаеше работата. Направо умът ти да се вземе от виртуозния начин, по който ликвидира Хитлер. Леле, каква демокрация се ширеше из Града — издаваха жълти вестници, имаше двеста телевизионни канала, на всяка крачка излъчваха FM радиостанции. По негово време нито едно скапано вестниче не би се осмелило да отрони и дума за ТАКОВА НЕЩО... Макар че той все пак контролираше едва двеста милиона души и сигурно беше далеч по-трудно да се осъществява контрол върху шейсет милиарда човешки същества от най-различни раси и епохи, започвайки от легионерите на Цезар и стигайки до космонавтите.

Той стана и напипа скритата в джоба на арестантската си роба кутия кибрит. Опушената газена лампа (по обясними причини в Града свещите бяха забранени) стоеше върху лошо боядисаната дървена масичка край прозореца, а върху нея падаше бледата светлина на една от редките улични лампи.

Облакътен на масата, той запали стария фитил от втори опит. Примижа на светлината на потрепващото пламъче, хвана за единия край изгризания молив и дръпна към себе си късчето дебела амбалажна хартия. Администрацията на Града поощряваше затворниците да пишат мемоари. Той се наведе над грапавия лист и започна бързо да го запълва със сбития си почерк...

След пет минути стана, вдигна оставения до леглото ботуш и го повъртя в ръцете си. Напрегна леко пръсти, впивайки почернелите си по краищата нокти в единия от пироните на подметката, той поддаде и излезе навън. Беше подготвил този пирон за всеки случай много отдавна, още преди четирийсет години. Дори и сам не знаеше за какъв точно случай го бе подготвил, защото беше сигурен, че няма къде да избяга оттук. Пиронът приличаше на тясна лапичка — в началото беше заострен, а след това — сплескан от двете страни. Сръчният обирджия на жилища Валера, отворил вратите на няколко стотици домове във Владивосток, го бе научил как да се възползва от това приспособление още през 1962 година.

Йосиф се промъкна бос на пръсти до обкованата с желязо врата и се ослуша, притаил дъх. В коридора шумеше само вятърът. Там нямаше никого, а охраната най-вероятно бе отишла да спи. Бягства се извършваха много рядко и бяха безсмислени, защото със стопроцентова сигурност откриваха всички бегълци. Както го бе научил Валера, Сталин пъкна пирона в ключалката, завъртя внимателно острието му и натисна невидимата пружина във вътрешността на отвора. Вратата изтрака и започна бавно да се отваря, прерязвайки изострения му слух със стържещо скърцане...

ДВАЙСЕТА ГЛАВА СЪНЯТ НА КИЛЪРА

00 часа и 38 минути

На другия край на Града, изпаднал в състояние на лепкава като пресен мед полудрямка, в стаята си лежеше убиецът. Виеше му се свят и леглото се въртеше, поклащайки колосаните краища на чаршафите. Безсънната нощ и следващият ден, прекаран в бесен ритъм, си казваха думата, затова картините, които се нижеха в заспиващото му съзнание, бяха причудливи и пъстри. Той се виждаше ту облечен кой знае защо в рокличка да бере цветя, ту зърваше разноцветно знаме, развято от вятъра до бяла сграда, ту му се привиждаше чаша искрящо шампанско и нечии усмихнати начервени устни. Мислите му лениво се носеха от едната половина на черепа му към другата, проблясвайки като красиви звездички.

Трябваше да си направи почивка, защото все пак беше страшно изморен, въпреки че новото занимание му беше приятно. Колоезденето го извади от релсите. Като пресметнеше колко километра бе навъртял за един ден, направо косите му настръхваха. Естествено, Градът не беше чак толкова голям, колкото би си помислил човек. Още през 1944 година един учен бе изчислил, че ако строят всички хора на Земята в редица, опирайки лицата им в тиловете, те щяха да заемат едва територията на херцогство Люксембург.

Дума да няма — мащабите на Града бяха съвсем прилични, но за да отиде от единия до другия му край с влак-стрела, на човек му трябваша близо три месеца. Затова и всички местни автомобили имаха специален ускорител, който по мощност беше близък до реактивния двигател, така че нямаха никакъв проблем да вдигнат до петстотин километра в час по шосето. С ускорители разполагаха дори и велосипедите. Друг е въпросът как можеше да се добереш до отдалеченото шосе през чудовищните задръствания в Града.

Краката му, уморени от въртенето на педалите, продължаваха да тръпнат от слабата пулсираща болка и убиецът се обърна бавно на другата страна, шумолейки с чаршафите. Какво пък... Новата партида

еликсир беше скрита на сигурно място и на този етап нямаше за какво да се тревожи. Още повече че успя да се справи навреме с носфератуса.

Стисна плата, той изхрущя и не остави никакво съмнение, че поддържаните му нокти се впиха в дланта му дори през него. О-о-о... Как можа да се издъни така? Как можа да обмисли всичко, да си сложи ръкавиците предварително, да не остави в стаята на убитата нито една следа, нито една прашинка, никаква дияра и да забрави на видно място най-важното — огромния букет цветя! Да, беше остарял, нямаше съмнение, че бе остарял. Продължителната липса на практика съсипваше и най-добрата квалификация и когато един дявол остаряваше, той се превръщаше в ангел.

Както и да е. Той ликвидира основния свидетел, а без него на копоите щеше да им е много трудно да установят кой и защо беше купил онези рози във Вампирския квартал. Той се усмихна, без да отваря очи. В момента нямаше нужда да се самобичува, защото никой не беше застрахован от грешки. И без носфератуса можеше да намери човека, през чиито ръце минаваха куриерите, тъй като знаеше и телефонния му номер, и паролата. Жалко, че се налагаше да почака. Трябваше час по-скоро да тръгне на лов и отново щеше да се зареди с дозата адреналин, от която се изпотпяваше, мускулите на тялото му потръпваха, а в устата му се появяваше странен вкус.

На някого можеше да му прозвучи смешно, но тази работа го върна към живота. И той получи от нея всичко, което толкова дълго очакваше.

Съзнанието на убиеца окончателно се потопи в съня. Виждаше накипчени коне, покрити със снежни шапки планини, нежни майчини ръце, галещи непокорните му коси, и чуваше строгия глас на баща си, когото така и не срещна в Ада.

След известно време в стаята се възцари пълна тишина, която от време на време се нарушаваше от поривисто сумтене — килърът спеше. До последната доза еликсир върху нощното шкафче имаше черно-бяла снимка, а около лицето, заснето на нея, беше очертан червен кръг.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ХЕНЗЕЛ

малко по-рано, 23 часа и 47 минути

Пред входа на цветарския магазин се бе струпала голяма тълпа. Прекрасните рози, отгледани от грижливите ръце на вампирите, съвсем справедливо се смятаха за най-хубавите в Града. Салонът би трябвало да работи поне до сутринта и точно затова из тълпата се разнесе глух недоволен ропот, когато Дракула изскочи изящно на площадката пред входа и обърна табелката на вратата, а пред очите на разочарованите купувачи се появи надписът с готически шрифт „Затворено“. Но мръсните ругатни застинаха стотиците отворени усти, когато Калашников извади лениво от вътрешния си джоб картата от Ведомството и показа на присъстващите Печата на звяра. Всеобщата въздишка разлюля недоловимо хората като полъх на вятър и притихналата тълпа започна лека-полека да се разпръсва.

Стъпвайки по кристалните плочки, Алексей тръгна след домакина към вестибюла, чиито стени бяха покрити с огледала. Както би трябвало да се очаква, в огледалата се отразяваше само специалната група. Тази специфика принуждаваше женските вампири да страдат изключително много, тъй като в разгара на работния ден нямаха никаква възможност да си начервят устните или да си оправят косите. Неестествено бледи продавачи, облечени в копринени костюми, се покланяха раболепно от всички страни на Калашников, но прозрачните им очи не изразяваха никакви емоции, а безкръвните им устни не се отваряха нито на милиметър, за да не би случайно да разкрият изкривените им кучешки зъби.

— Бизнесът ви май върви добре, Владик — отбеляза Калашников. — Като се има предвид какво сте извършили на Земята, тук би трябвало да ви направят най-малко асенизатор.

По старателно поддържаното лице на вампира не трепна нито един мускул. Графът беше свикнал с подигравките.

— Свестният човек може да се уреди добре и на бунището — отвърна спокойно той. — Пък и какво чак толкова съм извършил?

Ликвидирал съм две хиляди души, така ли? Ах, какъв ужас! Честна дума, чак ме досмешава. Не мога да се меря дори с Пиночет, а пък ме смятат за чудовище. Бих се радвал да насиня мутрата на онова животно Брем Стокър, но за съжаление той не доближава вампирския квартал дори на един пушечен изстрел. Мръсник! Изсмукал от пръстите си онази булевардна книга, а пък Холивуд с огромно удоволствие завъртял по екраните тази фалшификация. It sucks. И е абсолютно безполезно да доказвам какъв съм бил в действителност, защото благодарение на филма милиарди хора смятат Дракула за кървав маниак номер едно. Макар че в сравнение с покойния Хитлер съм като същински бойскаут в пясъчник.

Калашников облегна лакти на мраморния щанд. Харесваше му да изкарва Дракула от кожата, защото това притъпяваше болката, която пулсираше в главата му.

— Думите ви не будят капчица съмнение в мен. Всички повтарят едно и също, като се започне от комисаря Юровски^[1] и се свърши с Пол Пот. Всеки смята, че наказанието му е препалено тежко, въпреки че се е озовал тук... — Алексей не се съдържа да го клъвне. — И вие сега си седите тук и си отглеждате цветя. След Главния съд всички наказани започват да пишат порой от жалби до Управлението. Недоволен ли сте от нещо, скъпи Владик? Когато имате свободно време, отбийте се при Джак Изкормвача и вижте с очите си как този човек, който е извършил само пет убийства, работи като утилизатор на използвани дамски превръзки. Дори на врага си не можеш да пожелаеш такова нещо. Имайте предвид, че по решение на Главния съд могат напълно да деформират личността, ви. Например, ако сте били офицер от СС, да ви направят панда в зоопарка и тогава ще има да си седите и да си дъвчете бамбукови листа до свършека на света.

— Мога да ви дам и друг пример — възмути се Дракула. — А какво ще кажете за Торквемада? За шефа на испанската инквизиция, за онзи луд фанатик, който е изпратил на кладата над един милион еретици. Тук него направо би трябвало да го хранят с въпросните използвани дамски превръзки!

— А вие да не би да си мислите, че не хранят Изкормвача с тях? — изненада се Калашников.

— Няма значение! — размаха ръце вбесеният Дракула. — Но какво се случи? Вместо това ние виждаме как веднага след смъртта си

този мръсник Торквемада оглави службата за обществено хранене към Ведомството и вече в течение на петстотин години е несменяем главен готвач на адската столова! В такъв случай може ли да става дума за някаква справедливост?

Калашников се почеса по тила. По принцип Дракула беше прав.

— Е, разбирам ви... — отбеляза той помирително. — Но и вие трябва да разберете, че шефът проявява тази слабост и цени професионалистите в своята област... Само да знаете какви шишове с месо може да приготвя Торквемада! Но стига сме говорили за това. Ние на всяка цена искаме да разберем кой днес е купил рози от сорта „Вените на сърцето“. Нали си записвате продажбите на тези цветя?

Графът надмогна огромното си желание да продължи спора и кимна.

— Най-често ги записваме, особено когато става дума за предварителна поръчка. Виктор, дай ми дневника!

Един млад вампир се втурна от другия край на стаята и сложи угоднически пред Дракула сиви листове, прошнуровани с тъмночервена връв. Със сръчните си дълги пръсти моментално прелисти дневника до средата и стигна до днешната дата. Нокътят му се заби в листа и остави тъничка вдлъбнатина до графата „Поръчки“.

— Странно. Тук има данни за покупката на „Бликаща артерия“, „Алени платна“ и „Лесбийска радост“... Не се стряскайте, това е просто едно нежно розово цвете... Но през последните три дни няма нито дума за „Вените на сърцето“. Изглежда, ще трябва да попитаме мениджъра.

Дракула направи едва забележим знак с дългия си пръст и пред него пак застана същият вампир, който му донесе дневника. Той отново се сведе в поклон и се усмихна любезно на Калашников. Върху бялото му слепоочие пулсираха синкавочервени венички.

— Виктор, имаме проблем — прошепна Дракула и сложи ръка на рамото на подчинения си. — Днес някой е купил двайсет рози от моя любим сорт „Вените на сърцето“. И моят приятел от Ведомството, когото виждаш пред очите си, няма да заспи, докато не разбере кой точно е направил това. Защо в нашия дневник не е отбелязано нищо за тази покупка? Нали ви помолих да записвате всички, които правят скъпи покупки. Не е грях да се правят отстъпки на добрите клиенти — на нас не ни коства нищо, а на тях им е приятно.

Калашников не можеше да види изражението на Виктор, защото той се наведе още по-ниско и главата му почти опря кристалния под. Увисналите му под коленете ръце трепереха.

— Господарю, не бих се осмелил да наруша заповедта, която сте издали — достигна до ушите на Алексей приглушеният глас на вампира. — Кълна се, че много строго се разпоредих на всички продавачи да записват в дневника всички покупки на „Вените на сърцето“. Днес просто никой не е купувал такива рози, голямата вълна от покупателна активност се надига по празници, но сега...

Застаналите наблизко служители на Ведомството чуха как Дракула издаде студен съскащ звук като готова да се нахвърли кобра. Но въпреки очакването той не помръдна от мястото си, ала свитите му на четири пръсти се стрелнаха от кадифения ръкав и се впиха в ухото на мениджъра. От кожата му, която моментално се разцепи, потекоха бели капки гной, но Виктор не направи опит да се освободи.

— Животно... — изсъска Дракула. — Как смееш да се подиграваш с мен? Току-що видях със собствените си очи розите от моя магазин. Тази вечер са ги намерили в гримьорната на мъртвата жена... А ти ми твърдиш, че от три дни никой не е купувал такива цветя? Ей сега така ще ти разкъсам устата, че след това ще можеш да поглъщаш цели дини.

Разтрепераните крака на Виктор подсказваха, че перспективата да поглъща дини не го блазнеше. Той не разбра половината от думите на господаря си и най-вече изрази „мъртва жена“, тъй като в Града никога не бе имало живи жени. Вампирът разпери треперещото си подрязано крило, сякаш се опитваше да се защити от удар.

Калашников осъзна, че е настъпил моментът да се намеси:

— Владик, моля ви, недейте да нервничите, пуснете Витя. Явно съдбата на всички началници е такава — да не знаят нищо — отбеляза той, наблюдавайки озверелия от злоба Дракула. — Вместо да разпитваме с методите на Гестапо, по-добре да изгубим още малко време и да си поговорим с всеки продавач поотделно. Макар че, честно казано, аз се съмнявам, че това ще ни помогне. Не се знае как тези цветя са се озовали в ръцете на убиеца, но е ясно, че в плановете му изобщо не е била възможността да привлече вниманието към себе си. Вероятно точно по тази причина в дневника няма бележка, че някой е купил рози от сорта „Вените на сърцето“.

— Не е изключено да ги е купило някое подставено лице — добави Краузе.

— И това е възможно — съгласи се охотно Калашников. — Но за мен си остава голяма загадка защо е трябвало да купува толкова скъпи рози. Мерилин Монро би се зарадвала на всяко растение, дори и на маргаритки, защото от петдесет години никой не ѝ е подарявал цветя. Струва ми се, че убиецът инстинктивно е купил цветята, които лично той харесва. Там е цялата работа... Както и да е, времето лети. След малко недоволните клиенти ще направят магазина на трески. Хайде да си поговорим с продавачите.

След половин час, когато окончателно стана ясно, че никой от седемте продавачи няма представа къде са се дянали два̀сет рози от сорта „Вените на сърцето“, а Дракула искрено съжаляваше, че не може да разкъса разсеяните си служители още на работните им места, вратата най-неочаквано се отвори. Поклащайки се, старата Мина се промъкна през нея на една страна, стиснала в ръка целофановата опаковка и лентичката от злополучния букет.

— Какво има, скъпа? — вдигна раздражено вежди Дракула. — Нали ти казах да си седиш вкъщи и да отговаряш на телефонните обаждания. Могат да ме потърсят важни клиенти.

— Извинявай, миличък. — Тя беше нервна и увисналите ѝ сбръчкани бузи се тресяха. — Струва ми се, че познавам човека, който е направил възела на този букет.

В магазина се възцари тишина. И вампирите, и полицаите се превърнаха в слух.

— Дълго не можех да се сетя къде съм го виждала — каза Мина, заеквайки. — Чудих се, чудих се, все пак вече съм на възраст, имам склероза... Наскоро трябваше да изпратя букет на една моя приятелка за рождения ѝ ден, но за беда се сетих чак след като магазинът беше затворил. Ти, зайче мое, не беше вкъщи и охранителят ме посъветва да отида в склада при дежурния склададжия, който можел да ми помогне. Аз го послушах. Младежът беше много любезен и ми избра най-хубавите цветя... И за една секунда завърза на букета същия възел от пет преплетени лентички. Каза, че флъонгата била негова професионална тайна. Много мил юноша. На гърдите си носеше малък бадж с името си, май че започваше с „X“ ...

Малинин се втурна пръв към вратата, отблъсквайки нелюбезно Мина. Останалите го последваха, включително и Дракула, който крещеше в движение в портативната радиостанция:

— Ей, всички склададжии, чуйте ме! Задръжете Хензел!

---

[1] Комисар Юровски — командир на отряд на ЧК. През юли 1918 г. разстрелват семейството на последния руски император Николай II. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

АНАЛИЗЪТ

2 часа и 22 минути

Шефът седеше във вибриращото кресло. Парагвайски индианци бяха изработили тапицерията му от кожата на йезуитски проповедник. И вече за десети път препрочиташе резултатите от анализа на химическия състав на веществото, които спешно му донесоха от лабораторията на Менделеев. За щастие тук не всички професионалисти се разболяваха от звездна болест и в Града си оставаха точно толкова добри специалисти, колкото бяха и на Земята. Но трябваше да признаят, че малцина в Ада бяха такива. Беше невъзможно да се работи с почти всички актьори и писатели, а за певците дори и дума не можеше да става, защото те изобщо не разбираха КЪДЕ са попаднали.

Например онзи... как му беше името... Шефът сбърчи косматото си чело, опитвайки се трескаво да се сети... С черните очила... А, да — Елвис Пресли. Ама че номера, ама че самочувствие, ама че надменност! Ритнал камбаната от свръхдоза и най-искрено се надявал, че ще се озове в Рая. Да, бе, че къде другаде би могъл да се озове? Всички на Земята си мислеха така. Можеш да пиеш, да се чукаш, да се боцкаш по двете ръце, да убиваш, да мамиш и въпреки това ще се озовеш в Рая, защото това си ТИ — честният, умният, най-добрият от всички и приживе си извършил куп благородни неща. Например, преди двайсет години си дал на някакво безпризорно момченце кренвирша, който си се канил да изхвърлиш. Та този fucking Елвис моментално поиска вила за лично ползване, кадилак и прислуга от девственици, обявявайки снизходително на шефа, че щом се налага, в замяна веднъж месечно ще изнася концерт в резиденцията му.

Шефът не изпепели Елвис пет секунди след началото на разговора им единствено защото знаеше, че повечето хора от шоубизнеса наистина не са наред с главата. След като помисли малко, той изпрати певеца да работи като редови мениджър в телефонната компания в района, обитаван от африкански пигмеи, защото там никой

не го познаваше и не му искаше автографи. Шефът не се поинтересува какво се случи с него по-нататък. Макар да се говореше, че и там е издрапал и дори е създал самодеен кръжок сред пигмеите.

Елвис ли? Защо си спомни за него? Ами да, какво ли не му хрумва на човек, когато е разстроен. А той имаше от какво да бъде разстроен — нещата вървяха много зле. За психаря Адолф всичко отдавна му беше ясно — той беше гнусна личност. Но изобщо не можеше да разбере на кого е причинила зло тъпата блондинка, която всяка вечер плачеше във възглавницата си, докато бършеше пръските от гнили домати по лицето си?

Шефът отново се взря в тънкия лист оризова хартия, изписана с непознати за него знаци. Това бяха коментарите на Менделеев, надраскани по полетата му.

Добре, можеше да допусне най-невероятния вариант — че професорът е прав. И какво означаваше това? Та това си беше истински шок! Ако установеният от него химичен състав беше точен, значи самият шеф отдавна вече би трябвало да е изчезнал, гърчейки се в центъра на огнено кълбо. Такава беше ужасната сила на веществото, чието име назова Менделеев. Но той беше цял-целеничък и ръцете, краката, опашката и дори рогата му си бяха на мястото. Смъртоносната течност бе унищожила напълно двама души като в същото време бе оставила недокоснато всичко наоколо, включително мебелите, пода и останалите вещи... Как е възможно това? Направо умът му не го побираше, същинска мистика...

Дори нещо повече — ако предположеше, че Менделеев не греши, значи съществуваше един-единствен персонаж, който можеше да даде обяснение на случващото се. Той се поколеба дали да не тегли една майна на етиката и да му се обади още сега. Шефът погледна към плоския корейски телефон, който имаше монтиран син бутон по средата. Не. Разбира се, Менделеев беше велик химик, но той трябваше да се въоръжи с търпение и да изчака резултатите от окончателната експертиза, защото в тази ситуация беше задължително да знае всичко с абсолютна сигурност. И едва тогава щеше да се обади на онзи телефонен номер и да си поговори твърдо, много твърдо, защото убийството най-вероятно беше поръчано ОТТАМ. Тъкмо щеше да попита за какъв дявол им трябваше това ТАМ. Нека засега оперативната група начело с Калашников да си върши работата — да

обикаля, да разпитва, да арестува. Но той нямаше да им каже веднага какви са догадките му. Менделеев и Склифасофски също нямаше да си развържат езиците. Нямаше да е зле, ако Дмитрий Иванович побързаше, но той вече знаеше от опит, че гениите не бива да се пришпорват, тъй като те не можеха да работят под натиск.

Шефът остави листа и натисна енергично мишката, но картинката на монитора на компютъра остана неподвижна. Да, разбира се, пак трябваше да го рестартира. Жалко, че Бил Гейтс още беше млад и явно не бързаше да пристигне ТУК. Шефът беше недоволен от честите блокирания на компютърната мрежа в Града. Понякога Хелнет не работеше денонощия наред. Той нямаше никакви съмнения, че всички щяха да дойдат ТУК. Щеше да стане някаква самолетна катастрофа или да избухне епидемия от птичи грип и тогава Бил Гейтс щеше да се изправи пред състава на Главния съд — щеше да стои пресен-пресен като бухтичка с мармалад от фурната и да мига с очи, изпаднал в недоумение.

В Ада отдавна вече работеха доста добри компютърни специалисти, но никой от тях така и не успя да овладее операционната система Doors XP и колкото и защити да й измисляха, тя непрекъснато се сриваше по три пъти на ден, тъй като в Града имаше страшно много ползватели. Беше му забавно да наблюдава бързината, с която високите технологии отравяха умовете на хората. В началото на XX век руската царица Екатерина Втора осем години поред се учи да включва електрическата крушка, а сега вече създаваше яки вируси за проникване в електронната поща като същински печен хакер. Така че Бил Гейтс при всички случаи щеше да се появи в града и нямаше никакво значение дали това щеше да стане след година или след двайсет години. Той вече знаеше къде ще попадне. Сигурно беше толкова стъписан от състоянието от петдесет милиарда, което се стовари на главата му, че най-вероятно смяташе, че няма начин това да е станало без намесата на тъмните сили.

Шефът погледна към часовника, който представляваше златно копие на лондонския Биг Бен. Ажурната стрелка лениво се премести. Винаги ставаше така — когато бързаш, времето пълзеше като капчица по стъкло. От толкова милиони години беше тук и нищо не се променяше, но сега му оставаха само два дни, докато Менделеев сложеше на масата пред него листа с анализа, а той дори не знаеше с

какво да се позабавлява, докато чака. Дали да не легне, за да поспи? Но той не знаеше какво е сън. Дали да не обладае някоя симпатична грешница? Да, но какви НОВИ усещания щеше да изпита? Това беше скучно, защото дори и най-красивата жена не можеше да даде повече от онова, с което разполагаше. Дали пък да не изхвърчи на Земята в облика на симпатичен кестеняв мъж, да се потъркаля на пясъка на остров Самуи и да направи дете на нечия щерка като медицинската сестра Розмари^[1]? Но два дни нямаше да му стигнат за това, макар че сега жените бяха далеч по-активни и скачаха по-бързо в леглото, отколкото през средните векове.

Косматите му пръсти хванаха и придърпаха клавиатурата на компютъра. Щом е така, защо да не си поиграе два часа на любимата си игра „Diablo“? Шефът изплезе по детски език, и защрака с мишката. На монитора се появи мускулестото тяло на един воин. Той добави към нея дълъг меч, железен пояс и черни доспехи. Я, че симпатичен стана! И сега щеше да е най-добре никой да не го закача. Затова натисна една метална ръчка на креслото, блокира бравата на вратата и се задълбочи в играта. От тонколоните се разнесоха викове, предсмъртно хъркане и тракане на метал.

В ъгъла на масата сиротно стоеше плоският телефон с един-единствен син бутон. И въпреки че шефът упорито не поглеждаше натам, просто се усещаше, че продължава да мисли за него...

---

[1] Става дума за прочутия филм на Роман Полански „Детето на Розмари“, в който се разказва за една медицинска сестра, обладана от мисълта, че е бременна от Княза на мрака. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЛОШИЯТ СЪН

3 часа и 05 минути

Калашников не можеше да заспи дори в пълната тишина. Воплите зад стената стихнаха и изтормозените през деня от свинете бойци на „Ал Кайда“ заспаха като къпани деца, отшумяха и воплите на група „Маповар“ от предаването със задължително радионаказание, с трясък угаснаха и последните улични лампи, пръскайки снопове искри. Но въпреки че беше уморен, сънят не го спохождаше. Алексей се опита методично да брой овце, но и това не му помогна и още на двеста и дванайсетата овца отново се видя съвсем ясно в гримьорната на Монро да разглежда съсредоточено оставения на масата букет от умопомрачителни рози с тънички кървави жилки във вид на паяжина...

Той не се изненада, че Хензел не беше в склада. Явно на път към дома си убиецът беше установил пропуска си и бе успял или да предупреди съучастника си, или да го ликвидира на място с помощта на веществото. Колегите на склададжията не го бяха виждали близо едно денонощие. Преди това той поискал да го освободят от работа, като казал, че трябва да посещава курсове за адаптация към доматения сок. Но обстоятелството как е взел розите и на кого ги е занесъл продължаваше да тъне в пълна мъгла, тъй като склададжията, естествено, не беше оставил обяснителна бележка в дневника.

След половин час специалната група не пропусна да се изтърси в дома на Хензел, но той не беше и там. Старата вампирка от „Бирюлево“ (нов район в Москва, както твърдяха новопристигналите), която плетеше чорапи на пейката, им съобщи, че Хензел го нямало цял ден. Обяснил й, че имал много работа. Тя се възмути, че началството му няма никаква милост към този добър младеж. Момчето действаше също като Ленин, който казал на жена си, че отива при любовницата си, на любовницата си казал, че отива при жена си, а пък той се качил на тавана да учи. Вампирът нямаше близки приятели и никой нямаше представа къде би могъл да отиде. Краузе и Ван Ли заедно с Малинин

направиха за всеки случай фоторобот на Хензел на компютъра, разпечатаха го и го пуснаха спешно да го разлепят в околностите на квартала на вампирите. Но въпреки това почти нямаше никакви шансове някой да е забелязал склададжията в Града, защото тук вампирите страшно си приличаха и всички имаха еднакви заострени уши, големи кучешки зъби и нокти. Все едно да търсиш обикновен китаец в Шанхай.

Алексей се обърна на другата страна. Вече бяха станали две убийства с помощта на странното вещество. Свидетели нямаше. Мотиви липсваха. Липсваше и логика. Хъм... Макар че не беше точно така и ако си поразмърдаше малко мозъка, щеше да види, че все пак има известна логика. В Града от незапомнени времена се подвизаваха серийни убийци. Просто ги тъпчеха тук като копърка в консерва. Управлението се побърка да им измисля засукани наказания и след мозъчните атаки по време на планьорка мозъкът му вреше. Може би някой от тези изроди бе решил да се върне към старото си занимание и да изгаря известни хора като хлебарки. Всички манияци вършеха такива неща, за да се прославят. Странно, че досега убиецът не им бе оставил някаква загадъчна бележка в стила на снайпериста от Вашингтон^[1], в която да пише: „Скъпи полицаи, аз съм Бог.“ Откъде се взе това вещество? Как го е измислил? Хиляди изключително изобретателни умове в Града, като се започне от майстора на мъченията Калигула и се стигне до изобретателя на атомната бомба, не бяха успели да измайсторят подобно нещо, но той беше успял. Явно решението на проблема е било много просто — винаги ставаше така.

Калашников неохотно отвори очи и се загледа в ниския таван. А може би този младеж изобщо не беше никакъв зъл гений: Просто нямаше начин да действа сам. И не се знаеше каква роля играеше вампирът Хензел. Не беше изключено точно той да манипулира килъра, давайки „абсолютното оръжие“ в ръцете му. А пък той беше щастлив да свърши работата.

Днес се появи още един голям минус — нещо не беше наред с шефа. Когато Алексей му се обади и му каза, че е готов да се яви в офиса с подробен доклад за посещението им в магазина на Дракула, той реагира доста вяло на новината. И без да изслуша обясненията му докрай, босът му нареди да се прибере вкъщи и да се наспи, като каза, че вече е късно и че ще се види с него на другата сутрин към единайсет

часа. И той си направи сериозния извод, че шефът ВЕЧЕ знае повече от Алексей, но по някакви причини не желае да сподели информацията си. Какво пък... Негова си работа. Може би е успял да научи името на следващата жертва или нещо подобно. Но нямаше никакъв смисъл да прави предположения.

Телефонът иззвъня толкова рязко, че Алексей едва не падна от леглото. Кой ли можеше да се обажда по това време? Дали шефът не беше размислил? Е, най-сетне! Той вдигна бързо слушалката.

— Ало. Слушам.

— Здравейте! Обажда се водещият на предаването „Адски вести“. Бихме искали да чуем коментара ви за убийството на Мерилин Монро. В момента сме в пряк ефир.

Калашников въздъхна с облекчение. Както винаги в такива случаи веднага намери нужните думи, за да откаже любезно.

— Върви на майната си.

— Благодаря. И така, уважаеми телевизионни зрители, вие чухте ексклузивния коментар на шефа на специалната група за оперативно разследване. Останете с нас.

След като затвори телефона, Алексей най-неочаквано се успокои. Зави се през глава и само след няколко минути потъна в тежък сън и както се казва, направо пропадна в него. Видя Москва, блеснала от илюминации в чест на тристагодишнината от появата на династията Романови, и мъртвопияния брадат кочияш Африкан. Видя жена си Алевтина, която ставаше бавно от леглото, облечена с прозрачна нощница, ръката, стиснала браунинга с последен патрон в горещата цев и изпотената чаша ледена водка. Той ту се усмихваше, ту се мръщеше и прегръщаше възглавницата. На два пъти дори я погали така, както се гали любима жена.

Отначало напразно търсеше Алевтина в Града. Тя беше бременна във втория месец, когато я убиха, тъй като някакви сили искаха Калашников да прекрати разследването на серията загадъчни убийства на московски госпожици. Бременните най-често попадаха в Рая, но Алексей наивно вярваше, че те задължително ще се срещнат на ОНЗИ свят.

Една година след смъртта на Алевтина започна революцията. Той заряза всичко и замина за Сибир. Малинин избяга край Дон при генерал Каледин. И двамата загинаха в един и същи ден, което не беше

рядкост за онези объркани времена. Калашников попадна в засада, когато посети тайно Москва и гроба на Алевтина, който вече беше разкопан от мародерите. А унтерофицерът беше застрелян по време на сблъсък с един отряд червеноармейци. Но на онзи свят той не срещна жена си. И. никой не му каза къде е тя. Дори и шефът.

В Града депресията му премина бързо, тъй като човекът все пак не е кокошка и свиква с всичко. Отначало Калашников не желаше да върши нищо, но сетне осъзна, че ситуацията си остава все същата. С течение на времето той се отдаде на работата, която толкова мразеше през последните години от живота си на Земята. В Града нямаше сериозни дела, а пък той люпеше дребните като семки за радост на шефа и решително се издигаше по служебната стълбица на Ведомството. Колко ли години му бе отредил за тази работа Главният съд? Сигурно сто хиляди. Прекрасно, оставаше му да поработи само някакви си 99 925 години, а след това щяха да го преместят в друг кръг на Ада. И кой е казал, че това не е повод за оптимизъм?

Нямаше възможност да спи дълго. След два часа го събудиха със спешно обаждане от каменоломната, за да му съобщят изплашено, че Сталин е изчезнал.

---

[1] През септември 2002 г. сериен убиец и приемните му синове убиват десет човека във Вашингтон — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МАЗЕТО

3 часа и 07 минути

Мъжът с черните дрехи стоеше до пластмасовата маса. Върху гладката ѝ повърхност се мъдреше дървена копаня, пълна с прозрачна течност. Той се наведе, огледа копанята и лекичко я побутна, за да провери дали е стабилна. Веднъж тази съдинка падна от високо и се наложи да започне всичко отначало. Просто изработената от трудолюбивите ръце на китайските селяни масичка само месец след покупката вече се килваше на една страна като ранен боец. Зад гърба му се разнесоха скърцане и шум от тихи стъпки. Така се движеше пухкав котарак, когато отива да се притисне до пантофите на господаря си, за да си изпроси още едно парченце сочен черен дроб. Но той не се обърна по посока на шума.

— Надявам се, че при вас всичко е наред? Как върви планът ни?
— попита тихичко момчето. Гласът му трепереше от любопитството, което трескаво разяждаше мислите му.

— Не се притеснявай. Всичко, което трябва да знаеш, е, че ние вършим добро дело — подхвърли той през рамо и разклати масата. Да-а-а, май че трябваше да я подпре с нещо.

Момчето се поколеба, пристъпвайки плахо от крак на крак.

— Не се съмнявам. Иначе нямаше да ви предложи това.

— Точно по тази причина много ценя твоята идея — каза мъжът в черно, докато подлагаше пресован картон под крака на масата. — В момента за теб най-важното е да продължиш да пазиш в дълбока тайна нашите действия. В мига, в който от устата ти се отрони дори и една дума за секретната мисия, която изпълняваме, с нас е свършено. ТЕ няма да ни простят това.

Момчето нервно примигна. Светлите му и дълги като на момиче мигли потрепнаха и той машинално отметна кичур коса от челото си. Беше истински красавец. Явно по него щяха да вехнат и съхнат всички момичета в околността, но той избра пътя си. Парадокс.

— Няма защо да се съмнявате в мен. Ням съм като риба.

„До един момент — помисли си мъжът в черно. — Зная ви аз вас младежите...“

— Много добре. А донесе ли ми онова, за което днес те помолих?

— Да, разбира се. Както винаги. — Момчето бръкна в джоба си.

— Добре. Остави го тук и можеш да се прибереш горе. — Мъжът в черно отново побутна масата, но този път тя не се разклати. Прекрасно, сега всичко беше наред.

Момчето кимна раболепно, но не помръдна от мястото си.

— Има ли друго?

— Да. — То трудно подбираше думите. — Моля да ме извините, но... Може ли и аз да погледна ТАМ... само веднъж? Един-единствен път, само за секунда?

Той очакваше този въпрос. Мъжът в черно заряза масата, приближи се до момчето, прегърна го нежно през раменете и се усмихна добродушно и почти бащински.

— Не. Извини ме, но много добре знаеш, че на този етап не може. Още не му е дошло времето, трябва да почакаш малко. Съвсем малко. Ще видиш всичко, обещавам ти. Нали ти дадох честната си дума.

Момчето разочаровано поклати глава. Надеждата винаги умираше последна.

— Ще бъда във вашия кабинет. Ако имате нужда, потърсете ме там.

— Непременно.

Мъжът в черно затвори тежката врата на мазето след момчето и се върна при многострадалната маса. Хлапакът започваше да проявява нетърпение. В това нямаше нищо страшно, защото щеше да му се наложи да замълчи не след една седмица, както беше планирано, а след около четири дни. Да речем, че това щеше да стане, след като се справят с обект номер три. Тогава то щеше да разбере, че няма никакви отклонения от плана и като нищо щеше да се отпусне.

Мъжът се надвеси над масата и погледна гладката блестяща течност. Върху прозрачната ѝ повърхност се поклащаше и лекичко потрепваше едно умно лице, оброчено с модерна късо подстригана прошарена брада, с уморени сини очи и с чело, набраздено от дълбоки бръчки. Всъщност това нямаше никакво значение, тъй като на него и

през ум не му беше минавало да става фотомодел. Просто съжаляваше, че не откри онази Книга, когато беше на седемнайсет години. В такъв случай щеше да успее да направи много повече неща. Макар че кой знае дали беше така? Като гледаше момчето, осъзнаваше, че за съжаление, когато си на седемнайсет, нямаш чак толкова много ум в главата си, колкото би ти се искало... Мъдростта беше като изкушена развратница, която предпочита да гали само онези, които са се сдобили с достатъчно житейски опит.

Човекът докосна с ръка металния предмет, оставен върху масата, и усети, че той приятно разхлажда кожата му. По принцип еликсирът беше достатъчно, но би трябвало да приготви повече от целебното средство, та в бъдеще Изпълнителят да не изпитва недостиг. Трябваше да го направи просто за всеки случай. Охо... Забрави да каже нещо на момчето, тъй като то го разсея с желанието си да разгледа онази стая. Сигурно вече беше отишло горе. Трябваше да му се обади по телефона и да му съобщи, че се налага спешно да наеме нов куриер.

Мъжът в черно пристъпи към табуретката, върху която бе оставил големия мобифон. Ако се съдеше по вида му, апаратът беше на пет години, ако не и на повече. Той не чу, а по-скоро усети, че вратата отново се отвори. Но този път се обърна.

Щом зърна сивкавата сянка на прага, собственикът на мазето направи жест да го възпре.

— Не мърдай от мястото си. Нали ти казах, че днес не бива да идваш тук.

Посетителят се поклони сдържано и виновно.

— Извинете. Просто се изплаших — каза и огледа машинално мазето.

— От какво се изплаши? — подсмихна се брадатият мъж.

— От момчето. То мина по стълбите буквално на метър от мен и аз едва успях да се скрия в сянката и да затворя очи. Беше на косъм да ме забележи.

Мъжът в черно завъртя отрицателно глава.

— Ако те беше забелязало, можеш да си сигурен, че щях да науча това в същата секунда.

Той помисли малко, но не успя да потисне хлапашкото си желание да го клъвне.

— Нали знаеш, че е много трудно да запазиш в тайна срещата с теб.

Гостът потръпна, сякаш внезапно му стана студено.

— Моля да ме извините. Но разберете, че тук всичко ме плаши. Страшно съм нервен.

— Не се притеснявай. Гарантирам ти, че няма да те види. После ще ти сложа един дюшек тук и ще си легнеш в най-отдалечения ъгъл. Но в този момент за теб наистина е опасно да стоиш в мазето. Знаеш какво ще се случи дори ако само една капчица капне върху теб.

Посетителят потръпна.

— Да. Зная.

— Сега можеш да постоиш малко тук, та да не би момчето наистина да се сблъска с теб, докато отиваш към килера. Но те моля да не мърдаш от мястото си.

Посетителят раболепно се поклони.

— Не се тревожете, ще се отдръпна. Много отдавна си мечтаех да видя това. Имам прекрасно зрение и ще виждам всичко като на длан дори отдалеч.

Мъжът в черно се обърна към копанята, давайки да се разбере, че разговорът е приключил. В крайна сметка можеше да се обади на момчето за куриера и малко по-късно.

Все така безшумно, както влезе, гостът се премести невероятно плавно, сякаш се носеше във въздуха, към малкото пространство от другата страна на вратата. Светлината на прашната лампа, която озаряваше слабо ъглите на мазето, падна върху лицето му. Той изпръхтя недоволно, тъй като винаги се чувстваше по-добре в сянката. Пъхна дългите си пръсти в джоба си и извади оттам кутия с доматиен сок.

Мъжът в черно, застанал с гръб към него, глухо изрече:

— Разбрахме се, Хензел. Без мое разрешение повече няма да направиш нито крачка.

— Да, господине — съгласи се покорно вампирът. — Както заповядате.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА КЛАСИЦИТЕ

след едно денонощие, 10 часа и 12 минути

Сервитьорката стовари с трясък халбите с ледена бира на масата. Тя веднага забеляза гостите, които идваха преди два дни и ѝ показаха VIP-картата, затова малко се страхуваше от тях. Годините, които бе прекарала на Земята, я бяха научили, че трябва да уважава началството.

— Да ви сменя ли покривката? — услужливо попита тя.

— Не, благодаря. Ако имаме нужда от нещо, ще ви повикаме.

Както и предишния път, Малинин пресуши еднолитровата халба на един дъх. Въпреки че унтерофицерът не блестеше с ум, той много добре разбираше, че временният им VIP-статут със студена бира в ресторантите ще приключи заедно с края на разследването. Просто щастieto никога не траеше вечно.

— Е, какво става? Още ли не се е обадил? — попита той от приличие, издухвайки остатъците от пяната.

Калашников се взираше в дъното на халбата си и благоволи да му отговори чак след пет минути:

— Не е.

Малинин изсумтя дълбокомислено, като по този начин изрази съмненията си. Алексей сви равнодушно рамене.

— Изглежда, босът е изгубил всякакъв интерес към разследването. Когато му се обадох, след като се върнахме от Дракула, той ми назначи аудиенция за единайсет часа на другия ден, а след това половин час преди срещата секретарката му ми позвъни и каза, че шефът сам ще ми се обади, когато има време.

Малинин отново издаде бълбукащи звуци. Просто нямаше сили да се откъсне от мечтаната напитка. От опит знаеше, че трябва да изпие бирата в халбата колкото се може по-бързо, защото след това задължително му носеха втора. За тези неща той никога не грешеше. Сервитьорката дотича и грабна празната халба на Малинин.

Посетителите на ресторанта изпратиха със зловни погледи запотеното студено стъкло, но си замълчаха.

— И това е лошо — продължи Алексей. — Защото, когато шефът поиска да се появим пред кехлибарените му очи, ще стане ясно, че нямаме какво да му кажем.

Дори през стъклото на халбата се виждаше, че Малинин посърна.

— Изминаха два дни, а ние не сме открили нито Хензел, нито Сталин — продължи методично да го доубива Калашников. — Така че напразно се радвах за розите. Тази сламка изобщо не ни помогна. Не се знае какво става и с анализа на веществото. Мобилните телефони на Склифасовски и на Менделеев са изключени от три дни. Общо взето, работата ни е спукана.

Алексей отпи от бирата без никакво удоволствие. И не усети вкуса ѝ.

Зад тях се разнесоха вяли аплодисменти. На сцената излезе як мъж със светла брада и разкопчана риза на мощните гърди. Той се поклони и взе микрофона. Хората мълчаха, съсредоточени в яденето на пържени картофи.

— Вървя си аз, значи, из банята — подхвана мъжът с плътния си бас. — А пък мутрата ми една зачервена-а-а...

Той разпери ръце, за да покаже колко голяма би трябвало да е зачервената му мутра.

— Кой е този? — попита Малинин заинтригувано и избърса устата си. — Да не е някой новак?

— Аха — отвърна мрачно Калашников. — Казват, че бил губернатор в Русия.

— На коя губерния?

— Не помня. Отначало страшно много забавлявал народа. На всички им било толкова смешно, че го избрали за губернатор. А след това веднъж подкарал колата си много бързо по шосето и загинал. Главният съд моментално му наложи наказанието и постанови, че всеки ден ще излиза на сцената на този ресторант и ще разказва пет пъти поред една и съща история.

— ... А пък насреща ми, значи, препуска едно момче с колело — продължи да бучи гласът на мъжа. — И аз спрях. Защо препуска така, викам си? Може би иска да ме попита нещо?

Направи обичайната пауза, по време на която всички би трябвало да се засмеят, но нито един от посетителите дори не се усмихна.

— Май че при нас наказанията за всички дейци на шоубизнеса са съвсем еднакви — отбеляза Малинин и се зае с втора халба. — По всичко личи, че това все още дори му доставя удоволствие.

— Засега е така — изсумтя Калашников. — Само че когато в течение на хиляда години ден след ден повтаря тази дрънканица на сцената, нощем ще започне да се буди и да крещи „Майчице!“. Пък и защо трябва да си напрягат мозъците да измислят други наказания? Извинявай, но той не е Ким Ир Сен.

— Не сте прав — обиди се Малинин. — Я как наказаха горкичкия Гогол, страхотно си изпати! Забраниха му в течение на пет хиляди години да яде сланина, борш и варени бухтички. Наскоро го видях — заприличал е на сянка, направо не е човек. Пребледнял, изпосталял. Много е страшно да наказваш така украинците. Нямам представа как ще устиска цели сто и петдесет години. По-добре веднага да го бяха изпепелили.

Калашников разпери ръце в знак на съчувствие.

— Той е специален случай. От глупост взел, че изгорил втория том на „Мъртви души“, а пък шефът много искал да прочете тази книга, защото харесвал всичко, написано от Гогол. Вярно, че един московски класик е казал, че ръкописите не горят, обаче те горят и още как.

Малинин се озърна светкавично на всички страни, а след това така се надвеси над масата, че почти опря лице до покривката.

— Вашброде — каза той, шепнейки едва доловимо, — ама вие да не би да сте чели класика?

Калашников също зашепна:

— Да. Забранените неща привличат, нали знаеш? Винаги ми е било интересно какво се е случило в Москва след смъртта ми и се старая да чета всички книги на тези тема, които пристигат в Града. Между другото, „Майсторът и Маргарита“ също се хареса на шефа, така че не зная защо я забрани. Може би защото там образът му е прекалено човечен, а пък той предпочита да изглежда по-страховит. Само че и да ги забранява, и да не ги забранява — все тая. Винаги се намират фенове, които ги диктуват по памет, а китайският самиздат ги

печата. Но ако ме беше спипал, че чета тази книга, лошо ми се пишеше.

— Е-е-е-ех... — проточи завистливо унтерофицерът.

— Късметлия сте вие, вашброде. Вахтмистър Козомарченко ми каза, че в тази книга имало много неща за голи жени. Оттогава все обикалям и я търся на черния пазар, направо останах без крака, но така и не я намерих. Хората се страхуват да я продадат на човек от Вedomството. Макар че на вас не са се изплашили да ви я продадат. А вътре има ли картинки?

— Не искам да те разочаровам, братле, но в нея не пише само за жени — обясни му Калашников. — Общо взето, не може да се разкаже с две думи.

Сервитърката се приближи до масата с третите халби бира. Малинин затвори очи.

— Стига вече — предупреди го Алексей. — Серьога, не се увличай.

— Ама това е като вода, вашброде — избоботи казакът. — Виж, ако бяха капнали вътре и мъничко водчица... А пък от това можеш половин кофа да излочиш и пак няма да те хване...

Калашников не му възрази. Докато бяха на Земята, Малинин се държеше на крака дори и след като погълнеше един литър водка.

— Добре де, както искаш. В момента имаме други проблеми. Все пак много ми е интересно къде може да се е дянал Хензел? Изръскахме половината Град, показахме портрета му по телевизията, направихме обиск в обединението за дружба между зомбираните вампири, но не постигнахме нищо. Все едно че е потънал вдън земя. Абсолютно съм сигурен, че някой мръсник го крие в дома си.

— Мислите ли? Открихме всичките му познати чрез компютърната база-данни — остави със съжаление бирата си Малинин. — Никой не е поддържал приятелски отношения с него. Няма дори гаджета. От работа се прибирал вкъщи, от къщи отивал на работа. Като гледам, май вампирите живеят много скучно.

— Виж какво, и теб да те разкрасят така — с големи кучешки зъби, с червени очи и с огромни нокти на ръцете, ще те видя дали ще свалиш някое момиче — подсмихна се Калашников. — Само че Хензел очевидно е намерил къде да се скрие, нали? Значи сме пропуснали един от контактите му. Получава се пълна дивотия. Уж

Ведомството е много могъщо, стиска всички за гушите, държи всички под контрол и дори муха не може да бръмне. Но внезапно двама души изчезват, а ние нямаме представа къде са се дянали. За едно денонощие се появяват два трупа, а някакъв маниак се разхожда с шишенце киселина — направо свят да ти се завие. Веднага след като този тип разбере, че не сме надушили нещо за него, ще се появи трети покойник. Такива като него не се плашат от трудностите. Интересно защо изобщо му е трябвал Хензел? Само заради цветята, така ли? Много е съмнително, защото би могъл да си купи розите сам.

Брадатият мъж свърши монолога си и напусна сцената, но никой не забеляза това.

Малинин хрупкаше пържени картопки и обмисляше думите на началника си.

— Вашброде... А може би този вампир е самият убиец? Не се е появявал на работа точно от едно денонощие. И след като го погнахме, нападенията в Града престанаха.

— Ти не си единственият, който мисли така, братле. Краузе също предполага нещо такова — щракна с пръсти Калашников. — Но ще ти кажа като на близък човек, че аз много се съмнявам в тази версия. Вярно, че Хитлер беше убит през нощта, но за сметка на това Монро е била очистена в момента, когато пред кабарето се събирала огромна тълпа, за да посети шоуто. Ти как мислиш — дали един вампир с особена външност нямаше да привлече вниманието към себе си?

— Няма начин да не го привлече — съгласи се Малинин и потръпна, когато се сети за Хензел.

— Там е работата. Не, не е той. Пък и не прилича на маниак, скучен тип е — седи си при Дракула и вече цели сто години опакова цветя. Просто не е подходящ за това. А има и още нещо...

Калашников отново зашепна.

— Ще ти кажа нещо съвсем честно. Ей тук — и той посочи към горния си ляв джоб — ме гложди лошо предчувствие. Много е лошо. Още тази вечер или най-късно утре рано сутринта отново ще се появи пресен труп.

Малинин избърса мазната си уста с ръкава на мундира си. Той не използваше салфетки, защото ги смяташе за излишен аристократичен шик.

— И кого ще убият този път, вашброде?

— Там е работата, братле, че диапазонът е много широк —
прошепна още по-тихо Калашников. — От Клеопатра до Брежнев.
Повече не мога да го стесня.

И двамата неволно потръпнаха, когато до масата им най-
неочаквано се появи сервитьорката с угодническа усмивка, която
сякаш си бе лепнала предварително.

— Искате ли още бира?

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ПОДГОТОВКАТА

10 часа и 44 минути

Убиецът седеше в старомодното кресло и гледаше телевизия. Картината на екрана непрекъснато се кривеше, а от тонколоните се разнасяше бучене. „Рекламата“ на Хензел беше на ниво... На всеки пет минути всички канали показваха мъртвешки бледото лице с подпухнали очи и обявяваха: „Ако сте виждали този човек, веднага се обадете на телефон 666 666 666, обаждането е безплатно за всички райони на Града.“

За щастие той успя да изпрати вампира на такова място, че щяха да го търсят много-много дълго. Съжالياваше, че стана така, но сам си беше виновен заради своята разсеяност. От веригата се откъсна едно важно звено и сега щеше да му се наложи да се среща лично с човека, който организираше доставките на куриерите. Той изчака два дни в бърлогата си, но копоите така и не надушиха следите му. Значи всичко вървеше по план и можеше отново да тръгне на лов.

Вярно, Обект номер три не беше стар шизофреник, нито истерична актриса и можеше така да те цапардоса, че свитки да ти излязат от очите. Трябваше да прояви цялата си ловкост, преди мъжът да стане на пепел. Какво пък, това дори щеше да му е интересно. Трудното беше друго. Обект номер три беше последният, посочен в предишното послание, а изображенията на новите жертви още не бяха пристигнали. Куриерът донесе само еликсир. Вампирът вече не му беше под ръка, за да научи последните новини, и трябваше да си контактува директно със Свръзката. За щастие всичко бе обмислено предварително и Свръзката беше сигурен човек. Хензел го предупреди, че в случай на крайна необходимост може да се обърне към него лично и за тази цел те бяха измислили специална парола.

Натискайки бързо светещите гумени бутончета на новия мобилен телефон, килърът набра един номер, който вампирът му каза преди седмица.

— Ало... — отвърна един глас през мембраната. Абонатът не се чуваше много добре, тъй като около него беше доста шумно. Усещаше се, че притиска другото си ухо с ръка.

— Носфератус... — изрече паролата убиецът.

— Ел сангре...^[1] — отвърна абонатът. — С какво мога да ви бъде полезен?

— Моля да ме извините за безпокойството — покашля се килърът. — Само искам да попитам дали в скоро време не очаквате нещо... ЗА МЕН?

В слушалката продължаваха да се разнасят пукот и съскане. Мобилните връзки в Ада работеха отвратително, но, честно казано, щеше да е странно, ако беше обратното.

Гласът, който си пробиваше път през смущенията, звучеше глухо, сякаш абонатът говореше от бъчва.

— За съжаление засега не е пристигнало нищо. Опитайте се да ми се обадите утре.

— Благодаря. Всичко хубаво.

— Много сте любезен. И на вас също.

Той свали ръката си с изключения мобилен телефон. Трудно бе да предвидиш желанието на Поръчителя, когато разполагаш с едностранна връзка, особено сега, след като се наложи да извади вампира от играта. Най-важното условие на поръчката бе да извърши всичко изключително бързо. Но очевидно сега правилата бяха променени. Всъщност защо трябваше да се притеснява? Списъкът с новите обекти сигурно щеше да се появи в ръцете му буквално през следващите дни. Може би още утре. И най-важното бе да не забрави да се обади навреме.

Лицето на Хензел избледня на екрана и се смени с други кадри.

— Аз съм Елен Мерил, гримьорката на новия филм „Казанова“ — ухили се с изкуствена усмивка една блондинка на средна възраст. — Преди три дни върху мен падна един кулокран и ме размаза на асфалта. Но сега благодарение на козметичните средства „Макс фактор“ изглеждам като чисто нова. И това е така, защото единствено „Макс фактор“ се задържа дълго върху кожата ви и я прави свежа. Козметичните средства „Макс фактор“ са вашият живот след смъртта!

Убиецът изпита неудържимо желание да запрати телефона си по блондинката, но се сдържа. Нямаше смисъл да превключва канала, тъй

като рекламите винаги се въртяха по всички канали едновременно. Добре, че в момента имаше с какво да се разсее. Но това щеше да свърши и какво щеше да прави сетне? Какво щеше да се случи, след като се справеше с всичките седем обекта и получи честно спечеления си хонорар? Нима наистина щеше да му се наложи да спре дотук и да продължи мизерното си скучно съществуване, което би трябвало да продължи десетки, че дори и стотици хиляди години?

Едва ли. Той заслужаваше нещо по-добро. Може би щеше да поиска малко еликсир за резерва, като обясни, че е използвал по-голямо количество, отколкото е предполагал. И когато след две години всичко се успокоеше, той отново щеше да тръгне на лов, превръщайки това място в нещо, което то заслужаваше — в истински Ад. Всички свине, които му бяха скъсали нервите, най-сетне щяха да умрат наистина и щяха да отидат там, откъдето нямаше връщане назад. Това, че Поръчителят му имаше доверие, беше много хубаво. Защото в действителност той не разполагаше с никаква възможност да контролира работата му.

Килърът отвори вратата на стилния гардероб с безброй полици и извади оттам закачалка, на която висеше импрегниран шлифер като онези, които им раздаваха служебно на работното място. Така, примката вече беше в джоба му. Нунджакото — също. Като се имаше предвид уникалната физическа сила на обекта, нямаше да е зле да вземе и нож, но това би привлякло внимание. Дали пък да не се запаси и с аерозол с лют пипер? Прекрасна идея! Той прибра флакона във вътрешния си джоб. Добре де, не биваше да се окичва с оръжие като Шварценегер във филма „Командос“. Това му беше достатъчно. По време на нападението трябваше да използва основното си предимство — изненадата, а пък еликсирът можеше да повали и стадо слонове.

Той погледна за последен път снимката, затвори очи и запомни лицето на обекта. Щракна запалката си и хартията се накъдри, гърчейки се в пламъка.

Скоро обектът също щеше да се сгърчи по същия начин, ухили се злорадо той, докато мачкаше парещата пепел в ръка. Разполагаше с още малко време, преди да се заеме с работата си. Може би по новинарската емисия на телевизията щяха да кажат какво ново са предприели копоите. На екрана потрепна мрачната заставка на „Адски вести“.

— За съжаление властите отказват да коментират резултатите от разследването — дърдореше забързано Влад Кистев и стъклата на очилата му проблясваха. Миналата нощ се опитахме да се свържем с Алексей Калашников, който ръководи екипа на Ведомството, за да получим официална информация за убийството на Мерилин. По молба на многобройните ни зрители повтаряме записа на интервюто с него.

От тонколоните се разнесе звънене на телефон, след което се чу познатият на килъра глас:

— Ало. Слушам ви.

— Здравейте! С вас разговаря водещият на новинарската емисия „Адски вести“. Бихме искали да чуем коментара ви за убийството на Мерилин Монро. В момента сме в ефир.

— Върви на майната си.

Последва шум от тресване на слушалка и серия къси сигнали, с които репортажът свърши. Килърът се отпусна назад в креслото и тялото му се разтнесе от беззвучен смях. Да, май наистина беше изкарал копоите от кожата им, щом като не можеха да се сдържат и теглеха майни на репортерите в директния ефир! В очите на убиеца се появиха сълзи.

— Останете с нас, рекламите ще свършат бързо! — обеща Кистев и моментално изчезна.

На екрана вече се мъдреше една симпатична двойка — момиче, облечено със светлосиня полицейска униформа, и момче с риза и дънки. „Защо мълчиш? — попита страховито момичето. — Може би ще станеш по-приказлив, ако ти сложа белезници?“ В отговор младежът удари рязко момичето в корема. А след като то падна на земята, започна да го рита. „Белезници ли? — крещеше младежът. — Ще те шибам до припадък и ще те накълцам на парчета, мръсна куко!“ Мелодичният глас зад кадър сладостно изрече: „Антон е бъдещ сексуален маниак? А ти кой си? Жаждата ще ти подскаже!“

Настроението му се развали. Мобилният телефон се заби в екрана на телевизора, примигна за последен път с умиращата си светлинка и отхвъркна в ъгъла. Този път убиецът не можа да се сдържи.

---

[1] Кръв (исп.) — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА СИНИЯТ БУТОН

12:00 часа

Двете денонощия се изнизаха с такава скорост, с каквата на Земята минаваха сто години, но играта си струваше усилията. Опасенията му се оправдаха — Менделеев се оказа прав за състава на веществото. Това затрудняваше ситуацията още повече, защото нямаше никакви обяснения как веществото все още не е разрушило всичко в Града.

Независимо дали искаше или не, щеше да му се наложи да натисне синия бутон. Той се стараеше никога да не прави това, ако не е крайно необходимо, защото тези разговори не му доставяха удоволствие, а му носеха само разочарование и го ядосваха. Но сега необходимостта беше налице и имаше възможност да му съобщят информация, която можеше да се окаже изключително полезна.

Шефът погледна още веднъж към телефона и му прилоша. Преди време той почти не му се обаждаше. Правеше го много рядко — може би по веднъж на петстотин или на триста години. Но напоследък му се налагаше да му звъни все по-често. Какво ли щеше да стане по-нататък? Всъщност моментът не беше подходящ да мисли за тези неща. Той решително дръпна апарата към себе си, изчака секунда и натисна бутона.

Чу щракване и се разнесе музика, която можеше да се характеризира като сладникава. Май че свиреха на арфа. Шефът едва се сдържа да не се изплюе.

— Ало? Небесната канцелария слуша! — Дори и тази кратка фраза беше изречена невероятно учтиво. Явно слушалката беше вдигнал някакъв ангел.

— Ъ-ъ-ъ... Добър вечер. Обаждам се от Ада — изрече през зъби шефът, припомняйки си бавно езика на Палестина, който вече бе позабравил. — Разбирам, че моментът не е подходящ, но трябва да проведе един много спешен разговор. Свържете ме веднага с Главния.

Ангелът явно се напрегна, но запази любезния си тон:

— Моля, останете на линията. Ще видя какво можем да направим за вас.

Отново се разнесе музика. Професионален девически хор изпълняваше „Аве Мария“.

Изминаха няколко мъчителни секунди, преди най-сетне да вдигнат слушалката.

— Казваш, че има нещо много спешно, така ли? — каза добре познатият му Глас. — Знаех си, че в най-скоро време със сигурност ще ми се обадиш.

— А откъде си знаел? — не се сдържа и попита шефът.

— Ами, защото отдавна не си се появявал — отвърна му спокойно Гласът. — Какво става при теб? Казвай, целият съм слух. Само че, моля те, бъди кратък, затънал съм до гуша в работа.

— Какво става при мен ли? Да не би да не знаеш! — Шефът потисна яростта си. — Ако не възразяваш, много ми е интересно да разбера следното — откъде при нас в Ада се е взела СВЕТЕНА ВОДА?

От другата страна на жицата се възцари гробно мълчание, което продължи близо минута. И тя се стори на двамата събеседници като цяла вечност.

— Светена вода ли? — От притеснението на Гласа си личеше, че той искрено е изненадан. — Шегуваш ли се? Как би могла изобщо да се появи в Града?

— Точно това искам да те попитам — отбеляза студено шефът.

— Извинявай... но нямам какво да ти кажа.

В яда си шефът строши моливът от сандалово дърво.

— Нямах ли? Тогава чуй какво ще ти кажа аз: сигурен съм, че са я домъкнали твоите туристи. Няма кой друг да довлече тази гадост в Ада, защото никой от моите грешници не може да се докосне до нея, без да се превърне в най-добрия случай в инвалид. От днес затварям официално границите с Рая и нека твоите ангели сами да се оправят с туристическите фирми. Повече няма да можеш да радваш благочестивото си население със стряскащите картини от врящите казани в Ада, които са успели да избегнат!

— Пак подхвана старата песен. Не изтъкваш никакви аргументи, а само изпадаш в паника — отвърна Гласът. — Хайде да оставим емоциите настрана и да разсъждаваме трезво. Откъде имаш

прекрасната информация, че в Ада се е появила... ъ-ъ-ъ... светена вода?

— При мен работи прочутият химик Менделеев. Спомняш ли си го?

— Да. Искрено съжалявам, че не го взех при себе си.

— Късно е вече. Положението е следното — преди два дни в моя Град за едно денонощие бяха извършени две убийства. Очистиха Хитлер и Мерилин Монро. Спомняш ли си ги?

— Наистина е трудно да забравиш Хитлер. Но той беше твоя креатура, нали така? Ти непрекъснато се хвалеше, че си създал палач, в сравнение с когото Нерон е като момиченце с панделка.

Шефът се смръщи, сякаш бе погълнал цяло лимоново дърво.

— Хайде сега да не се обвиняваме взаимно! Аз също мога да си спомня някои неща и тогава ще си спретнем чудна вечер на взаимните обвинения. Общо взето, телата и на двамата са изгорени с някаква течност, в сравнение с която сярната киселина е като яagodов сироп. От труповете са останали по три грама пепел. Помолих Менделеев да направи подробен анализ. Не повярвах на първия резултат и го накарах да повтори изследването. Резултатите се потвърдиха. В останките от загиналите, тоест в онази пепел, се съдържат микроскопични частици сребро с проба 985. Менделеев си направил труда да преброи приблизителното количество на молекулите сребро и смята, че в малък съд с вода в течение на около три часа е било киснато сребърно бижу с тегло около двеста грама. Надявам се, че разбираш за какво бижу говоря? Твоите добри слуги го слагат на гърдите си, преди да започнат да пеят хвалебствени песни в твоя чест в неделя. Тъй че изводът на Менделеев е категоричен: течността, с която са били изгорени Хитлер и Мерилия Монро, е стопроцентова СВЕТЕНА ВОДА.

Този път мълчанието и на двамата продължи малко по-дълго.

— Бих искал да зная дали в момента Менделеев има свободен достъп до спирт? — попита замислено Гласът. — Не искам да го обидя, просто питам...

— Той не пие — отсече шефът. — Честно казано, изобщо не разбирам как се е озовал в Града. Той не е човек, а същински ангел. Е, какво ще кажеш по този повод?

— Напълно съм объркан — призна си честно Гласът. — Но преди всичко би трябвало да поразсъждаваме логично. Случвало ли ти

се е да четеш Библията?

— Много добре знаеш — изскърца със зъби шефът. — Нали ти ми я изпрати.

— Помислих си, че може да си я пренебрегнал? Цели седем хиляди години ми се щеше да те попитам, но се притеснявах. Е, много ми е приятно да чуя това, защото тази книга моментално ликвидира твоята теория за заговор, която си изградил толкова старателно. Ако наистина си чел Библията, тогава би трябвало да знаеш, че Адът задължително ще рухне в мига, в който там попадне дори една-единствена капчица светена вода. Но ти твърдиш, че някой успява да вкара в града не само въпросната вода, а дори и средствата, с които да бъде приготвена! Това е направо гениално. В такъв случай я ми кажи, ти защо продължаваш да съществуваш?

Шефът понечи да възрази, но езикът му не се превъртя. И той посегна към кристалната чаша, която бе извадил предварително от бара, преди да започне разговора.

— И това не е всичко — продължи неумолимо Гласът. — Никой не е в състояние да вкара в Града нито една молекула сребро и нито един милиграм светена вода, защото тези вещества блокират автоматично силовото поле на Адските порти. И това ли трябва да ти обяснявам? Дори ако човек полудее до такава степен и предположи, че туристите от Рая са пожелали тайно да внесат светена вода в Града, преминавайки по някакво чудо през граничния контрол и митницата, при всички случаи щяха да претърпят неуспех на входа на Адските порти.

— Само че, както виждаш, те са успели — възвърна дар-словото си шефът, след като отпи малко уиски. — Затова нека се разберем така: от днес нататък туристическата агенция на Рая спира екскурзиите в Града. Поне докато си изясним обстоятелствата.

— Ако това ще те успокои, аз съм съгласен — отбеляза кратко Гласът. — Но ще видиш, че проблемът изобщо не е в тях. Моят съвет е да дадеш пепелта на Менделеев за повторен анализ. Може би тя съдържа нещо, за което ти не се досещаш. Повтарям ти отново, че истинската светена вода отдавна щеше да разруши Ада заедно с теб. Не е ли така?

— Добре. Можеш ли без обичайните си намеци и загадки съвсем простичко да ми кажеш защо някой убива обитателите на Града? Нали

в Библията пише, че Ти знаеш ВСИЧКО.

— Дори и да е така — каза уморено Гласът, — знаеш ли, на мен изобщо не ми се ще да вниквам в тази история. Иначе ще ми се наложи да се занимавам с толкова много неща наведнъж, че няма да ми останат дори две секунди свободно време. Трябваше да възпирам кръстоносците от клането в Йерусалим, американците — от бомбардировките в Хирошима, хакерите от Индия — от създаването на вируси, джебчиите в Москва — от кражбите на портфейли. Сега си блъскам главата как да предотвратя Третата световна война, защото, ако нападнат Иран, ще настане пълен ужас. Между другото, това също е твоя работа! Както виждаш, имам далеч по-глобални неща за вършене, отколкото да изяснявам защо са изгорили някакъв си Хитлер. И изобщо защо съм длъжен да се занимавам с твоите проблеми? Нали ти създаде Ада такъв?

— Да — кипна моментално шефът. — Да! Аз го създадох такъв. Не ти ли харесва? Изобщо не ми пука. Защото аз смятам, че той е идеален. Знаеш ли какво сочат социологическите проучвания? Седемдесет и пет процента от хората смятат, че животът на Земята вече е Ад, и се надяват на промени в онзи, в другия свят. И затова, скъпи мой, се случват разни неща, като самоубийствата например. Просто хорицата са сигурни, че ТАМ няма такъв живот. Но се оказва, че има... И те ще живеят същия този втръснал им вече живот, от който са се опитали да избягат, още сто, двеста и триста хиляди години. Ще изпитват болка, ще им се гади, ще изпитват глад, жажда, жегата, ще им се спи, ще трябва да се бръснат и изобщо всички най-лоши неща, които са ги вбесявали приживе, след това ще се превърнат за тях във вечни. И само след някакви си петстотин години те ще започнат да вийт, да се каят за греховете си, да си скубят косите, ако са им останали, и да съжеляват за онова, което са извършили на Земята. Защото са си мислели, че на онзи свят ще пърхат като безплътни духове в прозрачното божествено пространство, но ще осъзнаят, че просто са се преместили в някаква дупка под наем в покрайнините! Само да можеше да видиш как се търкалят по пода, обзети от закъсняло покаяние, и се давят със собствените си сопони! Дори онзи Чаушеску и Малюта Скуратов при мен реват като тригодишни деца.

— О, да — подсмихна се саркастично Гласът. — Няма спор. Ти си гений, разбира се.

— Можеш да се подиграваш колкото си щещ, но в това няма никакво съмнение — покашля се шефът. — Когато убиха Хитлер, в мен се появи първото подозрение, което впоследствие се затвърди. Някой се опитва да разруши идеалната ми схема. И това не ми харесва. Ами ако убийствата придобият характер на масова епидемия и започнат да избиват грешниците с милиони както на Земята? Тогава кой ще остане в Града? Аз съм длъжен да спра това.

— Ти по-добре спри този масов приток на обитатели в Града, защото иначе могат да се случат и по-лоши неща — констатира Гласът. — Хората вече седят един върху друг, но на теб все са ти малко. Защо трябваше да изобретяваш вируса на птичия грип? Толкова години си живееш спокойно без него и на ти сега! Нямах ли си друга работа? Измисли едрата шарка за пет минути, а пък аз се мъчих толкова време с нея. Едва преди двеста години успях да я овладее окончателно.

— Птичият грип е, тъй да се каже, проверка на силите — притесни се леко шефът. — Ако си забелязал, само се забавлявам с новите епидемии и те по-скоро плашат, отколкото убиват. Голяма работа — треската SARS взе седемстотин жертви, а от вируса ебола умряха двеста души... Съгласи се, че това дори е смешно. Чумата в Европа през XIV век дори и на мен ми дойде в повече, направо не знаех къде да слагам покойниците, тъпчех по четирийсет души в една стая. Тъй че не се притеснявай — всичко е под контрол.

— Вече толкова години чувам това от теб, но резултатите са все едни и същи — заяви разочаровано Гласът. — Тъй че се оправяй сам с убийствата в Града. Аз ти казах какво мисля.

— Никой не се е съмнявал, че ще предпочетеш да си измиеш ръцете! — ядоса се шефът. — Просто забравих с кого разговарям. Никога не си ми помагал в критични ситуации.

— Защото не бива да ти помагам.

— Прекрасно. Тогава ще ти кажа, че на мен също ми писна. Повече няма да ти се обаждам.

— Всеки път казваш така — изрече безразлично Гласът. — Само че къде ще се денеш...

В слушалката отново се разнесе нежна музика и той дори можеше да си представи как тънките пръсти на арфистката докосват струните. Шефът натисна синия бутон, за да прекъсне на свой ред връзката.

Известно време седя смълчан, осмисляйки съдържанието на разговора и отпивайки от уискито. Обаждането не даде резултат. Трябваше спешно да свика заседание на специалната група начело с Калашников. Може би те са успели да изровят нещо. Трябваше да признае, че Гласът беше прав. По всичко личеше, че тази течност не беше чиста проба светена вода, иначе от Града щяха да останат само рога и копита. Налагаше се да даде на Менделеев толкова време, колкото му е необходимо, за да изследва подробно всичко и да сложи нещата на мястото им. А пък Калашников и компанията му трябваше да разрият земята, но да намерят начин да преустановят първоизточника на тази вода. В крайна сметка това беше тяхна работа.

В един от районите на Града един офицер, облечен със зелен мундир, изключи кабела и с разтреперани ръце свали слушалките от главата си. Избърса покритото си с пот чело и бръкна в джоба си да извади цигари. Синкавото пламъче запали цигарата с черен тютюн от сорта „Житан“, който дереше гърлото като шкурка.

Те отдавна се бяха включили към кабела — още в края на осемдесетте години, след което сваляха разговорите между шефа и Гласа и периодично ги пускаха в анонимните сайтове на Хелнет. Откриваха и сваляха бръмбарите им, но сетне се появяваха нови, които бяха още по-добри и по-чувствителни. Но основният проблем се състоеше в това, че тези разговори се провеждаха изключително рядко и затова бръмбарите бяха снабдени със сигнали устройства, за да сигнализират на собственика на подслушвачката, че разговорът, от който се интересува, е започнал.

През последните три дни офицерът непрекъснато носеше със себе си сигналното устройство, защото беше убеден, че шефът всеки момент ще се обади на Гласа. И стана точно така. Новините не бяха добри.

Те бяха подценили хората, които работеха при шефа. И това беше много глупаво. Бяха предвидили участието на Калашников, предположиха, че ще поканят Склифасофски, но изобщо не се сетиха за Менделеев. Винаги ставаше така — струва ти се, че си обмислил всичко до най-малката подробност, но в последния момент се оказва, че не си забелязал слона. Не му се щеше дори да си помисля какво би се случило, ако Менделеев установи преждевременно по какъв начин се приготвя еликсирът. Трябваше да вземат мерки...

Той набра номера, от който му се обадиха някъде преди около час.

— Ало — каза офицерът, дишайки тежко в слушалката.

Убиецът, който отговори на обаждането, моментално разбра кой иска да си поговори с него. Гласът на абоната звучеше глухо, сякаш говореше от някаква бъчва.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ОБЕКТ НОМЕР ТРИ

18 часа и 11 минути

Този път прогнозата за времето се сбъдна. Навън валеше гаден, едва забележим дъжд. Подземните води отново бяха избили. По принцип той трябваше да си тръгне за вкъщи с колата, но стана така, че карбураторът му отново даде фира. Изгуби два часа, опитвайки се да го оправи, и разбра, че той повече няма да заработи.

Както винаги обаждането му в автосервиза не даде резултат. Номерът бабббв означаваше, че редът му ще дойде след три месеца, а дотогава трябваше да се прибира от работа вкъщи пеша. За всеки случай назова на два пъти името си, но то не направи никакво впечатление на грубата служителка, която приемаше поръчките.

— Голяма работа, какво от това! — изврещя тя възмутено. — При нас има шестима римски папи, които чакат ред, но си кротуват. Трябва да се държите по-скромно, гражданино!

Че можеше ли да се държи по-скромно от това. Вече от трийсет и три години изучаваше пеперуди в Катедрата по ентомология, мереше обиколката на крилете им, записваше особеностите на окраските им, броеше крачката им и стриваше цветен прашец. И я втаса. За едно десетилетие, откакто използваше микроскоп, така си развали зрението, че му се наложи да носи очила. Дори родният му син Брандън му се смееше, да не говорим за останалите!...

До съвсем скоро той би изтрепал само с лявата си ръка всички тези „останали“. Приживе нито един от тези храбреци не би се осмелил не само да му се изсмее в лицето, но дори и да пусне някаква невинна шегичка зад гърба му.

Не, той не беше като другите и винаги бе вярвал, че има живот след смъртта. Но как би могъл да допусне, че този живот продължава толкова дълго? Присъдата на Главния съд го хвърли в шок. Операцията на мозъка му отстрани всички специфични особености на майсторството, което владееше толкова изкусно. И дори нещо повече — през близките сто хиляди години му предстоеше да работи като

професор по ентимология чак до момента, когато щеше да се проведе ново съдебно заседание. А при положение че той вече умираше от скука, обзет от желание да натроши на парчета стъклените хербарии с насекомите, какво ли щеше да стане по-нататък?

Мъжът затвори очи. И сред пъстрите искри пред тях си представи болезнено реално родния си град — небостъргачите с разноцветни неоновии реклами, които се отразяваха във вълните на спокойния океан; повалените си съперници, които се опитваха да станат, размазвайки по лицето си кръвта, примесена със сълзи на гняв; журналистите, които жадуваха да заснемат коронния му удар; новата си вила, порцелановия сервиз, който му подари един арабски диктатор и горещ поклонник на професионализма му.

Той не удряше, а жилеше като оса, разтрепервайки враговете си. Ех-ех... А как само заби юмрук в сурата на негъра? И той изхвърча на майната си, а след това му направиха петнайсет шева. Цял живот прекара без телохранители, защото когато излизаше на улицата, тя опустяваше. Всички се разбягваха — от продавача на сладолед до шефа на мафията. Ами жените? По три пъти на седмица си сменяше номера на домашния телефон, но и това не му помагаше. Откриваха го навсякъде и бяха готови на всичко. Но сега момичетата с къси полички притичваха покрай него, без да го удостояват дори с бегъл поглед. Че как иначе! Очилатият професор по ентимология не би могъл да се превърне в секссимвол дори и в най-развинтената фантазия.

Очите му хвърлиха искри. Болката беше непоносима и той се развика от изненада. Мамка ви мръсна! Така си е, да вървиш със затворени очи, спомняйки си красотите на земното битие, не беше най-добрият начин да се движиш из Града и той както винаги се удари в телеграфния стълб. Мъжът напипа с разтреперана ръка цицината и се облегна на съседната будка с уличен телефон, та студеният метал да намали болката. Но будката беше топла.

Разтърквайки удареното си чело, той свърна в близката пресечка, за да съкрати пътя си към дома. Прекрачвайки камарите боклуци, които обитателите изхвърляха през прозорците, мъжът се взираше с късогледите си очи в краката си, за да не се подхлъзне на нещо, тъй като потъмнелият асфалт беше покрит с натрошени щайги, с кутии от бира и с изгнили бананови кори.

Вечерта беше отвратителна. И той дори не се изненада, когато от стената сякаш се отлепи и застана пред него човек с тъмен шлифер и качулка, която скриваше лицето му. Сигурно пак бе налетял на някой изпаднал вампир, който просеше дребни монети за поредната доза сушена кръв.

— Изчезвай, нямам кинти... — каза той по навик, но човекът с шлифера дори не направи опит да се отстрани. — Ей, ти да не си си изпил мозъка? Махни се!

Реакцията на тези негови думи надмина всичките му очаквания. Мъжът отскочи и измъкна от джоба си две пръчки, съединени една за друга с верига. Нададе яростен, вик, разсече въздуха с нунджакото и зае странна поза — разпери ръце настрани и се надигна на един крак като професионална балерина.

— Това е „полетът на жерава“! — каза заплашително. — Не можеш да се справиш с мен! Обучавал ме е великият майстор фън Бяо от древния Шаолин! Трепери или умри!

Убиецът беше страшно нервен. Естествено, той изобщо не беше стъпвал в никакъв Шаолин, та затова съвсем сериозно се боеше, че ще му счупят краката, преди да е успял да излее еликсира. Той не рискува просто да го плисне в лицето на жертвата, защото този човек имаше невероятна реакция и дори можеше да минава между капките на дъжда. Беше по-добре да се престори, че иска да влезе в бой, защото мъжът щеше да насочи вниманието си към нунджакото и нямаше да се изплаши от някакво си шишенце.

Онова, което се случи след миг, изобщо не влизаше в плановете му. Мъжът седна право в камарата изгнили бананови кори и се разплака с глас. Сълзите потекоха като реки от присвитите му очи, а езикът в отворената му уста трепереше от мъка. Краката на убиеца внезапно се подкосиха. И тъй като нямаше сили да издържи на тази трагична гледка, той седна на асфалта до жертвата.

— Какво има... какво ви става? — Гласът му изневери и прозвуча като грачене на гарван.

— Виж го ти, и на всичкото отгоре пита — каза мъжът, тресейки се от плач, и избърса шумно сополивия си нос с ръкав. — Прибирам се аз спокойно от работа вкъщи, а той изведнъж изскача в пресечката и размахва нунджако! Хулиган! Да не сте посмели да ме ударите,

нищожен негоднико, ей сега ще извикам полиция? Майчице-е-е... хък-хък... хък-хък...

Килърът примигваше и отваряше беззвучно уста. Близко минута той наблюдава виещия тъпо мъж, който преплиташе крака върху банановите кори. Лицето му най-неочаквано се разкриви от насмешлива гримаса и той прехапа устни, за да не се изсмее на глас. И как можа да се гърчи от страх пред това чудовище, да се подготвя методично за убийството, да отработва ударите си и да тренира как да се измъкне от „нокътя на тигъра“?

Все не можеше да свикне, че се намира в Ада, а не на Земята. Капризите на Главния съд биха превърнали дори Шварценегер в хилав дистрофик и той нямаше никакво съмнение, че след като Арнолд се озове в Града, ще стане точно така.

— Извинявайте, извинявайте... Това беше шега. Честна дума, не предполагах, че ще се изплашите толкова много. Няма да ви причиня нищо лошо и нямам намерение да ви бия.

— Наистина ли? — промърмори мъжът и се изсекна шумно в носната си кърпа.

— Да, разбира се! Моля ви, престанете най-сетне да плачете! Ето, изпийте това, ще ви успокои.

Мъжът взе послушно шишенцето от протегнатата ръка и, тракайки със зъби, го изпи.

В главата му се взриви огнено кълбо. Сякаш милиони игли се забиха в тялото му и започнаха да го разкъсват на части. Той се опита да изкрещи, но от почернялата му уста изхвърча само сноп искри. За част от секундата успя да забележи как се овъглиха пръстите на ръцете му. Очите му угаснаха и се превърнаха в тлеещи пращинки пепел, а зъбите му се посипаха по асфалта като догарящи мъниста. Прахта се разлетя на всички страни и полепна по влажния асфалт. Празното шишенце падна и се натроши на парчета.

Убиецът се изправи, по навик разтърка пепелта с крак и се озърна. Наоколо нямаше никого. Пресечката беше направо идеална — тъмна и глуха, все едно направена по поръчка. Добре, че се сети да повреди карбуратора. Ако жертвата бе успяла да си тръгне с колата, нямаше да е толкова лесно да се справи с нея, защото този човек, както и всички шибани учени, живееха в елитен район с охрана. Всъщност

след тревожното обаждане през тази нощ при всички случаи му се налагаше да се отбие в този район.

Килърът се загърна с шлифера си и закрачи към изхода от пресечката. Казват, че човек усеща, когато го наблюдават в гръб. Но той не усети нищо.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ЖЕЛАНИЕТО НА ЧИКАТИЛО

19 часа и 46 минути

От ризите на мъжете в оперативната група хвърчаха искри. Лекият електрически заряд се усещаше навсякъде. Служителите се бояха да се докоснат до каквото и да било, защото моментално се разнасяше характерен пукот. Настроението на шефа беше толкова кошмарно, че той строши вече трета кристална показалка.

В момента босът беше застанал до картата на Града и монотонно се поклащаше насам-натам като китайска играчка. Встрани от него по столовете бяха насядали поканените консултанти, които на този етап не се осмеляваха да изкажат мнението си. Както предчувстваше Калашников в ресторанта, вечерта свърши зле.

— И така всички вече знаят — каза с дрезгав глас шефът, накланяйки се наляво, — че преди час в италианския квартал на път към дома си е бил убит прочутият майстор на източни бойни изкуства и основател на школата по кунгфу Брус Ли. Навремето този човек нямаше равен в ръкопашния бой и сам можеше да натръшка трима каяци за една секунда. Забележете, че въпреки това килърът се е справил с него като с малко момченце. От което се налага изводът, колеги, че си имаме работа с машина за убийства, с истинско чудовище.

Калашников се покашля. Шефът го погледна недоволно.

— Ъ-ъ-ъ... моля да ме извините за наглостта, но вие забравяте нещо... — изрече Алексей и погледна шефа. — Според условията за наказание Брус Ли вече от трийсет години работи като професор по ентимология и изучава пеперудите. Част от мозъка му, от която зависи професионализмът му в областта на бойните изкуства, е отстранена по хирургичен път. И в момента Брус не е по-опасен от едно тригодишно дете, а ако някой го обиди, веднага се разплаква. Дори и една пенсионерка би могла да набие този „шампион по кунгфу“, стига да пожелае.

В очите на шефа се четеше, че той наистина бе забравил какви са условията на наказанието му.

— Да, в този случай май сме прекалили — отбелязва неохотно той и примлясна. — Мисля, че Управлението трябва да бъде по-внимателно, когато предлага варианти за наказание на Главния съд. Ако нещастният Брус Ли бе запазил поне мъничко от способностите си, току-виж разследването ни свършило още днес, защото той щеше да ни довлече килъра със счупени крака. Но в резултат на необмислената си политика в областта на наказанията в момента е налице трети труп. Какво става с Хензел и Сталин?

Ван Ли се изправи и примигна разочаровано с дръпнатите си очички.

— Съжалявам, шефе, но и двамата сякаш са потънали вдън земя. Нямаме никаква представа къде да търсим Хензел. Заради Йосиф Висарионович извършихме прецизен обиск у Молотов и Каганович, а вчера вечерта дори се изтърсихме у сина на Сталин — Василий, но не го открихме никъде.

— А какво стана с анонимната бележка, която подхвърлиха в пощенската кутия на Ведомството и в която пишеше: „Сталин се крие в гардероба в жилището на Микоян“? — вдигна вежди шефът.

Ван Ли понечи да се усмихне, но прецени ситуацията и се отказа.

— Оказа се, че тази бележка е била написана от Каганович, и то с лявата ръка, тъй като се е опитал да навреди на стария си конкурент. Разбира се, че не открихме Сталин и у Микоян. Нямаше го дори под леглото.

— Малко му е на този глупак Каганович да строи всяка година сам храма „Христос Спасител“, както му отреди наказанието — разгневи се шефът. — Трябва да го изпратим да копае и метрото. Интересно дали разпитите на най-известните манааци в Града дадоха нещо?

Този път се изправи Краузе.

— Тези момчета са изпаднали в шок — каза той с лек хамбургски акцент. — За тях появата на такъв сериен убиец е нещо невероятно. Джак Изкормвача твърди, че дори и през ум не би му минало да отиде и да накълца Кралицата, а Чикатило се кълне в майка си, че не е имал желание да убие дори Пугачова. Освен веднъж, след като чул за пръв път по телевизията песента „Планинска лавандула“.

— „Планинска лавандула“ изобщо не е песен на Пугачова — разнесе се от другия край на масата гласът на Малинин, който вече си бе изгризал ноктите. — Това е песен на София Ротару и Як Йол.

— Виж какво, той е маниак и това за него е без значение — смръщи се Краузе. — Тая песен я пее Ротару, но той е поискал да убие Пугачова, какво да го правиш. Общо взето, работата е там, че те като класически серийни убийци са клали само обикновени жени и деца и не са имали никакво желание да забият нож в някоя знаменитост. Такива манааци изобщо са голяма рядкост. По принцип онези, които преследват някой популярен актьор или певец, са обсебени от неговата конкретна личност, например като убиеца на Джон Ленън — Марк Чапмън или, да речем, Чарлз Менсън, който накълцал на парчета бременната жена на Роман Полански. Между другото, много е жалко, че тези типове още не са пристигнали в Града. Иначе сега щяха да са ни страшно полезни за разследването.

— Искрено се надявам, че в най-скоро време ще се появят — кимна шефът. — Продължавай.

— Благодаря — поклони се раболепно Краузе. — Какво се случва след това? Фанатизираният психопат стреля или забива ножа в обекта на своето обожание и спира дотук, а след това отива и се предава в полицията. Чапмън например не е тръгнал да убива Макартни или Харисън. Между другото, за всеки случай сложихме засилена охрана на Джон Ленън. Ако го убият за втори път, той просто няма да преживее това.

— Харисън също ми се обади — сети се шефът. — Много се притеснява за Ленън. Каза, че тъкмо завършвали записите за новия си диск и работата им можела да се провали. Вече са измислили и заглавието му — „Възкръснали от Ада“. Разбира се, звучи банално, но Клайв Баркър^[1] в момента не е тук, за да ги съди за авторски права. Само че когато дойде, ще им даде да се разберат.

— Общо взето, на този етап няма защо да се притесняваме за Ленън — продължи Краузе. — И затова, шефе, искам да ви представя един килър от съвсем нов тип, който за собствено удоволствие изгаря известни хора в лицето на един диктатор, на една сексбомба и на един каратист. Може би дори се задоволява сексуално с всяко убийство. Диапазонът на възможните действия на убиеца е изключително широк. Да речем, утре може да изгори Цезар, вдругиден — Грета Гарбо, а след

една седмица — Иван Поддубни. За щастие засега не е известно с какво оръжие си служи. Не греша. Да, това наистина е за щастие. Защото ако това стане известно, в Града ще се появят доста негови последователи. Знаете ли как вече го е кръстила пресата?

— Има си хас — отвърна кисело шефът. — Ангелът на смъртта. Журналистите нямат никаква фантазия. Добре че не го кръстиха Адският сатана. И ви моля да внимавате с думата „кръстил“.

— Извинявайте — сконфузи се Краузе, но моментално се окопити. — На хората им е присъщо да популяризират отрицателните герои, още повече в Града, където повечето обитатели са такива. Според информацията, с която разполагаме, в китайския квартал вече с пълна пара продават фланелки с изображението на овъглената Мерилия Монро на фона на едно шишенце. А на нас ни остава само да си признаем, че на този етап не знаем как да се борим с убиеца, възползвайки се от опита на предишните поколения. До този момент историята на криминалистиката не познава аналогични манааци, които да действат самостоятелно.

— Той изобщо не действа самостоятелно — възрази спокойно Калашников. — Този човек работи по поръчка. И убива, когото трябва. Най-вероятно дори не знае имената на следващите жертви.

Алексей бе наблюдавал сцената, която последва след неговите думи в гримьорната на Монро, когато взе розата. Всички замълчаха и се вторачиха едновременно в него. Той облиза устни, опитвайки се да продължи мисълта си, но не успя да го направи веднага.

— Това, което казва този юноша, не е лишено от смисъл — отбеляза един от консултантите от Ведомството — старец с гърбав нос и филцова шапка. — Ние пуснахме покрай ушите си версията, че това би могло да бъде най-обикновена поръчка. Когато една пролет у нас в Ню Йорк някакви убийци с маски изпозастреляха всички глави на семейства, те също можеха да бъдат причислени към манаците, които страдат от сезонно изостряне на заболяването си. Само че се оказа, че младежите изобщо не са действали по зова на сърцето си, а са изпълнявали конкретна задача. Манаците обикновено жадуват за световна слава и оставят на местопрестъплението специални белези за себе си, обаждат се във вестниците или отрязват ухото на жертвата за спомен. А тук изпълнението е бързо и професионално. Така действат хора, които убиват за пари.

Старецът говореше бавно, сякаш дъвчеше старателно брашнена каша, но всички присъстващи слушаха заваления му говор с уважение.

— Така е, вашето мнение е много логично, дон Корлеоне — каза шефът. — Ако вие и Калашников сте прави, значи е налице цяла верига, в която влизат Поръчителят на убийството, Изпълнителят и най-малко още един човек, който им помага. Но допускам, че той изобщо не е само един. Липсва само едно — мотивът за престъплението. За Хитлер всичко е ясно. Но направо е необяснимо как един и същи човек би могъл да поръча убийството на Мерилин Монро и на Брус Ли. Просто да се чудиш откъде се е взел и как са се намерили с убиеца?

На шефа много му се искаше да добави към казаното и още нещо — че не може да проумее кой е умникът, успял да организира безопасно производство на светена вода в Ада, че безполезният разговор с Гласа страшно го ядоса и накрая, че до този момент тези тъпанари не бяха предложили нито една добра идея за начина, по който могат да заловят убиеца.

Но той не каза нищо и само продължи да се поклаща.

— С ваше позволение бих искал да извърша проверка на известните професионални убийци — привлече вниманието му Калашников. — Може би няма да извадим късмет веднага, но едва ли ще напреднем по посока на разгадаването, ако измъчваме Чикатило заради Пугачова.

Погледът, с който го стрелна русият Краузе, в никакъв случай не можеше да се нарече дружелюбен.

— Това е добра идея — подскочи Ван Ли. — Мисля, че има смисъл да изпратим хора при Александър Солоник.

— Уви, вече събрах информация — обяви огорчено Алексей. — За съжаление тук се натъкнахме на задънена улица. Според условията на наказанието на Солоник не само са му заличили личността, но и са сменили пола му.

— Майко мила... — отскочи машинално Ван Ли. — И какъв е сега?

— Бавачка в детската градина — обясни Калашников. — Мисля, че подозренията ви се разсеяха. Не бива да вдигаме шум напразно. Би трябвало много предпазливо да наобиколим жилищата на бившите убийци и да разпитаем съседите дали съответният обект си е бил

вкъщи късно вечерта, как се държи напоследък, какво говори и с кого контактува. Току-виж сме научили нещо ново.

Той седна на мястото си и избърса потта от челото си. Макар да обожаваше театралните ефекти, Калашников винаги бе изпитвал известно затруднение да говори публично. Краузе не поглеждаше към конкурента си, а „мазната му мутра“ видимо порозовя и той прошепна една кратичка дума на немски. „Копеле“ — прочете по устните му Алексей и се развесели.

— Точно така — похвали го шефът. — Трябва да направим това. Добре, а сега имам една истинска изненада за вас. Менделеев работи в лабораторията си два дни непрекъснато и успя да установи какво съдържа веществото, с помощта на което са били убити и трите жертви. Моля да се хванете здраво за столовете, защото новината наистина е сензационна. Калашников, свърши ли?

— Да — отвърна Алексей и се намести удобно на стола си.

— Прекрасно. И така, да преминем към...

Калашников благодари на всевишните сили, че въпреки многобройните мистични романи и филми на ужасите шефът не се опитваше да чете мисли. Защото още от времето, когато работеше в полицията, знаеше, че макар да не е хубаво да лъжеш началството си, понякога се налага да го направиш.

— Вашброде — приближи се най-неочаквано Малинин до него. — Ама, дон Корлеоне наистина ли съществува? А пък аз си мислех, че той просто е... нещо като литературен герой.

— Прав си. Дон Вито Корлеоне е плод на фантазията на Марио Пузо, който е написал „Кръстникът“ — прошепна едва чуто Калашников, за да не привлича вниманието. — Но работата е там, че образът му бе създаден от Марлон Брандо. И той до такава степен се е вживял в този образ, че няма никакъв смисъл да го разубеждаваш. Мисли като Корлеоне, говори като Корлеоне дори пие водка само когато на етикета е написано „Произведено в Сицилия“. Казано накратко, напълно е приел образа му и вече не е актьор, а съвсем истински бос на италианската мафия. Озова се в Града, когато вече бе изпаднал в това състояние и те решиха да не го променят. Затова и шефът го използва за консултант, тъй като едва ли би могъл да се намери по-добър специалист по поръчкови убийства.

— А-а-а... — проточи Малинин с явното намерение да зададе следващия си въпрос, но Алексей немного любезно го прекъсна:

— Братле, все пак имаме заседание. Престани да бърбориш и чуй какво говори шефът, защото сетне пак ще се оплакваш, че не си разбрал нищо от думите му.

Малинин замълча обидено. Беше му много интересно какво щеше да настане в Града, когато подобно на дон Корлеоне тук, проблясвайки с дългите ножове на обгорените си пръсти, нахлуеше Фреди Крюгер в лицето на актьора Робърт Ингълнд. Но както винаги човек не можеше да разчита на информация от началството си в критичния момент.

Калашников се извърна от унтерофицера, който започна да сумти, и се заслуша разсеяно в думите на шефа. Прозвучалата малко по-късно новина за светената вода го стъписа, но не го отвлече от мисълта, която го вълнуваше. Той пъкна незабелязано ръка в пазвата си и усети изгарящия пръстите му лист във вътрешния джоб на самото си. Беше прочел това кратко послание вече двайсетина пъти. И съдържанието му го изненада.

Предадоха му надрасканата на бърза ръка смачкана бележка на Сталин на другата сутрин, след като вождът на народите най-неочаквано избяга от затвора.

---

[1] Авторът на романа на ужасите „Възкръснали от ада“ и сценарист на едноименния филмов сериал. — Б.а. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА ПЛОСКАТА КУТИЙКА

20 часа и 03 минути

Момчето се обади в уречения час, а гласът му пресекваше от възлнение:

— Всичко е наред... Намерих куриер... Ей сега ще се разбере с него...

— Прекрасно — одобри успеха му мъжът в черно. — Щом се разберете за всичко, ми се обади в мазето. Не идвай, преди да ми се обадиш, вратата и без това е заключена.

— Ясно. Ще държим връзка.

Мъжът прекъсна връзката и погледна към Хензел, който бе яхнал една разклатена табуретка.

— Всичко върви по план. Намерил е нов куриер. Мисля, че призори с негова помощ ще изпратим имената на следващите кандидати за жертвоприношения и още малко еликсир. Моментът е много подходящ, защото Изпълнителят явно се притеснява.

— Той е нервен и е склонен да извършва резки движения — потръпна от спомена си Хензел. — Но като цяло съм съгласен с вас, господине, той е идеален за тази работа.

Вампирът доста бързо свикна, с новото си местонахождение. Естествено, искаше да излезе навън, но осъзнаваше, че минавачите моментално щяха да съобщят за него в местното Управление за наказанията.

Докато стоеше в мазето, вампирът не скучаеше. В крайна сметка мечтата му се сбъдна и той извади късмета да присъства лично по време на приготвянето на еликсира. На същия еликсир, който му даваше Свръзката със зеления мундир. Гледката го разтърси, тъй като той изобщо не очакваше, че съставът на еликсира ще се окаже толкова прост и в същото време толкова сложен. Онзи, който го бе измислил, наистина беше гений. Носфератусът отново почувства, че изпитва безгранично уважение към мъжа в черно. И се поколеба, преди да му зададе въпроса, който беше важен за него.

— Господине, а защо не изпратите по куриера имената на ВСИЧКИ кандидатури наведнъж?

Мъжът в черно повдигна ъгълчетата на устата си и това можеше да се възприеме като усмивка.

— Така много рискуваме, Хензел. Ако те успеят да разкрият плановете ни, моментално ще се продъним в тартарите. Да речем, че те заловят пълния списък с имената и успеят да го запазят в тайна. Тогава копоите просто ще сложат под охрана поредната кандидатура и ще спипат нашия Изпълнител както смок — зайче. По-добре е да посочваме целите една след друга.

Хензел направи поклон и замълча, още веднъж се възхити на невероятната мъдрост на господина. В началото, когато разбра кой стои начело на този заговор, сякаш го порази гръм. Приживе той не изпитваше кой знае колко добри чувства към представителите на неговата професия, но в този случай трябваше да признае, че всичко си имаше изключения. Страшно му се искаше да попита господина как е открил технологията за приготвянето на еликсира, но вампирът усещаше, че такова поведение можеше да изглежда досадно. Достатъчен бе дори фактът, че мъжът в черно пое сериозен риск, като му предостави убежище. И вместо да попита за това, той зададе въпрос по една друга тема, която също сериозно го тревожеше.

— Ще ми позволите ли да присъствам по време на вашия... контакт с куриера, господине?

На устните на собственика на мазето отново се плъзна едва забележима усмивка.

— Мисля, че куриерът няма да има нищо против това.

— Много сте добър. Благодаря ви.

— Няма защо. Но когато момчето го доведе, ще е по-добре пак да се скриеш на тайното място.

Хензел не възрази. Той също очакваше с нетърпение резултата, когато и седемте кандидатури ще бъдат принесени в жертва, и кръгът ще се затвори. Разбира се, беше трудно да се предскаже със стопроцентова сигурност какво щеше да последва след това. Но вампирът беше абсолютно убеден, че на него няма да му е по-зле.

Мъжът в черно повъртя още веднъж в ръцете си плоската кутийка със снимката и капсулите, в които се плискаше и пръскаше отблясъци гъстият еликсир. Изпълнителят го изразходваше по-бързо,

отколкото очакваше, но недостиг на смъртоносната течност не се очертаваше. Както го информира Хензел, в скривалището на килъра имаше още най-малко две ампули. Еликсирът в тях не беше съвсем обикновен, а специален. Това беше „синята“ му версия, която притежаваше невероятен разрушителен ефект. Той го приготви нарочно за всеки случай, за да има възможност да се справи с важните персони в Града, но не беше сигурен, че съдържанието му ще подейства както трябва. Както и да е, дори да допуснеше, че Изпълнителят използва ампулите не по предназначението им, той винаги можеше да преразгледа списъка на кандидатурите.

Това, че се наложи да извади Хензел от играта, не беше добре. Сега трябваше да бъде много по-предпазлив. Ако онези разкриеха и Свръзката, която отговаряше за срещата с куриерите, каналът за доставка на еликсир на Изпълнителя щеше да бъде ликвидиран. Разбира се, и него си го биваше — да се издъни толкова глупаво с някакви си нещастни рози! Защо изобщо е трябвало да ги носи със себе си? Мъжът в черно добави в кутийката още три капсули — просто за всеки случай. Сетне натисна бутончето и капачето ѝ се затвори.

Хензел си бе намерил занимание в ъгъла. Обърнат с гръб, той изстискваше един току-що уловен плъх в стъклена чаша. За негово огромно удоволствие в мазето се въдеха много плъхове. Когато свърши, доближи чашата до носа си и вдъхна с наслада миризмата на прясна кръв, а по хилавото му тяло премина силна тръпка, която приличаше на конвулсия.

Без да обръща внимание на вампира, мъжът в черно грабна мобилния телефон, който отново иззвъня.

— Слушам.

— Вече сме тук — чу той гласа на момчето. — Да слезем ли веднага с куриера в мазето, както правим винаги, или да ви почакаме в антрето на къщата?

— Един момент — отвърна любезно мъжът. — Ей сега ще дойда при вас.

Той прекъсна връзката и тръгна към вратата, пребърквайки джобовете си, за да намери ключа.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА НОЩЕН ВЪЗДУХ

2 часа и 47 минути

Прочутият изобретател на таблицата на химическите елементи се чувстваше смъртно уморен. Старческите му очи сълзяха и той непрекъснато ги бършеше със смачкана копринена носна кърпа. Със сигурност не беше подходящо за възрастта му да се занимава с чак толкова сложни неща, защото вече трети ден не си подаваше носа от лабораторията. И тъй като работата беше секретна, по настоятелната молба на шефа му се наложи да се откаже от помощта на лаборантите, в резултат на което дори нямаше кой да му подаде една скапана епруветка. Менделеев отново преля течността от една мензура в друга и я погледна на светлината. Съдържанието засъска и злобно се разпени.

Все пак шефът беше ужасно мнителен. Защо непрекъснато настояваше да се прави един и същ анализ, след като и без това почти всичко беше ясно? Във водата първо накисваха някакъв сребърен предмет, след това прибавяха азотна киселина, която разтваряше частиците сребро и ги превръщаше в безцветни кристали, и това беше всичко. Вярно, в молекулите на веществото, което се съдържаше в праха на изгорените хора, имаше още един непознат елемент, чиято консистенция той все не можеше да определи.

Всъщност много скоро щеше да се справи, защото все пак не беше новак в работата си и затова рано или късно щеше да се добере до истината. Най-малко след два часа и най-много след един ден. Дори му стана обидно, че възложиха анализа на веществото на него. В крайна сметка в Града имаше достатъчно химици на най-различно ниво, за да изяснят ситуацията. Естествено, шефът не го прищпорваше открито, но в частните им разговори при закрити врати удряше нервно с опашка и му правеше деликатни намеци, че няма да е зле да приключи с всичко час по-скоро, защото всеки ден забавяне им коства по един човешки живот. Ти да видиш — и през ум не му бе минало, че в Ада има живот, при положение че дори на Земята не можеше да се

говори за такова нещо. И много по-логично бе да възложи на някой алхимик изследването на тази толкова необичайна течност, която на това отгоре се използваше с ритуални цели.

Тресейки възмутено брада, Дмитрий Иванович хвана внимателно следващата мензура. А какво щеше да стане, ако сипеше в съдържанието малко алкали? Но пак не се получи нищо... Да, ако на негово място беше някой алхимик, на него щеше да му е по-лесно.

Той дори каза това на шефа. Поиска да привлекат към работата граф Калиостро, защото това беше точно по неговата специалност. Но шефът направо побесня. Този граф, каза, не е направил нищо в кариерата си, освен да развъжда будали и не е създал нито едно щогоде сериозно нещо. Достатъчно било да си спомнят само за фалшивия „еликсир на вечния живот“, който изобретил. В крайна сметка всички, които опитали от съмнителната напитка, се озовали в Ада, включително и самият Калиостро. Ами прочутото му превръщане на оловото в злато? И това било просто една евтина любителска халтура, която в момента можел да демонстрира дори един начинаещ фокусник в цирка в Нижни Тагил. А за другите алхимици шефът дори не пожела да чуе. И затова сега той, старият глупак, седеше и съсипваше очите си, работейки нощем като прокълнат. Но иди и протестирай, ако можеш. Някакъв мъдрец правилно беше казал: „Няма правда на земята, но няма и на небето.“ И в тази поговорка бяха забравили да добавят само едно — че под земята също няма правда.

Той отново погледна в японския микроскоп със зачервените си от напрежение очи. Молекулите се носеха една подир друга като футболисти, щураха се и се увеличаваха пред очите му. Възможно е, напълно е възможно. Менделеев не каза на шефа, че има съвсем конкретно предположение за добавката, защото дълбоко в себе си продължаваше да се съмнява. Просто беше прекалено странно. По принцип защо трябваше да се добавя такова нещо във веществото?

Мислите му най-неочаквано секнаха от гръмката музика, защото телевизорът се включи автоматично. Благодарение на вградения чип това се случваше по време на новинарската емисия, но той не беше настроен да я слуша. И след като натисна дистанционното, екранът угасна. Все пак беше добре, че имаше специални привилегии и можеше да си позволи да не слуша тези глупости. Менделеев седна зад масивното си бюро и нахвърли два реда върху листа. Направи го

просто ей така, за да не забрави. Дмитрий Иванович беше свикнал да си води бележки в процеса на работа още приживе и нямаше намерение да променя земните си навици дори и в Ада.

Стиснал разсеяно бележника в ръка, професорът се върна при полицата с прозрачните колби. Пак трябваше да започне отначало. Ако някой му беше казал, че няма да си почине дори и след смъртта, нямаше да му повярва... Макар че, когато те погребват, всички шепнат: „Почивай в мир.“ И за какъв мир можеше да става дума, при положение че се блъскаше по цяло денонощие като татко Карло. Алкалите не помогнаха. С какво друго разполагаше? Аха, с амоняк...

Стъклото на микроскопа малко се поизпоти и се замъгли. Менделеев го избърса със сръчно движение. Нощем тук цареше страшна задуха, направо ужас! Виж ти, кой ли умник се бе сетил как да приготвя в Ада самоделна светена вода с подръчни средства. Вярно, не беше съвсем ясно как е успял да прокара през защитното поле на Адските врати ювелирното изделие от чисто сребро и това си беше истинска загадка. Всъщност това изобщо не го засягаше, защото той не беше на ничия страна. Нямаше намерение да навлиза в дебрите на въпросите как, какво, къде, кога и през ум не му минаваше да си ги задава. Неговата задача беше само да разпадне на най-малки частици състава на веществото. И нищо повече.

Странно, но за да направи изводите си, му трябваше много по-малко време, отколкото предполагаше в началото. Само след час Менделеев беше озарен от една мисъл и разбра, че окончателният състав на веществото вече му е напълно ясен. Никой не биваше да се съмнява, че старата пушка си я биваше! Ако шефът не беше толкова мнителен и не го принуждаваше да проверява веществото до безкрайност като че ли е някакъв абитуриент, щеше да установи истината много по-бързо.

Наблюдавайки молекулите, които продължаваха да щъкат под стъклото, професорът си призна, че любопитството, което го измъчваше, предизвикваше в него неясна и смътна тревога. За какъв дявол бяха добавили точно този елемент в течността? Беше се получил истински адски коктейл, колкото и смешно да звучеше това в сегашните обстоятелства.

Химикът се навъси и подпря брадичка на юмрука си. Но остана в това мрачно състояние съвсем за кратко, а сетне изруга и махна

равнодушно с ръка. Бяха го помолили да разбере и той беше разбрал. И какво трябваше да направи сега? Вече знаеше какво. Шефът му каза да не се притеснява да го безпокои по всяко време на денонощието, защото той и без това никога не спеше. Край на мъките му, направо камък му падна от сърцето.

Внезапната мисъл го порази като мълния. Професорът блъсна стола и се надвеси бързо над микроскопа. Не можеше да бъде! Менделеев сграбчи дантелената носна кърпа и отново избърса стъклото, въртейки ръката си в кръг. Не, не грешеше — точно така си беше. Направо невероятно! Но как е могло да се случи? Това беше пълна лудост. Оказваше се, че някой е намерил начин да... Стоп, стоп, стоп!

Професорът се хвана за ръба на бюрото, а другата си ръка притисна до сърцето. Ръката му се плъзна по плоскостта и той усети, че всеки момент ще се строполи безсилен на пода.

Ама че новина. Истинска сензация, същински шок. Добре, само не биваше да се държи като хлапак. Можеше да мине и без резки движения. Сега щеше да седне и да се успокои... Може би трябваше да изпие една чаша чай с коняк. Купоните му за коняк още не бяха свършили. А след това щеше да повтори старателно анализа, за да се убеди окончателно.

Бележникът! Къде беше бележникът? Къде го сложи? Трябваше спешно да конспектира поне с няколко думи това сензационно откритие. Аха, ето го... Оказа се, че той отдавна стиска бележника в ръка. Ама че склеротик!

Професорът написа няколко реда с енергичния си почерк. Той преливаше от възнение и тъй като нямаше сили да продължи, захвърли перото и разхлаби възела на вратовръзката си. Внезапно му се прииска да усети полъха на, макар и спарения, но все пак чист подземен въздух. Отиде до прозореца, дръпна пердетата и отвори едното му крило, а в стаята нахлу шумът на топлия дъжд.

Менделеев вдъхна с наслада миризмата на пропит с влага асфалт, подпря се с две ръце на перваза на прозореца и застана в ореола на ярката светлина. Наоколо цареше мъртвешка нощ и беше тъмно като в рог, макар че според него след около два часа трябваше да запалят лампите. Вярно, с настъпването на утрото в Града не пееха птици, защото просто нямаше слънце.

Убиецът, който разглеждаше внимателно през оптичния прицел лицето с гъста брада, разбра, че не бива да протака повече, защото професорът всеки момент щеше да се отдръпне в дъното на стаята. Всичко беше наред и просто беше физически невъзможно да не го улучи от толкова близко разстояние. Нямахте да стои на клона чак до сутринта. И без това краката му вече бяха изтръпнали.

Той изпусна бързо въздуха си и натисна бавно спусъка на винтовката. Разнесе се тих пукот, който прозвуча в ушите му като силна гръмотевица. Дмитрий Иванович изобщо не го чу. А в следващия миг престана да чува каквото и да било.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

БЕЛЕЖКАТА

5 часа и 14 минути

Калашников лежеше само по бельо върху разбърканото продънено легло, лекуваше главоболието си със заместителя на кафе, който му беше дошъл до гуша, и си мислеше, че скоро щеше да свикне изобщо да не спи нощем, тъй като ако преброеше часовете, през които беше спал за последните три денонощия, те щяха да се окажат съвсем малко. Алексей уби два комара, стана и пусна смачканите им телца през прозореца. Тези твари успяваха да се съживят само за десет минути и след това отново се хващаха на работа.

Пружините на леглото отново изскърцаха под тежестта на тялото му, а оставената на ръба чаша с кафе подло се обърна върху чаршафа, като без малко не го заля с горещата черна течност, която миришеше отвратително. Калашников се ядоса, но бързо му мина, покри петното с одеялото и легна отгоре му. Вълнуваха го много по-сериозни неща. Дали пък да не се избърсне? Само че как да се избърсне при положение че бърсначката му беше една ръждясала „Нива“ и в Града не се предлагаше нищо друго.

Трудно беше да търсиш престъпник в Града, където населението всеки ден нарастваше със стотици хиляди нови граждани. Трябваше да, разпита подробно Ван Ли какви методи използваше полицията в Китай. За да държиш под контрол толкова граждани, трябваше да блъскаш по дващсет и четири часа в денонощието. Всъщност в родната му Русия на полицаите също не им беше лесно да работят. Например някой обирджия заколи някого в Иркутск, а сетне иди го търси — или е заминал за Варшава, прегърнал някоя хубавица, или е отишъл да купонясва в Самарканд. И не беше странно, че шефът предпочиташе да не наема на работа във Ведомството граждани от слабо населени страни, особено от европейските. Ако сложеха в тяхната кантора някой гражданин на Люксембург, след една седмица той щеше да изпадне в истерия и да се хвърли през прозореца.

Алексей се подпря на лакът и отново вдигна пред очите си доста поокъсаното парче дебела амбалажна хартия. Буквите се размазаха и започнаха да подскачат. Кафето вече не му действаше. Дали пък да не отиде да се измие? Той примижа и за стотен път се вторачи в почерка със завъртулки. Всички диктатори обожаваха да пишат с пошли завъртулки.

„Грещиш. Търси Тринаisetия. Поговори си с него за Книгата. Онова, което искаш да откриеш тук, се намира там.“

Тринаisetият. Преди той често се замисляше защо никога не вижда в Града този човек, чието име знаеше почти от раждането си. Но едва преди година успя да научи истината за мястото на неговото постоянно пребиваване. Тази новина доста го изненада, защото след смъртта на Тринаisetия нито една жива душа не се съмняваше, че той е отишъл в Ада. Че къде другаде би могъл да отиде такъв мръсник, ако не тук?

Но се оказа, че този тип бе изиграл прекалено голяма роля във формирането на човешката история, за да си живее мирно и кротко заедно с останалите грешници. Разказаха на Калашников, че Главният съд заседавал цели пет години и след като проучил подробно многобройните предложения на Ведомството — явно по това време там също е имало проблем с креатива — така и не успял да избере подходящо наказание за Тринаisetия. И тогава решили следното — да го държат под домашен арест до Страшния съд, когато всеки така или иначе щял да си получи заслуженото.

Но най-смешното бе, че бъдещето на това финално събитие продължаваше да тъне в мъгла. За последен път очакваха Страшния съд през две хилядната година, а преди това — в хилядната година. А сега вече никой не се наемаше да предскаже точната му дата. И Небесната канцелария, и Града си имаха страшно много работа и всички направо бяха затънали в купища хартии, аргументации и съгласувания. А след поредица от спорове между Гласа и шефа постановиха, че като ориентировъчна дата за края на света трябва да се смята три хилядната година. Но не беше изключено отново да го отложат.

Тринаisetият, чиято съдба Главният съд не можа да определи, беше поставен на специален режим. Отредиха му самостоятелна територия между Рая и Ада, която се охраняваше както от слуги на

шефа, така и от ангели. Много хора не бяха съгласни с това решение. Някои смятаха, че наказанието е твърде сурово, тъй като хора, които бяха избивали милиони, най-спокойно обслужваха закусвалните в Града или работеха като санитарни техници. А той, който бе погубил само един човек, в течение на хиляда години се смяташе за най-големия престъпник на Земята. Други смятаха, че за Тринайсетия не може да има прошка заради онова, което е извършил на Земята, както и че не съществува толкова жестоко наказание, на което би могъл да бъде подложен.

Алексей свали ръка, в която държеше посланието, усещайки неприятни тръпки в пръстите. Тревогата му се смени с досада. И защо се развълнува чак толкова? Все пак Сталин не беше ново издание на пророчицата Ванга и откъде би могъл да знае за Тринайсетия? Старецът първо отказа да отговаря на въпросите им, сетне избяга посред нощ от затвора и след това изведнъж изпрати бележка, адресирана до него. Това изглеждаше подозрително. Но както обичаха да се изразяват съветските бюрократи, които през 1937 година наводниха Града, „постъпил е сигнал и той трябва да бъде проверен“. Пък и познатият му от отдела за графологични експертизи по негова молба изследва парчето хартия и потвърди, че почеркът наистина е на Сталин.

Името на несъстоялия се апостол Юда Искариотски, който завинаги бе опорочил числото тринайсет до такава степен, че в испанските хотели например нямаше стаи с такъв номер, а имаше „12А“ и след това веднага следваше „14А“, се бе превърнало в нарицателен символ за предателство. Той се намираще в единична килия, ако луксозната хотелска стая можеше да се нарече така. Контактите на външни хора с него бяха максимално ограничени и ако някой искаше да проведе лична среща, трябваше да получи съгласието на двете страни — на Ада и на Небесната канцелария. И едва когато човек стиснеше в ръце пергаментата с двата печата, можеше спокойно да потропа с крак по вратата на сградата, в която държаха Юда.

Калашников предчувстваше, че шефът няма да хареса идеята му дори само заради това, че трябваше да се обади в Небесната канцелария, за да получи съгласието ѝ. Но нямаше друг избор.

И това не беше всичко. Докато чакаше писменото разрешение да се срещне с Тринайсетия — разбира се, ако шефът не отхвърлеше

веднага идеята му — Калашников смяташе отново да посети вампирския квартал, за да се опита да открие поне някакви следи от Хензел. Едва ли убиецът поддържаше контакти с онзи носфератус само заради възможността да си купува пресни рози с връзки. Може би вампирът беше свързващо звено между Поръчителя и килъра, като доставяше веществото на последния и му съобщаваше имената на следващите жертви.

Той смачка листа и отново се замисли за Сталин. Когато посети вожда на народите в килията му, за съжаление забрави един интересен факт от биографията му... Всички знаеха, че сипаничавият дядо беше изпратил половината държава да рине снега в Сибир, но малко хора бяха чували, че в младежките си години той беше търкал скамейката в семинарията, мечтаейки да стане свещеник. Нямаше да е зле да проучи дали в Града не се подвизаваха хора, които бяха посещавали семинарията заедно със Сталин, за да си поговори с тях дали Йосиф Висарионович не е водил в коридорите й загадъчни разговори за Юда и за веществото. На този етап в съответствие със заповедта на шефа служителите на Ведомството разпитваха някои бивши свещеници дали някой от тях през свободното си време би могъл да приготви светена вода и освен това проверяваха професионалните убийци с най-новия детектор на лъжата.

Калашников дори изпита срам, че не се е сетил за това толкова просто решение, макар че отговорът направо беше пред очите му. Явно вече беше изкукуригал напълно. Че какво друго би могло да изгаря грешниците в Ада, сякаш върху тях се е стоварила лава от вулкана Везувий? Разбира се, че това беше веществото, което представляваше натурална светена вода! А ако се съдеше по реакцията на Сталин, той се бе досетил за това още в първия момент. Точно така, поне по този въпрос явно е имал полза от семинарията. Независимо дали дядото лъжеше или не, той задължително трябваше да установи контакт с Юда, ако успееше да измисли как да поднесе идеята на шефа, без това да го ядоса. И Калашников реши, че веднага след като приключи работата си в архива и във вампирския квартал, ще се отбие при шефа.

Вратата се разтресе и изпълни стаята с грохот. От настойчивите удари, които разтърсваха дървенията, веднага ставаше ясно, че ранният гост е изключително нетърпелив. Калашников скочи, защура се из стаята, подвиквайки „идвам, идвам“, и започна бързо да навлича

панталоните си. Понечи да прибере смачкания лист в чекмеджето на бюрото, но моментално го измъкна обратно, тъй като се боеше да остави тази толкова ценна вещ без надзор. Създавайки хаос и разруха около себе си, Алексей стигна до вратата, която вече всеки момент щеше да изхвърчи от пантите, и дръпна масивното ръждясало резе, което изскърца мъченически.

На вратата моментално се появи Малинин, разкривил уста в мръснишка усмивка.

— А къде са мадамите? А пък аз си мислех, вашброде, че щом не отваряте толкова дълго, значи някой ви сгрыва в легленцето, хи-хи-хи... Да не сте я натъпкали на бърза ръка в гардероба?

Умореният от безсънната нощ Калашников не можа да скрие гнева си:

— За какъв дявол си се домъкнал толкова рано? Да не си пиан, животно такова? Я ми дъхни!

Малинин си даде ясна сметка за ситуацията и веднага се изопна в стойка „мирно“, без да откъсва поглед от вбесеното си от безсънието началство. В същото време изобщо не престана да се хили.

— Съвсем не, вашброде! Пратиха ме да ви взема, има спешна работа.

Калашников замря в очакване на някаква неприятна изненада.

— Случило ли се е нещо? — зададе той идиотския въпрос.

Малинин потръпна и усмивката на охраненото му лице се стопи.

— Меко казано, случило се е. Менделеев е убит.

Възкръсналите комари усърдно се удряха от външната страна на прозореца, докато наблюдаваха как притежателят на апетитната кръв си облича сакото и се устремява към изхода. Закуската им се провали.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА НОВИЯТ НАЧИН

5 часа и 19 минути

Отначало убиецът се канеше да отиде в скривалището, за да вземе последната доза еликсир и да компенсира изразходваното току-що количество, но осъзна, че няма да успее. Понякога фрау Браунщайнер се събуждаше доста рано и можеше да го спипа, докато отваря вратата. И без това вече се съвваше, когато се добра до вкъщи. Някои от уличните лампи бяха запалени, но за щастие неговата улица все още тънеше в полумрак. Сърцето му преливаше от гордост. Кой каквото ще да казва, но умът му сечеше. Операцията премина направо виртуозно и дори самият Джеймс Бонд би му завидял.

Невероятната идея му хрумна моментално. Блокът на професора се смяташе за един от най-хубавите. В тях обикновено настаняваха любимците на шефа. Тези сгради бяха построени от истински френски строители, а не от някакви таджикски гастарбайтери, които в съкратени срокове вдигаха петстотинетажни катакомби с подръчни материали. В привилегирования професорски блок имаше домофон, а също така и една придирчива портиерка от Лондон, тъй че нямаше смисъл дори да си мечтае как би могъл да му отиде на гости откъм пожарното стълбище както в случая с Хитлер. Извади страшен късмет, че старецът не можеше да понася всички тези модерни постижения и затова бе поискал апартамент на нисък етаж. Ако беше получил жилищна площ дори и на етаж двеста, на убиеца щеше да му се наложи да забрави завинаги за възможността да го очисти в домашни условия.

Килърът много ясно си спомняше неотдавнашното обаждане по телефона. Глухият глас нервно избоботи: „Те почти са разкрили формулата на еликсира. Още малко и копоите ще разберат откъде се е взел. Трябва да ги забавим поне с два дни. Ликвидирайте спешно Менделеев... Във вашето скривалище има специални капсули за тази цел... Адресът му е...“

Той не се интересуваше какви бяха тези специални капсули и защо минават за особени. Изобщо не му пукаше. Между другото те изглеждаха точно като предишните, само че неизвестно защо бяха отбелязани със синя линия вместо с червена. Значи искаха да очисти Менделеев? Добре. Отношенията му с Поръчителя бяха изключително ясни — той плащаше, килърът изпълняваше задачата и нищо повече. Но когато се замисли в какъв район живееше старецът, разбра, че този път ще трябва да изобрети нещо оригинално. Ако тази нощ професорът не беше отворил прозореца, щеше да отиде утре. Спешно ли? Че какво толкова, щеше да го отложи само с един ден.

Австрийската въздушна пушка, която си бе купил отдавна, за да стреля по празни бирени бутилки, и от двацет години се търкаляше в гардероба, най-неочаквано му влезе в работа. Права беше баба му, като казваше, че никога не бива да изхвърля стари неща. Оказа се, че не е лесно да измайстори новото смъртоносно оръжие. Трябваша му почти три часа само за да изработи напълненото с еликсир мъничко куршумче в обвивка от много тънък целофан. Ако не го беше улучил, на следващата нощ щеше да му се наложи да започне всичко отначало, защото вече нямаше време да приготвя два куршума един след друг. Технологията беше съвсем проста — при удара сгъстеният въздух на куршума трябваше да се пръсне и със силата си да изтласка от цевта струята смъртоносна течност, която би трябвало да се изстреля на около десетина метра.

Както се оказа, не беше нужно нищо друго. За късмет точно срещу прозореца на Менделеев се извисяваше огромно изсъхнало дърво, на което той се покатери без кой знае какви усилия, стъпвайки по големите му клони като по стъпала. И макар то, както и всички дървета в Ада, да нямаше листа, убиецът успя да се скрие много добре зад дебелия клон, докато изчака нужния момент. Май че никога до този момент не бе изпадал в толкова опасна ситуация, защото на изпълнението на задачата му можеха да попречат не само патрулите от охраната на елитния квартал, но и най-обикновените минавачи, които призори разхождаха умрелите си кучета. За щастие покрай „пункта“ не се появи никой и той успя да изпълни задачата си. Убиецът отново благодари на баба си, тъй като просто нямаше представа как щеше да се справи, ако не разполагаше със старото пневматично оръжие.

Свързката все още не се обаждаше, макар че телефонът му беше включен през цялото време дори с риск да провали работата му. Нищо, той щеше да му се обади сам малко по-късно, да речем, към обяд. И все пак страшно добре го измисли. Въпреки че си постави за задача да не повтаря начините, по които извършваше убийствата, много му се искаше да приложи отново днешния експеримент, пък макар и само веднъж. Вярно, трябваше му много време и беше трудно да измайстори куршума за въздушната пушка, но това го спасяваше от необходимостта да се изправя лице в лице с жертвата, а също така и от опасността в суматохата еликсирът да го пръсне в окото.

Може би копоите скоро щяха да разберат с какво оръжие е бил убит Менделеев и щяха да започнат да търсят пневматичната винтовка с тази марка. Само че градът беше огромен и те можеха да търсят колкото си щат поредната игла в копа сено. Беше твърде жалко, че всички, които трябваше да ликвидира, бяха съсредоточени все около Централния квартал. Защо ли Поръчителят не бе избрал някого, който живееше по-далеч? Нали, ако беше нанесъл един-два удара в покрайнините, копоите окончателно щяха да се объркат и да се изтощят от тичане насам-натам из огромния Град.

Нищо. След една седмица, когато изпълнеше цялата поръчка, вече щеше да има време да се концентрира върху собствените си занимания. И тогава щеше да започне да изгаря онези, на които отдавна се канеше.

Той вече се приближаваше към входа си, а гумите на стария велосипед се въртяха, свистейки по асфалта. На рекламното пано, монтирано на стената на един от блоковете, блесна неоновата реклама на вестник „Смърт“. „Ние сме таблоид номер едно, не ни пропускайте! — примигнаха еднометровите букви. — Само при нас ще научите последните новини за новите удари на Ангела на смъртта и сензационните версии за убийството на Мерилин Монро!“

И таз добра! Значи само след три дни никой вече не си спомняше за Хитлер и Брус Ли. Значи не беше странно, че всички манияци обожаваха да убиват жени, защото така си осигуряваха нужния обществен интерес. Всъщност нямаше защо да се огорчава, тъй като му оставаха четири кандидатури и сигурно поне една от тях отново щеше да бъде на жена.

Плакатът проблесна в червено и жълто, показвайки новата първа страница на „Смърт“ и килърът неволно намали скоростта си. До огромната снимка на Монро се мъдреше стара черно-бяла фотография на един офицер с царска полицейска униформа: Огромното заглавие гласеше: „В убиеца на Мерилин Монро се целят с Калашников.“ Това беше добър повод да се зарадва, защото с този копой бяха на различни позиции. Той го познаваше по физиономия, а тъпият копой нямаше представа кой е Ангелът на смъртта.

Убиецът спря и се почеса замислено по тила. Всъщност защо трябваше да чака подходящ момент? Дали пък да не убие два заека едновременно. Току-що се бе справил много добре с Менделеев, а защо да не реши и незрелия проблем с Калашников? Нали в скривалището имаше още една специална капсула и тя щеше да му свърши много добра работа, за да превърне в гореща пепел омразната мутра на „шефчето“.

Рекламата угасна. Май че мечтите му надхвърляха реалностите. Имаше ли право на такава самодейност? Все пак не беше получавал никакви инструкции за Калашников, а Поръчителят му беше сериозен човек и кой би могъл да каже дали това самоволно отстъпление от списъка на кандидатурите щеше да му хареса? По-скоро нямаше да му хареса. Добре де, той при всички случаи щеше да запази тази специална капсула и нямаше да я извади от скривалището. И без това новите цели още не бяха посочени. А пък след това щеше да реши какво да прави с този твърде любопитен копой.

Той натисна педала на велосипеда и се усмихна замечтано, спомняйки си физиономията на Калашников.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДНЕВНИЯТ БАР

12:00 часа

Въпреки плановете си Алексей и Малинин отидоха във вампирския квартал едва по обяд. Както установи Калашников, след като пристигнаха, моментът се оказа крайно неподходящ. Улиците бяха пусти, а вятърът гонеше парчета вестници по тротоарите. Денем вампирите спяха като заклани и работеха единствено дневните барове, в които уморените от тежката работа през нощта богати върколаци сваляха стреса си с коктейли от сушена кръв.

— Жалко, но май ще ни се наложи да събудим някои хора — отбеляза Малинин, запали цигара и моментално се закашля от силния черен тютюн, който дереше гърлото му.

— Виж ти, ама че добричък си станал — отвърна му злобно Калашников, разтърквайки с юмруци клепачите си, които упорито се затваряха. — Само че тази сутрин не ти дожаля да ме събудиш!

— Че вие и без това не спяхте, вашброде? — учуди се Малинин. — Защо да не станете?

Те пристигнаха в жилището на Менделеев съвсем навреме, но по-скоро от гледна точка на бързината, отколкото на ползата. Там не откриха нищо ново — на масата се търкаляха съборени колби и счупени мензури, а върху блестящия от паркетина под имаше пепел и обгорели парчета от нокти, които се виждаха само под увеличително стъкло. Беше им необходим само един час, за да установят, че великият химик е бил ликвидиран в момента, в който се е доближи до прозореца. В жилището му не бяха открити никакви следи от взлом, отпечатъци от пръсти и каквото и да било друго, което би могло да свидетелства за тайното проникване на външен човек в дома му.

Мненията по въпроса как килърът е успял да извърши убийството напълно се разминаваха. Краузе се изказа в полза на водния пистолет. Калашников не издържа и направи германеца за смях пред всички. Как можа да изтърси тази глупост за водния пистолет! Някой виждал ли е в живота си водни пистолети, които не текат? А пък

ако от пластмасовата цев беше капнала дори и една капчица, убиецът моментално щеше да последва жертвата си.

Но най-гадното в среднощното убийство беше това, че шефът явно започна да подозира някого от тях. А още по-гадното бе, че той имаше известно право. В този случай проблемът не беше в поредното убийство на градската знаменитост от маниака. Естествено, никой не оспорваше факта, че Менделеев беше световноизвестна личност. Но все пак не чак дотам! За зулусите например името му беше абсолютно непознато, за разлика от това на Мерилин Монро, тъй като видеокасетите с цицорестата блондинка се гледаха дори и в Африка. И в крайна сметка шефът беше обладан от идеята, че убиецът е ликвидирал Дмитрий Иванович, след като е бил предупреден от някоя „къртица“ от Управлението, тъй като ученият беше само на стъпка от окончателното разгадаване на състава на веществото. Алексей изобщо не се шокира от предположението за съществуването на „къртица“, защото те се намираха в Ада, а както е известно, тук се озоваваха хора с крайно специфични морални принципи. Но това, че шефът започна да ги посвещава в мислите си крайно пестеливо, никак не му харесваше. Макар че той имаше известно право. Защото, честно казано, „къртица“ можеше да е всеки от тях. Да речем, Малинин. Че защо не?

Калашников погледна напрегнато към Малинин и моментално се отказа от мисълта, която го разтревожи. Изплезил език, унтерофицерът се бе вторачил с детинско любопитство в жълтата лъскава лимузина с въртяща се на покрива фигура на мъж от чисто злато, облечен със сако и с вдигната нагоре ръка, която бавно се показва от завоя. В Града с такива елегантни коли, които обикновено се изработваха по поръчка, се возеха новопристигналите VIP-персони. Върху персоналния номер на колата със зелени букви беше написано: „Сапармурат Ниязов“. Човекът в колата — чернокос мъж с подпухнало лице, облечен с риза с къси ръкави и със завързана набързо вратовръзка, гледаше с почуда улиците на вампирския град, сякаш не вярваше на онова, което му се бе случило. И от време на време вадеше иззад ухото си изсъхнали листа на цветя.

— Вашброде, тоя пък кой е? — поинтересува се Малинин, докато изпращаше колата с поглед.

— Ако се съди по името му, сигурно е някакъв татарин — отвърна му с безразличие Калашников. Свърши ли? И без това си имаме достатъчно работа, за да те чакам да стоиш и да зяпаш наоколо.

— А защо прави такъв боклук? — не преставаш® Малинин, смачквайки с ботуш едно паднало листо. Розата веднага се размаза по асфалта като масло.

— Защото на погребението е имало много цветя. Виж какво, не ме ядосвай, чу ли! — разгневи се Калашников. — Нямах ли си друга работа? Остава да ме попиташ защо тревата е зелена!

— Да, бе, наистина! — облеци широко очи Малинин. — А защо тревата е зелена?

Алексей искаше да го цапардоса по мутрата още тук, на улицата. Наоколо нямаше свидетели, тъй че репутацията на Ведомството нямаше да се накърни. Това намерение толкова видимо се изписа на лицето му, че Малинин долови колко застрашителен беше този момент за него и благоразумно замълча.

Калашников изчака една минута и неохотно отпусна юмрук.

— Най-сетне. Дръж си устата затворена. И така, успех да разбере, че повечето служители на Дракула прекарват времето си в популярния тукашен бар „Самотата на кръвта“. Само че сега ние, братко, няма да отидем там...

На Малинин много му се щеше да попита къде, но му беше изключително трудно да го направи със затворена уста. Калашников разгърна подготвената предварително подробна туристическа карта на града, шумолейки силно с хартията.

— Ей тук, в съседната пешеходна пресечка — заби той пръст в очертания с червено мастило кръг, — се намира уютният дневен бар „Тъжните кучешки зъби“. Там също има много постоянни посетители, само че те не носят в джобовете си пари, а сълзи. И Хензел редовно е посещавал този бар три пъти в седмицата. Засега ще оставим колата тук.

Картата беше точна и те се озоваха пред вратата на бар „Тъжните кучешки зъби“ точно след две минути. Всъщност тя беше затворена, а на бравата ѝ висеше табелка с надпис „Няма места“.

— Забрави ли къде се намираш? Това е най-обикновен градски номер — успокои Калашников унтерофицерът, който понечи да разбие вратата. — Нямамо места! Само че за нас веднага ще се намерят.

Той почука. Разнесе се неясно скърцане, сетне се чу шум от дърпане на резе и на горната част на вратата се отвори едно импровизирано прозорче. Оттам надникна унило лице с жълти очи и сива кожа, което приличаше на жива илюстрация на наименованието на бара.

— Не можете ли да четете, мамка ви? Скъсахте ми нервите. Имаме вечер на авторските песни, билетите са продадени преди една седмица. Днес ще пеят Висоцки, Галич и Талков. През последния час на три пъти се опитаха да разбият тази врата, та се наложи да я подпрем с дъбов стол. Махайте се оттук, докато не съм извикал полиция.

— Пич, ние сме от полицията. — Пред жълтите очи се появи черна пластмасова карта. — И сме в много лошо настроение заради начина, по който посрещате гостите си.

След пет минути те седяха на кожения диван в ъгъла на бара, а пред тях в полукръг стърчаха изопнати сервитьори. Навеждайки се в раболепен поклон, запъхтеният оберкелнер постави на масата две високи чаши с червена течност.

— Заповядайте, уважаеми господа... Това е от заведението, поднасяме ви нашия специалитет.

Калашников потръпна.

— Ние не прием суха кръв. Махни тая гадория. Оберкелнерът вдигна потресено вежди.

— Не сте ли вампири?! Моля да ме извините. Тук просто ъ-ъ-ъ... не идват други същества. А пък аз се чудя защо лицето ви има такъв здрав розов тен...

— Ако в момента изпием нечия кръв, това ще бъде вашата — усмихна му се студено Алексей. — Седнете! Трябва да си поговорим сериозно за един ваш клиент.

Оберкелнерът кимна угоднически и седна на крайчеца на съседния стол. Той видимо нервничеше, а стърчащите му от полуотворената уста кучешки зъби трепереха.

— И така — започна Калашников и извади от джоба на самото си сгънатата на четири снимка на носфератуса. — Естествено, вие познавате много добре това лице, нали?

— Разбира се — призна с готовност оберкелнерът. — Това е склададжията Хензел, който работи при Дракула. Той е наш постоянен

клиент. Но откакто сте разлепили физиономията му из целия квартал, не е идвал при нас. Ако се беше появил, веднага щяхме да ви съобщим.

Малинин въртеше в ръка чашата, вглеждайки се в проблясващата тъмночервена течност. Личеше си, че изгаря от любопитство да я опита, но не можеше да се реши.

— Проблемът не е в това — махна с ръка Калашников. — Ясно е, че след като изправихме на нокти половината Град, момчето се е свряло й някоя дупка. Интересува ни нещо съвсем друго. Хензел винаги ли идваше в бара сам или с някого? Правил ли си е срещи тук, прекарвал ли е романтични вечери или нещо такова?

Оберкелнерът завъртя отрицателно глава, а кучешките му зъби продължиха да треперят.

— Срещи ли? Хензел не блестеше с красота дори според вампирските представи. Не, винаги идваше сам. Поръчваше си от най-евтината кръв, явно нямаше пари за друга, пък и откъде би могъл да има пари един обикновен склададжия? Дори никога не седнаше край маса, а винаги стърчеше на въртящия се стол до бара, защото даваме по двайсет процента отстъпка на онези, които си купуват питиетата там. И ако е разговарял с някого, правил го е само с онзи наш барман. Ей, Вили! — подвижна най-неочаквано оберкелнерът, заглушавайки звучащата китара с фалцета си. — Остави чашите и ела веднага тук! Едни хора искат да си поговорят с теб.

Барманът се втурна към масата толкова чевръсто, че без малко не събори сервитьора по пътя си. Докато гледаше от другия край на залата, че началникът му разговаря прекалено любезно с двама странни непознати, вече се бе досетил, че това не са обикновени хора.

— Вили, разкажи на тези господа всичко, което знаеш за Хензел — разпoredи се строго оберкелнерът. А пък аз с ваше позволение ще се оттегля. Нали разбирате — в момента имам страшно много работа. Висоцки може да се обиди, че не му отделям достатъчно внимание. Звездите са си звезди дори и в Ада.

Калашников махна с ръка и оберкелнерът моментално изчезна.

— Казват, че сте контактували с Хензел доста дълго. — В немигащите очи на вампира проблесна слабо пламъче. — Интересува ни поведението му през последния месец.

Барманът усети, че по челото му избиват бели капчици ледена гной. Нещата се оказаха много по-лоши, отколкото си мислеше. Тези

двама души бяха от Ведомството. Ако разговорът не тръгнеше в правилната посока, за такива типове не беше никакъв проблем да сменят жестокото ти наказание с още по-лошо.

На ресторантската естрада, оголил кучешките си зъби в усмивка, се появи едно лустросано конферансие.

— А сега, уважаеми посетители, следва изпълнението на един човек, когото вие дълго чакахте. Моля за вашите аплодисменти за заслужилия артист на Града, председател на районния Съюз на трезвениците и шеф на местната общност за борба с тютюнопушенето, нашия почетен гост Владимир (последва пауза от две секунди) Висоцки!

На украсения с балони подиум се появи мъж на около четирийсет години, стиснал китара в ръце. Волевото му лице сякаш беше изсечено от камък. Той извика нещо с дрезгавия си глас, но никой не чу думите му, защото бурните аплодисменти ги заглушиха.

Барманът Вили се опита да се усмихне, демонстрирайки дружелюбие с целия си вид.

— Искате ли да ви донеса нещо за пиене? Не се притеснявайте, веднага се връщам.

— Ако искахме да пием нещо, със сигурност нямаше да дойдем в бара във вампирския квартал. — Калашников започна да губи търпение. — Имаш ли какво да ни кажеш за Хензел или искаш да се разходиш до Управлението и да си поговорим там?

От сцената се разнесе дрезгавото:

— Сън сънувах за ковчег във моята квартира, а на погребението ми пристигнаха вампири...

Калашников повиши глас и продължи:

— Във вашия бар сервират свободно сушена кръв. Известно ли ти е, че това е забранено? Ако ни дойдеш на гости, мисля, че ще ти хареса.

Вампирът се съмняваше, че е така, и това пролича по разтрепераната му брадичка.

— Моля да ме извините, казах го просто от гостоприемство... Да, имам какво да ви разкажа. Не дойдох сам във Ведомството просто защото не предполагах, че това е толкова важно...

— Или защото вампирите ни наричат тъпи копои, а строгата корпоративна етика не им позволява да се издават взаимно — парира

го Алексей.

Лицето на бармана придоби такъв оттенък, сякаш само след миг щеше да припадне. Малинин побутна кървавия коктейл към него и вампирът го погълна на един дъх.

— Не... аз не... ваше... аз не... — Макар че си възвърна способността да говори, речта му все още беше доста нечленоразделна. Наложил се да прибегнат до последния останал коктейл. След като погълна и него, барманът се разприказва неудържимо, сякаш някой бе натиснал някакво копче във вътрешността му.

— Да-да-да-да. Общо взето, положението е следното, аха. Някъде преди около две седмици Хензел се отби по стар навик тук след работа. Обикновено винаги се държеше по един и същ начин — напоркуваше се сам до безобразие и изпъзляваше към къщи. Само че, когато този път се появи, беше необичайно бодър и весел. До този момент никога не го бях виждал такъв. Не седна край бара, а на VIP-масата и изпи три от най-скъпите коктейли. А пък аз го гледах и се чудех откъде ли това момче е докопало пари. Да не би граф Дракула внезапно да е повишил заплатите на всички? А пък той веднага се напи от тези коктейли и продължи да седи, да се поклаща и да се хили до ушите. Забеляза ме и ми махна с ръка да отида при него. Но аз не можех да зарежа клиентите и направих жест той да дойде при мен. Хензел дойде, качи се на стола и поръча още един коктейл за себе си и един за мен. Попитах го защо е толкова щастлив? И тогава той ми каза...

Вампирът се приближи плътно до самото ухо на Калашников и думите му потънаха в шума от поредните аплодисменти за Висоцки.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ПРЕДПОСЛЕДНИЯТ КУРИЕР

23 часа и 49 минути

Както винаги в такива случаи срещата с новия куриер премина в пълно мълчание. След десетина минути, вглеждайки се в безстрастното лице с тъмни очила, което не изразяваше никакви емоции, мъжът в черно сложи ръка на рамото на куриера и попита тихо момчето:

— Сигурен ли, че този път при нас всичко е минало нормално?

— Сигурен съм — отвърна той, без да се замисля. — Че кога е имало проблеми?

— Не бива да говориш така — поправи го строго брадатият мъж. — Когато дълго време се справяш с всичко без проблеми, в крайна сметка бдителността ти се притъпява и можеш да допуснеш някаква грешка дори без да забележиш. А тази грешка може да ни коства целия план.

Момчето се притесни. Естествено, то не биваше да забравя, че мъжът в черно е много по-възрастен, по-опитен и по-мъдър от него. Но май че дори и в този случай трябваше да бъде крайно предпазлив, защото знаеше, че техният план изисква много строга конспирация.

— Да — поклони се то. — Моля да ме извините, абсолютно сте прав. Но ви уверявам, че всичко стана в съответствие с вашите инструкции. Не съм отстъпил от тях нито за миг.

— Разбра ли се с онези хора за него? — попита мъжът в черно.

Куриерът сякаш не забелязваше, че обсъждат точно него. Той се извърна флегматично, загледа се с безразличие встрани и само ъгълчето на белезникавата му уста потрепна веднъж, разкривайки остриите му гнили зъби.

— Всеки ден ме питате за това — подсмихна се момчето, но моментално се сепна. — Да, разбрах се. И както винаги те ме помолиха да ви предам огромните им благодарности.

Човекът в черно притвори очи с облекчение.

— Прекрасно, значи можем да започнем работа с този куриер — каза той, предвкусвайки предстоящата работа, и продължи да разглежда в упор неестествено бледото лице с тъмни очила. — Сигурно ти е смешно, но свикнах да проверявам и да препроверявам всичко по няколко пъти. Опитът ми показва, че така се чувстваш по-спокоен.

Прозорецът глухо издрънча. Топлият вятър запрати по стъклото една капка дъжд с големината на едро зърно грозде, а сетне — и още една. Струйката вода потече по него, виейки се като змия.

— За щастие малко ни остава — успокои брадатият мъж момчето. — Предполагам, че ще изпратим най-много още един куриер и всичко ще свърши. Не бива да се притеснявате чак толкова.

Мъжът в черно въздъхна. В изключително опасната работа, в която се бяха забъркали, човек не биваше да се поддава на чак толкова безметежен оптимизъм. Но такива бяха младите, какво да ги правиш.

— Знаеш ли, имам една молба към теб. Когато днес свърша, обади се пак на тези хора и се разбери с тях да намерят нов куриер. Може да стане така, че да се наложи да пренесем следващата пратка еликсир и инструкцията за Изпълнителя още утре, а ние няма да имаме нужния човек. Разбирам, че е трудно да се намери чак толкова бързо куриер. Но нека поне да имат предвид молбата ни.

— Мога да им се обадя още сега. — Момчето бръкна с готовност в джоба си.

— Не-не. Ще го направиш по-късно. Сега трябва да ни помогнеш да слезем в мазето.

Тънките устни на куриера отново потръпнаха и горната му устна се разкриви, но той не издаде нито звук. Костюмът, който си бе купил на пазара, му седеше като излят, но вратовръзката му се бе изкривила небрежно на една страна. Той размърда ръка, сякаш търсеше нещо наоколо и пръстите му се удариха глухо в масата. Мъжът в черно и момчето се обърнаха, прекъсвайки разговора си. Тревогата им се оказа напразна. Лицето на куриера се отпусна и придоби обичайното си безгрижно изражение.

— Я виж ти, това момче е нетърпеливо — усмихна се мъжът в черно и погледна часовника си. — Добре де, време е да се заема с екипировката му. Този път разполагаме с по-малко време от обичайното, защото той трябва да предаде пратката на Свързката на

уреченото място още рано сутринта. Но няма значение. Ще се справя. Навън вече е тъмно. Можем да поканим куриера да дойде в мазето.

— Да ви помогна ли? — осведоми се услужливо момчето.

— Няма да е лошо. Но след това веднага се върни обратно, защото трябва да следиш за сигурността на къщата и да отговаряш любезно на телефонните обаждания. Веднага щом свърша с куриера, можеш да се смяташ за свободен и да отидеш да спиш.

Седнал в оборудваното за него ъгълче в мазето, Хензел видя как и тримата слязоха бавно по паянтовото стълбище, намествайки крака на всяко стъпало. Лицето на куриера не предизвика кой знае какви емоции в него, защото тези типове до един си приличаха като две капки вода. „Като че ли ги отглеждат в някой лабораторен инкубатор“, както отбеляза веднъж справедливо Свързката. По-точно не можеше да се каже. Хензел не знаеше къде се деляха куриерите, след като доставяха ценната пратка, и по-нататъшната им съдба не го вълнуваше. Може би вече не ставаха за нищо.

Мъжът в черно затвори със скърцане вратата на мазето след момчето и погледна отново към куриера, който се бе отпуснал небрежно на стола, но той не помръдна. Изчака шумът от стъпките нагоре по стълбите да стихне и му даде знак с пръст в тъмното да отиде при него. Хензел излезе безшумно от сянката, примижвайки от светлината на крушката.

— Обещах да ти покажа как куриерът успява да пренесе еликсира — каза собственикът на мазето. — Мисля, че този момент е дошъл. Разполагаме с малко време, а аз няма да се справя бързо сам. Ако нямаш нищо против, ще ти се наложи да ми помогнеш. Вземи капсулата, само че внимавай.

Вампирът се задави от щастие и дрезгаво се покашля.

— Къх... къх... пу... извинявайте... Не мога да повярвам на ушите си, господине. Това е голяма чест за мен.

Човекът в черно подсвирна и разкриви недоволно лице.

— Хайде да пропуснем ласкателствата. Няма нужда от приказки, а от действия.

Той свали тъмните очила на куриера и се вгледа съсредоточено в мътните му очи. Куриерът издържа на погледа му, но след известно време клепачите му леко потрепнаха. Хензел беше готов да се закълне, че куриерът намигна подигравателно на собственика на мазето.

— Всичко е наред — каза мъжът в черно. — Можем да започваме.

ВТОРА ЧАСТ ДВАТА ПЕЧАТА

*Щом животът на Земята е скъпан, защо в
задгробния свят трябва да е по-добър?*

Капитан Дейви
Джоне, „Пиратите на
Карибско море. Сандъкът
на мъртвеца“

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

СВРЪЗКАТА

23 часа и 52 минути

Възрастният офицер в зелен мундир въртеше химикалката между пръстите си и почукваше с нея по бюрото. Лакът върху олющения му плот започна да се напуква.

Той намести още веднъж с обичаен жест очилата си с тънки рамки, а на носа му остана бледа вдлъбнатина. Вече беше време, но куриерът така и не се появи. На два пъти се обажда на човека от транзитната зона, но той също нищо не знаеше. Никога до този момент не беше имало толкова големи паузи в доставката на еликсира. Дори започна да си мисли, че Поръчителят се е отказал. Но ако беше така, тогава какво трябваше да направи с Изпълнителя?

Всичко, което килърът знаеше за него, беше телефонният му номер. Дали не го е сменил? Не, това едва ли щеше да му помогне. Защото, ако пожелаеше, Изпълнителят без проблеми щеше да намери на всеки пазар DVD с пълната база-данни за номерата на мобилните телефони в Града и щеше да разбере на кого принадлежи този номер. Ако вече не го беше направил. Всъщност офицерът не се притесняваше кой знае колко от вероятността убиецът да научи името му. Дори и да хванеха убиеца, той щеше да погълне капсулата и да остави на преследвачите си само тлеещи частички пепел. Мрежата, която свързваше Изпълнителя, Хензел и Поръчителя, не биваше да се разпада и всеки от тях — посветените в тази тайна, знаеше това.

Блъсна се врата. Офицерът трепна, а химикалката изпраща и се счупи. В кабинета влезе разрошен русоляв красавец, който носеше чаша, пълна с кафе. Без да намалява устрема си, той се спъна в прашния килим и част от течността се разля на пода. Стаята се изпълни със силен аромат и всеки би разпознал дори от десет метра, че това е оцветен спирт. Офицерът разпери ръце:

— Леле, Серьога! Сто години не съм те виждал, какво става с теб, душо изгубена?

Красавецът примлясна с пожълтелите си от тютюна устни и изплю майсторски дъвката си в ъгъла.

— Ти майтапиш ли се? Какво може да става с мен в това прокълнато място? Вчера пак тикнаха в лудницата две момчета от китайския отдел, получили нервен срив. Кой би могъл да постави под контрол черния пазар, при положение че тези мръсници нахлуват в Града с десетки хиляди? С тези темпове скоро половината от обитателите ни ще бъдат китайци! Честно ти казвам, шефът трябва да направи нещо с тяхната раждаемост на Земята. Ако в онзи шибан Китай започне гражданска война или избухне някаква епидемия, ще ни се наложи да блъскаме на три смени. А още не сме се съвзели от предпоследната цунами.

„Има си хас — помисли си злорадо офицерът. — Притесняваш се, нали, мръсничко? Това не ти е като да дращиш стихчета, шибан романтик такъв. Тук хората бачкат по цели нощи, а не хабят хартията. Няма да е зле и теб да те пратят в лудницата с нервен срив. Няма да ти е за пръв път.“

За късмет на възрастния офицер поетът Сергей Есенин не можеше да чете чужди мисли. Всъщност те го наричаха поет по-скоро по навик, защото той отдавна се бе отучил да пише стихове. Есенин успя да получи сравнително леко наказание, защото служителите на Главното политическо управление, които се озоваха в Града двайсет години след смъртта му, потвърдиха, че той е бил убит, а не се е обесил в пристъп на алкохолна депресия, като преди това си е прерязал вените. Това беше съществено предимство, защото Ведомството вече векове наред измисляше невероятно жестоки наказания за самоубийците. През последните три години например те пееха отзад напред „Най-добрите хитове“ на Верка Пердючка. А когато в продължение на половин час хората изпълняваха „Меип ис олесев еин, пох-пох-пох“, след това бяха готови да ги кълцат на парчета с нажежени ножове.

Есенин не се чувстваше чак толкова зле в Града. По улиците го разпознаваха, момичетата ходеха при него да му искат автографи, плешивите мъже в ресторантите заливаха със сълзите си и без това разреденото вино и пееха дрезгаво: „Сякаш някой в кръчмарски бой е забил в сърцето ми финландски нож.“ Главният съд се отказа да включи графата „забрава“ в присъдата му, иначе сега щеше да

ремонтира спуканите тоалетни чинии в индийските покрайнини също като завистливия композитор Салиери, който непредвидливо беше отровил Моцарт.

„Жалко, че Поръчителят не се интересува от теб — мислеше си офицерът, кимайки в нужните моменти и усмихвайки се със съчувствие на Есенин. — Писна ми вече от тебе, пияно животно. И защо държат на работа такива хора. По цял ден лочи спирт и рисува гълъбчета върху служебната хартия.“

Но каза любезно, съединявайки две бланки с ръждясалия телбод:

— Стига де, братле, отпусни се. Трябва да минат само някакви си петдесет хиляди години и ще можеш да подадеш молба да ти смекчат наказанието. Не е изключено от чиновник в нашата кантора да те направят репортер във вестник „Смърт“. Че да не е лошо! Ще си седиш и ще съчиняваш криво-ляво стихчета за рождения ден на шефа. Какво толкова? Все пак това не е като да тичаш след китайците.

— Не зная — отвърна кисело Есенин и машинално отпи голяма глътка спирт. — Все си мисля, че може би не бива да подавам молба. За осемдесет и две години свикнах тук. Седиш си, прехвърляш листовите насам-натам, топло ти е, светло ти е и мухите не те хапят. Боя се, че може да стане от трън, та на глог и след това ще трябва вечно да тичам като шантав по пресконференции.

Офицерът знаеше от малък стиховете на Есенин и го смяташе за божество. И през ум не му бе минавало, че някога може да се срещне лично с него, затова еснафското поведение на поета го дразнеше. Все пак тези творци бяха доста кекав народ. Много е лесно да си популярен, когато покрай теб няма никаква конкуренция. Но я се опитай да си такъв в ситуация, когато влизаш в автобуса, а там Пушкин продава билети, или се отбиваш в закувалнята, а там Цветаева разнася бира с таблата, или спираш да си купиш цигари, а пък житана от будката ти подава Лермонтов. На тези дори да им кажеш името си, те, свинете проклети, ще те попита: „Кой-кой?“

Не, Градът бързо сригваше знаменитостите и той бе усетил това върху себе си, макар да не беше поет нито попзвезда. Сергей Есенин не издържа на конкуренцията и престана да пише стихове, но не заряза пиенето. Смяната му в кантората току-що беше започнала, но той вече така смърдеше на алкохол, че ако човек застанеше до него, направо

можеше да си замезва. Ако се съдеше по това какви количества лочеше, сигурно в апартамента му по водопровода пускаха спирт.

— Е, както искаш — каза насмешливо офицерът. — Това си е твоя работа. Щом тук ти харесва, аз мога само да съм доволен. Наистина съм щастлив, че работя с човек като теб.

— И аз също — зарадва се Есенин. — Добре, тръгвам си вече. Отбих се за малко само да те поздравя. Между другото, твоята смяна свърши. Защо не си тръгваш?

— Ами, нали виждаш, затрупан съм с работа — смръщи се офицерът. — Днес пак имаше земетресение в Иран и на контролния пункт ей сега ще надойдат толкова хора, омотани с бинтове, че направо да полудееш. Тъй че ще остана още три-четири часа да поработя. Може би така ще е по-добре, отколкото сетне да тичам като ужилен из кантората още от обяд.

— Е, щом искаш, остани, скъпи мой. Аз си тръгвам. Прегръщам те.

— Успех, старче.

Когато вратата се затвори след Есенин, усмивката изчезна от лицето на офицера. Да, такива мръсници навсякъде щяха да се уредят както им е удобно. Той беше виждал как това поетче излизаше от офиса, а пред централния вход го чакаше тълпа от девойки, мокрейки се от дъжда. А какво чак толкова беше направил? Да не би да беше спасил някого, да не би да беше помогнал на някого, да не би да се бе погрижил за някого? Не. А пък на него абсолютно никой не му носеше цветя, макар да бе помогнал на толкова много хора. Но, от друга страна, кой е казал, че в Рая е по-добре? Как ли пък нямаше да се любува на онези самодоволни мутри на праведниците, които се разхождаха важно, придружавани от екскурзоводи, из квартала с казаните. Може би изобщо нямаше никакъв Рай, а всички тамошни туристи бяха изобретени от шефа, та да ядосва още повече гражданите? Както и да е, какъв смисъл имаше да си блъска главата над това. Все едно нямаше възможност да провери всичко това лично.

Той изтупа пърхота от зеления плат на лявото си рамо. Гърбът го болеше от влажното и задушно време и ревматизмът му си казваше думата. Защо тук годишните времена се изчерпваха само с пролет и есен, когато се изостряха хроничните болести? Поръчителят казваше истината — нямаше нищо по-лошо от Ада. Тъй да бъде. Но когато

куриерът пристигнеше, той щеше да се почувства по-добре. Изпълнителят щеше да очисти още две кандидатури и в Града отново щеше да настане невиджан хаос.

Когато в пушалнята станеше дума за Ангела на смъртта, той криеше ехидната си усмивка в присъствието на колегите си. Ех, какво ли не биха дали те за възможността да научат онова, което той отдавна вече знаеше! И макар че болката в гърба му не преставаше и сякаш го пронизваше нож, той твърдо реши да остане в офиса до сутринта.

Офицерът стана от стола, отиде до бучащата кафеварка и напълни чашата си с царевичния заместител на кафето, който смърдеше отвратително. Трябваше да чака още дълго, а не му се искаше сънят да го надвие в най-неподходящия момент.

Старинният часовник с кукувичка на стената удари полунощ.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА КЛЮЧЪТ

по-рано, 17 часа и 01 минути

Калашников и Малинин си тръгнаха от „Гъжните кучешки зъби“ едва привечер, когато подложеният на кръстосан разпит барман окончателно заприлича на изстискан лимон. След като се наиграха до насита на доброто и лошото ченге, те изцедиха от него всичко възможно. И най-вероятно утре вампирът трябваше да излезе в болнични.

По улицата започнаха да се появяват хора, защото се смрачаваше, а това означаваше, че работният ден във вампирския квартал започваше. Двамата стигнаха до колата, без да разговарят. Калашников се отпусна на седалката, първо включи служебния си диктофон, превъртя бързо лентата и усили максимално звука му.

Както предполагаше, аплодисментите на поклонниците на Висоцки се бяха записали на заден план, а нервният накъсан шепот на вампира звучеше съвсем ясно и всяка дума се чуваше дори без слушалки:

„А пък той, значи, ми отговори... Вече ще имам толкова кинти, колкото си поискам... И не само кинти... Ти, вика, нямаш представа с какви хора се запознах? В сравнение с тях Дракула е кутре... И като се разпищоли... Всички, вика, ще ги накарам да пълзят наоколо... С кървави сълзи ще си платят, че толкова години ме мачкаха, ама ще е късно... Не мога да понасям вашия кретенски Град... И хвърли един портфейл със злато на масата. Сиреч, да му донеса най-хубавите коктейли. Ама, аз виждам, че човекът е пьян и не се чува какви ги дрънка... И го питам: «Как ще се прибереш вкъщи в това състояние, ще изхарчиш всичките си пари...» А пък той ми шушне на ухото: «Ш-ш-шът, не съм чак толкова глупав, вика, не нося всичко в себе си, куфарчето е в скривалището.» А пък аз го питам: кой ти даде толкова пари... и най-вече защо? Къх-къх... А пък той уж пьян, ама върти глава, че не може да ми каже. Но, вика, толкова много мразя тоя шибан Град, че дори не ми трябва пари, и безплатно бих помагал. Абе,

дрънка глупости. Никога не съм го виждал такъв, все едно че беше някакъв друг човек. Гледа всички отвисоко, съска през зъби, блъснаха го лекичко, а той налита да се бие... направо беше превъртял. Изпи горкичкият петия коктейл и съвсем пощуря. Взе да ме прегръща и да ме лигави с целувки. Ти, Вили, вика и реве, си свестен човек. И бих се радвал да ти помогна, но няма да мога, прости ми, моля те. Гледай го, викам си, направо обезумя от пиене, за какво ще ми помага? А сетне заби мутра в солените фъстъци и заспа. После нашата служба за VIP-клиенти го закара с лимузината вкъщи да се наспи. Само коктейлите, които излочи, струваха сто златни дублона.“

Алексей натисна бутона „стоп“ и монологът на вампира секна. А-той продължи да седи още две минути, без да помръдва, вглеждайки се в черната мъгла без звезди, която заместваше небето над Града. Малинин почтително мълчеше.

— Трябва да се обадим на Краузе — заяви Калашников, без да откъсва очи от мъглата.

Малинин измъкна мобилния телефон от джоба си и набра дванайсетцифрения номер, бъркайки бутоните и псувайки мръсно. На десетия опит да се свърже унтерофицерът удари с всички сила апарата във волана. А той издаде жално пиукане и започна да бучи. Всъщност този акт по никакъв начин не подобри връзката.

— Ти на „Хелафон“ ли си абонат? — попита с насмешка Калашников.

Малинин вече не можеше да потисне разочарованието си и нервно кимна.

— Ама че си тъпанар, братле. Намерил си къде да се включиш, при тях почти по цяло денонощие всичко дава заето. Като отидем във Ведомството, ми пусни по електронната поща една молба и ще ти дадат номер на спътниковия провайдер. Дръж, обади се от моя.

Но и мрежата на Калашников не помогна. От слушалката продължаваха да се разнасят все същите къси сигнали. Алексей затвори телефона и двете му половинки изтракаха една в друга.

— Кой говори толкова дълго с него? Добре де, може пък да говори с шефа човекът.

Още преди три часа, веднага след като получиха шифрованите съобщения от Калашников, Краузе, Ван Ли и оперативната група би трябвало моментално да тръгнат по задачите си. Първият да отиде в

жилището на Хензел, а вторият да посети на работното му място в склада с розите на Дракула. Заповедта гласеше следното: помещението да се претърси основно, включително подът и стените, за да бъдат открити следи от скривалището.

Алексей не се съмняваше, че оперативните работници от ведомството вече с пълна пара къртеха паркета дъска по дъска, раздираха възглавниците и рушаха панелите на стените. Притесняваше го само това, че до този момент не беше получил никакви новини от тях. Май че доста сглупиха, като не претърсиха това жилище по-рано и се ограничиха само с повърхностен обиск. Ето какво означаваше за толкова години да отвикнеш от истинската работа. Да, това не беше като да правиш хайки в китайските закусвални. Алексей погледна подчинения си, но стреснатият от сутрешните сблъсъци Малинин тактично не изрече нито дума, а само галеше машинално волана и чакаше началството му да си поеме дъх и да започне да споделя ценни мисли.

— Направо ще ми се пръсна главата — простена Калашников, скърцайки със зъби. — Ако ще да пукна, но нищо не разбирам. Въртим се като катерици в колело, спим по три часа в денонощие, разпитахме толкова свидетели, а мозъците ни не раждат нищо. Все не можем да открием Сталин. Днес изгубихме два часа, за да измъкнем съучениците му от семинарията, и какъв компромат получихме в крайна сметка? Как се криел да пуши тайно в клозета. Нямахме нито дума за никакъв Юда. Естествено, че е така. За какво биха могли да си говорят в семинарията, освен за жени и за пиячка. И няма защо да се чудим, че всичките му съученици са тук...

Малинин примигна състрадателно. И той също имаше чувството, че мозъците им не раждат нищо. Прииска му се да тупне началството си по рамото и да му каже: „Я се успокой, Лъоха, всичко ще е наред“, но отново си спомни какво стана сутринта и не го направи.

Калашников изпсува цветисто, навързвайки десетина думи в едно изречение, и натисна бутона. Стъклото се плъзна надолу, издавайки тих звук. Алексей се изплю настървено през отворения прозорец на автомобила, въпреки че правилата на Града строго забраняваха да се плюе наляво, и продължи монолога си:

— И така, да подредим фактите за стотен път... При нас се е появил маниак, който уби трима от най-известните хора на XX век.

Между другото изгори химика, който изследваше средството, с което са извършени убийствата. Направо е някакво чудовище, същински човекоядец и хладнокръвен убиец. Всъщност всички тук сме със студена кръв, но това не е важно. Важното е друго — че тихомълком му помага един скромнен вампир, който работи като склададжия и който изчезна веднага след издънката с цветята. Една седмица преди да започне серията от убийства, този вампир се напорква в бара, където плаща със злато и твърди, че вече има умопомрачително богати спонсори, но мрази от цялото си сърце града и му е много мъчно за бармана. Знаеш ли какво излиза от всичко това, скъпи мой?

Естествено, че Малинин не знаеше. Но за сметка на това знаеше, че началството му обожава ефектните паузи. И сега бе настъпил моментът, в който трябваше да вторачи изумения си поглед в него, както и постъпи.

— От това излиза — заяви Калашников, след като приключи с ефектната пауза и понижи гласа си до шепот, — че ние разплитаме нишката, развързвайки възелче след възелче, но те все не свършват. Само че не можем да открием кой завързва тези възелчета. Много ми се ще да разбере кой от нашите е станал къртица. Не бих казал, че той ме интересува най-много от всичко, защото най-важен във веригата е Поръчителят. Знаеш ли, Серьога, започвам да се прекланям пред него. Той е гениално момче, което е обмислило всичко до най-малката подробност и е събрало около себе си ударен отбор. В момента сигурно гледа новините, пие си студената бира и ни се присмива. Само че какво иска? И какво очаква да се случи?

Най-неочаквано Малинин се сети за една сцена от младежкия трилър на ужасите „Зная какво направи миналото лято“. В нея героинята усещаше, че убиецът е някъде наоколо, и крещеше, разперила ръце: „Какво чакаш? Какво-о-о-о чака-а-аш?“ И изведнъж го досмеша. Той извърна глава и започна да се тресе, кривейки уста.

Но Калашников не обърна никакво внимание на терзанията на Малинин. Той размахваше оживено ръце, доколкото пространството в колата му позволяваше това, и си говореше сам. Не забелязваше и главата на Малинин и затова на унтерофицера на няколко пъти му се наложи бързо да се наведе, та докато началникът му жестикулира, да не го цапардоса.

— Възможно ли е да се предположи, че той изпробва веществото върху жителите на Града, като че ли са лабораторни зайци, опитвайки се да опознае силата му? Звучи съмнително. Поръчителят нарочно се старае да предизвика резонанс, с цел репортажите за Ангела на смъртта да се въртят по телевизията денонощно. Ако е изобретил начин да приготвя мутираща светена вода, защо е трябвало да посвещава в плановите си толкова много хора? И изобщо дали те са посветени? Не бих се изненадал, ако половината му съучастници нямат представа за какво точно са наети и каква конкретна цел преследва Поръчителят. Но това означава, че той притежава уникален талант. Да, хората в отделите на Вedomството наистина не са ангели и вземат рушвети от китайските търговци, но едва ли биха рискували кариерата си, забърквайки се в шокиращо престъпление, което на всичкото отгоре се следи лично от шефа. И въпреки това Поръчителят е намерил къртица сред нашите хора. Интересно какво ли му е обещал?

Звънът на мобифона прекъсна разпалените му разсъждения. Калашников грабна апарата с думите: „Ох, най-послед!“ Но се оказа, че това не беше дългоочакваният Краузе.

— Алексей, чуйте ме, това е просто чудовищно! — разнесе се в слушалката ридаящият глас на доктор Склифасовски. — Защо, кажете ми защо научавам всичко последен? Само си представете — едва миналата седмица играхме шах с покойния Дмитрий Иванович и изведнъж — хоп! — на ти сега... Направо ще полудея, умът ми не може да го побере, че е мъртъв. Знаете ли, този път дори никой не ми се обади, за да изследвам местопрестъплението. Ама че свинщина! Случайно да знаете, миличък, кога ще бъде погребението на Менделеев?

— Николай Василиевич, какво погребение, за какво говорите? — Калашников се стараеше да отговаря на хирурга колкото се може по-деликатно, но сякаш напук не можеше да се сети за подходящи думи, с които да изкаже съболезнованията си. — Извинете ме, но ние и без това сме си под земята.

— Ох, да-да... Вие ме извинете, миличък — простена Склифасовски, прекъсвайки речта си с дълбоки въздишки. — В такова състояние съм, че просто не мога да мисля, изобщо не мога да мисля... Наистина, къде ще го погребат тук... Толкова мил човек беше... Умът

ми не го побира как можа да се случи таква нещо... Каква жестока съдба — нали и без това вече е умрял веднъж! А беше толкова отдаден на работата си. Знаете ли, вече няма такива хора...

Калашников тактично мълчеше и само кимаше от време на време, сякаш професорът можеше да го види. Но не можеше да прекъсне пръв разговора, тъй като смяташе, че това няма да е любезно.

— Такъв светъл ум беше — нареждаше Склифасовски. — Преливаше от идеи, не можеше да седи на едно място, по десет бележника на ден изписваше, веднага щом му хрумнеше нещо, и записваше. Много му беше мъчно, че тук никой няма нужда от химията. А пък тялото му, миличък... Останало ли е нещо от тялото му, та поне да се сбогувам с него?

— Не, Николай Василиевич... Също както миналия път — има само малко въглени и пепел.

— Това е чудовищно, направо е чудовищно... Докъде сме се докарали, след като старци като нас нямат мира дори и в Ада? Ох-ох-ох... ще отида да си полегна, сви ме сърцето, направо нямам сили... Алексей, моля ви, миличък, дръжте ме в течение какво се случва... Непременно ме дръжте в течение.

— Разбира се, Николай Василиевич. Моля ви, успокойте се.

Той се наруга, че не погледна номера, който се изписа на дисплея. Дядото явно беше разстроен и като нищо можеше да започне да му звъни на всяка минута. Току-виж на доктора му щукнало, че следващата жертва на килъра е той и тогава щеше да стане страшно... Без да затваря капачето на мобилния телефон, Калашников отново набра номера на Краузе. Телефонът продължаваше да дава заето. Да не би и той да беше абонат на „Хелафон“? Странна работа, май че не беше. Но в същия миг червените светлини на апарата му замигаха.

— Ало.

— Лъоха? Чуваш ли ме? Аз съм Ван Ли — разкреця се той с китайски акцент.

— Ей, къде изчезна, по дяволите — изруга Калашников. — Много ми е интересно къде се губите с Краузе толкова време?

— Преравяме склада. Изпотрошихме всичко. Дракула е бесен, каза, че щял да изпрати на шефа писмо с подробно описание на щетите от нашето пребиваване тук.

— Да му праща каквото ще. Не ме мъчи... кажи ми намерихте ли нещо?

— Разбира се. Точно затова ти се обаждам.

Стомахът на Калашников сладостно се сви от предчувствие.

— Виж какво, не можахме да открием нищо, което да прилича на скривалище — продължи Ван Ли. — Но под една от дъските на работното място на Хензел изровихме желязно ключе. Никой нямаше да му обърне кой знае какво внимание, само че един от нашите хора наскоро е ходил на гарата. Бил в отпуск и тръгнал за хавайския квартал. Та той моментално разпозна този ключ — бил същия като за багажните клетки на гарата, където оставил куфара си с дрехите...

— Какъв номер има на ключа? — разкрещя се Алексей.

— Там е работата, че няма никакъв номер — отвърна сухо Ван Ли, недоволен, че го прекъснаха. — В района, където живее Хензел, изброихме около двайсет големи гари с такива багажни клетки. Ще дам този ключ на ключар, за да направи сто копия. Пак няма да спим цяла нощ, защото ще трябва да претърсим всички гари наоколо и освен това трябва да го направим много внимателно, за да не предизвикаме подозрение у хората и да избегнем интереса на телевизионните журналисти.

— Така ли сте решили? Това ще отнеме доста време — изрече разочаровано Калашников.

— Нямаме избор — отвърна Ван Ли. — Всъщност ти откъде научи за скривалището.

— Какво значение има откъде съм научил — махна с ръка Алексей. — Краузе свърза ли се с теб?

— Не, аз му се обадох да го попитам дали не е намерил втори ключ с номер, защото обикновено на гарите дават на клиента по два ключа. Но на горкичкия Краузе изобщо не му е провървяло. Момчетата му преровили жилището на вампира, но късметът не им се усмихнал. — В гласа на Ван Ли прозвучаха нотки на превъзходство. — Преди да претърся багажните камери, първата ми работа ще бъде да изпратя по един човек на всяка гара. Там в багажните отделения обикновено работят пенсионери от средновековието, които не гледат телевизия, понеже вече столетия наред не могат да свикнат с нея. Ще им покажем фоторобота на Хензел и може би те ще си го спомнят. Все пак такъв клиент трудно може да се забрави.

— Съгласен съм — усмихна се Калашников. — Добре, обади ми се, ако има нещо.

— Ясно.

Алексей отпусна глава на топлата облегалка. Не биваше да отлага повече разговора с шефа за Тринайсетия. Макар че той със сигурност щеше да се ядоса, защото не му бе доложил за бележката на Сталин, а се бе опитал да разрови тази работа самостоятелно. Но нямаше какво да се прави и вече трябваше да информира боса си. След убийството на Менделеев стана ясно, че убиецът нямаше никакво намерение да престане, затова трябваше спешно да разпитат Юда. Той се обърна рязко към Малинин, за да му нареди да натисне педала към Водомството, но безобидната фраза „Закарай ме при шефа“ внезапно застина на устните му. Ами да, разбира се... Как не се сети веднага!

Малинин наблюдаваше изумен началството си и седеше със зяпнала уста.

„Втасахме я... Нашият пристав точно така получи мозъчен кръвоизлив, докато ядеше палачинки на Заговезни“ — стрелна се тревожна мисъл през главата на Малинин. Всъщност беше му необходима още една минута, за да се сети, че на мястото, на което се намираха в момента, по принцип нямаше мозъчни кръвоизливи. Дори не ставаха и никакви случайни микроинсулти и всички лекари с тази специалност седяха без работа.

— Вашброде... — Той разтърси началството си за рамото. — Как сте?

Калашников най-неочаквано осъзна, че седи срещу Малинин с изключително странен вид, облепил очи и отворил уста. И я затвори, изтраквайки със зъби като куфар и прехапвайки езика си.

— Мамка ти мръсна! Ох... да-да. Всичко е наред. Пали колата, отиваме веднага в...

И той каза вече познатия на унтерофициера адрес.

— Там ли отиваме? — изуми се Малинин. — Ама там... Това няма да се хареса на шефа.

— Трябва да отидем — отсече Алексей. — Не разсъждавай, а тръгвай веднага.

Двама възрастни украински вампири, които пресичаха улицата, отскочиха, тъй като без малко не се озоваха под колелата на беемвето, което се понесе бясно напред.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ПРОПУСНАТОТО ОБАЖДАНЕ

3 часа и 11 минути

Мълчанието на Свръзката можеше да означава само едно — че куриерът още не е пристигнал. Но макар да осъзнаваше това, килърът не можеше да си намери място. В продължение на един час той на няколко пъти грабваше телефона и набираше заветния номер, но в следващия момент натискаше червения бутон за прекъсване на връзката. „Няма защо да прекъсвам работата на човека“ — успокояваше се той. Щом се сдобиеше с някакви новини, Свръзката щеше да се обади още в същия миг.

Светещите минути на електронното табло на будилника се сменяха една след друга, но телефонът продължаваше да мълчи. Той се опита да чете книга, но редовете се размазваха пред очите му, така, че, убивайки времето в очакване на заветното обаждане, килърът се търкаляше на дивана и гледаше телевизия, обзет от гадно усещане. В Града нямаше почивен ден, а отпуски даваха само на държавните служители за десет дни в течение на сто години, тъй че през деня телевизия гледаха само домакините. Но телевизионните програми бяха направени така, че можеха да докарат до припадък всеки нормален зрител.

Вторачил помръкналия си поглед в екрана, той съжаляваше, че не са му възложили да убие някой телевизионен водещ.

— Вие сте с риалити шоуто „Стон 2“, което се излъчва на живо. Аз съм Кристина Онасис — врецеше в микрофона бившата брюнетка, пребоядисана на блондинка с контрабанден перхидрол. — Само при нас можете да видите как влюбени двойки от сутрин до вечер строят дома на своята мечта. Всяка нощ нашите работници го разрушават до основи, след което двойките откачат напълно и започват да го строят отново. И това става всеки ден! Сърдечни пристъпи, викове „Докога ще продължава това!“, травми на строителната площадка, заплахи за развод и робски труд като в древния Египет — всичко това можете да видите в шоуто „Стон 2“! Не го пропускайте!

„Истински кошмар — помисли си убиецът, потръпвайки, и превключи канала. — И кой измисля тези идиотски шоуупрограми? А най-странното е, че в тях не можеш да се разминеш от доброволци.“

Следващото предаване също никак не го зарадва. Разтърсвайки пода, от тонколоните се разнесе изпълняваната със сираческа покруса песен: „Озърни се, озърни се настрани, виж дали не искаш някого да изядеш? Ако щещ, хапни от себе си дори! Твоите очи изплашиха света, съжали най-сетне тези хора и не яж месо, а хрупай морков!“ Суперпопулярният сериал в Града вървеше вече цели десет години и отдавна бе изгубил сметката на епизодите, които бяха няколко хиляди или нещо подобно. По всичко личеше, че сюжетът отново бе измислен от малоумниците от Холивуд или Латинска Америка, които задръстваха на табуни местната телевизия.

В него се разказваше как в съответствие с разпореждането на Главния съд едно момиче вегетарианка попада на стаж във фирма, в която работят кръвожадни людоеди. Започват ужасни интриги. От чантата ѝ открадват краставици и зеле, слагат във витаминозната ѝ салата месо и насила я карат да гледа филма „Изяждане на живо“. В крайна сметка, както става винаги в такива филми, нещата се нареждат — в момичето се влюбва директорът на фирмата — елегантен млад канибал, който започва да яде покълнали семена и да пропагандира здравословния начин на живот, в резултат на което половината хора от фирмата влизат в лудницата.

Убиецът отново потръпна и пак превключи канала. Не, все пак местната система за наказания беше страшно несправедлива. Например неговата дърта комшийка — унтерщурмфюрерът от СС фрау Браунщайнер, с огромно удоволствие би гледала такива филми, но естествено никой не ѝ ги показваше, тъй като филтърът на Ведомството следеше строго излъчването на телевизионните сериали. Изключение правеха само новинарските емисии. Те бяха предназначени за всички, а журналистите в Града си скъсваха задниците, за да излъчват задължително само лоши новини и да причиняват депресия, която съсипваше зрителите.

Сериалът не изчезна. Очевидно бутонът на дистанционното не работеше. Той го натисна отново, но бутонът само издаде пронизителен звук и по каналите се завъртяха реклами, които заемаха половината от ефирното време. В такива моменти дистанционното

автоматично блокираше, а телевизорът продължаваше да работи дори ако го изключеха от контакта, тъй като се включваше автоматично захранване.

— Здравейте на всички. Това е операцията „Сайд“ или варене. Новите алуминиеви казани „Сайд“ са прекрасни съдове за наказание на грешниците в туристическия квартал — крещеше забързано от екрана един младеж с гъзарски костюм. — Няма нужда да мъкнете до мястото на мъченията дърва или да чакате убийствено дълго водата да заври. Казаните „Сайд“ завират десет пъти по-бързо и причиняват непоносими страдания на грешниците.

— Съмнявам се — колебаеше се театрално една дебелана в униформена ватенка, на която младежът даде микрофона си. — Обикновено по време на моята смяна варим грешниците съвсем нормално и аз съм доволна от своя обикновен казан. Не мисля, че „Сайд“ ще ми помогне.

— Аха-а-а-а! — извреця истерично в отговор младежът. — Ще видим какво ще кажете, след като изпробваме „Сайд“! Я го включете.

Парата от лъскавия казан се вдигна буквално след секунда, а след това оттам се разнесоха сърцераздирателни викове на грешници. Туристите от Рая, които минаваха покрай тях, отскочиха встрани и защракаха с фотоапаратите си, опитвайки се да фиксират варенето за спомен.

— Е, какво ще кажете, какво избирате сега? — намигна палаво водещият.

— О-о-о... само „Сайд“! — усмихна се нежно дебеланата, тъпчейки обратно в новия казан попарените грешници, които се опитваха да излязат навън.

Младежът се обърна енергично към телевизионната камера.

— Още ли варите? — изкрещя той. — Тогава идваме при вас.

Килърът бе установил от предишните си опити, че няма никакъв смисъл да замеря телевизора с дистанционното. Той простена, запуши ушите си с ръце и затвори очи. Рекламата късаше нервите на всички по един и същ начин и проклетото Ведомство се възползваше от това. Той стисна очи още по-силно и най-неочаквано сред пъстрите точки в съзнанието му ясно се очерта лицето на Калашников — същото онова лице от рекламния билборд на вестник „Смърт“. На онзи мръсник и тъпанар. Кога ли най-сетне щяха да се срещнат?

Той вече беше избрал средството срещу него. На разсъмване трябваше да се отбие до багажната клетка и да вземе порцията специален еликсир. Без да сваля ръце от ушите си, отвори очи и хвърли поглед към шкафа, в който имаше два ключа. Грижовният Хензел му бе направил копие от собствените си ключове. Засега беше решено да не дават ключове на Свръзката, тъй като можеха да възникнат подозрения защо толкова много и различни хора по неизвестни причини ходят до една и съща багажна клетка.

До края на рекламния блок оставаха около десетина минути. Той съзнателно не извърщаше глава към телевизора. И все пак защо Свръзката изчезна? Може би Поръчителят се бе обидил от издънката по време на работата му с Мерилин Монро, заради която се наложи да се откажат от помощта на Хензел, и... бяха решили да намерят друг изпълнител? Той потръпна. Щеше да е много лошо, ако беше станало така. Тогава какво щеше да прави? Без еликсира беше абсолютно безпомощен! Стисна пръсти и кокалчетата му сухо изпукаха. Не, не! Това не беше възможно. Те си бяха нужни един на друг като звена от една верига. Дори ако Поръчителят беше полудял, той просто нямаше време да търси нов изпълнител, защото времето го притискаше.

Килърът погледна съвсем случайно към мобифона си и потръпна. Мобифонът! По дяволите! Заради тази шибана реклама съвсем забрави за него! Сграбчи рязко апарата и обзет от отчаяние, видя проблесващите цифри на дисплея. Докато седеше със запушени уши, беше пропуснал едно обаждане. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Килърът натисна бутона толкова силно, че палецът му почервения от напрежението. На дисплея се изписа номерът на Свръзката.

— Защо не ми вдигнахте? — Щом чу познатия глас, на убиецът му олекна и от гърдите му се изтръгна дрезгава въздишка, а гърлото му пресъхна.

— Извинете ме — изпъшка той, — бях излязъл, не съм чул, че звъните. Какво става при нас?

Той замря тревожно, вслушвайки се в настъпилата тишина.

— Току-що пристигна куриерът — отвърна му най-спокойно Свръзката, сякаш самият той не бе прекарал нощта в нервно напрежение. — Моля ви, бъдете на линия и чакайте обаждането ми. През следващия час ще реша къде и как ще е най-добре да се срещнем.

Този човек носи изключително важна информация за вас. Дръжте мобифона си под ръка.

— Да, да — каза убиецът. — Разбира се. Можете да сте сигурен, че и сега...

— Няма значение — констатира гласът в слушалката. — Просто чакайте. До скоро.

— Ще чакам. Всичко хубаво.

Рекламният блок на екрана на телевизора свърши и сериалът продължи.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА УКРИВАТЕЛЯТ

3 часа и 24 минути

Те седяха в малката кухня край масата, застлана с най-обикновена покривка в синьо и бяло. Плешивият старец любезно гощаваше госта си със скромна вечеря.

— Благодаря ти, че ме скри — повтори за пореден път Сталин, отпивайки от чая на големи глътки. — Зная, че рискуваш, като правиш това. Можеш да си създадеш огромни проблеми.

Събеседникът му махна с ръка, за да покаже колко незначителна е услугата му. Той говореше руски с ислански акцент, но в същото време се изразяваше доста грамотно.

— Престани, Коба... Това не е нищо, честна дума. На никого и през ум няма да му мине да те търси точно при мен. И не забравяй, че самият аз мога да се крия и да се маскирам както никой друг. Да де, ти също знаеш това много добре.

Сталин кимна. Навремето той би дал мило за драго, за да си поговори с този човек и никога не си бе представял, че двамата ще пият мирно и кротко чай в кухнята. Тогава беше сигурен, че ако имаше такъв разговор, щеше да се проведе при съвсем други условия.

— Мисля, че ако не излизаш от жилището, можеш да останеш тук дори цяла година — продължи плешивият мъж. — Естествено, докато съседите не направят донос, а това рано или късно ще се случи.

— Точно така е — развесели се Сталин, вдигна ръка и разля чая. — От време на време тук се чувствам като у дома. Тъй де, хората са обичали да доносничат във всички времена.

— О, изобщо не се съмнявай в това. Това са го установили и фараоните, и римските прокурори, и Светата инквизиция — усмихна се ехидно старецът. — Такава е човешката природа. Между другото, до ден-днешен ме досмешава, когато видя в Града инквизитори. Наричали са се „стражите на Господа“ и са се смятали за светая светих, а пък тук в най-добрия случай ги изпращат да работят в перачницата и да перат гащите на еретиците. — Той се разсмя звънливо. — Макар че дума да

няма — Торквемада се е уредил добре със своята бира-скара. Но такива като него никога не се затриват, понеже момчето се е сетило да се прекръсти навреме от евреин на католик! А пък аз все се ядосвам, че не се сетих в нужния момент да се направя на евреин! Сега съжалявам, но де да знам!

— И аз също не се сетих — подкрепи го вождът на народите и двамата се разсмяха.

— Когато видях, че босът на нашата бригада в каменоломната е самият римски папа Йоан, без малко не паднах от леглото — продължи Сталин, хрускайки твърдото варено геврече. — Да пукна, ако не е така! Но за него всичко е ясно, той поне е от бившите пирати. Показа ми татуировките си и сам ми се похвали, че си е купил трона с награвените дублони. А след това вече видях толкова папи и кардинали с колички в ръце и с окови, че изобщо престанах да се учудвам. При нас хиляди такива мъкнат камъни и не смогваме да приемем новите попълнения.

Старецът кимна в знак на съгласие. Той не пиеше чай от глинена чашка като вожда на народите, а от специален дълбок дървен съд и с видимо удоволствие смучеше умело напитката през тясна бамбукова тръбичка.

— Сигурен ли си, че няма да се чувстваш по-добре във Вedomството, Коба? — каза, изплювайки неохотно тръбичката. — Мисля, че в замяна на показанията ти там биха ти дали добра охрана.

— Нито за миг не се съмнявам, че постъпих правилно — намуси се Сталин. — В противен случай вече щяха да са ме очистили. Нали знаеш какво направиха с Менделеев? Гледа ли новините, кажи де? Въпреки че го охраняваха добре — вдигна той показалец, — много добре! Не, зад този убиец стоят много сериозни хора. И за такова нещо от мен няма да остане даже мокро петно. Досега никой не се е върнал от НЕБИТИЕТО. И аз не искам да се озовавам там.

— Предполагам, че аз също може да съм в списъка — отпи от чая си старецът. — На Земята името ми беше доста популярно, макар че фамилията ми е една от най-разпространените в държавата. Проблемът е в това, че никой не знае кога Изпълнителят ще нанесе следващия си удар.

— Никой не знае — сви рамене Сталин. — Затова ще те посъветвам да се постараш да излизаш колкото се може по-малко

навън. Изобщо нямам представа какво са замислили онези копои. Оставих бележка със съвсем прозрачен намек с кого би трябвало да поговорят. Дори и един кретен би се досетил за какво става дума. А те още се туткат. Веднага щом хванат килъра, аз ще се предам, за да не те излагам на опасност.

Плешивият мъж за миг престана да бърчи вежди и отново се разкиска.

— Коба, аз нямам какво да губя. Нямах представа какво е през половината си живот да се криеш като плъх. Когато прекараш четирийсет години в нелегалност и при всяко почукване на вратата сърцето ти се свива, ще ме разбереш. Както и да е. Ще отида да ти приготвя леглото.

Старецът с усилие се надигна от табуретката и закуцука към спалнята.

Сталин отново отпи от силния ароматен чай. В чашата му вече бе останала съвсем малко от зеленикавата течност. Можеше да изглежда смешно, но той беше абсолютно сигурен, че този дядо наистина няма да го издаде. Колко своенравна беше съдбата... Дори и в най-страшния си сън вождът на народите не можеше да си представи, че някога ще му се наложи да помоли този човек за временно убежище. Но в Града всичко се обръщаше. В откачения задгробен свят, където попадаха след смъртта си, враговете ставаха най-добри приятели, а най-близките ти приятели те мразеха толкова силно, колкото те бяха обичали приживе.

„Ако ПРОРОЧЕСТВОТО се сбъдне, всички ще изгорим в пламъците... И там, и тук — разтърсваше разума му шепотът на умирация брат Ираклий. — И точно затова скрих Книгата... В нея се съдържа най-важната тайна — как да се направи това. Изгори я, унищожи я.“

Той потръпна. Сталин не бе разказал на никого за предсмъртната изповед на йерусалимския богомолец, дори на духовния си наставник в семинарията отец Дионисий, на когото имаше пълно доверие. Пред очите му отново се разкри сивата и тясна монашеска килия с капките влага, които се стичаха по стените. През зимата там винаги беше студено и всички помещения бяха влажни. С неவிждащ поглед и с разтреперано тяло брат Ираклий се беше вкопчил в ръката му. И шепотът му, страшният шепот, който повдигаше завесата за всички

ужаси в Книгата пред детското му съзнание, дума след дума сковаваше сърцето му в лед.

Тогава за пръв път в живота си усети как пред него зина изпълнената с пламъци бездна. Йосиф видя съвсем ясно милиардите тела, които се гърчеха в огъня, очи, които се пръскаха, бълвайки фонтани от слуз, и кожа, която се свличаше като обелката на печен картоф. Бълвайки чудовищните си предсмъртни предсказания, брат Ираклий още не бе притихнал. Гърдите му се надигнаха и отпуснаха за последен път, издавайки накъсано хлипане... Изплашеният Коко не успя веднага да измъкне дланта си от потната ръка на мъртвеца, осмисляйки чутото, и по бузата му се търкулна сълза. Очите на брат Ираклий бяха отворени и гледаха вторачено в тавана. Надвивайки страха си, Йосиф се докосна до все още топлите му клепачи, за да прокара ръката си от горе на долу. Така правеше техният селски свещеник, сякаш прибираше в шепа мъртвия поглед.

Но очите му не се затвориха. Брат Ираклий седна на нара си. Коко не помръдваше и изпитваше странно усещане в краката си, сякаш ги бяха залели с нещо. Монахът приближи до него мъртвото си лице с бели зеници, вкопчи костеливата си ръка в рамото му и дрезгаво повтори: „Запомни, запомни, запомни!“ Йосиф се опита да изкрещи, но не успя, защото другата ръка на брат Ираклий го държеше за езика и се опитваше да го изтръгне от устата му...

— Коба, какво ти е? Оставих те за малко и ти веднага си заспал. — Плешивият старец се вглеждаше тревожно в лицето на Сталин. — Мучиш, стенеш... Искаш ли да ти дам малко водка? Kein problem. Какво сънува? Изглеждаш много зле.

Сталин едва успя да отлепи бузата си от масата, а върху кожата му остана кариран отпечатък от покривката. Сложи разтворената си ръка върху лицето си и стисна пръсти. Макар че бе спал само десетина минути, имаше чувството, че са минали цели два часа, и очите му просто не можеха да се отворят.

— Извинявай, Хенрих. Възрастта си казва думата, просто се уморявам много бързо. От петдесет години се бяхтя в каменоломната и заспивам, където седна. С удоволствие бих пийнал още нещо, но се боя, че след това цяла нощ ще тичам до клозета. Къде ми постла?

— В съседната стая. А пък аз с твое разрешение ще си наляя още малко мате. За толкова години свикнах, разбираш ли, да го пия в

ранчото си. Дори съседите ми идваха на гости да опитат от чая ми и казваха, че го приготвям като истински кабалеро.

Сталин разтегна треперещите си устни в гримаса, която приличаше на усмивка.

— Да, ти направо си майстор в работата си. Така се превъплъщаваш, че всеки актьор би ти завидял. Не си като боса си. Той си беше просто един изрод, болен психопат. Много добре те разбирам. Може би ти не си обичал този кретен, но службата те задължава да изпълняваш заповедите, независимо дали началникът ти харесва или не. Жалко, че приживе не се познавахме. С удоволствие щях да те скрия в Москва. Можеше да си живееш на вилата ми в Горки с паспорт на името на Пьотър Сергеевич Козолупо. Никой нямаше да те разпознае.

— Danke. Смених толкова паспорти, че се уморих да си записвам на листчета как се казвам. Последният ми документ беше на името на Педро Хуарес. Лека нощ, Коба.

След като изчака Сталин да заспи, бившият шеф на Гестапо групенфюрерът от СС Хенрих Мюлер изключи миниатюрния диктофон, залепен със скоч от долната страна на масата с баварската покривка в бяло и синьо, и извади миникасетката от него. Той наистина нямаше намерение да издава Сталин на Ведомството, което мразеше не по-малко от вожда на народите. Но дългата му практика първо в криминалната полиция, а сетне и в Гестапо го бе научила да записва всички разговори. Никога не се знаеше в какъв момент могат да ти потрѣбват, но беше по-добре за всеки случай да са ти под ръка.

Смучейки сладкото си мате с тръбичката, Мюлер отвори отново любимия си роман, който много пъти бе препрочитал както приживе, така и след това. За разлика от филма, заснет по негови мотиви, който не му хареса особено, защото в него той не приличаше на себе си, а на някакъв семеен клоун, на добричкия доктор Охболи от детската приказка. Мюлер извади кадифения разделител и прелисти страницата, препрочитайки за пореден път реда, който му падаше като балсам на сърцето: „А вас, Щирлиц, ще ви помоля да останете.“

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА БОКЛУКЪТ

малко по-рано, 20 часа и 39 минути

Изминаха близо два часа, преди Калашников неохотно да признае пред себе си, че тревогата се е оказала лъжлива. Напразно преобърна жилището на Менделеев с главата надолу, защото така и не откри онова, което търсеше, сред многобройните книжа на професора. Алексей седна на стола и за пореден път през този ден започна да псува, докато челюстта не го заболя. Страшно му се искаше да гаврътне наведнъж една чаша... Не, не водка, а точно спирт. Също като през онази есен по време на германската война.

Малинин, който стоеше до него, гледаше началството си с недоумение, почтителност и страх. Подозренията му, че е получил мозъчен удар, не се оправдаха, но се създаваше впечатлението, че с разума на негово благородие става нещо загадъчно. Защо трябваше да нахлуваш в жилището на покойния и да преобръщаш всичко в него, а след това да седиш и да псуваш като хамалин? Ако опитният Малинин не знаеше със сигурност, че негово благородие няма навика да поглъща по два литра на ден, щеше да определи поведението му като истински делириум тременс.

Калашников вдигна глава и улови страдалческия му поглед.

— Не, не, братле, всичко е наред...

Изречението на Малинин красноречиво подсказваше, че изобщо не смята така.

— Търсих бележника — обясни вяло Калашников.

Той изглеждаше доста зле — косата му беше разрошена, по ризата му бяха избили петна от пот, а очите му бяха зачервени от безсънието.

— Какъв бележник, вашброде? — за пръв път през този ден наруши обета си за мълчание Малинин.

— Ти просто не чу. Докато седяхме в колата във вампирския квартал, ми се обади професор Склифасофски, който беше страшно разстроен заради Менделеев... Честно казано, пуснах старческото му

мрънкане покрай ушите си. И с теб вече тъкмо се канехме да потеглим, когато ми светна — бележникът! Склифасофски каза, че Менделеев е бил ужасен педант и веднага, щом му хрумнело нещо, моментално записвал въпросната мисъл в бележника си. Ако се съди по това, че няколко дни той е изследвал веществото по молба на шефа, значи би трябвало да има много такива записки. Мисля, че заради присъщата си разсеяност професорът е сложил някъде бележника. Всъщност това няма значение... Трябваше веднага да отидем при шефа и да му докладваме за интимния си разговор в „Тъжните кучешки зъби“, а не да си губим времето тук. Не можахме да открием следи от убиеца, но въпреки това той е успял да вземе бележника. Ако изобщо е имало такъв бележник.

След като изстреля всичко това на един дъх, Калашников си наля вода от масивната гарафа, която стоеше на масата. Водата беше престояла, но от дългия монолог устата му беше пресъхнала. Малинин започна да примигва и да забелва очи към тавана.

— Да, но нали нашите експерти установиха, че килърът не е влязъл през прозореца — каза замислено унтерофицерът, без да отмества очи от изящния френски полилей. — Тогава как би могъл да вземе бележника? Да не би да го е откъмнал с въдица от дървото? Оттам дори не би могъл да го види.

Калашников скочи. Столът се залюля и се катурна на пода.

— Серьога, ти си страхотен! Имаш половин литър от мен.

Той се втурна към телефона и набра номера на портиерката.

— Извинете, мадам. Пак съм аз, обаждам се от апартамента на Дмитрий Иванович. Искам да ви задам един въпрос — кога дойде чистачката, която поддържа жилището му? Аха, аха... Много ви благодаря. Да, ще останем още малко, съвсем малко. Благодаря ви.

Алексей затвори телефона и се обърна към Малинин:

— Очите ни ще избоде. В четири часа сутринта в апартамента дошла чистачката. И точно тя съобщила на портиерката, че Менделеев не е къщи. Но тъй като тя дежурела цяла нощ и била сигурна, че химикът не е напускал жилището си, извикала полиция.

— В четири часа сутринта ли? А защо се е домъкнала толкова рано?

— Професорите, Серьога, изобщо не живеят на този свят — въздъхна Калашников. — Менделеев всяка сутрин ставал в четири

часа и режимът му не се е променял през последните сто години. Вярно, миналата нощ не спал, но забравил да предупреди чистачката, тъй като бил улисан от работата си. Естествено, на жената и през ум не ѝ минало, че в жилището е станало убийство. Изчистила стаите и взела боклука, за да го изхвърли в кофата навън. След като портиерката помолила чистачката да изчака и специалният екип пристигнал, найлоновият чувал с боклука бил изсипан, за да открият частичките от пепел и да получат потвърждение, че Менделеев наистина е бил убит. Но никой не обърнал внимание на смачканите хартии. И знаеш ли какво означава това?

Малинин не знаеше.

Калашников се усмихна, сякаш му бяха съобщили, че увеличават заплатата му пет пъти.

— Бележникът не е изчезнал и в момента се намира в стаята на архива на Ведомството, където се пазят всички веществени доказателства. Кротува си там и най-спокойно ни чака. Затова трябва колкото се може по-бързо да стигнем до кантората, където няма съмнение, че ни очаква малка изненада. Хем ще си поговоря и с шефа, той и без това не спи.

Те се сбогуваха с портиерката, дадоха и ключа и излязоха навън. Черните африкански пигмеи, които се грижеха за уличните лампи, се катереха ловко по стълбовете им и ги палеха. Вече беше утро. Калашников се зарадва, че през петдесетте минути, докато пътуваха до Ведомството, можеше да поспи на задната седалка. Главата му се пръскаше.

Веднага щом се качи в колата, той наистина заспа, потъвайки в тежкия сън на уморен човек, който не сънува нищо. Малинин, който също бе прекарал последното денонощие, без да спи, се изпълни с черна завист към началника си. Такива си бяха шефовете — интересуваха се само от собственото си състояние и изобщо не се замисляха какво им е на подчинените им.

Малинин примигваше и гледаше напуканото от жегата шосе. Не беше добре да караш кола в такова състояние. Ако заспеше на волана, лошо му се пишеше. Щяха да удържат стойността на строшената кола от заплатата му и застъпничеството на негово благородие нямаше да му помогне. Пък и освен това щеше да го боли и щеше да му се наложи да чака цяла седмица, докато потрошените му кости зараснат.

Той разтърси енергично глава, за да прогони съня. Сега най-важното беше да стигнат. А там, докато негово благородие си говореше с шефа и търсеше бележника, той щеше да подремне в колата.

Малинин, както и Калашников, нямаше как да знае, че точно в този миг вратата на архива на Вedomството безшумно се откряна. Един човек с униформа и с три пентаграми на пагоните се озърна и се промъкна в празното помещение, претърпкано с алуминиеви шкафове. Без да светва лампата, той освети с фенерче листчето, което стискаше в ръка и върху което с червено мастило бе написано 297 865 11 (Т). Мъжът огледа шкафовете, намери редицата „Г“, която търсеше, и тръгна с котешки стъпки покрай нея, осветявайки номерата на вратите.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

4 часа и 51 минути

Разговорът със Свръзката беше кратък. Те почти не виждаха лицата си, тъй като се срещнаха в една мръсна пресечка на нигерийските покрайнини, където дори денем цареше полумрак, защото уличните лампи бяха счупени. След като каза паролата, килърът не толкова чу, колкото усети познатия отговор. Свръзката сложи в отворената му чанта плоската кутийка, в която, както тихичко му пошушна, се намираха еликсирът и новите снимки.

Двамата не си стиснаха ръцете, тъй като смятаха, че в тяхната работа сантименталността е излишна. Сбогуваха се, разминаха се и тръгнаха в противоположни посоки. Убиецът стигна до велосипеда си, който бе оставил на едно малко по-осветено място, метна се на седалката му и завъртя педалите. Вече не мислеше за човека, чието обаждане очакваше с такова вълнение само преди час. Мислите му изцяло бяха обзети от предстоящия сладък миг, когато щеше да се прибере вкъщи и да отвори кутийката. Желанието му да направи това още на улицата бе огромно, но той умееше да се владее.

След един час, залитайки като пиян, убиецът влезе в жилището си. Потисна отново изкушението моментално да счупи капака, събу обувките си и отиде от коридора в средата на стаята. Спусна пердетата на прозорците, седна на леглото, изчака малко и отвори внимателно кутийката. Както винаги всичко беше много просто — в нея имаше три ампули с еликсир и две снимки с имена. Поръчителят държеше, да се презастрахова. Убиецът знаеше, че имената няма да са му нужни, тъй като лицата на предишните снимки бяха известни не само на него, но и на целия задгробен свят. И най-вероятно този път също нямаше да има никакви усложнения.

Той бавно извади с два пръста като джебчия едната от навитите на руло снимки от кутията и я разгърна. Личността, срещу която бе изписана голяма четворка, не бе позната в Града може би единствено на слепите и глухонемите. Ако срещнеш този човек на улицата, цял

живот не би го забравил. Нямахте нищо по-просто от това да се добере до него, но първо трябваше да проучи комплекса, в който се намираще обектът, защото не бе изключено Ведомството да е сложило охрана на най-популярните личности. Макар че, погледнато обективно, на кого беше помогнала тази охрана? В Града всеки ден пристигаха бизнесмени и политици, надупчени с пистолети със заглушители или взривени от бомби с часовников механизъм.

Единственият проблем се състоеше в това, че този човек не живееше сам в стаята си. Но трябваше да напегне малко ума си и щеше да намери изход от ситуацията. Килърът потри ръце, предвкушвайки неизбежната среща с обекта. Интересно, как ли щеше да мине всичко? Дали щеше да се съпротивлява, или щеше да се остави на съдбата с овче покорство? Скоро щеше да разбере това. Защото Поръчителят деликатно бе помолил да се заеме с отстраняването на обекта колкото се може по-бързо и той нямаше намерение да го разочарова. Все пак беше приятно да си има работа с него. Веднага си личеше, че е интелигентен човек, който моли, а не заповядва.

Когато разгърна втората снимка, го обзе неопишуема радост. Прекрасно! Обектът отново беше жена. Това не беше работа, а истинско удоволствие. Вестникарите и телевизионерите щяха да затънат в тресавище, докато обсъждат как е нанесъл поредния удар на жертвата. Само че прякорът „Ангел на смъртта“ никак не му харесваше. Звучеше банално. Но как би могъл да очаква фантазия от журналистите? На Джак Изкормвача му се бе наложило да си измисли прякора сам и да изпрати писмо във вестника. Сега вече беше ясно защо.

Покритото с дебел слой грим лице на жената, тиражирано в милиони екземпляри по целия свят, го гледаше от снимката с познатата усмивка. Да, тази девойка беше известна много преди бабата и дядото на Мерилин Монро да се появят на белия свят. Тя беше в Града много отдавна и вероятно вече бе уморена от наказанието си, което продължаваше столетия наред. Този път нямаше да приложи номера с цветята, тъй като благодарение на пресата всички вече знаеха как е била убита Мерилин, а щеше да измисли нещо друго. Той знаеше за тази жена всичко, абсолютно всичко — и навиците ѝ, и вкусовете ѝ, и предпочитанията ѝ... И щеше да изпълни поръчката артистично.

Убиецът нави снимката отново. Нямахме време да спи, освен може би да подремне половин час, тъй като трябваше да планира подробно предстоящата акция и да обмисли как ще е най-добре да използва еликсира. Начинът, по който действаше въздушната пушка, му хареса, но тя имаше един минус — оръжието беше много голямо. Ако го мъкнеше всеки път, когато отиваше да изпълнява задачата си, криейки го под шлифера, патрулът рано или късно щеше да се заинтересува какво носи. Разбира се, можеше да прелее еликсира в мензура, но и това вече го беше правил, беше го правил...

Какво ли трябваше да измисли, за да не се повтори? Остави кутийката на нощното шкафче, отпусна се на леглото, затвори очи и сложи ръце под тила си. Близко четирийсет минути лежа, без да помръдва и без да отваря клепачи. Ако човек го погледнеше отстрани, заради равномерното му дишане можеше да си помисли, че е заспал...

Но той не спеше.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ДОСТЪПЪТ ДО ТРИНАЙСЕТИЯ

малко по-рано, 21 часа и 35 минути

Този път на шефа не му се наложи да слуша дълго в мембраната омразната музика на арфи. От другата страна вдигнаха слушалката почти веднага, след две секунди.

— Не мога да кажа, че се радвам да те чуя — рече сухо Гласът, щракайки с нещо. — Започваш да ми се обаждаш често, а това означава, че се е случило нещо много лошо. Надавам се, че си се справил с проблемите, за които ми говори миналия път?

— Представи си, не съм — отвърна с насмешка шефът и приближи с поглед чашата бърбън към себе си. — Ти нали отказа да ми помогнеш. И душите продължават да гинат. Веднага след като ти се обадох, убиха Менделеев... И това ме навежда на някои мисли...

Гласът изрече с нотки на съжаление:

— Знаех си, че ще стане така... Беше огромна грешка, че той все пак се озова при теб, а не при мен... От време на време съдбата е несправедлива към някои личности.

— Както е известно, ти си този, който се разпорежда с чуждите съдби — не се сдържа шефът. — Така че нека оставим настрана излишните терзания. Вече знаем, че каквото и да стане, все е по твоя воля.

— Така е на Земята — уточни Гласът. — Но не и тук. Нали пълноправната власт в Града принадлежи на теб и ти дирижираш музиката в това свърталище на порока. Всъщност това няма значение. Какво имаше предвид, когато каза, че Дмитрий Менделеев е загинал веднага след нашия разговор? Да не искаш да кажеш, че аз...

— Не, не — успокой го шефът. — Изобщо не намеквам за това. Колкото и странно да звучи, по всичко личи, че някой е подслушвал разговора ни. Убийството на Менделеев стана подозрително бързо и за нищо на света не бих повярвал, че това е случайно. Изтекла е информация.

— Информация ли е изтекла? Ти май че съвсем си откачил под Земята, нещастнико. Нали подсилихме сигурността, нали сложихме електронна защита, нали пуснахме силово поле покрай кабела?

Гласът се разсмя снизходително, за да подчертае колко безпочвени са подозренията му.

— Скъпи мой, ти си седиш на Небесата и нямаш никаква представа на какво е способен съвременният електронен шпионаж — отвърна шефът с невидима за събеседника си иронична усмивка. — Ако искаш да знаеш, прогресът не тъпче на едно място в нито една област. В момента на мястото на DVD навлиза технологията Blu-Ray и ти много скоро ще трябва да изхвърлиш DVD-плеъра си на боклука. Изобщо разбираш ли нещо от това?

Гласът мълчеше.

— Та така — продължи победоносно шефът. — Всеки, който пожелае, срещу десет златни дублона може да си купи от всяка нелегална работилница в Града китайски електронен „бръмбар“ с програма за подслушване, чиито обновени варианти редовно се публикуват в Хелнет — пробива всяко силово поле и сваля защитата за две секунди. Съжалявам, че ще трябва да те разочаровам, но разговорът ни може да подслушва дори и един сополив ученик от техникум, камо ли някой опитен шпионин. Имам основания да смятам, че помощникът на убиеца е офицер от моите служби, може би от Управлението за наказания. И точно той е съобщил на килъра, че сме на път да разгадаем тайната на така наречената светена вода. Затова нека се разберем, че сега няма да разказваме никакви подробности и няма да назоваваме никакви имена.

— Не се съмнявам, че е точно така — каза Гласът със задоволство. — Ама и ти си един ръководител? Само да се обърнеш и дори собствените ти подчинени започват да плетат интриги зад гърба ти. При мен такова нещо не може да се случи дори и в най-страшния ми кошмар.

— Защото си извадил късмет! — ядоса се шефът. — Служителите ти сигурно до един са ангели с крилца и образцово кротко поведение. Нямаш представа с какъв контингент ми се налага да работя! Ако при вас само за една седмица един след друг се изтърсят Пол Пот, Че Гевара и Чикатило, твоят Рай за три минути ще заприлича на лудница! Знаеш ли колко се изтормозих само с тоя Че

Гевара, когато петдесет пъти избяга от затвора в крайните квартали и се опита да вдигне масите на революция, за да създаде социалистическа република в Града? Ако ти беше на мое място, щеше да се отровиш от успокоителни, а пък на мен нищо ми няма, държа се. А представяш ли си какво ще стане, като се има предвид, че Фидел Кастро също ще се появи всеки момент? Двамата ще създадат страшни безредици!

— Добре де, добре — отбеляза примирено Гласът. — Признавам, че малко прекалих. Просто новината, че учениците от техникумите могат да ни подслушват, никак не ми хареса. Кажете все пак защо ми се обаждате? Сигурно става дума за нещо много важно?

— Много се радвам, че най-сетне разбра това — избоботи неохотно шефът. — Нямаш представа какви усилия ми коства всеки път, когато трябва да ти се обадя, но работата не търпи отлагане. Крайно наложително е да разрешиш на един от моите хора да се срещне с Тринайсетия. И е желателно тази среща да се състои веднага.

От другата страна замълчаха.

— Знаеш ли, тази идея никак не ми харесва — прошепна Гласът след кратък разговор. — Кажете ми, това наистина ли е чак толкова необходимо?

— Винаги правя всичко възможно, за да избегна личния разговор с теб. Щом отново съм се решил да направя това само след два-три дни, можеш да си сигурен, че е крайно необходимо — каза шефът и също несъзнателно започна да шепне. — Не е изключено Тринайсетият да знае нещо за събитията, които се случват в момента в Града. И може би единствено той е в състояние да им даде поне някакво обяснение. Или поне страшно много се надявам да е така.

— Преди две хиляди години вече разговаряхме с него — прошепна Гласът. — Ако нещата продължат така, ще го включат в програмата на туристите за задължително посещение.

— Така е — отпи отново от уискито си шефът. — А цената на билета може да е трийсет сребърника. Знаеш ли, това би било много забавно. Макар да съм наясно, че ти не го обичаш.

— Аз обичам всички — прекъсна го строго Гласът.

— Естествено. Но все пак някои ги обичаш по-малко от останалите, нали? Честно казано, аз също изпитвам симпатии към него. По това време аз също бях недозрял новак и в известна степен

дори романтик. Ако знаех, че хората обичат толкова много парите... За трийсет денария ли те продаде? Направо е смешно, с толкова пари не можеш да си купиш дори една кана олио.

— Говори по същество — прекъсна го меланхолично Гласът. — Ако се съглася за срещата с Тринайсетия, това може ли да помогне за разкриването на убиеца на Менделеев?

— Никой не може да даде стопроцентова гаранция за това — заяви шефът. — Но на мен ми се ще да е така. Не мога да си гледам работата, нищо не ми върви. С четирите си убийства този неуловим мръсник съсипа целия ред в Града ми. По цели дни и нощи седя и мисля на кого му е хрумнало да внесе светена вода в Ада?

— Добре. Ще ти изпратя документ с официалното ми съгласие и с печата ми. Но имам едно условие — твоят човек трябва да отиде там сам. Без теб и без какъвто и да било придружител.

— Да не мислиш, че по цели нощи не спя и само си мисля как да се промъкна при Тринайсетия? Този човек ми е неприятен. Макар че това изобщо не означава, че ти някога ще ми харесаш. Просто този тип за половин кана олио може да предаде и теб, и мен, и родната си майка. Природата му е такава. А да не би олиото да е било много хубаво?

— Направо ще се разплача. Я не ми се прави на ангел — каза ехидно Гласът. — В момента направо сме като от филма „Мълчанието на агнетата“ — доброто и злото си помагат срещу още по-голямото зло, а зрителите са в екстаз. Но знаеш ли какво, веднага след като заловиш убиеца, отново ще подновим защитата на кабела. Неприятно ми е дори да си помисля, че тези дни ще качат сваления запис на разговора ни в най-посещаваните сайтове на Хелнет.

— Вече ти казах, че това няма да ни помогне — изсумтя шефът. — Може би ще действа една-две седмици, но след това пак ще стане същото — хакерите ще пробият защитата на новото силово поле и ще открия кода. Тук има достатъчно специалисти. Но ще го направим, нямам нищо против.

— Винаги съм смятал, че хакерите трябва да отиват в Ада — обобщи лаконично Гласът. — Добре де, разбрахме се. Чакай документа. И, моля те, обаждай ми се колкото се може по-рядко.

— Можеш да си сигурен, че няма да ми домъчнее за теб.

Шефът натисна синия бутон, който прекъсна връзката с Небесната канцелария, и замислено завъртя в ръка празната кристална чаша. Той излъга, като каза, че не държи на личен разговор с Тринайсетия, защото вече две хиляди години се опитваше да разбере какво е провокирало този човек да предаде Учителя си за жълти монети и да го обрече на мъчения.

След смъртта си Юда най-спокойно почука на Райските врати с пълната увереност, че мястото му е точно там. Разбира се, всички отдавна бяха наясно, че наглостта е по-лоша от кражбата, но чак до такава степен... Когато всички документални формалности приключеха, при Тринайсетия щеше да отиде Калашников и той можеше да го помоли да му зададе някои от въпросите, които го интересуваха. Юда обичаше да разговаря, само че нямаше с кого.

Шефът протегна ръка наляво и натисна бутона за конферентна връзка.

— Да, монсеньор — чу той мелодичния глас на обезглавената френска кралица Мария-Антоанета, която през последните двеста години работеше като негова секретарка.

— Калашников още ли е в приемната?

— Не, монсеньор. Хукна нанякъде. Каза, че скоро ще дойде.

— Ама че работа. Намери го. Трябва ми спешно.

— Разбира се, монсеньор. Един момент.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ПОСЛЕДНИЯТ

7:00 часа

Хензел се въртеше притеснено на крайчеца на пластмасовия стол и се вглеждаше внимателно в лицето на мъжа в черно. Когато той говореше, то не се променяше. Бръчките на умора, които прорязваха страните му, не се движеха в синхрон с думите му, а оставаха неподвижни, сякаш бяха изсечени от дърво. „Интересно — мислеше си Хензел, — какъв ли е бил преди? Притежава невероятна невъзмутимост, има навика да проверява всичко по много пъти, говори обстоятелствено и тихо. Явно умее да ръководи. Дали е бивш военен? Какво ли го е накарало да зарече работата си, преди да стане ТАКЪВ?“

— Хензел, чуваш ли ме изобщо? — Човекът в черно размаха ръка пред бледия нос на носфератус. — Имам чувството, че вече си заспал.

— Да-да, разбира се, че ви слушам, господине — подскочи вампирът. — Моля ви, продължете.

— Та така... Окончателно стигнах до извода, че следващият куриер трябва да бъде момчето. Отдавна ти казах, че ще трябва да се отърва от него още преди всичко това да е свършило. Всеки път, когато то излиза от мазето на улицата, преизпълнено с впечатления, имам чувството, че ще се провалим. По-добър начин просто не може да се измисли.

Хензел положи всички възможни усилия, за да не покаже изумлението си. Ако не се бе удържал, веднага щеше да стане ясно, че вампирът е пропуснал поне половината разговор.

— Това е умно решение, господине — изрече, подбирайки внимателно думите си и изпитвайки непреодолимо желание да се почеше по ухото, което внезапно го засърбя. — Но дали момчето ще се съгласи да го направи? Струва ми се, че то е твърде младо и затова не е готово за такъв развой на събитията.

По лицето на мъжа в черно се плъзна усмивка. Но въпреки това бръчките му отново не трепнаха.

— Всеки трябва да може да жертва нещо за благо на делото — каза тихо. — Ако момчето не се съгласи, ще трябва да се постарая да го убедим. Разбира се, то е твърде младо, но моята задача е да му обясня, че финалната част на плана зависи единствено от него. Няма съмнение, че новината за възможността да стане куриер, няма да го хвърли във възторг. Но това, че планът ни може да се провали, ще го разстрои още повече. При всички случаи разчитам на помощта ти. Ако момчето не пожелае да го направи сам, ще ни се наложи да го принудим.

Хензел отново се размърда на твърдата седалка, вкопчил дългите си нокти в стола.

— Ако трябва да направя нещо, ще съм щастлив да изпълня заповедта ви, господине — рече вампирът, вторачен в мъжа в черно. — Всичко, което поискате.

— Тогава първо трябва да престанеш да тършуваш по всички ъгли наоколо. Изключително ценя факта, че изяде почти всички плъхове в мазето ми, защото преди време не можах да се отърва от тях дори с помощта на най-силната отрова и на тренирани немски котки. Всичко свърши с това, че от отровата измряха котките. Само че за известно време трябва да оставиш плъховете на мира. Аз все още имам нужда от тях и ти знаеш защо. Постой една седмица на диета, това е личната ми молба към теб.

Както би трябвало да се очаква, вампирът се притесни и започна да човърка носа си.

— Моля да ме извините, господине — простена жално той. — Беше ми много трудно да се удържа... Вие не можете да ме разберете в това отношение... Но ако бяхте опитали само веднъж тази ужасна сушена кръв...

— Никога не съм имал такова желание — разсмя се мъжът в черно.

— Разбира се, разбира се — издърдори Хензел. — Просто исках да кажа, че колкото и да ми е трудно, ще изпълня вашата заповед. От днес нататък плъховете могат да се чувстват в пълна безопасност.

Мъжът в черно го потупа милостиво по бузата. Ама че забавен екземпляр. Ако човек беше с ума си, едва ли би пожелал да си има работа с него, но когато нямаше друг избор, дори не можеше да си мечтае за по-добър слуга. Беше предан и изпълнителен и го

поглъщаше с очи като подофицер — майор... И добре че го поглъщаше само с очи. Ако на момчето внезапно му хрумнеше да се съпротивлява, вампирът без проблеми щеше да се справи с него.

Но той беше сигурен, че нямаше да се стигне до насилие и щеше да успее да убеди с добро момчето да стане куриер. В знак на специално доверие дори щеше да го заведе за пет минути в онази стая, до която то до ден-днешен нямаше достъп. И едва ли след гледката там щеше да откаже на молбата му.

Той погледна отново към немигащите, обвити с пелена червени очи на Хензел.

— Не съм очаквал друг отговор и съм доволен от теб — заяви мъжът в черно. — Можеш да си сигурен, че ще бъдеш възнаграден. Вярността ти ще бъде поощрена.

— Ще ми дадат ли още плъхове? — прошепна Хензел, без да е в състояние да повярва на щастиято си.

— Плъхове ли? За това ли си мечтаеш? — разсмя се отново собственикът на мазето. — Ако осъществим планът си, ще получиш цял бивол, дори цяло стадо биволи. Ще получиш толкова истинска кръв, че дори няма да можеш да я изпиеш наведнъж. Ще имаш цяло море от кръв.

Вампирът притвори сладостно клепачи, опитвайки се да си представи прекрасното, ароматно, покрито с пурпурна пяна море от кръв. Но така и не успя.

— Това е прекрасно — прошепна, облизвайки напуканите си устни с дългия си език.

— И аз мисля така — отбеляза деликатно човекът в черно и погледна часовника. — Скоро момчето ще дойде и ще си поговоря с него. Да се надяваме, че всичко ще мине гладко. Ти още от самото начало си предубеден към него, но точно то намери Книгата. Без него нашият план изобщо нямаше да съществува. Разбира се, подробната схема разработих аз, но момчето измисли страшно много неща. Например измисли къде да намираме куриери. И ще е логично, ако му предложи то също да стане един от тях. Ако се наложи, ще му дам за пример теб.

— Може би не бива да го правите? — стресна се Хензел.

— Защо? Ти си много добър пример за това как някой може да се пожертва без колебания в името на добрата цел. Защото на теб ти се

наложи да се откажеш от страшно много неща, нали така?

На вампира му се искаше да отговори, че не смята мизерната работа в склада на Дракула за „страшно много неща“. Но нещо му подсказа, че е по-добре да се съгласи с господаря по този въпрос.

На вратата на мазето се почука по специален начин — два пъти едно след друго, а след това три пъти едно след друго.

— Това е той. Скрый се на мястото си, моля те. Ако ми потрябваш по време на разговора, ще ти дам знак — ще щракна с пръсти. Побързай!

Вампирът подскочи във въздуха и се разтвори безшумно в потрепващите сенки в мазето. Мъжът в черно изтегли с резето и на прага се появи момчето. Страните му пламтяха от вълнение, но беше доста разстроен.

— Не успях да намеря последен куриер — каза тъжно то. — Нямам представа какво ще правим. Наистина ли не може да се измисли нещо?

Мъжът в черно отново му се усмихна бащински. Вярно, както забеляза от укритието си Хензел, който наблюдаваше трогателната сцена, този път това изобщо не беше усмивка, а доволно озъбена паст на хищник, притиснал в ъгъла измъчената си жертва.

— Няма страшно. Чаках те, за да обсъдим този проблем. Съблечи си якето, влез и седни. Искаш ли чай? Трябва да си поговорим сериозно...

На половин метър от краката на Хензел, мърдайки черния си нос като копче, делово притича тлъст сив плъх с гола опашка. Но той не му обърна никакво внимание.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА БАГАЖНАТА КЛЕТКА

7 часа и 07 минути

Пъшкайки, дон Филип разтърка кръста си. Май че пак го бяха простреляли. Той се опита да се наведе леко напред, но болката моментално се премести и там. Саграмба. Балансирайки криво-ляво върху паянтовата пейка, той напипа бурканчето с ароматен спиртен мехлем на масата. Вдигна униформената си куртка, изви на два пъти неуспешно ръка зад гърба си и на третия път попадна където трябва. След като направи две кръгови движение, дон Филип усети как по кожата му се разлива блажена топлина. Болката не изчезна, но поне понамаля. А след петнайсетина минути всичко щеше да бъде наред.

Ох-ох-о-о-о-ох, това на нищо не приличаше. Случваше му се вече за пети път през това денонощие, все едно по поръчка. Как можеше да работи върху обстановката, при положение че през половината ден седеше превит на две? Трябваше да приеме предложението на близкия си приятел дон Алба, да измъкне от делвата стотина златни дублона и да повика в дома си някоя масажистка от Таити — от онези, пресните, които пристигнаха на тълпи в Града след декемврийското цунами в един местен курорт. Не с някаква греховна умисъл — не, не! Дон Филип дори се боеше да си помисли за нещо такова, защото беше добър католик, макар и в миналото. Пък и, казано между нас, годинките му отдавна вече не бяха подходящи за такива неща. Но ръцете на тези източни синьорите бяха направо вълшебни, наистина бяха златни и можеха така да му размачкат гърба, че след това цяла седмица да пърха като гълъбче, сякаш се е родил отново. Запознатите хора много ги хвалеха.

Докато размишляваше за прекрасните ръце на удавничките от Таити, гърбът окончателно го отпусна, макар че го пробождаше отстрани и той усети това, защото успя да докосне с тила си сивата стена с олющена мазилка. Дон Филип намести униформената си фуражка и отново грабна книгата с кожена подвързия.

Той мамеше дори себе си, когато се оплакваше, че има много работа. Да, през гарата превозваха безброй пътници, влаковете бяха претъпкани догоре, но хората най-често пътуваха без багаж. Отпускарите бяха обидно малко и не всички оставяха багажа си на гардероб.

Дон Филип хвана нежно крайчеца на пергамента с два пръста и прелисти почти прозрачния лист. Той не се сърдеше на никого, че попадна тук. Така го беше възпитал баща му, който беше достоен човек. Двамата се срещнаха на два пъти тук, докато караха тор по време на селскостопанската си дейност. Човек не биваше да се възмуцава от онова, което му се е случило, защото това беше изпитание, дадено свише за греховете му. Така говореха преди и в църквата.

Дон Филип не позволяваше на съмнението да го измъчва, тъй като беше сигурен, че се намира в Града временно. И със смирението си щеше да направи така, че след сто хиляди години щяха да го преместят в Рая, защото за примерно поведение освобождаваха дори и от затвора. А старият циник Алба можеше да нарича мислите му „фантасмагорични“ колкото си ще, но той беше убеден, че в Небесната канцелария го помнеха и задължително щяха да го повикат там заради преданата му служба, и да отворя Райските порти пред него. А той щеше да изчака този момент. Защото тук по принцип нямаше закъде да бърза.

До прозорчето му се приближиха двама души с наметнати на раменете шлифери, сякаш не им беше достатъчно горещо в този пъкъл. След тях вървяха още осем души, които по нищо не приличаха на носачи. Просто сеньорите с шлифери не носеха никакъв багаж.

— С какво мога да ви бъда полезен, господа? — попита дон Филип любезно, както подобаваше на един знатен кабалеро, който бе положил доста усилия, за да научи варварското наречие. — Багажа си ли искате да оставите?

Единият от сеньорите плъзна върху черното стъкло карта с холограма и малка снимка, която до половината бе скрита от печат с добре познатата на дон Филип рогата емблема. Испанецът скочи от креслото си като пружина.

— На какво дължа това високо посещение? Искате ли да влезете, сеньори?

Всъщност сеньорите вече влизаха в стаята, така че предложението му явно беше закъсняло. Ако се съдеше по формата на очите на единия от гостите, той беше китаец, а другият — европеец.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса — каза китайският сеньор и седна на куция стол, като едва успя да запази равновесие. — Трябва да разпознаете един човек, уважаеми.

Дон Филип демонстрира с целия си вид, че е готов да разпознае всички на света. Без да дочака покана, сеньорът от Европа седна на неговия стол. Старецът остана прав.

— Виждали ли сте този човек? Предупреждавам ви, че носите отговорност за неверни показания — каза студено европеецът и пъхна ръце в джобовете си. — Ако разберем, че ни лъжете, ще ви преместим на работа в квартала на тъщите, чиито зетьове са се самоубили заради тях.

Пред зачервените очи на дон Филип се появи смачкан лист. На него беше изобразено същество, с което в старите времена плашеха децата. То имаше дълги уши, изопнато лице, разкривени пръсти, остри кътни зъби и злобен поглед. Но най-интересното бе, че това лице беше много познато на дон Филип. Той въздъхна с облекчение, тъй като Алба отдавна му бе разказал за зловещия квартал, от който не се бе върнал нито един от изпратените там. Защото кварталът на тъщите беше истинският Ад.

Да, познавам го — отвърна, стараейки се да не изгуби достойнството си. — Веднъж разговарях с този господин. Въпреки че изглежда по този начин, той се оказа любезен и галантен кабалеро. Съгласи се да ме замести на гишето за десет минути, докато отида в килера да взема лекарството за болния си гръб.

Европеецът и китаецът бързо се спогледаха с такава радост, та старецът си помисли, че явно са открили длъжника, който бе изчезнал. Китайският сеньор сви ръката си в лакътя и направи загадъчен рязък жест от горе на долу, прошепвайки непознатата дума „Йес!“.

— Видя ли, Ван Ли — отбеляза европеецът, — веднага ти казах, че трябва да дойдем на тази гара. Кълна се, че имах съвсем ясно предчувствие. Напразно обиколихме съседните девет гари. И напразно прегледахме толкова много багажни клетки!

Китаецът закима в знак на съгласие като механична кукла, сетне стана и стисна ръката на европееца. Стъписаният дон Филип си

призна, че изобщо не разбира какво се случва, и затова продължаваше да стои наред стаята и да се усмихва угоднически и глуповато.

Китаецът се изтръгна от ръкостискането на приятеля си и се вторачи в испанския гранд.

— Прекрасно. Паметта ви ще бъде оценена на хиляда златни дублона.

Дон Филип си представи пет масажистки от Таити, кадифен костюм, обувки от крокодилска кожа, завистта на Алба и много други неща, които едва ли би си позволил да изрече на глас. Вярно, той така и не разбра защо го споходи това щастие. Но това нямаше никакво значение.

— Коя клетка си нае? Имате ли ключ от нея?

— Все пак това не стана днес. Ако нямате нищо против, трябва да прегледам книгата.

Старецът отиде при бюрото и извади от чекмеджето му дебела тетрадка. След като я прелисти няколко пъти, той свали от носа си очилата тип „Хари Потър“ и започна усърдно да бърше кръглите им стъкла с ръкава си. Ръцете му трепереха.

— Аз... аз наистина не разбирам какво става... Но точно тази бележка я няма тук. Повярвайте ми, абсолютно съм сигурен, че записах в коя клетка онзи кабалеро...

Китаецът се наведе и показа на европейца едно едва забележимо парченце от конец в средата на тетрадката.

— Естествено. Просто няма как да бъде тук. Разбрах това веднага, след като старецът каза, че Хензел най-любезно го е заместил в стаята, докато той е отишъл да вземе лекарствата си. И тогава вампирът е откъснал тази страница, и най-спокойно я е сложил в джоба си. А пък неподвиждащият дядо не е забелязал нищо.

Европейецът се усмихна и стана. Постоя малко и сложи черните си ръкавици.

— Нямаш вина, старче. Това може да ни отнеме малко повече време, но няма значение. Най-важното е, че открихме коя е гарата. И през близките два часа ще успеем да намерим и клетката, която ни интересува. Постарай се да не привличаш излишно внимание.

Дон Филип или, казано по-точно, умрелият през 1598 година крал Филип Втори остана сам, след като, трополейки с обувките си, гостите му напуснаха кабинета, без да се сбогуват. На бюрото остана

бял лист. Това беше чек с печат, чиято форма приличаше на копито. Срещу него в някоя от спестовните каси в Града трябваше да му дадат хиляда златни дублона.

Старецът се свлече като чувал в ъгъла право върху мръсния под. Краката му просто не го държаха. Ах, как щеше да си хапе лактите херцог Алба^[1], когато му разкажеше за днешното събитие, докато пийваха по чаша контрабанден херес! Но колкото и силни да бяха впечатленията му, май че не биваше да се търкаля повече по балатума и трябваше веднага да стане. Първо, както винаги имаше чудовищно много работа и, второ, от багажното много добре се виждаше накъде тръгнаха загадъчните му гости.

---

[1] Фаворитът на испанския крал Филип II, който в края на XVI век командвал разгрома на партизанското въстание на „хезите“ (просяците) в Нидерландия. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЧЕКМЕДЖЕ 297865 11 (Т)

22 часа и 34 минути

Калашников се носеше с бързия остъклен асансьор, който извозваше служителите на Ведомството до най-горния етаж, където се намираше Архивната стая. „Тук нищо не е като при хората — подсмихна се той, излитайки със свистене нагоре. — Босът седи в мазето, а кабинетите на най-незначителните служители са горе, откъдето имат прекрасен изглед към Града.“

Той бръкна в джоба си, за да провери дали мобифонът му е на мястото си, но пръстите му напипаха само хастара. Така си и знаеше. Беше го оставил на бюрото на Мария-Антоанета. Нищо, шефът щеше да го разбере. Защо трябваше да губи половин час в чакане, докато той си говореше с Гласа, след като през това време можеше да претърси чекмеджето, в което се намираше бележникът на Менделеев...

Беше доста странно, че прочутите химици вече дни наред си блъскаха главите над веществото, но все не можеха да установят какъв загадъчен компонент позволяваше на светената вода да попадне в Ада. Менделеев беше цар на химията като наука, но и след него бяха умирали достойни хора в тази област. Имаше ли вероятност Дмитрий Иванович да е бил убит в момента, когато вече е успял да открие кой е този компонент? Че защо не, това беше напълно възможно. Но ако не откриеше в бележника нищо сензационно, пак нямаше да започне да си скубе косите. Честно казано, дори не знаеше защо се стресна чак толкова? Защо трябваше да скача от мястото си, да юрка колата към Ведомството и да бяга от приемната на шефа заради това, че му се бе сторило, че в бележника има нещо важно...

Алексей потърка чело и усети, че вече трябва да подпре клепачите си с кибритени клечки. От непрекъснатото безсъние вече приличаше на уличен психопат — косите му бяха разрошени и мазни, по бузите му бе набола четина, а под очите си имаше сенки. Както би казал доктор Склифасофски, вече просто беше наложително да си

легне, да изключи телефоните и да спи дълбоко поне осем часа. А ако му разрешиха, и цяло денонощие.

Макар че... След като дори и той изпадна в безпричинна паника, значи при всички случаи трябваше да погледне злополучния бележник. Защото точно Менделеев беше човекът, който още от самото начало определи, че това е светена вода, и очевидно имаше успех и в другите си изследвания. Иначе Поръчителят нямаше да се изнерви до такава степен и да пренасочи убиеца към жилището на химика.

Охранителят в черна униформа дремеше, подпрян на стената до табелката с надпис „Архивна стая. Отдел за веществени доказателства“, и не чу шума от стъпките. Алексей винаги завиждаше на хората, които можеха да спят прави като коне. Калашников се приближи и почука силно с кокалчетата на пръстите си по бронзовата табелка.

— Покажете си пропуска! — каза страховито мъжът с униформата, след като отвори сънените си очи.

— Добре — отвърна Алексей и извади пластмасовата си карта с холограма. — Я не ми се прави на Рамбо. Ако не бях почукал, изобщо нямаше да ме забележиш.

Сконфузеният охранител се направи, че не чува подигравката, и делово пхна картата в електронното устройство. Забави се около минута и половина най-вече за да си придаде тежест, а след това върна картата на Калашников, удари токове и се изопна като струна. Ако съдеше по документа, пред него стоеше доста важно началство, на което шефът, макар и неотдавна, но бе дал специални правомощия.

— Кои чекмеджета искате да прегледате?

— Онези, в които се намират веществените доказателства, събрани след убийството на Менделеев.

Охранителят натисна няколко пъти бутона на монитора на компютъра, който висеше на стената.

— Да. Номер 297 865 11 на линия Т. — От процепа в десния ъгъл на монитора с жужене се появи синьо талонче. — Ето ви картончето със специалния код. Внимавайте да не го сбъркате. Само през последните три часа ми се наложи да го сменям три пъти.

— А какво е станало? — изненада се Калашников.

— Ами, проблемът е, че при нас всички нови постъпления се регистрират на буквата „Ф“, защото всеки месец си има своя буква. А

пък колегата, който е приемал партията, се е притеснил, глупакът, забравил да сложи буквата „ф“ в кода и вкарал в компютъра само номера. Добре, че когато го смених, се сетих да проверя. Трябваше спешно да поправа грешката, иначе никой нямаше да успее да отвори това чекмедже. Казват, че дори в компютрите на Главния съд възникват проблеми и тогава с грешниците стават такива неща, че... — щом изрече това, полицаят съобрази, че е изтърсил нещо излишно, и пребледня.

Но Калашников изобщо не се интересуваше от него. Стисна в ръка картончето с кода и мина през услужливо отворената врата. Докъдето му стигаше погледът, пред него стояха еднакви като клонинги метални огнеупорни шкафове със също така еднакви малки чекмеджета. И сред тях никак не беше лесно да открие онова, което му трябваше.

Мина покрай една редица. Покрай втора. Покрай трета. Но всички те страшно си приличаха. Добре, че поне се бяха сетили да ги обозначат с лампички. Аха, ето и онова, което търсеше — светещата линия „Г“. Потривайки ръце и предвкусайки изненадата, Калашников забърза в нужната посока.

А когато се приближи, окончателно се убеди, че наистина го чакаше изненада, и то каква. За разлика от останалите, цифрите на светлинното табло на чекмеджето не светеха, вратичката му беше вдлъбната навътре, а металът беше разкрасен с драскотини и вдлъбнатини, сякаш го бяха удряли с нещо тежко. Част от бутоните бяха станали на сол, а ситните пластмасови парченца покриваха пода.

Някой много енергично се бе опитал да отвори чекмеджето, но след като не бе успял да открие кода, бе решил да го разбие по сигурния начин от времената на дядо му — с помощта на лом. Но изработената от най-добрите немски инженери в Града конструкция не се бе поддавала. Дори нещо повече — сейфът бе засякъл от вътрешната страна и сега той можеше да бъде отворен само като консервена кутия с помощта на силен кислород. И последните му съмнения, че бележникът на Менделеев не е съдържал нещо сериозно, го напуснаха. Видът на разбитото чекмедже беше достатъчен, за да разбере, че съдържа и още как.

На излизане от архива Алексей ритна вратата, а охранителят скочи и замига, тъй като докато началството оглеждаше сейфа, той

отново бе успял да задреме. Калашников усети, че го сърбят ръцете да цапардоса в носа този кретен, без да му обяснява защо, но за съжаление това нямаше да промени нищо. Щом най-отговорните места в самото Ведомство се охраняваха от такива некадърници, какво ли ставаше другаде! Човекът си спеше в работно време на секретния обект и смяташе това за напълно нормално. А пък ако му направеше забележка, че това е неправилно, дори можеше да се обиди.

Да, може би навремето в Ада е имало ред. Някъде преди около двайсет хиляди години, когато са започнали да се появяват първобитните хора, които не е било по-трудно да се управляват от стадо холандски крави. Но откакто обитателите на Града надхвърлиха милиарди, на шефа му беше все по-трудно да държи ръката си на пулса на подопечната му територия.

Разбира се, Централният район криво-ляво се намираще под строг контрол, макар че заради многобройните си обитатели „Чайнатаун“ продължаваше да бъде основният източник на контрабандата на черния пазар. Калашников дори нямаше представа какво става в най-отдалечените покрайнини на Града, пък и самият шеф май че също не знаеше. При всички случаи последният девети кръг на Ада — кошмарният „инферно“, винаги се описваше от поетите на Земята като нещо невероятно ужасно, на което вместо обичайния огън има ледена пустиня и непоносим студ.

— Ти на работа ли си или не си, кажи, животно такава? — разкрещя се побеснелият Калашников право в лицето на полицаия. — Защо спиш тук? Утре ще регулираш движението в арабския квартал, тъп изрод такъв! Кой е идвал преди мен тук? Отговаряй бързо!

— Ни-ни-ни-кой — започна да заеква полицаият, поразен от изключително рязката промяна в настроението на висшестоящото лице. — Аб-аб-аб-солютно ни-ни-никой.

— Така ли? — сграбчи за яката охранителя Алексей, тъй като не можеше повече да се владее. — Тогава кой е разбил чекмеджето?

Полицаият, който продължаваше да се тресе в ръцете на Алексей, не се защити, но в същото време се стараеше да не поглежда началството си в очите и дори сега, когато беше изплашен до смърт, едва успяваше да потисне прозявката си.

— За нищо не ставаш, мръсно — отблъсна го силно Калашников, направи крачка към пулта на стената и включи

конференнтната връзка. — Изпратете екип на етажa с архива. Веднага.

След няколко минути из целия етаж делово сновяха хора от специалните части с черни якета. Алексей си поговори с лейтенанта, който оглавяваше отряда, и веднага му забрани да пуска в архива когото и да било, включително и служители на Ведомството, още по-малко външни лица. Той излезе в коридора, поиска за малко мобилния телефон от един боец от специалните части, който стоеше наблизо, и бързо набра номера на отдела за електронна безопасност на Ведомството. След като обясни набързо ситуацията, той помоли един познат хакер от Питер да разбере кой от служителите му през последните два часа е разглеждал кодовете в компютъра на службата за сигурност.

Тъкмо свърши инструкцията си и отдръпна мобифона от ухото си, когато някой най-безцеремонно го сграбчи отзад за рамото. Изнервеният Калашников се извърна, готов да се бие, но яростният му плам се охлади, когато зърна не по-малко разярената Мария-Антоанета.

— Вижте го, моля ви се! — разврещя се с цяло гърло кралицата, без изобщо да се притеснява от обитателите на етажa, които отскачаха от нея. — Аз от половин час го търся навсякъде като пълна идиотка, обадох се на всички, обиколих цялата сграда, а той си стои тук и си бърбори по телефона!

Бледорозовият белег на врата на Мария-Антоанета^[1] пребледня, още повече.

Нищо не може да изнерви аристократите толкова много, колкото, ако пороботят пет минути, помисли си Калашников, но потисна естествения си порив да наругае кралицата. Нямаше никакъв смисъл да спориш с жени, защото те винаги се интересуваха единствено от собствените си проблеми и изобщо не им пукаше за заетостта и труда на останалите. Той се усмихна с най-чаровната си усмивка, на която беше способен един човек след седмица, прекарана в непрестанно тичане и безсъние.

— Хиляди извинения, мадам — изрече Калашников с кадифен глас. — Страшно съм виновен.

Мария-Антоанета изхлипа и вирна напудреното си носле. Тя беше готова моментално да вдигне убийствен скандал, но за късмет на Алексей се сети, че той всяка година ѝ изпращаше букет в Деня на

всички мъртъвци. Ако кралицата притежаваше способността да сканира мозъци, този факт нямаше да спаси Калашников от скандала, защото той ѝ подаряваше цветя само защото смяташе, че трябва да поддържа приятелски отношения със секретарката на боса, за да може да влиза в кабинета му веднага, а не да чака в приемната с месеци като другите посетители.

Кралицата избърса насълзените си очи и помръдна крайчеца на устните си, изобразявайки нещо като усмивка.

— Никога повече не правете така, шевалие Калашникоф.

С целия си вид Калашников обеща никога повече да не прави така.

— Шефът ви вика веднага. Когато му казах, че не мога да ви намеря, той се разяри и страшно ми се разкрещя. Чак ме удари ток. Толкова много се изплаших!

Щом чу това, Алексей също се изплаши. Покрай цялата дандания с разбития сейф напълно бе забравил, че шефът може би отдавна е свършил важния си разговор с Гласа за достъпа до Тринайсетия.

Той се качи в открития стъклен асансьор и удари с юмрук по бутона за най-долния етаж, подвиквайки в движение на стъписаната от енергичността му Мария-Антоанета:

— Секунда! Само една секунда и съм при него!

Вратата на асансьора се затвори с бучене точно под носа на кралицата.

---

[1] В изпълнение на присъдата на яacobинския съд през 1793 година главата на френската кралица Мария-Антоанета е била отсечена. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА БАГАЖНАТА КЛЕТКА

7 часа и 21 минути

Вдигайки очи нагоре по навик, придобит на Земята, убиецът благодари на всички демони покровители за късмета, че му се наложи да се забави на път за гарата. Само на някакви си сто метра от него копоите отваряха с помощта на най-обикновен ключ същата онази багажна клетка, в която Хензел бе сложил последната пратка, пристигнала на негово име. Ако бе дошъл тук с двацет минути по-рано, всичко щеше да е свършено и както се казва в криминалните романи, щяха да го спипат топъл-топъл.

Той наблюдава известно време действията на копоите, убеди се, че никой не му обръща внимание, седна на пейката и дръпна сивата шапка над очите си. Естествено, най-логично бе веднага да хукне да бяга от гарата, защото ако копоите го разпознаеха, щяха да си зададат твърде много въпроси... Но изкушението да види какви ще са последствията беше огромно. И така, едната капсула явно бе изчезнала. В резултат на това копоите щяха да се сдобият не просто с пепел от жертвата, в която се съдържат някакви жалки молекули, а с чиста проба еликсир, който много бързо щеше да ги отведе до отговора. Това означаваше, че му остава много по-малко време, отколкото си мислеше.

Какво пък, той все пак имаше изход. Просто щеше да се върне към първия си опит — за едно денонощие щеше да убие двама души и това щеше да накара копоите да тичат напред-назад с изплезени езици. Веднага, щом изпълни последната поръчка, веднага ще си купи нови документи от „Чайнатаун“, ще се качи в експреса и ще замине за някоя от отдалечените покрайнини. Ще постои там две години, изчаквайки копоите да се укротят и да изгубят следите, и тогава ще приведе в действие плана, за който си мечтаеше толкова сладостно.

Килърът вече съвсем прозрачно бе намекнал на Свързката, че няма смисъл да му изпращат еликсира на малки дози, а сега поводът за това направо беше прекрасен. Още днес щеше да се обади и да каже,

че копоите са взели всичкия еликсир от багажната клетка и че следващият куриер трябва да бъде последен.

Той отново съсредоточи вниманието си върху копоите, наобиколили клетката, и се изплю презрително. Дърварска работа. Правеха се на гениални следователи, но цялата им операция не струваше. Трима прикриваха с телата си четвъртия, който се бореше с вратичката, а останалите се бяха пръснали наоколо, правейки се на скучаещи зяпачи или на пътници, които чакат влака си. Но пронизващите им професионални погледи, с които оглеждаха тълпата, издаваха напълно какви са тези типове. „Дилетанти — помисли си със задоволство убиецът и се отпусна на пейката. — Ако не беше Калашников, никога нямаше да се докопат до тази клетка.“

В същия миг тялото му се разтресе, сякаш го прониза ток. Докога щеше да търпи този копой? На Поръчителя му беше все едно, защото се вълнуваше единствено от изпълнението на задачата и не знаеше какво му се пише на Изпълнителя ден след ден, но в същото време той всеки миг ходеше по острието на бръснача. Затова взе категоричното си решение. Когато довечера се обади на Свръзката, щеше да го помоли да му изпратят по последния куриер специална капсула — като онази, която му свърши работа за отстраняването на Менделеев. Той нямаше да се лиши от удоволствието да доближи мензурата с еликсира до разлигавената уста на този копой и да си поговори с него една-две минути, та да му каже всичко, преди да го изпрати в НЕБИТИЕТО.

В същото време край багажната клетка се случваше онова, което развълнува убиеца. По лицата на копоите край клетката не се четеше никаква радост. Те бяха мрачни и загрижени. Единият от копоите — азиатец с жълта вратовръзка, извади мобилен телефон от джоба си. От какво ли бяха толкова недоволни? Поклащайки се на болните си от подагра крака, при копоите отиде старец с униформа на служител на гарата, посочи към клетката и заговори раболепно. Азиатецът му задаваше отривисто въпроси, а дядото свиваше притеснено рамене. В следващия момент дотичаха още десетина души с еднакви костюми и убиецът се изненада от огромния брой копои, които бяха изпратили на тази гара. Лицата им помръкваха все повече и повече и станаха откровено зли. Килърът най-искрено съжали, че не притежава способността да чете думите по устните, тъй като в момента би дал мило и драго, за да разбере за какво си говорят.

След като оставиха охрана край багажната клетка, азиатецът и още един от копоите — европеец с бели коси, отидоха някъде заедно със стареца, който изглеждаше страшно разстроен. Охранителите имаха доста изнервен вид и започнаха да разглеждат тълпата още по-съсредоточено. Един от копоите задържа за миг погледа си върху килъра и на него му прилоша. Явно вече нямаше да се случи нищо интересно и щеше да е по-добре моментално да изчезне оттук.

Убиецът стана от пейката и си пое дъх. Нямаше съмнение, че висшите сили го покровителстваха. Приживе винаги се дразнеше от хората, които често закъсняват и за оправдание измислят невероятни предлози, но в този момент беше готов да разцелува всеки от тях. И ако някой му кажеше, че мързелът удължава живота, нямаше да спори с него.

Тръгна бавно към изхода на гарата, за да не привлича ничие внимание. Мина покрай продавачите на вестници, зави покрай будката с неизменните fish and chips и излезе навън. Там на безплатния паркинг търпеливо го очакваше верният му стар велосипед с огромни колела...

Той не видя как Краузе и Ван Ли продължаваха да се обясняват на висок глас с дон Филип, който въпреки уплахата си упорито твърдеше, че точно това е багажната клетка на Хензел и че той я познава безпогрешно, защото на вратичката ѝ е надраскана неприлична руска дума, която нито един истински кабалеро не би изрекъл на глас.

Ван Ли отново набра номера на Калашников, но телефонът му не отговаряше. Китаецът изруга на родния си език. Той нямаше представа как ще обясни на Алексей онова, което изпита през първите секунди, след като отвори багажната клетка... И откриха, че тя е празна.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЧЕРНИЯТ АНГЕЛ

малко по-рано, 23:00 часа

— И така, ти казваш, че някой се е опитал да счупи ключалката на шкафчето, в което се намира бележникът на Менделеев? — Шефът почеса притеснено тъмната плешивина между рогата си, потропвайки с пръстите на другата си ръка по ръба на обичайната чаша уиски. — Знаеш ли, кой знае защо това вече не ме учудва. Става все по-очевидно, че някой от нашите специалисти помага на килъра. Какво пък, меко казано, напразно се е заел с тази работа. Защото ще прегледаме достъпа до компютъра и веднага ще разберем кой е той.

Калашаников кимна. Той нямаше търпение да разбере какви са резултатите от разговора с Гласа и вече започна да съжалява, че съобщи толкова рано на шефа за взлома в Архивната стая.

— Там, общо взето, всичко е ясно — отбеляза той. — Човекът е искал да вземе бележника и да напусне безшумно помещението. А след това нищо нямаше да може да се докаже. Щом бележникът не е в хранилището с веществените доказателства, значи са го изпуснали някъде по време на пренасянето. Случват се и такива неща. Но след като е набрал кода за двайсети път и е видял, че чекмеджето не се отваря, явно е бил обзет от истинска ярост и само дете не го е гризало със зъби.

Шефът размаха флегматично ръката си с дълги нокти и дръпна чашата уиски към себе си.

— Ако не днес, то утре ще го хванем — каза с кръвожадни нотки в гласа. — И тогава той моментално ще ми поднесе името на убиеца на тепсия, иначе ще го накъсам на парчета. Но докато нашите хакери търсят кой точно е извадил архивния код от компютъра по сигурността, ти също трябва да се хванеш на работа.

Алексей изпита странното чувство, познато на ловеца, който най-сетне е стигнал до избягалия от него ранен вълк. Адреналинът го удари силно в главата. Дори стените в стаята придобиха друг цвят. Или поне така му се стори.

— Да, да — обяви шефът, гледайки с насмешка Калашников, който се олюля. — Донесоха разрешението от Небесната канцелария дори по-рано, отколкото се очакваше. Нямам представа каква е причината за това бързане. Но може би този разговор вече е излишен, след като можем да заловим помощника на онази твар чрез компютъра... Само че аз не съм си губил времето напразно, за да преговарям с Гласа, нали така? И сега също ще сложа своята резолюция, а ти можеш да тръгнеш веднага към секретния обект, където държат Тринайсетия.

Шефът се изви като акробат, дъхна на лявото си задно копито и сложи миризлив сив отпечатък върху пергамента до благоуханния печат във вид на криле, след което отново дъхна, но този път на хартията и го направи по-скоро по навик, отколкото от необходимост.

— Ето, мисля, че това е всичко. Вече ти обясних как да стигнеш дотам. Отдавна е време да се отървем от тези пергаментови формалности и да въведем електронен пропуск, но последният път, когато ходиха при Тринайсетия, беше много отдавна. Оттогава не сме разработвали нова система. За сметка на това чух, че в момента ангелите тестват специален канал за прекарване на посетители.

Калашников не обръщаше внимание на думите на боса си. Без да вярва на това, което се случваше, той грабна разрешението от бюрото и тръгна към изхода. Вече завърташе златната дръжка с форма на козя глава, когато шефът го спря:

— Без малко да забравя. — Почука той с пръст по челото си. — Ако имаш възможност, попитай го защо е поискал толкова малко? Какво е искал да си купи с тези нещастни трийсет денара? Да не би да не е имал от кого да вземе назаем толкова дребна сума до заплата?

— Непременно ще го попитам — поклони се Калашников. — Ако щете ми вярвайте, но и на мен ми е интересно.

Той излезе в приемната, машинално се усмихна на Мария-Антоанета, която продължаваше да му се цупи и, олюлявайки се, тръгна към асансьора, френската кралица го изпроводи със странен поглед, тъй като реши, че Калашников се е скарал с началството и затова пристъпя по този начин. Всъщност само след секунда тя забрави мислите си за нахалния, но симпатичен руски шевалие и се зае да разглежда поредния си счупен нокът, обзета от тревоги по този кошмарен повод.

Когато стигна до нужния етаж в средата на сградата, Алексей тръгна към кабинета от бронирано стъкло, до който стояха офицерите от специалните части, облечени в черни униформи. Те препречваха пътя към стоманената врата, която не би могла да пробие дори и танкова дивизия. Идентифицираха Калашников, като му предложиха да допре око до специалното, устройство (очевидно данните за ирисите и зениците му бяха вкарани там предварително), след което натъпканата с електроника врата започна бавно да се отваря, а якият негър с униформа на началник на охраната го покани с жест да влезе вътре и го последва.

В помещението имаше само странен черен кръг, в който Калашников се вторачи, показвайки, че изобщо не разбира какво му се случва. Невъзмутимият негър изчака вратата да се затвори и запретна ръкав. На ръката му, окачен на стоманена гривна, висеше ключ с формата на круша. Началникът на охраната пъхна „крушата“ в таблото на стената, набра кода и замря в очакване.

Минутите течаха бавно. Измина повече от час, но нищо не се случи и Калашников реши, че в Небесната канцелария по някакви причини са размислили. В същия миг по черния кръг заискриха светли тънки лъчи. Явно от другата страна също бяха набрали специалния код. Негърът се отдръпна от стената и тъй като през цялото време, откакто бяха заедно, не бе изрекъл нито дума, отново покани с жест Калашников да застане в кръга. Той се подчини.

Щом краката му докоснаха центъра на кръга, в главата му избухна непоносимо ярка светлина, а тялото му се разтресе. Калашников усещаше пробождания по цялата си кожа, сякаш го бяха хвърлили в казан с таралежи. Пред очите му притъмня и той падна на една страна, а в устата му се появи неприятен солен вкус, сякаш в нея се бе спукал абсцес.

Докато лежеше на пода и кашляше, плюейки кръв, той с изненада установи, че кръгът кой знае защо беше станал бял, а негърът вече го нямаше. Дори нещо повече — той се намираще в друга стая и към него се приближаваше висок мъж с бели дрехи и с меч на кръста. Зад гърба на човека се виждаше нещо пухкаво и когато той го доближи, Алексей видя, че това са криле.

— Това беше телепортиране — обясни на чист руски език архангелът и му помогна да се изправи. — Едва завчера го въведохме,

изпробваме го, системата е съвсем нова.

— Интересно — каза Алексей, плюейки съсиреци кръв. — Ами, ако системата не беше сработила и ме бе запратила неизвестно къде или пък просто ме беше накъсала на парчета?

— О, това наистина щеше да е голям удар за вас — разстрои се искрено архангелът и зашумоля с криле. — В такъв случай щеше да се наложи спешно да монтираме нова система.

Калашников не отвърна нищо на подигравката. Тук не обичаха пришълците от Града и, разбира се, имаше защо. Пробожданията по тялото му не спираха, а пред очите му играеха червени кръгове.

— Мога ли да хвърля едно око на вашето разрешение?

— Да, разбира се. Ако е оцеляло по време на телепортирането.

Архангелът спадаше към онези същества, които умееха да се шегуват злобно, но не разбираха чувството за хумор.

— Е, в такъв случай ще ви се наложи да се върнете и да получите ново.

Алексей порови из вътрешния си джоб и извади димящия пергамент. Мъжът с крилете свери печатите, върна му го и кимна одобрително.

— Всичко е наред. А сега, моля ви, застанете тук — посочи той към черно-белия кръг.

— Защо, пак ли ще ме телепортирате? — разстрои се Калашников, обзет от някаква разновидност на страха, който тресеше неопитните космонавти, преди да излетят в орбита. — А няма ли да ми дадете малко алкохол?

— Не — отвърна безстрастно архангелът. — За съжаление.

В гърдите и в корема на Алексей отново се забиха иглички и тялото му се завъртя сред милиони светлини, които пронизваха очите му. Този път от пода, на който стоеше на четири крака, го изправиха двама души. Единият беше облечен с черна униформа, а другият — с бяла. Те изчакаха Калашников да се закрепил на краката си, без да пада на земята, и изрекоха в хор:

— Можем ли да погледнем документите ви?

— Да ви приседнат дано — озверя Алексей и хвърли пергамента в очите на охраната. — Не ви ли писна? Докога ще се подигравате с мен? Или вече си нямате доверие дори помежду си?

— Такива са правилата — отвърна сухо охранителят в бяло, а облеченият в черно потвърди това, кимайки бюрократично с глава. — Вие просто нямате представа при кого отивате.

— Всичко е ясно — рече Калашников. — И къде е следващият телепортър?

Охранителят в черно си позволи лекичко да се усмихне.

— Няма телепортър. Вече пристигнахте. Тринайсетият е зад тази врата.

Алексей въздъхна с облекчение и за пръв път от много години без малко не каза „Слава на Гласа“, което естествено беше строго забранено от правилата в Града. Часовникът на стената показваше късна нощ. Пътят, включително и телепортирането му, бяха отнели четири часа.

Черният и Белият извадиха ключове във формата на круши и ги пъгнаха в загадъчното устройство с безброй лампички пред тях. Устройството дълго разчита данните, шумолейки тихичко и мигайки със светлинните си, докато най-сетне изписа заветното: „Достъпът е разрешен“. Черният и Белият си сложиха с отработени движения специални блокиращи очила. Както се досети Калашников, на тях им бе забранено да поглеждат Тринайсетия в очите.

Стоманената врата се разтресе във въздуха и изчезна, сякаш никога не я е имало. Пред очите на Алексей се разкри уютна стая също като онази, която навремето бе виждал в Санкт Петербург в мебелираните помещения на „Астория“. С персийски килими ръчна изработка, с дивани, тапицирани с китайска коприна, и дори с немски роял до стената.

С гръб към него, стиснал театрално ръце на гърба си, стоеше един мъжът с дълги коси, вързани на опашка. Той беше издокаран с контешки тъмносив костюм с ламе. Калашников се смути, тъй като винаги си бе представял Тринайсетия с античен хитон и с кожени сандали. Сакото му явно беше ушито по поръчка от някой от покойните моделиери на фирмата „Армани“. Всъщност само след секунда Алексей се усмихна на собствената си наивност. Нали сега и той използваше малък мобилен телефон, въпреки че докато беше жив, телефонните апарати бяха огромни... Сигурно не бяха отказали и на Тринайсетия да се възползва от благините на цивилизацията, още повече че съдбата му едва ли щеше да се реши скоро.

Кухината зад гърба на Калашников отново се превърна в стена, но той не забеляза това.

Юда се обърна и го посрещна радушно с усмивка на любезен домакин.

— При мен ли идвате? Всъщност при кого другото бихте могли да дойдете... Толкова рядко имам гости. За съжаление отказаха да ми съобщят причината за вашето посещение. Седнете. Искате ли кафе?

Калашников благодари машинално и приседна на една от кадифените табуретки.

— Идвам при вас... Как да ви обясня... По доста необичаен повод. — Той не знаеше какво да каже. Думите му се застъпваха и сякаш набъбваха в устата му. — Разбирате ли, имаме голям проблем... Ъ-ъ-ъ... Общо взето, стана нещо...

Кръстосал крака, Юда продължаваше да го гледа с добродушна усмивка на психоаналитик, който служебно е задължен да изслушва пациентите си. Пръстите му с безупречен маникюр галеха повърхността на старинната масичка.

— Всъщност вие откъде сте? — прекъсна той Калашников. — От Рая или от Ада?

— Обикновено ние се стараем да не употребяваме думата „Ад“ — обясни Алексей и панически усети, че езикът му всеки момент окончателно ще се вдърви. — Ние казваме „Града“.

— Града ли? Я, колко мило — разсмя се Юда. — В такъв случай Раят какво е? Да не би да е село? Знаете ли, скъпи мой събеседнико, когато научих повечко неща за вашия... ъ-ъ-ъ... Град, бях поразен от едно нещо. Ние в Йерусалим си мислехме, че в пъкъла на шефа му прислужват дяволи. Нали ги знаете, едни такива космати създания с рога, копита и опашки. Но се оказа, че на всички ръководни постове в Ада има хора... А няма помен от никакви дяволи. Това е някакъв мит, детинска фантазия, ха-ха-ха! И наистина, защо трябва да има дяволи, когато има хора?

„Този човек умее да се харесва, — стрелна се през ума на Калашников. — Така си е спечелил доверието навремето и след това е извършил предателството в подходящия момент за половин кана олио.“

— Много добре говорите руски — каза той, осъзнавайки това със закъснение.

— А... Че какво странно има в това? — въздъхна Тринайсетият. — И вие да бяхте седели тук с моето... Почти две хиляди години седя в една стая и нямам абсолютно никаква работа... Руският е нищо, вече научих и диалекта тагало... Не сте чували за него, нали? Това е основният език на Филипините. Има едни такива острови в Южна Азия. Сега искам да науча зулуски. Сигурно утре ще се захвана с него.

Алексей погледна часовника си и видя, че вече е изгубил дващест минути за празни приказки.

— Ако нямате нищо против, все пак бих искал да поговорим по същество.

— О, разбира се... — прошепна Юда. — Затова сте тук... Нали така?

— Аз съм офицер от вътрешната полиция, от Управлението за наказания — подхвана Калашников. — Преди около седмица при нас в Града започнаха да стават жестоки убийства на известни хора. Ако се съди по почерка, извършва ги един и същ човек, но ние подозираме, че в организирането на покушенията е замесена цяла група или най-малко трима души.

Юда отвори уста от изненада, но Алексей го изпревари:

— Много добре разбирам, че в този случай думата „убийство“ звучи абсурдно. Но това е така. Телата изгарят напълно, остава само шепа пепел. Всички жертви са залети с течност, чийто състав прилича на светена вода, макар че може би има известни отклонения. Но при всички случаи действа като сярна киселина.

— Виж ти — сложи ръка на гърдите си Тринайсетият. — И вие сте дошли при мен заради това? Само че с какво бих могъл да ви помогна в тази ситуация?

— Никой не би дръзнал да ви безпокои — приближи се до него Калашников, — но получихме информация от един сериозен източник... Общо взето, този човек твърди, че единствено вие сте в състояние да ни обясните смисъла на онова, което се случва в Града. В бележката си той посочва, че трябва да си поговорим с вас за някаква си... Книга.

Юда потръпна, а брадичката му се разтрепери. Той скочи от стола и започна да обикаля стаята. На два пъти удари болезнено бедрото си в рояла, но не издаде звук. На лицето му беше изписано силно вълнение.

— Значи сте я намерили? Къде е тя? — Спря внезапно срещу Алексей Тринаisetият и го погледна студено в очите. От предишната му любезност нямаше и следа.

— Никъде... Просто ни казаха, че ако ви припомним за Книгата, вие... — запелтечи окончателно обърканият Калашников.

— Кой е убит? — прекъсна го нетърпеливо Юда.

— Първо Хитлер — започна покорно да изброява Калашников. — След това Мерилин Монро... сетне Брус Ли... след което...

— Палач, блудница и дракон... — На лицето на Тринаisetия се появи почти по детински замечтана усмивка. — Да, разбира се... точно така, всичко съвпада... Нима това наистина се е случило?

Алексей мълчеше. И осъзнаваше само едно — че трябва да го остави да се изприказва.

— Тогава всичко е ясно — каза Юда и седна отново на стола. Брадичката му продължаваше да трепери или от страх, или от крайна превъзбуда. — Това е Черният ангел.

— Кой? — изуми се Калашников и вкопчи изпотената си длан в табуретката.

— Черният ангел — каза кротко Юда. Бръчките по лицето му изчезнаха, а гласът му си възвърна предишното спокойствие. — Кажете де, искате ли кафе?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА КНИГАТА

23 часа и 55 минути

Сталин скучаеше. След като Мюлер си обу обувките от кожа на питон и отиде на нощна смяна, той обикаляше из апартамента му и се опитваше да се заеме с нещо. Нощта мина ужасно. Лицето на брат Ираклий със забелени мъртвешки очи му се появи пет пъти, а той се събуждаше, задушаваше се от страх и бършеше лепкавата пот от лицето си. Не можа да го успокои дори любимата му лула.

Йосиф намери веднага Книгата и я извади от непретенциозното скривалище на брат Ираклий. Оказа се, че тя е точно на мястото, за което той му говореше — в каменната ниша под леглото. Но той така и не се осмели да я отвори. От страшните думи на монаха бе запомнил онова зло, което се съдържаше в нея, но не можеше да се застави да прочете сам зловещите редове, тъй като видя какво се случи с Ираклий, който я намери. Коко не беше чак толкова отдаден на религията, както останалите братя, които изнуряваха плътта си с пост и молитви, но гледката на ослепелия млад мъж се запечата в паметта му.

През всичките тези години той не бе забравял за Книгата — и когато ограбваше банките като верен войник на партията, и когато прислужваше на Володя в Политбюро, и когато най-сетне стана некоронован император на огромната страна, която, както справедливо бе отбелязала Екатерина Втора, дори не беше страна, а цяла вселена...

Той на няколко пъти искаше да изгори Книгата, тъй като в крайна сметка последната воля на брат Ираклий беше такава. Тресеше се по същия начин след безсънните нощи, давейки се от тютюневия дим, който гълташе на гладно, и си мислеше: „Край, ще я изгоря.“ Но След това се плашеше дали няма да стане по-лошо. Кой знаеше каква сила притежава тази Книга и каква вреда би могла да причини на онзи, който понечеше да я унищожи? Брат Ираклий беше прочел само десет страници и ето какво стана с него.

Не, беше по-добре да стои настрана и да се пази от нея като от прокажен и само тогава можеше да избегне разрушителното въздействие на заразата. Ако докоснеше Книгата, това беше равносилно на смърт.

През цялото време, докато живееше в Кремъл, пренасяше Книгата на най-различни места, защото се боеше, че някой ден някой ще я прочете и ще разбере това. Хората, които пренасяха Книгата от едно място на друго, не знаеха какво има в заключенния сейф, но след всяко пренасяне той за всеки случай заповядваше да ги убият.

Един месец преди смъртта му занесоха Книгата в малко градче, което се намираще под охраната на местното поделение на Държавна сигурност. След това парализата го повали и той не можа да даде последните си инструкции.

Когато чу, че Хитлер е станал на пепел, в ума му веднага изплува: палачът. И вече му беше все едно коя ще е блудницата, която щеше да го последва. Той включваше стария телевизор в стаичката на Мюлер и гледаше с безразличие новините за смъртта на Монро и Брус Ли.

Нямаше съмнение, че в момента всичко зависеше от копоите и от това колко бързо щяха да заловят Изпълнителя и Поръчителя. През последните дни покушенията май престанаха. Може би бележката беше помогнала. Разбира се, той не беше сигурен, че Тринайсетият щеше да пожелае да говори за Книгата, но може би щеше да подсказе добра идея на Калашников. При всички случаи беше по-добре това да го направи Юда, отколкото той. Защото, колкото и да искаше, Изпълнителят нямаше да успее да се добере до Искаротски. Но щеше да докопа Сталин без проблеми.

И все пак колко отвратително нещо беше страхът. Не че му беше мъчно за каменоломната, но дори и там беше спокоен, защото никой не го заплашваше, че ще го изпрати в НЕБИТИЕТО. Да-а, старият Мюлер беше дяволски прав, като казваше, че е много тежко да живееш, криейки се като плъх. Сталин бе отвикнал от това. Беше живял в нелегалност съвсем малко, докато Хенрих се криеше десетилетия наред и непрекъснато се маскиреше, променяше външността си и си правеше нови паспорти... Но въпреки всичко се тресеше, че ще го спипат. Все пак групенфюрерът бе доживял до деветдесет години и как ли бе издържало сърцето му на този постоянен страх?

Вече тук, в каменоломната, Сталин съжали, че изплашен от случилото се с брат Ираклий, така и не намери сили да прочете Книгата. Кой знае какво още съдържаха пергаментовите страници? Може би там беше казано нещо, което би му помогнало да се превърне в повелител на света и да живее вечно. Да, да, че защо не? Но за нещастие бе изпуснал шанса си завинаги. И сега му оставаше само да гадае, защото въпреки многобройните забранени издания на черния пазар никой в Града нямаше тази книга.

Откакто научи, че Хитлер е изгорял, го тревожеше и още нещо. Кой точно е намерил тази Книга? Как е успял да открие онова, което той толкова години пазеше зад девет печата далеч от хорските очи? Този човек можеше да бъде както демон от плът, така и най-обикновен следотърсач любител. Не, все пак по-скоро беше демон. По всяко време и навсякъде винаги е имало достатъчно луди, готови да се заемат с това. Йосиф отдавна го очакваше и се боеше, че някой ще открие Книгата. Но толкова дълго никой не я намираще, че той се успокои и шокиращата новина го завари неподготвен.

На вратата най-неочаквано се почука. Чукането беше лекичко и кокетно, сякаш отвън стоеше госпожичка, която вечерта тайно е избягала от родителите си, за да се види със своя любим. Пръстите избарабаниха тихичко по дървото, сякаш едва го докоснаха и ръката в миг се отдръпна.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ОБЕКТ НОМЕР ЧЕТИРИ

8 часа и 40 минути

Небръснатият готвач с мръсна шапка лениво разсипа кафеникавата каша в пластмасовите чинии. Посетителите на столова №300 гадаеха какво ли може да е това. Оптимистите предполагаха, че прилича на пюре от ряпа, а песимистите също смятаха, че това е пюре, но вече е било изядено веднъж от някого.

След като получиха полагаемите се порции, двамата мъже с раирани дрехи наляха в пластмасовите си чаши гъстата субстанция с наименованието „кисел“ и се отдалечиха към дъното на помещението. Обстановката в столовата беше обичайна и изобилстваше от хлебарки, наплют от мухи черен хляб и персонал, който мразеше посетителите. По-ниският мъж избърса повърхността на мръсната маса с ръкав и покани другия да седне.

Двамата мъже бяха твърде различни. Единият беше як, с бича физиономия, разкрасена с дълбоки белези, с едно изтекло око и с квадратна челюст. Другият беше дребен, плешив, с брадичка и толкова подвижен, та създаваше впечатлението, че не може да се задържи на едно място дори за две секунди. Няколко минути двамата колеги мълчаха, разпъждайки от време на време мухите, които възторжено кацаха върху сивкавата маса в чиниите. Накрая плешивият не издържа:

— И въпреки всичко е странно защо си тук. Мислех си, че ти изобщо не съществуващ.

— Вече за стотен път ми казваш това — отвърна здравенякът и с видимо неудоволствие се откъсна от пюреето. — Няма ли да престанеш, а? Граф Дракула също е тук, но това кой знае защо не учудва никого. А пък мен ме изтормозиха да ме питат цели двеста години... Само да мина по улицата, и хлапетата ме сочат с пръст! — Той почука възмутено с чугунената вилица.

— Това е съвсем разбираемо, защото ти на практика си персонаж от приказките — обясни му плешивият и размаза с отвращение ряпата по чинията. — Също като цар Иван и Сивия вълк или нещо подобно. В

природата няма такива същества. И изведнъж — хоп! — я ме вижте какъв съм красавец! Дракула е реална историческа личност, питай когото си щеш. Той си е имал лично княжество в Трансилвания, където набучвал на кол поданиците си.

— Да, бе, а сега най-спокойно продава цветя, докато ние се гърбим от сутрин до вечер — измърмори мрачно дебелакът с пълна уста. — Пък и тук е пълно с разни царе Ивановци. Я виж — синът на цар Иван Грозни, който също е Иван, отива да си вземе още една порция ряпа.

— Не се изразих съвсем правилно — изрече плешивият. — Просто за теб не се споменава нищо в никакви документи. Има само една книга на някаква смахната писателка и толкова. А след това се озоваваш в Града и — стой, та гледай! Започваш да се оглеждаш и изведнъж зърваш наблизко и децата на капитан Грант да слагат асфалт, и Квазимодо да продава бира.

Доволен от шегата си, плешивият се изкиска.

— Може да не си чувал, но, общо взето, опитите за възкресяване на хора се правят доста отдавна. — Здравенякът очевидно се разгневи и белезите му почервеняха.

— Защо не ти минава през ума, че това може да е реалност? Да, аз бях възкресен, а след това умрях отново и се озовах тук. Преди това не съм съществувал като човек. И какво странно има в това? В града срещнах хората, заради които съм се появил на белия свят. Благодарение на един от тях мога да свиря на цигулка. Те не са ме молили да им върна ръката си или главата си. До ден-днешен не знаех защо се държах така — дали защото съм имал мозък на друг човек, или защото това е било проява на ужасния ми характер? Я, по-добре да хапнем.

Плешивият отново се съсредоточи в кафеникавата маса. А след като се бори известно време с нея, побутна с отвращение чинията към колегата си.

— Яж, батка. Аз се нахраних, честна дума.

Дебелакът с удоволствие дръпна към себе си новата порция. Явно му беше абсолютно все едно какво ще яде, само и само да си натъпче стомаха.

— Само че — продължи плешивият, въртейки се на табуретката, — защо хората не изчезват оттук, когато ги възкресяват на Земята?

Например на остров Хаити възкресяването на заровени в пресни гробове трупове и превръщането им в послушни зомбита, което негърските магьосници вуду извършват, е придобило повсеместен характер.

— Направо ще ме подлудиш — разсмя се дебелакът.

— И откъде научи това? Да не си чел вестник „Експрес смърт“? Разбира се, случват се такива неща и е достатъчно да погледнеш мен. Но, от друга страна, това е пълна глупост. Ние попадаме в Града в състоянието, в което сме умрели. Дори се наложи да направят пластична операция на Хитлер, защото беше толкова овъглен, че никой не можеше да го познае. Но ако възкресяват някого от нас на Земята, се получават две копия — направо раздвоение на личността. Абе, пълна глупост! В Ада говорих с онзи пич, чиято ръка ми присадиха. Когато ме възкресиха, ръкава му се държеше много странно... Но това няма значение. Най-важното е, че съществувам. Макар че, честно да ти кажа, самият аз не разбирам тази работа напълно. Уж вече съм мъртъв, но изведнъж — хоп! — и въпреки това съм в Ада. Излиза, че кръгът се е завъртял отново. Поне да имаше за какво!...

— Знаеш ли за какво още си мисля — рече плешивият, докато наблюдаваше как пюрето изчезва в необятната паст на събеседника му, тъй като все не можеше да се успокои на тази тема. — Дали това, че вече от осемдесет и две години живеем в една стая и спим в едно легло, е наказание за теб или за мен?

— За мен ли? Ха-ха-ха! — разсмя се гръмогласно дебелакът и коремът му се разтресе. — Само да беше видял физиономията си, когато те доведоха за пръв път при мен... Денем седмици наред се свираще в ъглите, а нощем викаше майка си! Я се погледни, кого би могъл да изплашиш? И без това не можеш да говориш ясно, а когато ме зърна, без малко не стана пелтек завинаги. Това наказание е за теб. Ти да не би да си се надявал, че вечно ще си седиш в транзитната зала, докато не се наканят да те погребат?

Той огласи залата със смеха си и хората започнаха да се обръщат. Плешивият свъси вежди.

— Аз лежа под земята, така че мавзолеят ми по право се смята за гроб — изрече бавно той и в очите му проблесна ярост. — Озовах се в Града само три дни след като попаднах в транзитната зала. И престани да се кискаш, белязано лайно такова! Навремето една моя дума беше

достатъчна, за да се разтрепери целият свят. Ти не завари моето време и това е проблемът ти. От теб се страхуват заради страшния ти вид. А пък от мен се страхуват, защото това съм аз.

— Да, бе — ухили се събеседникът му. — Наистина ли не си спомняш? Ти всъщност си просто едно много мило създание. И за теб са написани толкова много детски книжки, в които те представят като кротко деденце с много добри очи.

Плешивият скочи от стола.

— Ще отида да донеса още кисел.

— Много добре. Вземи и за мен, че вече привършвам моя.

Здравенякът изпрати с насмешлив поглед почервенелия от гняв плешив мъж и грабна бялата пластмасова чаша, която по чудо не се сплеска в огромното му ръчище. Най-неочаквано някой го побутна лекичко. Той се обърна и се ухили до ушите:

— О-о-о, здравейте. Какво ви води насам?

— Отбих се за малко по работа — отвърна мило гостът. — Надявам се, че при вас всичко е наред. Цели десет години не сме се виждали. Надявам се, че нямате промяна в състоянието си.

— Че какво може да му се случи на моето тяло? — ухили се човекът с белезите. — Седнете. Днес сте облечен много странно. Носите шлифер с качулка, държите ръцете си в джобовете, също като някой монах сте. Ако бяхте застанали някъде по-далеч, честна дума, нямаше да ви позная.

— Всички казват така — усмихна се гостът. — Отбих се при вас само за минутка, за да ви поздравя, но за съжаление вече трябва да тръгна. Между другото, докато идвах насам колегите ми разказаха един страхотен виц. Ще ви го кажа, преди да си тръгна, ще умрете от смях.

Той прегърна дебелака, надвеси се към него и започна разпалено да му шепне нещо в косматото ухо. След половин минута и двамата се разсмяха. Здравенякът се кискаше и бършеше избилите сълзи в ъгълчето на оцелялото си око, а пристъпите на смях непрекъснато разтърсваха мощното му тяло.

— Бива си го... А пък мъжът, значи, лети от балкона и... ха-ха-ха! — тресеше се той.

Гостът се озърна внимателно наоколо.

— Всичко хубаво — плахо изрече той. — Не зная дали ще се видим отново.

И закрачи бързо към изхода, заобикаляйки хората с раирани дрехи, които бързаха за нови порции пюре от ряпа. На вратата спря за част от секундата, хвърли светкавичен поглед към дебелака, сякаш го преценяваше, и излезе.

Плешивият се върна на масата, стиснал пластмасови чаши в двете си ръце. И се вторачи с недоумение в колегата си, който се гърчеше от смях.

— Какво ти става?

— Чакай малко — махна с ръка здравенякът и отново се разкикоти. — Току-що ми разказаха един страхотен виц... Ей сега ще ти го разкажа и направо ще паднеш, гарантирам ти. Хайде де, сядай. А! Донесъл си кисел. Прекрасно, ще допия моя и...

Той грабна чашата, на чието дъно имаше мътна лепкава течност, отвори широко устата си с гнили зъби и го гаврътна наведнъж.

Столовата се разтнесе от див нечовешки крясък, който повече приличаше на вой, и таблите изпопадаха от ръцете на посетителите. Крещеше плешивият мъж, вторачен в събеседника си, който почти моментално се превърна в черна искряща пепел.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА РЕСТОТО

малко по-рано, 3 часа и 54 минути

— Не, благодаря — каза спокойно Калашников. — В този момент изобщо не ми се пие кафе. И какво казахте? Чух само палач, блудница и...

— И дракон — продължи спокойно Юда. — След тях ще последват мъртвец и вещица. А когато броят им достигне нужната цифра, ще се случи онова, което чакам толкова дълго.

Алексей много мразеше хора, които говорят със загадки и намеци. И вече се досещаше, че ще трябва буквално да измъква с ченгели подробностите от устата на Тринайсетия. Юда видимо се наслаждаваше на моментната си власт.

— Мъртвец и вещица ли? Това ли пише в онази Книга? — прекъсна го той. — В крайна сметка можете ли да ми кажете каква е тази Книга? И изобщо кой е нейният автор?

Юда го погледна с царствена насмешка.

— Това е прочутото Евангелие от Юда... — изрече бавно Калашников, осмисляйки мъчително случващото се. — Онова Евангелие, чийто текст така и не е намерен, защото го крият много старателно... Това ли е Книгата, която описва сегашните събития в Ада?

— Точно така — отвърна Тринайсетият, разглеждайки поддържаните си нокти. — Нали разбирате, по онова време всеки апостол си пишеше свое Евангелие. Аз имах само един екземпляр и през онази нощ го скрих на много сигурно място, така че то просто нямаше как да бъде намерено. Преди няколко дни видях по телевизията, че уж някакви отделни страници от моята книга са се появили в Ню Йорк. Това са глупости, евтина фалшификация. Бяха ги открили и в Египет, само че аз никога в живота си не съм бил в Египет. Книгата е сложена в специален разтвор, който никога няма да й позволи да изгние. Имам едно предположение — че някой в Града я е прочел и е решил да изпълни ПРОРОЧЕСТВОТО. Само мога да се

досещам по какъв начин е попаднала в ръцете му. Но той очевидно я е намерил.

— А какво е ПРОРОЧЕСТВОТО? — попита Алексей невинно като питомник на забавачка.

— Няма значение — отсече Юда. — Наистина е прекрасно, че ми съобщихте тази новина. Сега дълго време ще бъда в добро настроение. Но не мога да ви помогна с нищо друго.

Калашников се ядоса, защото не беше в състояние да въздейства на този човек нито със заплахи, нито с натиск. В полицейския участък на Земята беше много по-лесно да се работи. Той минаваше за виртуоз на интелектуалните разпити и измъкваше информацията от арестантите зрънце по зрънце. Но в този случай събеседникът му го превъзхождаше по ум.

— Не бива да се държите така. Ако се съгласите да ни сътрудничите, ще се опитам да променя условията ви на живот. — В отчаянието си той започна да дрънка пълни глупости. — Наистина ли не ви е омръзнало тук?

— О, да, разбира се! — изхили се подигравателно Тринайсетият. — Едно редово ченге от Вedomството без проблеми може да промени режима, при който живея и който е установен с личното споразумение между шефа и Гласа. И с какво ще ми помогнете вие... момче? Може би ще ми дадете още една допълнителна стая? Или пък ще подхванем игра в стила на Кларис и доктор Лектьър — ще ми издействате да мога да рисувам в килията или нещо такова? Няма с какво да ме заинтригувате. Ще ви кажа честно, че съм лично заинтересован убийствата в Града да продължат. Но можете да се успокоите, защото няма да чакате дълго.

— Какво? — изрева Калашников, забравил за приличието. — Какво да чакам?

— Не се притеснявайте — повтори с усмивка на фокусник Юда. — Много скоро ще разберете. Ако можехте да мислите логично, нямаше да се опитвате да ме съблазните с условията на живот. Нима след като постъпиха така с мен, аз съм длъжен да помагам за залавянето на онези, които създават неприятности на един от двамата ми основни мъчители? Вашите проблеми дори ме забавляват. А тук аз имам толкова малко забавления...

Калашников осъзна, че е изгубил времето си напразно, ако не се броеше информацията за изчезналото Евангелие. Вероятно трябваше да се сбогува студено и да си отиде, но му се прииска да изтрие самодоволната усмивка от лицето на Тринайсетия.

— Е, да... Вие, както и всички останали, смятате, че са ви наказали несправедливо — изсъска Алексей.

— Голяма работа, че сте продали нещо си, нали? Наистина, това е толкова дребно...

— Да. Представете си, недоволен съм. — Юда помръкна. — Защо в крайна сметка си изпатих единствено аз? Защо вече две хиляди години лежа в единична килия? Съгласен съм да ме пратят където и да било, да лежа къде ли не, само не и тук! Знаете ли какво означава години наред да разговаряш само със себе си? Ще минат сто хиляди години, милион години, а пък аз все ще си седя тук между тези четири стени. Като че ли другите са по-малко виновни от мен! Случайно да сте видели Пилат тук? Кажете де? Къде е той?

— Пилат е осъден на вечен живот и вие много добре знаете това — въздъхна Калашников. — Както и това, че Понтийски вече хиляди пъти се е опитвал да се самоубие по всички познати начини, включително и чрез последния си опит да се взриви, след като се опасва с динамит. Но пак не излезе нищо. Това стана в Йерусалим, а там го взеха за арабски терорист. И в момента се намира в затвора, където излежава доживотната си присъда. Доживотна! Можете ли поне приблизително да си представите колко му остава да лежи?

— И какво от това? — не се предаваше Юда. — По-важното е, че прекара всички тези години сред хората — бил се е, спорил е, обичал е, мразил е. А пък аз стоя тук сам. Никой не иска да разговаря с мен. Храната се материализира в стаята ми от въздуха точно както вестниците и видеокасетите. Ако охраната иска да ми каже нещо, чувам гласовете им през тонколониите на интеркома. Може би ТОЙ щеше да ми прости, ако можеше да ме чуе лично. Бих могъл да му обясня всичко. Но никой не ме пуска при НЕГО.

— А вие какво ще МУ кажете? — със садистична усмивка попита Калашников. — Че сте имали страшна нужда от онези трийсет денария?

— Не, това направо е непоносимо! — Тринайсетият скочи от стола, който падна безшумно върху персийския килим. — Какви

трийсет денария! Аз ГО предадох за двеста и седемдесет, чувате ли? И знаете ли какво се крие зад приказките, че сетне уж подхвърлили кесията в покоите на юдейския първосвещеник Каифа? Просто аз му върнах рестото като честен човек. Той ми плати триста пари в брой, а аз нямах дребни, за да му върна, и затова после му занесох трийсет сребърника, както му бях обещал. Докога ще опровергавам тази клевета? На нищо не прилича! Това вашето не е история, а същинска жълта преса.

Алексей много се зарадва на възмущението на Юда. Изкарвайки го от равновесие, той постигна целта си. Но когато погледна ръчния си хронометър, установи, че разговарят вече цял час. Ала резултат нямаше да има и беше време да си върви. Може би шефът знаеше нещо за това Евангелие. Или поне знаеше къде да го намери.

— При всички случаи сте взели малко — отбеляза и стана, наблюдавайки Юда, който обикаляше нервно стаята. — Общо взето, минали сте се, така ми се струва.

— И аз мисля така! — развика се Тринайсетият, без да долови иронията. — Искях му петстотин! Но този мръсник Каифа взе да се прави на беден като истински актьор, започна да бърка из джобовете си, да брой монетите си и да се оплаква, че римляните напоследък им бавели заплатите... Жалваше се, че на пазара всичко е поскъпнало и че сестерцията пада, а доносниците отдавна настояват да повиши хонорарите им. Така че в крайна сметка бях принуден да се съглася.

„Де да беше при нас — помисли си замечтано Калашников. — Вказана с новия метод на завиране в туристическия квартал. А пък той си живее тук наготово като в «Астория», че на това отгоре е и недоволен. Скучно му било сам, разбирате ли! Прави се на интересен, гаднярът.“

— Добре. Искате ли да се видите с НЕГО? — смени внезапно тактиката си Алексей. — Разкажете ми подробно какво пише в Книгата и аз ще поговоря с шефа да предаде вашата молба на Гласа. Кой знае, може пък ТОЙ да ви приеме.

— Охо, я виж ти, залогът нараства! — озъби се злобно Юда. — Само че знаете ли какво, скъпи мой приятелю... Отдавна вече съм наясно с цената на подобни обещания. И ще трябва да ви разочаровам, но тук условията диктувам аз, а не вие. Ще направим така — първо вие ще поговорите с шефа. И ако Гласът се съгласи да ме приеме поне за

двайсет минути, тогава наистина ще ви разкажа всичко, което поискате, и дори повече. Ако ли не, тогава пожелавам успех на вашето разследване, което е влязло в задънена улица. Това е последната ми дума.

Въздухът зад гърба на Алексей се раздвижи, затрепери и се разтресе. Стената започна да изчезва, а в далечината се появиха отчетливите контури на охранителите на Тринайсетия — на Черния и на Белия мъж. Съгласно инструкциите и двамата бяха сложили предварително черните си очила.

— Време е да тръгвате — каза тихо Юда и се извърна. — Разговорът ни приключи.

— Имам още един въпрос. Съвсем личен, ако нямате нищо против...

— Кажете? — отвърна тихо Тринайсетият, без да се обръща.

— Само заради парите ли ГО предадохте? Или имаше и друго?

Юда се поколеба. Калашников не видя изражението на лицето му, но Тринайсетият потръпна и размърда рамене, сякаш изтръскваше нещо.

— Там имаше жена — прошепна той толкова тихо, че Алексей едва успя да го чуе. — Няма какво друго да знаете, многоуважаеми господин полицай...

Въздухът престана да се движи и на негово място се изпречи плътна стена.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ОБЕКТ НОМЕР ПЕТ

10 часа и 15 минути

Чернокосата перачка изстиска мокрото сиво бельо и прокара уморено ръка по челото си. С подпухналите си от сапунената вода длани изстиска отново омотания като въже плат. Оставаше ѝ съвсем малко до края на нощната смяна и след това щеше да се прибере вкъщи. Краката ѝ пулсираха. Беше стояла на студения под на перачницата цели два̀сет и четири часа.

Тя въздъхна тежко като впрегатен кон, чийто хомот са свалили. Нима всичко това ѝ се случваше наистина? По-лесно ѝ бе да си мисли, че това е някакъв безкраен сън. Точно както става, когато сънуваш кошмар — знаеш, че спиш, но просто не можеш да се събудиш. И само като ей помислеше, че навремето двама от най-могъщите мъже на света целуваха стройните ѝ глезени, затаили дъх от щастие...

А на какво приличаха краката ѝ сега? Целите бяха в синини, с безобразно разширени вени и с побелели от помията големи пръсти. Но не само краката ѝ изглеждаха така. С протритата си служебна престилка и с пластмасовите ролки на главата си тя вече дори не можеше да си представи онова великолепие, което я заобикаляше в тронната зала от сандалово дърво, където подът беше изработен от подредени във формата на рибена кост златни монети... Преди петстотин години изпочупи всичките огледала в стаята си и повече не си купи нови.

Жената изстиска с всички сили бельото още веднъж и със задоволство отбеляза, че паднаха само няколко капки. Оставаше ѝ да го занесе в сушилнята и щеше да приключи. Стараеше се да не поглежда и към ръцете си — кожата им се белеше и беше силно загрубяла, тъй като вече дълги години ѝ се налагаше всеки ден да ги кисне в горещата сапунена вода.

Естествено, Адът без проблеми можеше да си позволи да оборудва перачниците в Града с модерни перални машини. Но защо трябваше да прави това при положение че от Земята редовно

пристигаха хиляди богаташи и аристократи, които Главният съд традиционно осъждаше да перат бельо на ръка в бедните квартали? От ръцете ѝ се разнасяше отвратителна миризма. В перачницата даваха ужасен сапун, а според слуховете той се правеше от тлъстините на нефтените магнати. Когато смяната ѝ свършеше, тя винаги избърсваше ръцете си с парфюм, но сапуненият „аромат“ сякаш се бе пропилил в тялото ѝ.

Жената бе свикнала със сегашното си съществуване. В крайна сметка тя беше богата и могъща само трийсет и девет години, а пък работеше като редова нископлатена перачка вече толкова дълго, че отдавна се бе отказала да брои годините. След като изтърпеше стандартните сто хиляди години от наказанието си, щяха да я преместят на по-горно ниво. Може би щяха да я пратят на друга работа, а може би щеше да си остане в тази перачница, но вече на мениджърска длъжност.

Тя не общуваше с нито един от стотиците си бивши любовници в Града, защото не искаше да я виждат как изглежда в сегашното ѝ плачевно състояние. Всъщност самите те също не бяха цъфнали и вързали. Единият от двамата най-важни мъже в живота ѝ, от когото роди и единственото си дете, бачкаше на две смени в автобусния парк. Веднъж се сблъска с него в подлеза на метрото, но смърдящият на контрабанден портвайн и изцапан с машинно масло властелин на половината свят не я позна дори когато тя нарочно го настъпи по крака. Само я напсува на майка и облъхна лицето ѝ с алкохолни пари. Синът ѝ също не се интересуваше от нея. Той умря на седемнайсет години, а какви интереси би могъл да има един пубертет, който вечно беше на една и съща възраст, освен момичета, купони и дискотеки. И така — стотици години. Колкото и тъжно да бе, той никога нямаше да порасне.

Жената умишлено избягваше мъжете, на които по време на земното си битие беше сипвала отрова във виното, защото преди години тези мръсници идваха на работното ѝ място да ѝ вдигат скандали и дори се налагаше да вика полиция. Родният ѝ брат пък изобщо не искаше да я вижда, тъй като беше сигурен, че се е озовал в Града само заради нея. Виж го ти него, колко почтен е станал! Само че когато скъпото ѝ братле се промъкваше в спалнята ѝ в двореца и

двамата се сливаха върху индийските копринени чаршафи под покрота на нощта, и през ум не му минаваше да се оплаква от нея.

Разбира се, че по време на заседанието си Главният съд ѝ припомни всички тези грехове — и сексът с братята ѝ, и отровените мъже, и „магьосническата отвара“, която приготвяше редовно. Ама че глупости! Какво разбираха те от магьосническа отвара? Това си беше една най-обикновена любовна напитка, приготвена по рецептата на любвеобилната ѝ прабаба Беренис. Старата рецепта не я подведе и двамата властелини хлътнаха до уши по нея. Но на третия кой знае защо не му подежда, та затова ѝ се наложи да отиде в Града... Какво ли бе пропуснала да сложи? Може би беше спестила семената от лотос или бе сипала по-малко прах от печен прилеп? Последната версия, на която се спря, гласеше, че Третият вече е бил упоен от друга красавица с по-силна магьосническа отвара, която го е привързала завинаги към съперницата ѝ.

Дните и нощите във вмирисаната на евтин сапун перачница се бяха слели в години и столетия, а тя продължаваше все така да изстиска чуждото бельо и нищо не се променяше, само разширените вени на краката ѝ непрекъснато се уголемяваха. Наложил ѝ се да плати доста сериозна цена за две десетилетия власт, забранени наслади и дворцови интриги! Но най-интересното бе, че дори и да знаеше предварително как щеше да свърши всичко това, пак щеше да тръгне по същия път. Защото за една разтърсваща любовна нощ беше готова да пере чорапи дори двеста години подред.

Мокротото бельо плъсна тежко в кошницата. Тя пхна ръка през плетената дръжка и се напъна, за да вдигне близо петдесеткилограмовия си товар. Много се забави тази нощ. Колегите ѝ си бяха отишли, а заради икономии в коридора, който водеше към сушилнята, бяха изгасили почти всички факли, тъй като се съмваше. Краката ѝ се плъзгаха по влажните камъни на пода. Перачницата се намирала в мазето. От царствената ѝ походка, от която навремето мъжете полудяваха от страст, нямаше и следа. Сега се движеше като затлъстяла патица.

Жената отдавна вече бе престанала да се грижи за себе си, макар че през първите триста години в Града все още слагаше руж на бузите си и гримираше миглите си с контрабандна антиохийска къна, но кожата ѝ, която пазеше следите от земната отрова, беше посивяла и се

лющеше. Жената замъкна кошницата до вратата с надпис „Сушилня“, но я изпусна и тя се търкулна.

Жената започна да рови из джобовете си, за да намери ключа. Най-сетне го откри. Но едва успя да докосне с него ключалката, когато вратата се откряна със скърцане. Явно не беше заключена. Колкото и да повтаряше на колежките си, повечето от които бяха танцьорки от взривения преди една година курорт Шарм-ал-Шейх: „Момичета, заключвайте вратата, когато излизате“, на тях им беше все тая. Навремето всички около нея хукваха да угодят дори и на най-малкия ѝ каприз, но сега не можеше да ги накара да извършат дори и най-елементарните неща.

Перачката бутна вратата и влезе в помещението, присвивайки машинално очи. Опипа грапавата стена, но не успя да открие ключа за осветлението. Сетне направи крачка напред, вирайки се в мрака. В ъгъла пред нея нещо се белееше. „Момичетата са забравили нечия престилка на закачалката“ — помисли си тя, успокои се, напипа ниската поставка и сложи кошницата върху нея.

Жената се извърна и отново прокара ръка по стената, за да намери ключа за осветлението. Ако знаеше, че ще стане така, щеше да вземе поне кибрит, защото мракът наоколо беше толкова непрогледен, че направо можеха да ти избодат очите.

Не видя как „престилката“ зад гърба ѝ внезапно оживя и започна бавно и безшумно да се промъква зад гърба ѝ...

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПОСЛЕДНИТЕ

10 часа и 44 минути

Мъжът в черно щракна доволно с пръсти. В списъка на бюрото пред него имаше само още две имена. Останалите бяха задраскани с дебел червен молив. Отлична работа. Разбира се, той беше сигурен, че Изпълнителят нямаше да го подведе, но последното му изпълнение се оказа направо гениално. Потресаващо. Момчето беше убило с един изстрел два заека и само за два часа се бе справило със следващата част от поръчката. Истински талант. Макар че на пръв поглед изобщо не му личеше, че е такъв.

Не-не, всички хора с неговата професия имаха отношение към убийствата. Те свикваха с кръвта и смъртта, както ставаше винаги с онези, които всекидневно се сблъскваха с нея. Но какъв полет на мисълта демонстрира, каква фантазия показва по време на изпълнението! Истински артист! И заслужаваше да бъде аплодиран на крака.

Той си спомни среднощния разговор в мазето. Както предполагаше, момчето много се развълнува, когато му предложи да стане куриер. А най-важното бе, че освен напълно обяснимия страх на лицето му се изписа и любопитство. Той разговаря дълго с него. Обясни му търпеливо, че това е тяхно общо дело и че на никого не му е лесно. И че в крайна сметка осъществяването на ПРОРОЧЕСТВОТО ще доведе до същото, така че в случая нямаше никакъв риск. Ала момчето продължаваше да се колебае. Тогава се наложи да вземе крайни мерки и да му покаже Хензел.

Ефектът надмина очакванията му. След като си поговори с вампира, момчето изпадна във възторг и още в същия миг се съгласи да стане куриер. И това беше много добре, защото иначе щеше да му се наложи да действа против волята си. Когато искаше нещо от хората, мъжът в черно предпочиташе да го постига по пътя на убеждението. Това не означаваше, че дори за миг би се поколебал да приложи сила,

но когато успееше да убеди някого в нещо, се чувстваше горд от себе си.

Хората трябваше да отиват на жертвения олтар доброволно, осъзнавайки страховете си, и както вече бе казвал, в това нямаше нищо срамно, защото на човека му е присъщо да се страхува. Можеше да ги замъкне там и завързани с въже, но все пак беше по-добре да избягва такива неща. Много лесно бе да изнасилиш жена, но нищо не можеше да се сравни с насладата, която тялото ѝ е в състояние да ти даде, докато те гали самата.

Той потръпна. Какви мисли се въртяха в главата му! Всъщност, когато живееш прекалено дълго сам, това е неизбежно. През следващите четирийсет и осем часа, докато момчето отнасяше имената на последните кандидатури на Свръзката, можеше да си отдъхне на спокойствие. Вампирът не излизаше навън, тъй че нямаше на кого да разкаже тайната. Той се усмихна, спомняйки си веселата песничка от популярната комедия на Гайдаевски „На вид ужасни, по душа добри“. Разбира се, Хензел не можеше да бъде наречен добър, но в него имаше някаква детинска наивност и преданост. А в нашите цинични времена такива неща трябваше да се ценят.

Той не беше посветил вампира в плановете си докрай, защото колкото по-малко знаеше, толкова по-добре, но щедро раздаваше обещания за предстоящата награда. „Това, че си обещах, още не означава, че си се оженил“, както казваше много отдавна баща му и беше прав. И макар че от време на време го обземаше желание да приобщи повече хора към плана си, той никога не забравяше и друга любима поговорка на баща си, която също беше вярна — „Ако нещо го знаят двама души, знае го и свинята“.

Книгата на масата го хипнотизираше. Може би не биваше да я държи на открито. Но при него не идваха гости, а силата на Книгата направо озаряваше душата му и когато беше близо до него, черпеше енергия от нея.

Той започна да свива пръстите си един след друг и да брои. Палач, блудница, дракон, мъртвец, вещица... Останаха още двама. Само двама. Последните, които трябваше да принесе в жертва. Дали щеше да успее? Копоите вървяха по следите на Изпълнителя и се приближаваха все повече до разгадаването на тайната на еликсира, но той сигурно разполагаше с още малко време. По последния куриер

щеше да изпрати нареждане да бъде изпепелен някой от копоите, за да ги хвърли в паника. Слугите на шефа трябваше да разберат, че поразяващата му ръката можеше да стигне навсякъде и че той можеше да накаже всеки, който се осмелеше да попречи на плановете му.

Мъжът в черно отново си помисли за Изпълнителя. Както и в случая с Хензел, той не го посвети в целта на крайния резултат. Защо ли? Ами защото кой знае дали в такъв случай нямаше изобщо да се откаже от поръчката. За ПРОРОЧЕСТВОТО знаеха само той, Свръзката и момчето. Е, и онзи, който бе написал Книгата, но той не влизаше в сметката. И трябваше да е благодарен на любопитното момче, което не се сдържало, надникнало в случайно намерената Книга и видяло съдбовната рецепта. Иначе и през ум нямаше да му мине да... Дори не би докоснал тази гадория.

Но когато чу от момчето за ПРОРОЧЕСТВОТО, той буквално се застави да докосне пергаментовите страници. А онова, което прочете, не му позволи да заспи цяла нощ. Въртеше се в леглото, крещеше и за стотен път препрочиташе въпросните редове на оскъдната светлина на лампата... Това не можеше да бъде. Наистина ли беше толкова просто? Наистина ли онова, което чакаше и не бе дочакал през целия си живот, както и много от предшествениците му, можеше да се случи сега? Това звучеше чудовищно. И само като си помислеше, че ако някой бе открил Книгата веднага, ПРОРОЧЕСТВОТО би могло да се сбъдне много отдавна. И всичко щеше да е съвсем различно. Фактът, че тайната бе попаднала точно в неговите ръце, беше съдба, беше шанс, който се даваше веднъж на милион години. Ако плановете му се осъществяха, това щеше да бъде оценено. Или поне би трябвало да го оценят.

Не откри момчето в горните стаи. Сигурно седеше в мазето и пиеше чай с Хензел. Днес трябваше да напише специална бележка, за да не възникнат проблеми. Трябваше да му напомни, иначе щеше да се увлече в приказки и да забрави. Добре де, нека си поговорят още десетина минути. И без това трябваше да се отбие в заключената стая, а сетне отново щеше да се качи тук. Естествено, родителите му нямаше да разберат желанието на сина си да стане куриер, но двамата с момчето бяха обсъдили всичко, което щеше да им каже, и те нямаше как да не се съгласят. Така че дори и през ум нямаше да им мине за какво става дума.

Предстоеше му да прекара следващата нощ в работа. Щом този куриер беше последен, трябваше да изпрати по него повече еликсир. Изпълнителят трябваше да знае, че има възможност да премахне всекиго, когото сметне за необходимо. Той беше умен мъж и не би подхванал безсмислено изпепеляване из Града. Щеше да му прати, да речем, десет дози еликсир, три от които щяха да са специални. Че защо не? Тъкмо всичко щеше да е готово призори.

Мъжът в черно внезапно се заслуша, но разбра, че му се е дочуло. В заключената стая не се чуваше нищо, дори и станалото напоследък обичайно мяукане. Цареше тъпа, тегнеца и ненарушима от никакви звуци тишина. Но въпреки това трябваше да влезе вътре и да провери. Всичко би могло да се случи... А след това щеше да слезе в мазето, за да прекъсне приятелското бърбрене между момчето и Хензел.

Той стана от стола. В същия миг в стаята отново се разнесе познатото жално мяукане. Ето на, повика дявола. Нищо де. Това лесно можеше да се поправи.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ИБУ ИБУДИ ДАДА МУДИ

11 часа и 23 минути

Убиецът беше на път да полудее или от радост, или от умора. А може би и от двете едновременно. На два пъти дори му се наложи да спре и да се изкашля. Въртеше педалите на велосипеда, отдалечавайки се на километри от мястото, на което изпълни последната поръчка. Мускулите на краката го боляха, но болката беше приятна. Всичко мина идеално и те дори не успяха да гъкнат.

Съвсем наскоро чу в едно телевизионно интервю интересен израз на Мао Дзе Дун, който беше някакъв китайски президент или император. Той звучеше доста двусмислено на руски, но съдържанието му напълно съответстваше на сегашните му усещания. И докато обикаляше из улиците, той си повтаряше наум и се усмихваше: „Ибу ибуди дада муди“, което в превод означаваше: „Крачка след крачка вървим към великата цел.“

Ех, че красиво изгори здравеняка, докато закусваше! Наложих му се да поизчака, докато плешивият мъж отиде да донесе нова порция кисел, но за сметка на това сетне всичко мина като по вода. Посетителите на столовата бяха забили носове в чиниите с ряпа и не забелязаха госта с черния шлифер. Никой, освен покойния дебелак не го разпозна, а разговорът помежду им не достигна до ничии уши. Прекрасно свършена работа! Тези животни си мислеха, че стискат съдбата си за пеша, но той щеше да им покаже кой тук е господарят. Шибани фуражки, скапани кифладжии. С кого изобщо бяха решили да се мерят?

Тази вечер наистина трябваше да си купи бутилка истинско шампанско „Мумм“ от китайските спекуланти, за да полее успеха си, отпивайки искрящото вино от високата чаша. Чувстваше се страхотно. И защо в такива моменти никой не му задаваше втръсналия на всички куртоазен въпрос „Как си?“ Той веднага би изкрещял с всичка сила в лицето на онзи, който го пита: „Прекрасно!“

Остана му да се справи само с две кандидатури, а след това щяха да му наброят заслужения хонорар и той щеше да бъде свободен като птица. Интересно, кого ли щяха да посочат за Шести и Седми? По дяволите!

Едва не се заби в бронзовия стълб на уличната лампа, но успя да свърне. Трябваше да понамали скоростта. Пък и за къде ли бързаше? Съседката му фрау Браунщайнер обичаше да спи до обяд и в момента или спеше, или вече бе отишла да полага изправителен труд.

Той се сети, че вече почти цяло денонощие не е ял нищо. Дали да не спре край денонощната будка и да хапне набързо fish and chips? Не, не биваше да го прави. Човек никога не знаеше кого може да срещне тук. Зад тезгяха би могъл да стои всеки. Ами, ако беше някакъв феномен, който може да запомня физиономията на всеки клиент от пръв поглед? Не би казал, че лицето му е познато на целия Град, но в определени кръгове се смяташе за известен. Какво пък, щеше да похапне вкъщи консерви, а дотогава му се налагаше да погладува.

„Ибу ибуду дада муди.“ Просто не можеше да се каже по-добре. Но сега, докато не получише новите инструкции от Свързката, направо щеше да умре от любопитство. Дали щеше да се справи лесно със следващите... двама? Кой знае? Но в края на краищата той също не беше вчерашен. Нали успя да се справи с предишните петима. Нима планът му за ликвидирането на онази тлъста свиня не беше гениален? И това, че по време на закуската в столовата имаше около петдесет хиляди души, не го възпря. Килърът знаеше, че дебелакът обикновено сяда на масата в най-отдалечения кът, до прозореца, и щом постъпваше по този начин в продължение на сто години, просто нямаше никакви причини да смята, че обектът е променил навиците си.

Ами другата жертва... Това направо си беше фасулска работа. Дори и едно дете можеше да проникне в перачницата, след като персоналът си тръгнаше, да влезе в сушилнята и да се облече с униформената престилка, за да го вземат за работник. Вярно, наложи се дълго да я чака, тъй като тя очевидно винаги имаше много работа. Но за сметка на това сетне извърши всичко съвсем професионално и в тъмното чу само пукота на искрите и шумоленето на пепелта, която се посипа на пода. А пък перачката така и не разбра какво ѝ се случи.

Нямаше спор, че е много приятно да надзърнеш в разширените от ужас очи на жертвата, но понякога, когато убиваш жена, е по-добре

да се откажеш от това удоволствие. Той знаеше как тези крехки създания умеят да пицят, сякаш вие сирена, и тогава половината Град разбираше, че някой ги е обидил.

В далечината се показаха мръсните стени на блока му, който представляваше стара пететажна панелна съборетина със социално предназначение. Трябваше му много време, докато свикне с ронещата се мазилка и пропадащото стълбище. Отначало пишеше жалби, възмущаваше се и чукаше на всички врати. Но нищо не му помогна. Тук никой не се интересуваше от справедливостта и никой не те питаше кой си бил на Земята. Казваха, че трябва да си благодарен, когато можеш да вършиш любимата си работа. Но можеш ли да наречеш една работа „любима“, след като първо ѝ отдаваш целия си живот, а след това — и безбройните години след него?

Убиецът скочи от велосипеда и го задържа за кормилото. Понататък щеше да продължи пеша. Все пак вече беше утро, улиците всеки момент щяха да се изпълнят с хора, а без велосипеда беше много по-лесно да се слее с тълпата.

Той вдигна очи и отново видя неоновата реклама на новия брой на вестник „Смърт“. Както би трябвало да се очаква, на първа страница предъкваша „сериата магически убийства в самото сърце на Града“. Този път там се мъдреше нова снимка на Калашников, която явно бе направена отдалеч. Той седеше в служебната си кола с още един копой, когото познаваше, а физиономиите и на двамата бяха напрегнати и разкривени, сякаш спореха яростно за нещо. Ако се съдеше по задния план на снимката, разговорът се водеше във вампирския квартал.

Наоколо почти нямаше хора, затова убиецът не се лиши от удоволствието да насочи показалец към недоволното лице на Калашников, сякаш се прицелваше.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ОНОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ

11 часа и 38 минути

Подутият от безсънната нощ Калашников отпиваше сладострастно гнусното на вкус, но все пак горещо царевично кафе в „повръщалника“, както колегите му некоректно наричаха бара на Ведомството. И, естествено, нямаше търпение да влезе при шефа, за да му разкаже подробностите от дългото си пътешествие до стаята на Тринайсетия. Но след като по обратния път отново мина през три телепортъора, просто не му останаха сили. Всичко го болеше — и тялото, и главата, и дори меките части на ушите. Имаше чувството, че ако направи рязко движение, всеки момент ще се разпадне на части.

Половин час преди това Алексей допълзя с последни сили до архива, за да отвори с кислород в присъствието на охраната смачканото чекмедже 297 865 11 („Г“), натъпкано догоре с веществени доказателства. Предчувствието не го излъга. Бележникът на Менделеев беше сред хартиените боклуци, но радостта му беше преждевременна, тъй като Калашников не разбра абсолютно нищо от химическите формули, които изпълваха страниците му.

Проклинайки мързела, който винаги бе проявявал в часовете по химия, Алексей направи ксерокопие на всяка от страниците на бележника, след което се отправи към отдела за съдебни експертизи. Химиците продължаваха да се мъчат с разлагането на молекулите, от които се състоеше еликсира, затова се отнесоха с ентузиазъм към появата на бележника. Помолиха го да дойде след четирийсет минути. Калашников изказа опасенията си, че ще му се наложи да се забави доста дълго при шефа, но химиците го увериха, че ще го изчакат.

Алексей хвърли на масата златна монета — цените в „повръщалника“ бяха по-високи, отколкото в днешен Ню Йорк — и стана, поклащайки се ритмично насам-натам, също като пиян човек, който танцува рокендрол. Стигна до асансьора, съпроводен от напрегнатите погледи на колегите си, които тревожно си шепнеха: „Лъоха го е закъсал с това разследване, само го вижте как се е

натряскал вчера.“ Калашников се възползва от това, че е сам в остъкления асансьор, и седна на пода.

Вратата се отвори, той изпълзя оттам и веднага се натъкна на стройни женски крака с червени обувки. Калашников вдигна глава. Точно над него стоеше Мария-Антоанета с особено изражение на лицето.

— Има и други начини за сваляне на стрес, освен спирта — изрече хладно кралицата.

Алексей се опита да се изправи, но не успя.

— Ъ-ъ-ъ... — започна той страшно притеснен. — Всъщност аз съм уморен...

Мария-Антоанета нищо не каза, но мълчанието ѝ означаваше, че в душата на секретарката на шефа бушува ураган. Как е възможно да се появява при началника в такова състояние, при положение че дори не можеше да се държи на краката си? Докато тя събираше сили да му каже цялата истина в лицето, Калашников се вкопчи за рамката на вратата и успя да се изправи.

— Не е хубаво да се пие на гладно! — заяви гневно величеството и тръгна към асансьора, тракайки възмутено с токчетата си. — Не забравяйте да се отбиете при шефа. За съжаление имам строго разпореждане да ви пускам без ред. Макар че ако бях на негово място, щях да ви...

Алексей не успя да разбере какво би направила с него Мария-Антоанета, защото последните ѝ думи потънаха в шума от затварящите се врати на асансьора. Подпирайки се на стената, той тръгна към кабинета на шефа, като от време на време спираше да си почине.

Завари боса разстроен. Шефът моментално му съобщи ужасната новина — докато Калашников беше ходил да разпитва Тринаisetия, убиецът отново бе нанесъл удар. Беше го направил както винаги неочаквано, но този път на оживено място в присъствието на хиляди хора.

— Убит е Франкенщайн, който е седял на една маса с Ленин — каза шефът и горестно си наля чаша уиски. — Това станало по време за закуска в лудницата, където са затворени и двамата. От Франкенщайн е останала само пепел, Ленин е в реанимация в шоково състояние и както винаги никой не е видял убиеца. Общо взето, нищо ново.

Калашников си спомни колко се изненада, когато видя в един репортаж по Градската телевизия, че чудовището Франкенщайн не е някакъв страшен готически герой, измислен от писателката Мери Шели, а реален персонаж, който съществува наистина. В Ада той излежаваше наказанието си за убийство, но основната му функция беше друга — слагаха чудовището за съсед на друг наказан. През последните осемдесет и две години Франкенщайн живееше заедно с Ленин, а потресът на Владимир Илич беше толкова голям, че той дори престана да произнася неправилно буквата „р“.

Шефът продължи да разказва, почесвайки унило брадата си. Хакерите в Ада също не го бяха зарадвали. Оказало се, че не е чак толкова лесно да разберат кой е проникнал в компютъра, с цел да открие секретния код, както той си мислеше. Електронната машина беше включена към мрежата на службата за сигурност, която посещаваха много хора, и затова, за да разкрият взломаджията, беше необходимо значително повече време. Най-малко два дни.

— Както и да е — тупна с опашка шефът, след като се оплака от проблемите си. — Хайде, разказвай каква става при теб. Макар че не очаквам кой знае какво. Изглеждаш доста странно, все едно че са ти инжектирали желе. Седиш и се тресеш.

Треперейки, Алексей разказа за нововъведението, с което в момента изпращаха посетителите при Тринайсетия, а шефът поклати огорчено глава и му наля уиски.

— При нас винаги става така — отбеляза натъжено. — Първо изобретят нещо, а сетне го изпробват на тукашните обитатели като на зайци. Мислят си, че щом си мъртъв, значи ти е все едно. Къркачи.

Калашников отпи от тръпчивата течност, въздъхна и започна да разказва за срещата си с Юда. И колкото повече размотаваше кълбото на събитията, толкова помрачен ставаше шефът. Той подпря с ръка брадичката си и престана да се усмихва.

— Не ми разказа нищо приятно — процеди, когато Калашников млъкна и посегна отново към чашата. — Но въпреки че направо се разкъсвам от догадки и предположения, няма да предложа на Гласа да отдели двайсетина минути на Тринайсетия. И не защото всяко поредно общуване с Гласа е истинско мъчение за мен. А защото той не би направил това при никакви обстоятелства.

Калашников и без това много добре знаеше, че е така, и изобщо не възрази.

— Колкото до Книгата — продължи шефът, — лично аз не съм я чел и ми е много интересно откъде изобщо се е взела в Града. Макар да ми е ясно, че почти всичко, което е на Земята, може да се появи и в Ада. Колкото и да забранявам вредните книги тук, пак ги преснимат и ги четат под одеялото. А най-обидното е, че колкото по-строго е наказанието за четенето на дадена книга, толкова по-голям е тиражът ѝ. Знаеш ли, винаги съм подозирал, че Книгата съществува просто защото всеки апостол е написал свое евангелие. Но за евангелието от Юда винаги е имало повече клюки, отколкото реална информация, затова не придавах кой знае какво значение на този факт. И въпреки това имаме нишка, за която да се хванем. Тази информация ти я даде Сталин, нали? В такъв случай трябва да го намерим. Първо, той ще ни даде точни данни за това какво съдържа Книгата. Второ, ще измъкнем от Йосиф къде е успял да прочете за заговора и това ще бъде ключът към изясняване на обстоятелството как тази гнусна Книга се е озовала в Ада. А, без малко да забравя... Какво става с бележника на Менделеев?

Алкохолът му помогна. Постоянната болка в ставите започна лека-полека да стихва, макар че главата му продължаваше да тежи, сякаш беше от олово. Калашников се протегна сладко и кокалите му изпукаха.

— Засега нищо — отвърна той с нескрито съжаление в гласа. — Успяхме да го намерим. Наистина го бяха прибрали заедно с другите хартиени боклуци, но не можах да разбера нищо от написаното. Там има само химически формули. Дадох го на нашите химици да ги разгадаят.

— Правилно — одобри действията му шефът. — Надявам се, че няма да се туткат дълго с него. С издирването на Сталин искам отново да се заемете ти и Малинин. Разбирам, че и без това си затрупан с работа, но след опита да разбият чекмеджето в архива изгубих всякакво желание да въвличам излишни хора в този проблем. Взломът очевидно е извършен от служител на Ведомството, нали така? И затова не искам убиецът да се добере до Сталин преди нас, защото той ще го накара да замълчи завинаги. Затова трябва да намериш този човек, колкото се може по-бързо.

Стените в кабинета на шефа започнаха да пулсират, а сетне промениха цвета си и станаха синкавочерни. Според хитрия замисъл на дизайнера те отразяваха настроението на собственика на стаята.

— Разбрах — стана от стола Калашников. — Веднага ли да се заема?

— Естествено.

Разговорът бе прекъснат от силния звън на телефона, който изсвири мелодията от стария хит на австралийските групи AC/DC и „Heel’s Bells“. Шефът удари ядосано по бутона на спикера.

— Зает съм. Спешно ли е?

— Боя се, че е спешно, монсеньор — изкънтя в целия кабинет възторженото гласче на Мария-Антоанета. — Иначе не бих се осмелила... Да ви свържа ли?

Шефът грабна слушалката от апарата, изпусна дрезгаво дъха си в нея и изрева нещо нечленоразделно. „Сигурно нашето момче пак е очистило някого“ — помисли си спокойно Алексей, наблюдавайки бръчките, които се врязаха в челото на боса. Докато изслушваше краткия монолог по телефона, веждата му на два пъти подскочи от нервен тик. „Вече свиква с лошите новини — осъзна щабскапитанът. — Преди щеше да метне една мълния към камината.“ Стените на кабинета моментално станаха пурпурни, сякаш се наляха с кръв.

— Благодаря. Да-да. Калашников е при мен. Правилно сте решили да ми се обадите. Стойте там, хората ми ей сега ще дойдат при вас. Не пипайте нищо.

Шефът отдръпна слушалката от ухото си и погледна Алексей.

— Току-що в перачницата, в която през последните две хиляди години работи египетската принцеса Клеопатра, началникът на смяната е открил частици от пепел и остатъци от изгорели зъби. Не са открили Клеопатра нито вкъщи, нито на работното ѝ място. Опитали са се да се свържат с теб като с ръководител на следствието, но телефонът ти е бил изключен. Явно нашето момче със светената вода в джоба се е развихрило и за един час вече имаме втори труп. Ще повикам Ван Ли и Краузе, за да отидат в перачницата.

— Вчера успяха ли да открият нещо в багажната клетка? — сети се най-неочаквано Калашников.

— Нищо — завъртя глава шефът. — Направо сме в задънена улица. Успели да открият багажната клетка, в която Хензел е държал

веществото, предназначено за килъра, но тя била празна. Действали като слон в стъкларски магазин — посред бял ден. Явно след повторния обиск у Хензел убиецът е бил предупреден от къртицата и е прибрал съдържанието на багажната клетка. Всеки път ни се струва, че в следващия миг ще го сграбчим за опашката, но сетне не ни остава нищо друго, освен да събираме пепелта от жертвите му. Краузе остави засада на гарата за всеки случай, макар да не мисля, че някой ще се хване в мрежата ѝ.

След като Алексей си тръгна, шефът си поговори с Краузе, а сетне се подпря на лакът и дълго се вира в пулсиращите стени. Ама че тарикати са тия земни жители! Гласът твърди, че е сътворил хорицата по свой образ и подобие. Да, бе, как ли пък не! Ако на Земята някой свещеник преспи с момиче или някой политик откъдне торба с мангизи, или някой мошеник открадне часовник, всички задължително казват: „Дяволът се е вселил в тях.“ Сякаш той си нямаше друга работа, освен с часове да подстрекава някой пияница да откъдне чантата на някое момиче. Добре де, дори и да допуснеш, че уж той провокира хората да вършат разни дивотии на Земята, тогава какво ги караше да се държат по същия начин и в Града?

Навсякъде цареше едно и също — чукане, кражби и измами. А сега и убийства. М-да, щеше да е по-добре, ако Гласът не беше населявал Земята с хора. Честно казано, с динозаврите му беше по-лесно.

Шефът на екипа химици догони Калашников чак на входа на сградата. Търси го навсякъде, но Алексей мислеше за Франкенщайн и Клеопатра и просто забрави да се отбие в отдела. Малинин, който благополучно бе успял да се наспи на задната седалка в колата, видя как дядото с бяла престилка, който очевидно беше някакъв нервен доктор, размахваше победоносно бележник пред Калашников. Негово благородие спря и се заслуша съсредоточено какво му говори дядото. На два пъти Калашников попита за нещо Доктора и той оживено закима. Негово благородие посочи един от листовете в бележника и старецът отново кимна утвърдително.

Малинин умираше от любопитство, но колкото и да проточваше врат през прозореца на колата, не можа да чуе нито дума. След десетина минути общуване с езика на жестовете двете страни стигнаха до съгласие. Калашников допря разтреперания си пръст до устните си,

а в отговор дядото направи решителен бандитски жест, прокарайки ръка през гърлото си — сиреч, гроб съм. Дватама си стиснаха ръцете и се разделиха. Докторът се върна във Вedomството, а негово благородие тръгна към колата. Кой знае защо се олюляваше като пиян.

Без да забележи, че вратата предвидливо е отворена, Алексей машинално седна в колата. Застина на предната седалка като сфинкс и мълча двайсет минути, гледайки тъпо през изпръсканото с кал предно стъкло. Накрая Калашников се извърна към унтерофициера, свикнал с вцепененията на началството си, хвана Малинин за лявото рамо и каза тихо с безизразен глас:

— Не може да бъде. Това просто не може да бъде.

— Какво не може да бъде, вашброде? — не издържа Малинин.
Калашников не му отговори.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА СТО ХИЛЯДИ ЗЛАТНИ ДУБЛОНА

11 часа и 57 минути

Сталин отхапа лакомо половината от сандвича, който гостоприемният собственик на апартамента му приготви, а по покривката се посипаха трохи хляб.

— Страшно се изплаших — отбеляза дружелюбно той. — Дори си помислих, че си ме предал.

Мюлер се разсмя с обичайния си кикот, галейки халбата.

— Коба, ти се майтапиш. Просто забравих ключа си, какво толкова? Почуках тихо, за да не привличам вниманието на съседите, все пак вече е нощ... А пък ти хукна да бягаш през прозореца. Добре, че се заклеци. И къде, mein lieber, щеше да скочиш след това? Забрави ли на кой етаж живея?

Сталин мълчеше сконфузено. На него също не му беше приятно да си спомни, че когато чу плахото потропване, хукна да търси изход и се опита да се провре през горното прозорче, което за щастие се оказа твърде тясно. Трябваше му половин час, за да се измъкне оттам и да разбере, че никой не се опитва да разбие вратата. След това се промъкна до нея, погледна предпазливо през шпионката и видя Мюлер, който стоеше на площадката на стълбището, стиснал кесия, пълна със зеленчуци.

Конфузната пауза беше прекъсната от началото на новините по телевизията. Популярният в Града телевизионен водещ Влад Кистев, който създаде местната телевизия фактически от нулата, видимо се вълнуваше, стиснал пред себе си един току-що излязъл от факса лист.

— А сега, уважаеми телевизионни зрители, ви предстои да чуете нещо сензационно. Преди дни от местата за лишаване от свобода е избягал един опасен престъпник, който през 1953 година е бил осъден от Главния съд на каторга в каменоломните на Града. Призоваваме ви да внимавате, защото този човек може да е сред вас! Постарайте се да запомните външността му.

Телевизионният екран изпълни едно уморено сипаничаво лице с жълти очи, а Сталин се задави с краставицата и се закашля. Мюлер се приведе през масата и го потупа по гърба.

— По неизвестни причини властите са решили да обявят това едва сега — продължи задъхано Кистев. — Името на беглеца е Йосиф Сталин и той е един от бившите лидери на Съветския съюз, който в миналото беше най-голямата евро-азиатска държава. Който събщи пръв за неговото местонахождение и ако тази информация помогне за задържането му, ще получи сто хиляди златни дублона в брой и безплатно ще му бъде предоставен камион за пренасянето им. Уважаеми граждани, не пропускате шанса си!

Кистев остави бавно листа и хвърли остър поглед към камерата, сякаш насреща му стояха негови приятели и си пиеха чая.

— Йосиф... — каза плахо Влад и Сталин потръпна. — Ако в момента чувате това съобщение, трябва веднага да се явите пред властите и да се предадете. Ведомството ви дава официални гаранции, че няма да бъдете наказан. Молим телевизионните зрители да видят още веднъж снимката.

Шефът на Гестапо се вторачи с очакване във вцепенения вожд на народите. Той лека-полека възвръщаше способността си да говори. Остатъците от сандвича се търкаляха по пода.

— Май че е станало нещо сериозно — изплю краставицата Сталин. — Или се справят много добре със ситуацията, или точно обратното. Не се нахвърлят на мен току-така.

След обявата Кистев премина към новините от Града. На екрана се появиха снимките на някакъв изрод и на жена с черни коси, обрамчени със злато.

— Днес тайнственият Ангелът на смъртта нанесе мълниеносен удар точно под носа на правоохранителните органи — чу Сталин думите на водещия. — Посред бял ден, в присъствието на хиляди хора той уби чудовището, създадено навремето от доктор Франкенщайн. Но килърът не се е задоволил с това и след един час жертва на Ангела на смъртта е станала египетската принцеса Клеопатра, която в миналото е била прочута с любовните си връзки. От мястото на събитието предава нашият репортер Иля Веснин.

На екрана се появи елегантен младеж с очила марка „Диор“, зад чийто гръб се виждаше огромна тълпа от мъже от най-различни

националности, включително и негри.

— Тук успяхме да съберем само една малка част от бившите любовници на Клеопатра. Сега ще излъчим директно ексклузивен коментар на най-голямата любов в нейния живот — шофьорът от 11 785-о автобусно депо Юлий Цезар. Кажете ни, ако обичате — говореше забързано младежът, буквално завирайки микрофона с емблемата на 101-и канал в устата на един плешив небръснат мъж с мръсна униформа, — какви чувства изпитвате?

— Аба, с Клеопатра отдавна не сме се виждали — подсмръкна плешивият мъж. — Преди две хиляди години се срещнахме с нея и аз ѝ вирнах краката. Един вид, *veni vidi vici*^[1], ха-ха-ха — разкиска се интервюираният. — И това е. Любовта свърши и розите увяхнаха. Тази змия не ми разрешаваше да виждам сина си, а от служба „Справки“ в Града не ми дадоха телефонния ѝ номер, защото бил секретен. И де да беше само това? Сетне тя преспа с моя враг, който ме очисти. И какво стана в крайна сметка? Пълна скапанячка е тя, това е, пичове!

Тълпата се взриви от оглушителни аплодисменти.

— Всичко е ясно — въздъхна Сталин. — Тези малоумници още не са заловили никого. Искат най-подробно да ме разпитат за онази бележка. Но няма да стане.

— Скоро ще започнат масови обиски на жилища — отбеляза мъдро опитният Мюлер. — Но, от друга страна, в Града има милиарди такива домове. Тъй че си стой тук и бъди спокоен, разполагаш със страшно много време. А може би все пак ще размислиш и ще се предадеш?

Това предложение не се хареса особено на Сталин.

— Хенрих, а ти защо не отиде да се предадеш, а предпочете да се криеш в аржентинските джунгли? Нали зная как стават тези неща — обещаващ какво ли не, за да накараш човека да се предаде, а когато се появи, правиш с него каквото си искаш.

— Прав си, Коба — съгласи се покорно шефът на Гестапо. — Затова сега не бива не само да излизаш навън, а дори и да се показваш на прозореца, защото ще се намерят много желаещи да спечелят сто хиляди златни дублона. Кой игра образа ти в киното? Да знаеш, че в най-скоро време ще изловят всички актьори по доноси на съседите им.

— Много е странно, че в Града не искат да въведат в обращение нормални книжни банкноти — разсмя се с облекчение вождът на

народите. — Шефът си втълпи, че „хората гинат за метала“ и че когато продават душата си, го правят само срещу злато, защото всъщност това е истинската дяволска валута. Само че те могат да си продадат душата за абсолютно всичко и биха взели и банкноти, и чекове, и пари в брой. Понякога ми хрумва идиотската мисъл, че шефът така и не е опознал човешкия род докрай.

— Така си е — изкиска се пискливо Мюлер. — Аз дори си мислех, че когато дойда тук, начинът, по който се отнасям към хората, ще свърши добра работа на шефа, но се оказа, че тук специалистите като мен можеш с лопати да ги ринеш. А колкото до златото, оказа се, че за щастие тук на практика няма милионери, иначе щеше да е страшно. Представяш ли си какво щеше да стане, ако Рокфелер, Вандербилт и Хенри Форд всеки месец караха заплатите си с товарен влак?

Двамата се разсмяха. В това време по телевизията вече показваха в едър план панорама на лудницата, в която бяха изгорили Франкенщайн. Камерата се плъзна из скромното болнично отделение, където лежеше един хилав човечец с брадичка и с блеснали очи. Нещастникът трепереше непрекъснато, сякаш му беше много студено.

— Това Володя ли е? — изненада се Сталин. — Виж ти, да не би пак да е болен? Много зле изглежда. Ето, виждаш ли, и до него са се докопали. Извадил е късмет, че е оцелял.

— Майната му — ухили се Мюлер. — Важното е, че ние не сме на неговото място, както и на мястото на Франкенщайн и Клеопатра. Ще поменем ли покойниците?

Върху баварската покривка на синьо и бяло каре се появи еднолитрово шише със самоделен шнапс.

Сталин понечи да каже, че на неговата възраст не бива да пие много, но си спомни среднощните си кошмари с мъртвото лице на брат Ираклий и махна с ръка.

— Наливай.

В стаята се разнесе омагьосващият звук на чаши, които се чукнаха.

---

[1] Дойдох, видях, победих (лат.) — прочута фраза на Юлий Цезар. — Б.а. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ОПАСНИЯТ ПОСЕТИТЕЛ

12 часа и 15 минути

След като изгледа новините докрай, офицерът със зелена униформа изключи телевизора и се ухили доволно. Ако зависеше от него, щеше да окичи гърдите на Изпълнителя с орден, защото момчето работеше много съвестно. И денят „хикс“ вече приближаваше. Оставаха само два трупа и сетне можеше да си отдъхне.

В близките часове Поръчителят щеше да изпрати последния куриер и с това неговото участие щеше да приключи. Можеше да си седи в кабинета и да чака резултатите. Дали копоите щяха да успеят да му попречат? Вече едва ли. Остана толкова малко време, че стана съвсем очевидно, че нямаше да успеят да спрат Изпълнителя. И това беше много добре.

А ако следващите жертви бяха Есенин и Айседора Дънкан, направо щеше да е прекрасно. За огромна радост на офицера разпасаното поетче днес не се мотаеше из коридора, вонейки на спирт. Не беше на смяна. Иначе той нямаше да се сдържи и щеше да запрати поставката за моливи по самодоволната му мутра. Кучи син! Съчиняваше разни тъпотии за сополивите девойки и се къпеше в слава дори и след смъртта си. Че да не би да се иска много ум, за да къдриш тези идиотски римички от сорта на „полковник — подполковник“. Всеки кретен можеше да го прави.

В коридора вече от половин час се чуваше някакъв необясним шум. Той сложи длан зад ухото си. Различаваха се отделни думи с чужд акцент, съпроводени от рязко свистене във въздуха, сякаш се въртеше някаква перка. До ушите му достигнаха откъслечни яростни фрази: „Пуснете ме най-сетне... това е отвратително... ще се оплача... вандали...“

Известно време офицерът се опитва да не обръща внимание на шума, но кавгата не само не стихна, а дори се усили. Човекът зад стената започна да вика, и направо да крещи с цяло гърло. Офицерът

изпсува, отвори вратата и веднага установи, че има несъмнения шанс да спаси един от колегите си от унищожение.

— Разбирате ли в какво положение ме поставяте? — врецеше мъж с пъстра риза и начервени бузи срещу капитана от отдела за контрабанда. — Мама миа, ще докарате цялото ми семейство до просешка тояга! Сецате ли се колко струва всичко това? Порсо малодето!

Притиснат до стената, колегата му забелваше страдалчески зачервените си очи и се опитваше да се съпротивлява, гъгнейки нещо. Офицерът отиде при тях и го отблъсна встрани.

— Конфискацията е законна, господин Версаче — каза той. — Много добре знаете, че сте нарушили правилата. Луксозните предмети са категорично забранени в Ада. Ако ви оставят да правите каквото си искате, всички мутри ще почнат да се фръцкат с костюми на „Версаче“.

— На какво прилича това! — вдигна рязко ръце моделиерът и офицерът се досети, че свистенето се разнасяше вследствие на това, че италианецът размахваше много енергично ръце. — А какво искате да правя? С какво да се занимавам? Не мога по цял ден да се гърбя като шивачка във фабрика „Болшевичка“, която майстори фалшификатите в Града, както ме наказва вашият идиотски Градски съд. Вече си избодох ръцете с иглата. Погледнете, погледнете! — Той показва парфюмираните си подути ръце. — Трябва ми простор, за да развихря фантазията си, аз съм творческа личност, дяволите да ви вземат! А пък вие? Какво правите вие? Карате ме да шия доновки!

— Ако не знаете, вас дяволите вече са ви взели — отбеляза злобно офицерът. — И няма да постигнете нищо с този скандал и с глупавите си оскърбления. Моля да напуснете помещението и да не пречите на работата ни. Така или иначе никой няма да ви върне червените сака.

— Мама миа! — отново театрално вдигна поддържаните си ръце Джани Версаче. — Как е възможно един толкова симпатичен мъж да е толкова катастрофално жесток! — Гримираните му очи леко се навлажниха. — Гадняр! Можеш да си малко по-нежен с мен... — Той го докосна палаво по врата, скрит зад зеления плат.

От този изблик на симпатия офицерът без малко не повърна.

— Марш оттук — тросна му се той сърдито. — Сексуалният тормоз на служебни лица се наказва с шест години работа в каменоломната. Ако не си тръгнете веднага, аз ще...

— Да, разбира се — отдръпна неохотно ръката си Версаче. — На вас ви дай само да издокарвате хората с раирани роби, с ужасни костюми и с кошмарни каскети. Сивата тълпа само радва окото ви... Радват ви тези еднакви чудовища, тези клонинги, които никой не е в състояние да разпознае, все едно че са в Северна Корея. Вие сте ужасен комунист! — развика се той.

— По-добре да си ужасен комунист, отколкото стар хомосексуалист — сви рамене офицерът. — Разговорът приключи. Ако не искате да се разберем с добро...

— Тръгвам си — изписка оскърбено Версаче и оправи контешката си риза. — Но вие ще ми платите за това! Само като си представя, че прекрасните сака, кожените обувки и парфюмите ще отидат на майната си и ми прилошава. Нищо, тук има много хора като мен. Знаете ли на кого ще се оплача?

— Оплачете се, ако щете на Рудолф Нуриев и на Фреди Меркюри — озъби му се мъжът със зелената униформа. — Те сигурно ще разберат вашите душевни терзания и ще ги оценят по достойнство. Довиждане, господин дизайнер.

Без да се сбогува, Джани Версаче вирна брадичка и тръгна към изхода, разпръсквайки миризмата на скъп контрабанден парфюм около себе си.

— Благодаря — каза глухо колегата на офицера.

— Няма за какво — отговори му офицерът и се върна на работното си място.

Отново погледна към стенния часовник. Вече нямаше търпение. Жалко, че до нощта оставаше още доста време. Щеше да му е интересно да си поговори с последния куриер. Отдавна не бе усещал толкова силен прилив на адреналин. Животът в Града беше страшно скучен. На Земята човек знаеше, че животът му постепенно се променя — нижеха се детство, младост, любов, криволичения в кариерата, интриги, старост. А тук всичко беше като във филма „Денят на мармота“, само че по-лошо. Колкото си по-умен, толкова по-малко възможности имащ да направиш кариера. Колкото си по-богат, толкова

по-беден ставаш. Колкото си по-красив, толкова си по-самотен. Да върви всичко на майната си... Изобщо не му пукаше.

Макар да разбираше, че е изминало съвсем малко време, той не можа да се сдържи и поглед на тайничко към стрелките на часовника, които почти не се бяха преместили.

Малко оставаше. Вече оставаше малко.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ЕЛЕМЕНТЪТ ОТ КРЪВТА

13 часа и 08 минути

Ситуацията не се променяше. Калашников продължаваше да разглежда бележника, шепнейки неразбираеми думи и хапейки устни. На два пъти понечи да излезе от колата, но се натъкваше на някакво невидимо препятствие, спираше и се отпускахе отново на седалката.

„Това му се случва вече за втори път през последното денонощие — констатира печално изтрезняващият от паническите си мисли Малинин. — Май че съвсем е сдал багажа.“ Калашников не реагираше, когато размахваше ръка пред лицето му, а само отваряше уста като риба в аквариум и отново я затваряше. Малинин се отчая напълно, но в този момент му хрумна простичката идея как да му помогне. И дори се учуди, че не се е сетил по-рано, защото това винаги помагаше.

Той свали тумбестата кожена манерка от кръста си, развинти цилиндричната капачка и я напълно догоре с прозрачната течност. Унтерофицерът побутна безчувствения Алексей по рамото и му подаде импровизираната чаша.

— Пийнете си, вашброде. Може да ви олекне.

Ако по националност Калашников беше германец или турчин, номерът на Малинин нямаше да мине. Но в този случай всичко стана като по вода. Алексей взе като робот подадената чаша и я пресуши на един дъх. Не се закашля, както злорадо очакваше Малинин, но мътните му очи се избистриха или поне когато вдигна очи към унтерофицера, погледът му беше съвсем разумен.

— А, Серьога? Какво правиш тук?

— И таз добра. Чакам ви, вашброде. Както ми наредихте вчера.

Пред очите на Алексей отчетливо изплува сцената, в която излезе от Ведомството, и той си спомни краткия, но съдържателен разговор с човека с бялата престилка. Потръпна, погледна към отворения бележник, а химическите формули се взривиха в зениците му и образуваха черна паяжина.

— Серьога... — прошепна той и отново се отнесе нанякъде.

— Какво? — изплаши се Малинин.

— Закъсахме я... Дай ми още водка.

Втората чаша също се изля в гърлото на Калашников. Малинин се опита веднага да му налее трета чаша, но той отблъсна ръката му.

— Благодаря, оправих се. При шефа треснах и малко уиски. Главата ми бучи. Само да не заспя.

Той поседя около минута и за пореден път се вторачи напрегнато в страниците с формулите. Малинин отново зачака.

— Май че имаме огромен проблем, братле — възвърна си способността да говори Калашников. — Не ме карай да ти обяснявам какъв, защото дори не зная как да докладвам това на шефа. Трябва да се прибера къщи, да остана малко на спокойствие и да обмисля всичко. Все едно че ме удариха с парен чук по главата.

— Кажете ми де! — примоли се съзливо Малинин. — Какво ви подшушна онзи дядка с бялата престилка? Какво има в оня шибан тефтер? Мама му стара, направо няма да заспя!

Лицето на Калашников придоби строго и в известна степен дори злобно изражение.

— Само да кажеш една думичка на някого за това, с теб е свършено — изрече с хищническо изражение той и стисна болезнено ръката на Малинин. — Още на първото заседание при шефа лично ще поискам да те изпепелят. А сетне чистачката най-спокойно ще смете праха ти и на другия ден вече никой няма да си спомня за теб. Надявам се, че разбираш какво ти казвам?

— Вашброде, ама аз... — задави се Малинин. — Мамка му, ако трябва, ще гриза земята...

— Общо взето — прекъсна клетвите му във вярност Калашников. — Онзи мъж с бялата престилка ми каза, че в бележника на Менделеев е записано следното: един от основните елементи, които се съдържат във веществото, е натурална кръв от плъх. И той е толкова сигурен в това, колкото е сигурен, че две и две прави четири. Зададох му въпроса няколко пъти, дори му се разкрещях, но той твърди, че е така. Моментално ми се зави свят, без малко не припаднах, краката ми се подкосиха и дори не зная как съм стигнал до колата.

Калашников замълча в очакване на бурната реакция на Малинин. Но той само примигваше объркано с очи. Сензацията за директора,

който по неизвестни причини знаеше таблицата за умножение, не му направи впечатление.

— Не разбра ли какво ти казах? — вбеси се Алексей.

— Не — отвърна честно обърканият Малинин.

— На кого би могло да му хрумне такова нещо! — разкиска се Калашников. — Ето за какво става дума, умнико: къде, на кое място в целия град си виждал поне веднъж натурална кръв? Във вампирския квартал ли? Там има само сушена кръв във вид на прах! Тук има само мъртви плъхове, разбираш ли? А тази кръв е истинска! Схващаш ли какво означава това?

Малинин схвана само, че трябва да изчака края на ефектната пауза, защото началството му се бе съвзело окончателно и само след минута щеше да му обясни всичко и да му го поднесе на тепсия.

— Не схващаш — обобщи Калашников, след като сложи край на паузата. — Е, добре, щом си толкова тъп, ще ти обясня дума по дума тази сензация като на малоумен. Това означава, че веществото, с помощта на което бяха изгорени шестимата знаменити хора в Града и което се състои от няколко елемента, включително и светена вода, изобщо не е направено в Ада, както ние с теб наивно предполагахме до този момент. Защото в Града от веки веков не съществува нищо живо и всичко наоколо е мъртво — и хората, и животните, може би единствено растенията са нормални, но тях не ги слагаме в сметката. А истински живи плъхове с натурална кръв могат да се намерят само в онзи свят, от който навремето и ние с теб дойдохме тук.

Малинин зяпна и физиономията му неволно се превърна в точно копие на лицето на Калашников отпреди десетина минути. Но Алексей вече не гледаше към него и продължаваше увлечено да размахва ръката, в която стискаше бележника.

— Та така, братле, през цялото време сме търсили не където трябва. Установих това буквално секунда след като химикът ми каза за формулата на кръвта на плъха. Онзи, който планира и реализира всички убийства в Ада, изобщо не се намира в Града.

Последва още една ефектна пауза. Алексей най-после се сети за Малинин, който направо се бе вдървил, и го дръпна към себе си.

— Той е на Земята.

Калашников не чу отговора. Разнесе се глух пукот като от удар на дърво, Малинин удари рязко главата си в повърхността на

облицования с желязо волан и изгуби съзнание.

Алексей не започна да го свестява. Вдигна краката си върху таблото и остана да седи така още около четирийсетина минути, мислейки за нещо. Безполезният вече бележник лежеше върху гърба на Малинин. Калашников не стигна бързо до решението, което взе.

Най-сетне извади мобифона си, включи го и след това погледна в указателя му. Стигна почти веднага до познатото му име от четири букви, което се изписа на дисплея, и натисна зеления бутон.

От другата страна вдигнаха слушалката още след първия сигнал:

— Ало. Здравейте.

— Добър вечер. Търся Вонг.

— Няма го, господине.

— А кога ще се върне?

— Не зная, господине. Не е казал на никого, излезе. Мисля, че след около пет часа ще е тук. Да му предам ли нещо?

— Не, благодаря — отвърна любезно Калашников. — Ще го потърся по-късно.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЮДА

19 часа и 11 минути

Общо взето, дори изглеждаше странно, че момчето я бе открило. Това стана случайно. Всичко в нашия свят се гради на случайности — и човешките отношения, и щастието, и смъртта, и мъката, и радостта. Днес си никой, а утре печелиш един милион от лотарията, след като вместо ресто в магазина са ти дали билетче.

Бедният селянин, който продал Книгата на момчето срещу смешните двайсет долара, му разказал, че Евангелието се пазело в управлението на КГБ в грузинския град Самтредия в специална заключена стая. Охранителите не знаели какво точно има в бронирания сейф и само се досещали, че това е нещо изключително важно. От Москва вече четирийсет години не идвали никакви инструкции за този обект, а те се боели да им напомнят за него.

През декември 1991 година Съветският съюз изчезнал за една нощ заедно с московските инструкции, но на тях не им се наложило да скучаят, защото две седмици по-късно президентът на Грузия бил свален по време на „банановата“ революция, която вдигнали неговите приятели. Страната затънала в пожари и грабежи. Пияните бойци с петнисти униформи, които нахлули в Самтредия от юг, разгромили и подпалили сградата на КГБ. Охранителите се разбягали накъдето им видят очите, тъй като вече нямало какво да защитават. А бойците измъкнали от огъня сейфа, който взривили с противотанкова граната, тъй като командирът им решил, че в него има пари и скъпоценности.

Те разбили желязната кутия, която изпаднала от вътрешността на сейфа, и видели димящата Книга с кожена подвързия, чиито страници били изпълнени с неразбираеми знаци. Разочарованият командир се изплюл върху обложката, ритнал Книгата и хукна към горящия кабинет на финансовия отдел.

През нощта край овъглените стени на сградата се стекли жителите от близките села, които също се надявали да докопат нещо. Развинтвали дръжките на вратите, товарели столовете в каруците и

събирали кутийките с разпилени кламери. А един от тях взел Книгата, която оцеляла по чудо в огъня. И той не знаел защо го направил. Просто си помислил, че е древна, което означавало, че е ценна.

Но се оказало, че в селото никой не проявява интерес към нея. Цели двацет години Евангелието от Юда си седяло в дървената къщурка на дядото. От време на време той подпирал с Книгата разклатения крак на старата си маса. Мъжът в черно си представи изумлението на момчето, което отишло да посети един отдалечен планински манастир, отседнало да нощува в селската къща и открило много добре запазеното издание на арамейски език, което се мъдрело под масата.

Книгата от дълго време била извадена от сейфа и пергаментовите ѝ страници били сгърчени и потъмнели, но от тях можело да се прочете онова, което шокирало момчето. Треперейки от възбуда, то креснало на домакина, че иска да купи Книгата. Гостът бил готов да даде и последната си риза, за да се сдобие с неவிжданя уникат, но за негово щастие старият селянин не знаел цената на Книгата, която струваше милиони. Зарадвал се, че глупавият чуждоземец е готов да му даде много пари за тази абсолютно ненужна вещ. Дядото затаил дъх и поискал двацет долара, които се равнявали на цели четирийсет лири, а в тяхното село хората не можели да спечелят толкова дори за цял месец. След като получил двете зелени хартийки, старецът дълго ги галил, примлясквал, въртял глава и тихичко се кискал. Това е то да извадиш късмет!

Когато след седмица пребледнялото момче почука на вратата му, стиснало Книгата в ръка, отначало той не му повярва. Помисли си, че е твърде младо, че е гледало прекалено много холивудски мистики, че е видяло неразбираемото издание на арамейски език и че си е измислило разни неща. От целия Клуб арамейски знаеха единствено той и момчето, а всички останали само изучаваха повърхностно отдавна забравения език на библейска Палестина.

В началото му беше противно да пипне онова, което бе написано от онзи човек... Но момчето го убеждаваше толкова разпалено, дори се опита да падне на колене и той се предаде. И с всеки следващ потъмнял ред, с всяка следваща тежка и страшна дума, която се взривяваше болезнено в мозъка му, го втрисаше все повече. Той прелистваше древните страници с разтреперани пръсти, а момчето го

гледаше и също трепереше, защото съвсем наскоро бе преживяло същите чувства на съмнения и страх в грузинското село. Само допреди час мъжът в черно не вярваше, че тази Книга изобщо съществува, но ето че тя стоеше пред него... Двата я прелистваха цяла нощ, разговаряха и обсъждаха онова пророчество, което бе скрито в пергаментовата ѝ вътрешност.

На сутринта излязоха от стаята съвсем различни. Трябваша му три дни, за да обясни на останалите членове на Клуба, и още два месеца, за да купи къща край Москва и да се премести там заедно с целия си багаж. Каза, че трябва да остане сам може би за година или за две и че това му е необходимо, за да се пречисти. Никой не му възрази.

Служителите на Клуба щяха да го разберат дори ако им беше казал истината, но бащината му поговорка за всезнаещата свиня беше заседнала дълбоко в съзнанието му. В продължение на две години двамата с момчето разработваха плана и набелязваха кандидатурите сред спорове и дори сред кавги. Трудно им беше да избират сред милион мръсници, а в Ада те бяха много повече от милион и дори можеше да се каже, че всички бяха такива. И за да определят точните хора, без да допуснат фатална грешка, трябваше да бъдат много прецизни. Изгубиха цял месец, за да установят директен и постоянен контакт със Свръзката и чрез нея да стигнат до Изпълнителя.

Кандидатурата на Изпълнителя, която му предложи Свръзката, много го изненада, но той се съгласи, защото този човек трябваше да е извън подозрения. И още от първите стъпки на Изпълнителя се убеди, че изборът му е бил мъдър и правилен. Макар че погледнато от друга страна, случаите, когато хората най-неочаквано откриваха в себе си скрити до този момент способности, не бяха малко.

Посредник между Свръзката и килъра стана вербуваният преди това вампир Хензел. Офицерът занасяше ампулите, които получаваше от куриерите, в багажната камера, откъдето носфератусът ги вземаше и ги даваше на Изпълнителя и това беше верига, в която тримата никога не се засичаха. След като се наложи да изтеглят Хензел на Земята, за да осигурят безопасността му, Изпълнителят и Свръзката заработиха съвместно, макар че никой не биваше да ги вижда заедно. За щастие до приключването на плана оставаха броени дни. Той чака много дълго. И макар нетърпението му да беше огромно, в това нямаше нищо страшно, така че щеше да почака още малко.

Момчето влезе в стаята. Лицето му беше бледо, но решително. Предишните куриери, които изпратиха в Ада, вече бяха мъртви. Някои трупове бяха съвсем пресни, а други лежах в гората или в канавката от две седмици. Отначало го плашеше това, че от време на време лицата и крайниците на „пресните“ трупове потръпваха, сякаш те оживяваха. Когато момчето видя това за пръв път, се разкреця и припадна. Той му обясни, че понякога това се случва, защото мускулите на мъртъвците се отпускат и от газовете се получават конвулсии. Често ставаха и по-сериозни неща — трупът можеше да отвори очи и да седне на пода. В такива моменти дори нервите на препатилите хора в групата му не издържаха.

Те си намираха телата на куриерите без проблеми. Още преди година регистрираха благотворителното дружество „Последен път“, което се бе нагърбило да погребва за своя сметка „безстопанствени“ трупове. По принцип те бяха на клошари и просяци, които намираха мъртви почти всяка сутрин в покрайнините на Москва. Милиционерите от близкото поделение само се зарадваха на тази изненада, защото вече можеха да слагат в джоба си парите, които им отпускаха за погребенията. И всеки път ченгетата сами се обаждаха на момчето да прибере поредния труп.

А да натъпчат куриера с еликсир и да извършат другите задължителни процедури вече беше въпрос на обичайна техника. Подробната рецепта за приготвянето както на „синия“, така и на „червения“ еликсир се намираше в Книгата и най-трудният компонент за изработването му беше прясната кръв от плъх, та затова им се наложи да се обзаведат с десетина капана.

Внезапно го порази мисълта какво ли щеше да стане, ако момчето се озовеше в Рая? То беше младо, невинно и романтично. Ами, ако душата му не бе предназначена за Ада? В такъв случай мъжът в черно нямаше да успее да подготви толкова бързо смяната му с нов куриер и тогава... Всъщност едва ли щеше да стане така. Нямаше съмнение, че момчето все пак бе извършило някакви смъртни грехове. И със сигурност му се бе налагало да лъже. Ако се съдеше по информацията на Хензел, за Града това щеше да е достатъчно.

— Татко — каза момчето и той потръпна. — Готов съм. Ето бележката. — Момчето му подаде лист от тетрадка. — Тук пише, че се прощavam с живота заради нещастна любов.

Без да каже нито дума, той стана и го прегърна. Още от самото начало му готвеше тази съдба и изобщо не съжаляваше за това. Какво да се прави — покрай сухото гори и мокрото. Но в последния момент трябваше да му демонстрира любовта и вниманието си.

— Няма да усетиш нищо — прошепна нежно той.

— Зная — изхлипа момчето. — Отче, имам една последна молба. Преди да отида там, мога ли само за минутка да надникна в заключената стая.

Той очакваше този въпрос и изобщо не се изненада.

— Разбира се. — Погали момчето по главата и извади ключа от чекмеджето на бюрото. — От този момент нататък няма да ти откажа нищо. Ела с мен.

Те тръгнаха към вратата и мъжът в черно пъкна ключа в ключалката и го завъртя два пъти. Сетне влезе пръв и се обърна към момчето.

Дори на мъждивата светлина на единствената крушка се виждаше как зениците му се разширяват. Момчето се олюля и неволно се хвана за рамката на вратата, старайки се да не падне. А след това трескаво преглътна.

Отче, знаех... вярвах, че това е възможно — прошепна то, без да е в състояние да откъсне очи от омагьосващата гледка, която се разкри пред него. — Още от самото начало знаех.

— Разбира се — усмихна се мъжът в черно. — И аз също знаех.

Спринцовката беше на тайно място в мазето. Веднага щом слезе долу, той щеше да направи инжекция на момчето. А ако то размислеше и започнеше да се съпротивлява, Хензел щеше да му помогне.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ПРИМАМКАТА

20 часа и 48 минути

Задължителното наказателно вечерно предаване „Смъртта не бива да не изглежда сладка“ разтърсваше стаята с пронизващите писъци на вокалиста от немската група „Helioween“. Пускаха тази песен често и тя май се казваше „Падайки отгоре“. Но убиецът по навик не обръщаше внимание на вибриращия под и на подскачащите мебели. Той беше зает с работата си — изучаваше подробно и старателно голямата снимка на Калашников на първата страница на жълтия вестник, който си купи зад ъгъла.

С последните си действия много ловко подхвърли една примамка на копия. Тя беше съвсем ненатрапчива и той явно бе клъвнал. Убиецът беше обмислил всичко много добре и ако копият не беше пълен идиот, в крайна сметка щеше да съпостави доказателствата, които му остави, и щеше да стигне до него. Доколкото познаваше навигацията на копия, той щеше да дойде на акцията сам и дори щеше да се въздържа да вземе със себе си онзи малоумник, който стоеше до него на снимката.

Да, схватката с килъра беше опасна и копият сигурно осъзнаваше това, но той се надяваше да го хване неподготвен. Желанието му да обере лаврите сам беше твърде голямо, както и на всички копия с неговата скапана професия. И мръсникът щеше да разбере прекалено късно, че го очаква изненада. Ако изобщо успееше да разбере.

Убиецът още не си бе купил билет за експреса, който отиваше в хавайския квартал, но на гарата се снабди предварително с две туристически брошури. Те бяха до него и лъщяха съблазнително с гланцираните си снимки. Той нито веднъж не бе ходил на подземните морета, но запознатите разказваха, че те изобщо не са по-лоши от земните, че дори са и по-хубави, защото концентрацията на солта е по-голяма. Естествено, нямаше да успее да се сдобие с тен, защото в Града нямаше слънце, но това не беше страшно, защото можеше да се изкъпе и да отиде в солариума.

Хонорарът му възлизаше на един милион златни дублона и той можеше да пръска пари. Само че как щеше да вземе със себе си толкова количество злато наведнъж? Два куфара нямаше да му стигнат. Дали да не помоли Свръзката да скрие част от монетите при себе си? Едва ли щеше да успее. Двамата вече твърдо се бяха разбрали, че след като изпълнението на поръчката приключи, няма да се виждат повече.

Убиецът си спомни как Хензел дойде при него първия път и му предаде деловото предложение на Свръзката. Той познаваше вампира отдавна — двамата контактуваха в цветарския магазин на Дракула, където на склададжията му се налагаше да изпълнява задълженията и на продавач. Той не се изненада от предложението и дори изпита радост. Нима не бе очаквал точно това през последните сто години?

Килърът зададе на Хензел откровения въпрос защо изборът падна точно върху него. И след като получи точно толкова откровен отговор, искрено се възхити, че Свръзката умее да мисли логично. Двамата дълго разговаряха, обсъждайки подробностите, а вампирът на няколко пъти се обажда на Свръзката, който му обясняваше тънкостите в предстоящата работа. С Хензел се видяха още четири пъти, преди да постигнат окончателно споразумение, а след един месец той получи имената на първите кандидатури.

Килърът не се интересуваше какви са греховете, заради които Поръчителят иска да ги ликвидира. Който плаща, той поръчва музиката. И бе обзет изцяло от предчувствието за предстоящия лов. Значи някой мразеше Хитлер и Монро до такава степен, че искаше да съсипе съществуването им дори и в Ада, така ли? Няма проблеми. Да отправиш някого в НЕБИТИЕТО е приятно само по себе си, а когато за това ти плащат, е два пъти по-приятно.

Не биваше да избърза толкова с Хензел. Трябваше да помисли къде би могъл да го скрие, но той моментално отхвърли този вариант. Вампирът се набиваше на очи и сред съседите му щяха да се намерят доброжелатели, които да се обадят в Управлението за наказания. Издънката с цветята много го изплаши. Ако копоите бяха успели да накарат Хензел да проговори — а те половин час по-късно вече трополяха по пода в хола на Дракула — цялата верига можеше да се разпадне още в самото начало. Залогът беше много голям и не биваше да рискува.

В тази работа имаше само две главни фигури. Това бяха Поръчителят и самият той. Свръзката ли? Той беше умен, но очевидно не беше гений. Би могъл да се досети, че ще намерят ключа на вампира, само че на него и през ум не му мина, че копоите са в състояние да извършат повторен обиск. Сякаш не вършеха заедно опасна работа, а тихомълком отмъкваха бонбони от разсеян магазинер.

Телевизорът проблясваше в тъмното и показваше зелени бирени запушалки, които се сипеха, описвайки сложни чупливи линии, образуващи симпатичен рисунък. „В свободното си време нашият главен пивовар задължително измисля нещо — обясняваше гласът зад кадър. — А той има страшно много време. И направо се чуди какво да прави, защото ние не си поставяме за цел да създаваме хубава бира. Ние знаем, че тя не е оригинална, но на вас не ви се полага друга. Бира «Ведрачов» — пийте каквото има. Друго няма.“

Килърът пусна покрай ушите си омразната реклама и продължи напрегнато да мисли. Краят приближаваше и трябваше да се подготви за бягството — да събере багажа си, да реши как ще превози златото, след като му изплатят хонорара, и изобщо да не позволи да го заварят неподготвен. Веднага след като отстранеше последната кандидатура, щеше да си разчисти сметките с Копоя, щеше да грабне куфарите си и да хукне към хавайския влак.

Когато откриеха прясната пепел от поредните жертви, вече щеше да бъде далеч. А след две години, когато се порадваше до насита на подземното море, можеше да се позабавлява и с останалия еликсир и да види сметката на онези, които му бяха дошли до гуша, откакто пристигна в Града. Освен Калашников имаше доста такива изроди.

Свръзката му се обади в пет и половина сутринта, когато навсякъде започнаха да палят уличните лампи.

— Имам добра новина. Преди четвърт час пристигна последният куриер. Веднага след като приключи работата си с него, ще се свържа с вас. Трябва да сте готов — чу той гласа, който сякаш звучеше от бъчва. Но това звучене му се стори като сладка музика.

— Прекрасно — отвърна убиецът. — Ще съм готов, когато трябва.

— И още нещо — добави Свръзката. — Имаме още една допълнителна кандидатура, която Поръчителят иска да ви възложи.

Ако желаете, ще ви я платят извънредно, но нещо ми подсказва, че ще сте доволен да се справите с нея и безплатно.

Носът го засърбя от любопитство. Разбира се, че нямаше да вземе допълнително пари. Какво значение имаше дали са с един повече или с един по-малко. Един милион златни дублона му бяха предостатъчно или поне достатъчни за определен брой години в хавайския квартал. А когато валутата му свършеше, щеше да измисли нещо друго. За съжаление в този проклет Град нямаше нормални банки, за да държиш парите си в тях, иначе щеше да си направи влог „Вечен“ и да си живее с процентите неограничено време.

Не, банки имаше и те бяха много известни. Същите като онези, които съществуваха на Земята — „СБС-Агро“, „Менатеп“, „Енрон“, „Албания Сървис“. Но от техните услуги се възползваха само неопитни новаци, а останалите вече бяха научили горчивия урок, че ако дадеш спестяванията си в тях срещу огромни проценти, никога няма да си ги получиш обратно. И нямаше никакъв смисъл да се оплакваш.

— Разбрахме се — обобщи той. — Всичко ми е ясно. Много ви благодаря за обаждането.

— Аз ви благодаря за вашата работа. Имате ли други въпроси?

Убиецът малко се поколеба, но все пак попита това, което отдавна го вълнуваше:

— Само един. В какъв срок, след като изпълня поръчката, ще мога да получа парите си?

— О, веднага — отвърна гласът в слушалката след секунда колебание. — След като приключите с изпълнението на поръчката, ми се обадете веднага. И ще се разберем.

— Прекрасно — каза килърът. — Тогава до скоро.

— Дочуване.

Убиецът прекъсна връзката и погледна замислено към прозореца. Това, че Свръзката най-неочаквано се запъна, докато говореха за хонорара, не му хареса.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА КИТАЙСКИЯТ КВАРТАЛ

6 часа и 42 минути

Калашников се събуди от това, че някой доста силно го разтърсваше за раменете. Той отвори очи и видя пред себе си чорлавата глава на Малинин.

— Къде съм, вашброде? Какво е станало? — попита обезумелият унтерофицер, въртейки трескаво очи, докато се оглеждаше изплашено.

Алексей се протегна спокойно и също огледа наоколо. Обстановката му се стори позната — около тях се виждаха съдрани тапети от вестници, таван с мръсни петна и изсъхнал фикус в ъгъла.

— По всичко личи, че си у нас. Какво те притеснява?

— Не зная — избоботи Малинин и устата му се разкриви. — Дяволска работа... Седях си зад волана в колата, мигнах веднъж с очи и — хоп! — вече лежа на някаква кушетка, а вие се търкаляте в съседното кресло и ръката ви виси... Викам си, втасахме я, загубени сме...

— С тази нервна работа трябва да ходиш на психоаналитик, братле — констатира лениво Калашников. — Явно вчера си ударил главата си доста силно.

— Главата ли?

Малинин докосна черепа си и с изненада напипа малката, но доста неприятна цицина на челото си точно под косата. В това време Алексей стана от креслото и раздвижи изтръпналите си крайници. Чувстваше се отвратително. Много лошо беше човек да спи с дрехите, защото сетне имаше чувството, че изобщо не е спал. Щеше му се да си вземе душ, но трябваше да стопли вода, тъй като тя както винаги беше студена, а това щеше да му отнеме много време.

— Спри за малко. Можеш ли да караш кола? Време е да тръгваме.

Малинин все още не можеше да се окопоти и продължаваше да опипва останалите места по тялото си, за да разбере дали и на тях не им се е случило нещо, докато е бил в безсъзнание.

— Ама, какво стана? Вашброде, какво ми се случи? — повтаряше той непрестанно.

Алексей потупа снизходително страдалеца по рамото.

— Не си ли гледал „Диамантената ръка“ на DVD? — изсумтя той. — Паднах, свестих се, гипс. Добре де, шегата настрана. Ще ти кажа, когато стигнем. Иначе пак ще припаднеш, а аз нямам друг шофьор. Пригответи се, закъсняваме за китайския квартал.

— Какво ще правим там? — престана да се опипва Малинин.

— Ще закусим при Вонг — подсмихна се Калашников. — Какво, да не би да не си гладен?

След пет минути те летяха по шосето, а гумите на колата едва докосваха асфалта. Заобикаляйки индийските автобуси, унтерофицерът се промъкваше през потока от коли, прелитайки на сантиметри от свистящите със спирачките си таксита, от които се сипеха грозни проклетия по негов адрес. До цицината на челото на Малинин се образува мъченическа бръчка. Колкото и да се стараше, нещастникът не можеше да си спомни как се е озовал в жилището на Калашников.

Да кажеш, че китайският квартал на Града е огромен, означава да не кажеш нищо. Размерите му май че бяха колкото на земния Китай. Ако някой смахнат човек решише да го обиколи пеша, нямаше да направи това дори за десет години. Кварталът представляваше огромен мравуняк, в който по цели денонощия щъкаха милиарди хора. И ставаха все повече и повече, а шефът с основание смяташе, че при тази раждаемост на Земята скоро три четвърти от населението в Града щеше да бъде с жълта кожа и с дръпнати очи.

Китайците, както и евреите, не се разстройваха особено, че влизат в Ада, защото по стар земен навик се уреждаха добре навсякъде. Този квартал беше един голям черен пазар, където се продаваше и се купуваше всичко, което поискаш. Потокът китайци от Земята към Града не секваше, а тези усърдни хора още от времената на император Цин Ши-хуанди имаха традиция да отнасят в гроба си онова, което щеше да им бъде полезно и в задгробния живот. Предвидливият император беше взел в гробницата си десет хиляди Каменни войници и това му помогна да развие бизнес със сувенири през следващите двеста години.

По-нататък тази система се изгради изцяло на комерсиална основа и чрез китайските покойници към Града потекоха реки от уиски, компютърни игри, дрога, убити проститутки, забранени кинокомедии, нелегална литература и фалшиви компактдискове.

Хората от Управлението за наказания се бореха с нарушителите като гладиатори, но силите бяха твърде неравни просто защото китайците бяха страшно много и нямаше как да се проследят всички трупове. Това никога не се изричаше на висок глас, но всички много добре знаеха, че ако ти трябва доза хероин, водка, сушена кръв, момиче или някоя книга самиздат, трябва да отидеш при китайците.

Още от ранно утро кварталът гъмжеше от хора. Те закусваха в нелегалните закусвални, гълтайки прясна юфка. Малинин едва успя да намери място, на което, да паркира колата до тротоара, а оттам трябваше да вървят пеша още дващсетина минути. Когато стигнаха до едно от незабележимите ресторантчета, от което се разнасяше отвратителната миризма на втръсналите им fish and chips, Калашников започна да натиска медния звънец във вид на йероглиф. Три къси позвънявания, четири дълги и едно късо — това беше новата парола за тази седмица.

Вратата се отвори мигновено.

— Ще закусвате ли, господин Калашников? — осведоми се любезно представителният портиер със синя копринена ливрея, избродирана с летящи дракони.

— Аха — потвърди той и прекрачи прага. — Хайде, Ху, пригответи ни нещо бързо и вкусно за два златни дублона. Много бърза ме.

След петнайсет минути приятелите се наслаждаваха на кисело-лютивата супа в тайната стаичка на ресторанта. От очите им течаха сълзи, устните им изтръпваха, а гърлата им пламтяха, но тя беше безумно вкусна. Малинин буквално облиза чинията си и се зае с унищожаването на пържени оризови макарони със скариди.

Калашников избърса устата си със салфетка и стана.

— Ти постой малко тук, братле. А пък аз ще се отбия при Вонг само за минутка.

Пред кабинета на Вонг стърчеше охранител, скръстил ръце на големия си корем. На вид очевидно принадлежеше към доскорошните членове на триадата — китайската мафия, и е бил убит по време на земните си стълкновения. Точно така си беше, защото на врата на

дебелака се виждаше яркочервена линия, която приличаше на следа от удушаване с жица.

— Не може да влизате тук — изсъска дебелакът. — Господин Вонг си почива.

— Нихао^[1] — отвърна с лек поклон Калашников. — Доложи на Вонг, че е дошъл Лъоха и че иска да го види. И не ме дръж в коридора, защото той ще се ядоса.

Дебелакът изчезна зад вратата. А когато се върна, вече беше много по-любезен:

— Извинете ме, господине, нов съм — започна да се кланя той, заваляйки руските думи. — Моля, влезте. Господин Вонг много се радва, че ще ви види.

Когато влезе в стаята, Алексей разбра с какво е зает китаецът. Вонг лежеше по корем, покрит криво-ляво с кърпа, а гола млада китаяка масажираше гърба му с тънките си пръсти. Собственикът на нелегалния ресторант пъшкаше доволно с притворени очи. Щом чу скърцането на вратата, той извърна глава към нея.

— О, господин щабскапитан, каква чест за моето заведение. Седнете. Какво ще пиете? Не се притеснявайте, току-що ми донесоха френски коняк.

Калашников още усещаше в устата си вкуса на вчерашната топла водка на Малинин. Оказа се, че не е чак толкова лесно да го унищожиш дори и с горещата супа.

— Благодаря ти, Вонг. По-добре ми дай зелен чай, ако може.

След минута китаяката, която изостави неохотно Вонг, но така и не си направи труда да се облече, сложи върху масичката от слонова кост до Калашников изящен димящ чайник и порцеланови чаши. Той й благодари, но момичето не му отговори.

— Не й обръщайте внимание — разсмя се Вонг. — Нова е, едва преди три дни се удави в Хонконг. Още не говори руски, от утре тръгва на курсове.

Китаецът седна, омотал ярка хавлиена кърпа около тлъстото си тяло.

— И какво те води при мен? Казаха ми, че си се обадил през нощта и си искал да си поговорим. Извинявай, бях много зает, приемах стока. Върнах се едва преди час. Уморих се и реших да се поотпусна. Искаш ли да повикам масажистка и за теб?

Вонг плесна с ръце, но Калашников завъртя отрицателно глава.

— По-добре следващия път да си поръчам направо две, още повече че ти имаш добър вкус — усмихна се любезно той и отпи от ароматния чай. — Но сега дойдох да свърша една важна работа, така че момичетата ще ги оставим за после. Трябва спешно да обсъдя един въпрос с теб.

Вонг се намуси и въздъхна тежко:

— Така си и знаех. Значи хората от Управлението все пак са разкрили нашия доставчик, така ли? Какво да се прави, значи за известно време ще трябва да извадим от менюто кисело-сладкото свинско.

Той посегна към телефона, но Калашников хвана ръката му.

— Не, не. Дойдох по друг повод. Зная, че молбата ми ще прозвучи странно, но... Казано накратко, Вонг, искам да разбера чрез кого пристига най-важната контрабанда във вашия квартал. Най-специалната стока, която струва милиони.

По лицето на китаеца се изписа недоумение.

— Наистина ли? — разсмя се Вонг. — Само това ли искаш? Лъоша, какво ти става, да не си се напушил с ганджа още от сутринта? Така ли е? Я ми кажи откъде вземаш толкова хубава трева. И аз искам! Идваш при мен и моментално искаш да предам за бог да прости най-важните си канали, и да остана на празни ясли, така ли? Какво ти става, бе, човек?

— Ей сега ще ти обясня какво ми става. — Калашников смени любезния си тон с леден и Вонг моментално престана да се смее. — Естествено, ти си в течение какво се случва през последната седмица в Града, нали? Четеш вестници, гледаш телевизия и мисля, че можеш да се ориентираш. За една седмица Ангелът на смъртта уби шестима души, а двама изчезнаха безследно. И сега аз ще те зарадвам с това, че някой доставя веществото, с което той убива хората, от Земята. И не е изключено това да става по вашите контрабандни канали. Искаш ли момчетата ми да разрушат целия ви квартал? Кълна се в майка си, Вонг, ще го направя?

— Какъв ужас... — пребледня китаецът. — Наистина ли не приготвят този боклук тук? Вестникарите публикуваха изтекла информация от Ведомството. Твърдят, че веществото е някаква

специфична разновидност на светената вода. Но нима светената вода може да проникне в Ада?

— Това не е чиста проба светена вода. — Калашников си наля втора чаша чай. — И при всички случаи не е местно производство. Сред компонентите ѝ е натуралната кръв от плъх. Веществото се приготвя и се смесва някъде на Земята и едва след това се изпраща тук. А целият номер се състои в това, че заради наличието на кръв от плъх светената вода вече е осквернена. Освен това нещо в нея блокира молекулите на среброто. Най-вероятно слагат вътре азот, който разтваря метала и го „умъртвява“. И затова датчиците на Адските порти не засичат веществото. Казано накратко, както ме просвети вчера един осведомен химик, тази течност фактически представлява силно олекотена светена вода и точно затова Адът не се разрушава от нея, както би трябвало да стане. Но е в състояние да превърне на прах една грешна душа. Достатъчна е само една капка, за да прекрати съществуването на всеки от нас.

Вонг пребледня дотолкова, доколкото един вече мъртъв човек можеше да си позволи това. Без да сваля очи от Алексей, той посегна към спасителния пакет цигари. Понякога беше хубаво да си труп, можеш да си пушиш, без да се страхуваш, че ще се разболееш от рак на белите дробове.

— Човекът, който е измислил всичко това, е по-мъдър дори от Конфуций — каза той и пусна кръгчета дим от устата си. — Истински маниак е. Е, всичко ми е ясно. Той със сигурност има свои хора в Градската митница и в транзитната зала. Нямам представа как ги е вербувал. Но някои от хората с високи чинове там работят за него.

— Тук няма ангели — съгласи се Калашников. — Но нима съществува човек, който би рискувал да работи за такъв тип дори срещу много пари? Лично аз не бих рискувал. Защото този пич може и да е Конфуций, но очевидно не е наред с главата.

— Ти да не си умрял вчера? — възмути се в отговор Вонг. — Например на Земята през всяка митница може да се прекара дори атомна бомба, стига да имаш пари. А тук работят абсолютно същите хора, само дето са мъртви. Казвам ти със сигурност, че този Конфуций е намерил връзки в митницата. И няма никакви заобиколни пътища в Града. Изпраща от Земята мулета, натоварени със стоката. Нужният човек ги разпознава по специални белези в транзитната зала и ги

изпраща на митницата по тайния коридор, без да ги регистрира. Душите на куриерите се отчитат само от автоматичния брояч на Адските порти. Казват, че срещу много пари от транзитната зала може да се отиде нелегално дори в Рая, като се избегне Главният съд, но не съм проверявал дали е така. На митницата друг човек помага на мулето да избегне задължителната проверка, взема стоката от него и я дава на убиеца. Всичко е просто като гъбена чорба, Льоша. А ти не се ли сети за това? Я ме вземи за консултант в твоята кантора. За пет минути ще ти изловя всички престъпници.

Вонг се разсмя, отваряйки широко пълната си със златни зъби уста.

— Знаеш ли кой точно взема рушвети на митницата? — попита сухо Калашников.

— По-точно е да се каже, че не зная кой не взема — отсеке китаецът. — Доколкото зная, това е митницата на Ада, нали? Тъй че ще ти е безумно трудно да откриеш въпросния човек... Да речем, че шестима души са на най-важните смени и тяхната задача е да проследяват контрабандата нощем. Това са Есенин, Лебедев, Лумумба, Луи дьо Фюнес и някакъв тип от Бирма, когото не познавам. Напоследък Дьо Фюнес е в неплатен отпуск, има някакви проблеми с лицето. И какво ще направиш ти, ще арестуваши всичките наведнъж, така ли?

— Не мисля. — Стана от фотьойла Калашников. — Нещата са много прости, Вонг. Времето, в което са извършени убийствата, е известно. Сигурно килърът изпълнява поръчката на другия ден, след като получи веществото, което всеки път му донасят на малки дози. Достатъчно е да разберем кой е бил дежурен през нощта, след която е ставало ново убийство. Кръгът заподозрени доста ще се стесни и тогава най-спокойно ще можем да установим самоличността на този човек. И би било добре да го арестуваме още сега, защото всеки момент ще започне нова серия убийства.

Калашников вече беше съвсем наясно кой е проникнал в компютърната база-данни на службата за сигурност, за да научи кода, след което се е опитал да разбие чекмеджето в архива. Митницата се смяташе за една от най-важните структури на Ведомството и нейните офицери имаха свободен достъп до електронната система на кантората.

Наистина ги бяха прецаkali като последните кретени и вкарваха веществото в Града точно под носа на шефа. Дали митничарят беше купен? Всичко беше възможно, макар че основната опасност в Града беше скуката. За да се спасят от тъпото еднообразие, хората бяха готови на всичко. Всъщност Калашников нямаше да се изненада, ако разбереше, че доброволният помощник на убиеца си сътрудничеса с него само от любопитство. Просто защото му харесваше да го прави.

— Благодаря ти, че ме ориентира, Вонг — каза той. — Ще оценя по достойнство усилията ти, ако чрез своите хора събереш малко информация по моя въпрос. Но ще го направиш внимателно, нали?

— Искан ли питане! — вдигна възмутено ръце китаецът. — Разбира се, че ще направя всичко възможно, ще се обадя и на италианците, и на „солнцевските“ момчета. Този Конфуций и на мен не ми харесва. Кой знае дали следващия път няма да изпрати тук цял отряд бойци с бидони вещество на гърба и с пулверизатори. Тогава на всички лошо ни се пише.

— Прекрасно — кимна Калашников. — В такъв случай аз си тръгвам. Скоро ще се видим.

Огромният охранител на входа се отдръпна любезно и пропусна важния господин, когото страховитият му господар изпрати лично с раболепен поклон.

---

[1] Здравейте (кит.) — Б.пр. ↑

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ДВЕТЕ КАПСУЛИ

8 часа и 52 минути

Офицерът оправи униформата си и сложи фуражката си, на чиято фаланга се мъдреха кръстосани рога — емблемата на митницата в Града. Срещата протече бързо и му остана време да съблече цивилните си дрехи в кабинета и да си облече мундира. Всичко мина много добре — той предаде последната партида еликсир, никой не ги засече и те се разделиха, за да се срещнат съвсем скоро за последен път.

Направо да се чудиш колко гладко мина всичко, особено като се имаше предвид, че в момента за издирването на Изпълнителя бяха хвърлени най-опитните сили на Ада. Той се смяташе за хладнокръвен, но щеше да си изкриви душата, ако кажеше, че такива операции не се отразяват на нервите му. Напоследък спеше лошо и за това не бяха виновни само нощните му дежурства и разговорите с Поръчителя. Дано Изпълнителят извадеше късмет. Ако килърът успееше да ликвидира останалите за един ден, той щеше да си откъдне. Вярно, оставаше му да свърши още една дреболия, но той лесно щеше да се справи с нея.

Топлият въздух се стелеше в кабинета му като памук. Офицерът разкопча горното си копче. Направи го по-скоро по навик, защото в Града никой не дишаше. Усещането, че въздухът не ти достига, беше фантомно като на човек, чиито крак е ампутиран над коляното, но той дълго след това има чувството, че глезенът го боли.

Кога започна всичко това? Отдавна... Събуди се посред нощ от тихия глас, който звучеше в съзнанието му. Гласът разговаряше с него любезно и го питаше как е. „Аз съм откачил“ — беше първата му мисъл. Обзет от ужас, той се разкрещя толкова силно, че събуди съседите си. Но кошмарът се повтори и през следващата нощ. Гласът продължаваше да прониква в мислите му и да тревожи съзнанието му и си отиваше чак призори. Но той вече не крещеше.

Нощ подир нощ свикваше с него. След една седмица, без дори да забележи, започна да отговаря наум на въпросите му и двамата разговаряха с часове. Още докато беше на Земята, офицерът бе подочул, че живите могат да разговарят с мъртвите с помощта на спиритични сеанси, възползвайки се от услугите на специализирани медиуми. Тогава той не вярваше на това и го смяташе за глупост. Но сега му се наложи да повярва.

Той попиваше среднощните разговори като гъба. Всяка дума на събеседника му беше истина. Вярно бе, че не бяха изменили чак толкова години, откакто се озова тук, но той вече бе успял да намрази Града. Дразнеше го всичко — и индийските автобуси, и работата му с онова животно Есенин, и полупияните мъртъвци, които се опитваха да вкарат денкове с контрабандна стока в Ада, и мръснишките докосвания на италианския гей.

Майната му на всичко! На Земята той беше уважаван човек, а от неговите думи и постъпки зависеше съдбата на страната. А тук беше нищо. Беше някакво нищожество, редови пазвантин, какъвто щеше да си остане винаги. Защото тук той никога нямаше да умре и дори след сто хиляди години щеше да продължи да претърсва багажа на новопристигналите трупове със същото отвращение и абсолютно нищо нямаше да се промени. А това означаваше, че той имаше правото да промени нещата сам.

За нещастие не можеше да се свърже пръв с онзи човек. Той винаги се появяваше внезапно в съзнанието му по най-различно време и обсъждаше с него подробностите от събитията, които се случваха. Онова, което му предложи, го потресе. Не, не това, че някой трябваше да бъде убит, а това, че беше толкова лесно да се извърши. Защо ли до този момент не се бе сетил сам? Да, той беше готов да се нагърби с организацията и нямаше нужда от никаква награда. Значи трябваше да намери Изпълнител? И той щеше да го намери.

Вече му се бе случвало да наема изпълнители на Земята и дори го беше правил доста често. В това нямаше нищо сложно, защото срещу добри пари хората бяха способни на много неща, независимо дали се намираха на Земята или в Ада. Той срещаше в Града някои от предишните си жертви, но те не знаеха кой е организиран убийството им и затова го поздравяваха любезно, когато го видеха. Можеше да наеме професионалист от категорията на Солоник, защото тук имаше

предостатъчно такива. Но, първо, повечето килъри бяха подложени на промяна на самоличността и, второ, убиецът трябваше да бъде човек, когото почти никой нямаше да заподозре.

Дълго търси нужното лице, макар че Поръчителят нервничеше и бързаше. Но той настояваше, че в тази работа не бива да се бърза. Идеята му хрумна неочаквано, докато преглеждаше секретен доклад на ведомството си. Един и същи човек непрекъснато си поръчваше контрабандни филми на ужасите и плащаше щедро за тях, като всеки път искаше „още по-кървави“. Само през последните двайсет години броят на касетите с ужасии, които му бяха доставили нелегално, надхвърляше пет хиляди. Ако се съдеше по електронния адрес на този човек под псевдонима Master, той всеки път ставаше победител, когато в Ада се провеждаше анонимен шампионат по компютърната игра „Hitman“ — симулатор на наемен убиец.

Порази се от лекотата, с която го споходи късметът. След като унищожи доклада и окончателно се спря на кандидатурата, офицерът изпрати един посредник с предложение към бъдещия килър. Хензел от дълго време му беше длъжник, защото знаеше за него такива неща, че носфератусът можеше да отгърми за петстотин години в центъра по реабилитация на вампирите, където ги пояха с мляко. Сушената кръв на новородени момиченца, които върколакът получаваше чрез последния останал канал на Земята (сред VIP-клиентите беше и самият граф Дракула), даваше възможност да се извършат масови арести във вампирския квартал и едва ли биха простили това на Хензел. Освен шантажа работа му свърши и златото. Носфератусът се сдоби с хиляда дублона. Наложил му се да плати с личните си спестявания и за лоялността на служителя от транзитната зала. За разлика от Хензел „транзитникът“ естествено не знаеше нищо и си мислеше, че куриерите прекарват обичайната скъпа контрабандна стока.

Когато получи отговора, офицерът си помисли, че рядко греши, щом става дума за човешката натура. Онзи, когото си бе набелязал, веднага се съгласи да стане Изпълнител. Разбира се, голяма роля изигра и сумата, която му предложи, но беше ясно, че този човек нямаше да пожали сили в работата си. Както всъщност и стана. Гласът в съзнанието му непрекъснато го хвалеше за правилния избор.

Той дръпна чекмеджето на бюрото си. В дъното му имаше две ампули с прозрачна течност. Още от самото начало никой нямаше намерение да плаща на Изпълнителя един милион златни дублона. Пък и откъде ли Поръчителят би могъл да вземе толкова пари? Разбира се, той би могъл да продаде Книгата, тъй като след осъществяването на пророчеството тя и без това щеше да стане излишна. Но Поръчителят упорито не искаше да се разделя с нея и се бе хванал за Евангелието като старец за младата си жена. Направо да полудееш — това скандално творение на Юда бе седяло в сейфа в Грузия цели четирийсет години, но на никого и през ум не му бе минало да му хвърли поне едно око. Страхували са се. Дори в Москва никой не бе подозирал за съществуването на тази Книга. Все пак Сталин е умеел да дресиращ хората, добре го е правил бащицата.

Той се прозя, загледан в ампулите, които проблясваха мъждиво в полумрака на чекмеджето. Щом Изпълнителят приключеше с работата си, офицерът щеше да ликвидира и него с помощта на същия този еликсир. Нямаше защо да оставя опасни свидетели и той беше усвоил това правило още по време на работата си на Земята. Дори ако имаше в джоба си искания милион, пак щеше да убие килъра. Така беше по-сигурно, пък и съгласно Книгата ПРОРОЧЕСТВОТО нямаше да се сбъдне в мига, в който...

Внезапно вратата се отвори много рязко, а той едва успя да затвори чекмеджето с опасните ампули и дори си удари пръста. В кабинета му нахлу Есенин, който изглеждаше страшно развълнуван.

— Тревога, старче! Викат те при началството.

— Какво е станало там? — попита безразлично офицерът.

— Можеш ли да ги разбереш — обясни му кратко ситуацията Есенин. — Просто ми наредиха да събера всички. Дошъл е някакъв началник от Ведомството и нашите се разтичаха като луди. Тръгвай.

Офицерът заключи чекмеджето с еликсира и тръгна спокойно след Есенин, като пътъом поздравяваше колегите си и се опитваше да отгатне какво би могло да се случи. Може би пак бяха заловили Лумумба да пуска контрабандни банани? Вече имаше такива инциденти, тъй като негрите в Града много страдаха от недостига на тропически плодове. Есенин почука деликатно на дъбовата врата с метална табелка „Директор на Градската митница П.Б. Успекаев“ и се промъкна през вратата, а офицерът влезе след него.

Директорът — едър мъж с бели мустаци, който винаги носеше бели ризи (на Земята двамата се познаваха бегло, макар че той никога не бе харесвал „Бялото слънце над пустинята“, тъй като образите на бойците от революцията в него бяха оперетни), стоеше наред кабинета и разговаряше оживено с един рус мъж с цивилни дрехи на около трийсет години. Покрай тях обикаляше някакъв напет младеж с униформа на Ведомството, а непокорният му перчем се подаваше изпод казашката му фуражка. Цивилният мъж забеляза появата им, извини се пред Успекаев, поздрави учтиво поета и се вторачи съсредоточено в офицера.

— Чувал съм за вас, господине. Мисля, че вие сте господин Андропов?

Офицерът извърна бавно глава. Погледите им се срещнаха.

— Предпочитам да се обръщате към мен с „другарю“ — отвърна със студена усмивка офицерът и намести очилата си. — Имате ли някакви въпроси към мен? Слушам ви внимателно.

ТРЕТА ЧАСТ

ЦЕЛУВКАТА НА ВАМПИРА

Всеки си има своя представа за Ада. Аз — също. В моя Ад няма жени, но за сметка на това е пълно с лицемери, които винаги са ме учили как да живея. Никак не ми се ще да попадна там. Но явно ще попадна.

Поданикът на
управника на Венеция
Джакомо Казанова

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА НОЩНИЯТ ПАТРУЛ

8 часа и 54 минути

Хензел полагаше огромни усилия, за да не поглежда към масата. Съвсем доскоро, само преди три часа, там лежеше тялото на момчето — жалко, омекнало и с дълги разрези през вените. Приживе той беше виждал трупове много пъти, а след смъртта си — още повече. Но въпреки това кой знае защо изпитваше огромна жалост към момчето. Хлапето веднага му хареса, защото беше смешно, добро и дружелюбно. След като Хензел стана носфератус, не можеше да се каже, че прилича на пресен ананас и всички в най-добрия случай страняха от него, а в най-лошия отскачаха с възгласа: „Ама че изрод!“

Но момчето се отнесе към него така, сякаш му беше много близък приятел, и няколко минути след като се запознаха, го помъкна да пият чай и да ядат сладкиши. Естествено, голяма роля за това изигра любопитството му, тъй като за пръв път виждаше истински вампир, но външността на Хензел не го плашеше и не предизвикваше отвращението му. Както и да е, той се надяваше, че Главният съд няма да даде прекалено тежко наказание на това дете. То очевидно не го заслужаваше.

Вампирът пусна отново видеото, чиято пауза бе натиснал, и се опита да се съсредоточи върху филма „Нощен патрул“. Пълна лъжа! Нима всичко това беше възможно? Ако беше, значи местните вампири бяха некадърници. Нямаше представа как е в другите страни, но в Русия всеки можеше да ги изтрепе. Ами, ако този филм е документален? В такъв случай вампирите в тази държава не бяха извадили късмет и сигурно вече се брояха на пръсти. Жалко, че не го пускаха да излиза от къщата, иначе щеше да се развихри и да покаже на всички какво означава стара школа.

Тежките мисли, които се въртяха в главата му, му пречеха да се съсредоточи върху сюжета. След като момчето ги напусна, той за пръв път се замисли що за човек е господарят. Щом той не изпитваше жалост дори към близките си хора, които го боготворяха като момчето,

дали в решителния момент щеше да се спре, преди да пожертва и Хензел? Господарят беше любезен и коректен и никога не повишаваше глас, но в същото време бе пресметлив и безмилостен. „Работи“ с тялото на момчето флегматично, без каквото и да било благоговение или съжаление, точно както го правеше и с другите куриери. За него то се бе превърнало в най-обикновено месо.

Хензел не знаеше арамейски и господарят не можа да се лиши от удоволствието да му прочете на глас превода на рецептата на еликсира от зловещата Книга. Оказа се, че е по-просто, отколкото да направиш салата. Първо в най-обикновена чешмяна вода се държеше чисто сребро в течение на три часа. След това в нея се добавяше течен азот, който разтваряше молекулите на среброто и ликвидираше свойствата му така, че оставаха съвсем малко почти „мъртви“ сребърни частици. Малко по-късно в разтвора се доливаше прясна кръв от плъх, която още повече понижаваше опасната светеност на течността. След това се добавяше суха коприва, расла на гробище, и пресен чесън, тъй като основната идея на еликсира се съдържаше в неговите взаимно изключващи се елементи. Единият му компонент трябваше да се бори с другия и по този начин всеки от тях изгубваше силата си. Градът не биваше да се разрушава с еликсира и точно затова капките му преминаваха без проблеми през датчиците за сребро на Адските порти. За сметка на това, макар и сериозно отслабени от кръвта на плъха и от азота, останалите частици сребро бяха способни да унищожат всяка грешна душа, която се намираше в Града.

Вярно, възхищението на Хензел към господаря се поохлади, след като научи, че той не е измислил този еликсир, а е взел рецептата от Евангелието на Юда. Но вампирът беше готов да признае, че през тези две хиляди години, откакто Книгата съществуваше, единствено господарят бе успял да претвори рецептата му в реалността.

В близкия ъгъл се стрелна плъх, но той го проследи с безразличие. След като изпрати последния куриер, господарят му разреши да лови тези твари и дори обеща да отиде на селския пазар, за да купи една туба прясна свинска кръв. Но след гледката, която съзерцава, докато кълцаха момчето като заклано прасе на същия пазар, той изгуби апетит.

Носфератусът не беше впечатлителен и бе виждал и по-жестоки сцени. Когато прегризваха гърлата на девствениците по време на

вамперската оргия, той беше сред първите, който подложи купата под пенещата се струя, наслаждавайки се на вкуса на прясната кръв. Но тогава не познаваше онези момичета, не им беше разказвал вицове и те не му бяха стискали ръката на сбогуване. И ако го срещнеха в някоя тъмна пресечка, само щяха да се разпищят от ужас.

Момчето беше първото същество, което се отнесе по човешки с него, след като той се превърна във вампир. Наистина ли не можеше да се намери друг куриер за последното пътуване? Беше много странно, че господарят пожела да изпрати в Града именно момчето. Но ако то имаше избор, би предпочело да прекара повече време на Земята. Тук му харесваше. Дори само заради това, че по време на рекламните може да изключва телевизора и че индийски автобуси имаше само в Индия. Но в момента за момчето всичко това вече не съществуваше.

Господарят се появи неочаквано и се промъкна в мазето като сянка. В ръката си държеше оранжева туба за бензин. Щом зърна Хензел, той му кимна зарадвано и му показа тубата. Вампирът му отвърна с кисела усмивка и сведе глава.

— Изглеждаш ми зле — изненада се мъжът в черно и се приближи до Хензел. — Има ли някакъв проблем? Нали виждаш, удържах на думата си. Истинска е, свинска. Искаш ли да си пийнеш веднага? Или първо искаш да изпиеш нещо по-силно?

— Водка — избоботи Хензел, без да вдига очи. — Имате ли водка?

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ОБЕКТ НОМЕР ШЕСТ

8 часа и 55 минути

Той тичаше по тясната пресечка, примирайки от ужас. Бавните стъпки на убиеца, които се чуваха зад него, изпълваха сърцето му с вледеняващ ужас, който бе изпитвал само в далечното си детство, докато бягаше от страшната старица на пазара. Нещо смътно му подсказваше, че пресечката ще се окаже задънена улица, че асфалтираната пътечка няма да го изведе до никъде и той ще се удари в сляпата стена и ще започне да вие от безсилие.

Предположенията му бяха основателни. Килърът не бързаше и крачеше като гвардеец на парад. Тракането на токовете му отекваше в пресечката. Краката му се хлъзгаха настрани по асфалта и не му се покоряваха. Той спираше за една-две секунди, за да си почине, след което отново хукваше да бяга. Ама че идиот беше... Трябваше веднага да се досети, че всичко ще свърши по този начин. Неслучайно нарочно доведоха онзи тип да работи при него. Трябваше да зареже всичко, да замине накъдето му видят очите, да се окопае на дъното и да изчака там. Но той не постъпи така... Че как иначе! Кой би се осмелил да го заплашва тук?

Беше също като олигарх, който си седеше в креслото от слонова кост и се наслаждаваше на пурата си за хиляда долара, мислейки си, че всички наоколо треперят над парите му, защото и полицията, и мафията са в джоба му и никой няма да посмее да мръдне пръста си без неговото височайше благоволение. А след това излизаше навън и в сърцето му забиваше нож първият срещнат пънкар, на когото страшно му трябваше една стотачка в зелено за доза кокаин. И на този пънкар цялата куртоазност и знаменитост на милиардера не правеха никакво впечатление.

На убиеца също не му пукаше за неговото положение, за връзките му и за известността му. Той беше получил поръчка и щеше да я изпълни. Просто работата му беше такава. И затова човекът, който бягаше от него, не крещеше: „Ще ти дам повече пари, пощади ме!“

Само щеше да си изгуби напразно силите и времето. Такива хора пазеха изградената си с кръв репутация. И щом бяха приели поръчката, щяха да свършат работата си докрай.

Колко пъти самият той си бе играл със своята жертва на котка и мишка? Наслаждаваше се и се упояваше от треперенето ѝ, от страха ѝ и от мъките ѝ. Разбира се, не биваше да постъпва така, но кой да знае... В сърцето на всеки човек съществуваше негов собствен Глас, който му прощаваше всичко, колкото и страшни грехове да извършеше. Той никога не се бе надявал, че ще му простят, но наивно смяташе, че в Града би трябвало да се отнасят към него малко по-добре. Но сгреши.

Чувстваше, че губи сили. Левият глезен го болеше, сякаш бе пронизан със стрела. Май че бе скъсал сухожилието си. Защо правеше всичко това? А и от какво бягаше? От НЕБИТИЕТО ли? Това беше смешно. Но след като се озовеше в самия пъкъл и се убедеше, че Адът съществува, всеки грешник продължаваше смъртно да се бои, че има и по-лошо. Никой не знаеше къде отиваха онези, чиито гърла бяха изгорени с веществото. Но беше факт, че те не се връщаха обратно... Кога ли най-сетне щеше да свърши тази шибана пресечка?

Той падна обезсилен и запълзя, издирайки ръцете си. Стъпките зад него не стихваха и дори напротив — чуваха се все по-силно и по-близо. Той се сети още веднъж за помощника си и изпсува... Мамка му мръсна, ама че гнусен тип! Ако знаеше по-рано, щеше да откъсне главата на този кретен със собствените си ръце и щеше да я направи на пихтия... Да, и след всичко това иди и прави добро на хората. Когато си звяр, трябва да си останеш такъв завинаги. Ако проявиш моментна слабост, можеш да се смяташ за труп. А щом вече и без това си труп, тогава ще отидеш в НЕБИТИЕТО, което по принцип си беше едно и също.

Той удари челото си в нещо твърдо и то се раздрънча. Беше кофа за боклук. Вдигна глава, огледа се изплашено и видя, че подозренията му са се оправдали — улицата беше задънена. Убиецът нарочно го вкара тук, тъй като знаеше, че на това място няма да има път за отстъпление...

И за какъв дявол повярва на бележката, и дойде на срещата в този пуст район съвсем сам? Стената на сградата беше глуха — нямаше нито един прозорец, нито поне някакво малко прозорче, никой нямаше да го чуе и затова беше безполезно да вика за помощ. Той се

приблужи до ронещия се от влажната жега бетон, фигурата с черен шлифер неумолимо се приближаваше. А може би все още имаше шанс? Ха-ха-ха! За какви шансове можеше да става дума, когато само една капчица от веществото беше достатъчна да сложи край на всичко.

Килърът просто щеше да пръсне водните капчици и той дори нямаше да успее да се отдръпне. Все пак до този момент убиецът без проблеми беше ликвидирал петима, включително и якото биче Франкенщайн. И защо не осъзна още при първия или най-късно при втория тур, че НЕБИТИЕТО застрашава и него? Кретен! Ето защо, надценявайки могъществото си, сега влезе в капана, забравил напълно за уличния пънкар със сгъваемия нож също като някой главозамаян от собствената си сила олигарх.

Той се изправи. Щом трябваше да умре, поне не биваше да е на колене. През последните шестстотин години той вече умира два пъти и двата пъти всички наоколо възхваляваха храбростта му — първо турците, а после и англичаните. В такъв случай трябваше ли да се бои от НЕБИТИЕТО, щом най-лошото, което можеше да му се случи, вече му се бе случило? Неприятно бе само това, че този път това щеше да стане непредвидено, макар че и на Земята малко хора бяха готови за смъртта си и всички си мислеха, че точно те ще живеят вечно. Но смъртта спазваше принципа си да спохожда човека мълниеносно, за да може в най-неочаквания момент да се ухили в лицето му с мъртвата си беззъба усмивка и да изхърка през зиналата си изгнила паст: „Изненада!“

Убиецът се приближи толкова много, че вече можеше да го види добре. Носеше черен шлифер и ботуши от тъмна кожа и беше среден на ръст. Ако преди това го беше срещнал на улицата, дори нямаше да го забележи. Килърът извади от джоба ръката си, в която проблесна стъклото на дългата тънка мензурка, и човекът се озърна обречено наоколо. Не, нямаше къде да се дине оттук. Добре де, все пак щеше да се опита да окаже съпротива. Кой знае, може би веществото щеше да действа и на килъра и тогава двамата щяха да излетят заедно за НЕБИТИЕТО. Той се приготви за скок...

Килърът отметна внезапно ръката си назад и дръпна непромокаемия плат. Качулката се свлече настрани и пред изплашения поглед на жертвата се разкри познато добре поддържано лице, което той виждаше всяка година в Деня на всички мъртъвци.

— Мили боже! — прошепнаха устните му отдавна забравената и строго забранена в Града дума, която дори и на Земята бе употребявал само като дете. Пред очите му притъмня и той се подпря на стената, за да не падне, но не се удържа и се свлече на асфалта.

— Не — отвърна убиецът и направи крачка към него. — Знаеш ли, това изобщо не е той...

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ИЗЧЕЗНАЛОТО ВЕЩЕСТВО

9 часа и 37 минути

Генерал Лебедев въртеше волана на микробуса с такава ярост, че Малинин вече неведнъж се стърчваше на седалката. Дори и той не можеше да си представи толкова бясно каране. Унтерофицерът знаеше, че ако катастрофират, нямаше да му се случи нищо, защото все пак не бяха на Земята. Е, щяха да пообгорят малко. Но просто не можеше да направи нищо с чувството си за самосъхранение.

На два пъти Малинин примижа, когато, подрънквайки със звънчетата си, право върху тях върхлиташе индийски автобус, но всеки път шофьорът избягваше сблъсъка буквално на сантиметри. „Печен пич — помисли си с уважение унтерофицерът. — Сигурно на Земята е бил голямо началство, след като кара така и не му пука от нищо.“

Малинин малко се притесняваше в присъствието на Лебедев. Нямаше съмнение, че всеки капрал от Ведомството беше по-висок по ранг от един земен генералисимус, пък и в Града сигурно имаше генералисимуси, които миеха подовете на градските тоалетни. Но просто не можеше да изневери на военните си навици и тъй като този човек беше истински генерал, ръката му сама се вдигаше към козирката. През цялото време, докато пътуваха, Лебедев мълчеше мрачно и Малинин усети, че трябва да разведри обстановката.

— Днес времето е много хубаво — каза той и моментално осъзна, че е изтърсил глупост, защото времето в Града винаги беше лошо или много лошо.

— Вярно — избоботи Лебедев и пресече пътя на поредния автобус. — И какво от това?

— Нищо — смути се Малинин. — Казах го просто така.

— Нямаш ли си друга работа? — попита го директно генералът.

— Ами... — измънка Малинин. — Разбирате ли, аз...

— Ясно — прогърмя Лебедев. — Тогава ще направиш следното: легни и прави лицеви опори!

— Какво? — облеци очи Малинин.

— Тъкмо да не ти е скучно — обясни му генералът. — Защо стоиш? Времето тече!

Най-неочаквано Малинин осъзна, че вече е на пода на микробуса и че бодро и енергично изпълнява нареждането. Ако човек е служил в армията, нямаше смисъл да се съпротивлява на заповедите, защото започваше да ги изпълнява машинално, сякаш имаше някакъв чип в себе си. „Раз! Два! Три! Четири!“ — повтаряше си унтерофицерът, повдигайки тялото си нагоре, подпрян на юмруци, и проклинайки себе си, че вбеси Лебедев с идиотската си реплика за времето.

Преди двайсет минути му се обадиха от електронния отдел на Ведомството и му казаха, че най-сетне са успели да установят кой е измъкнал паролата от архива на компютъра. Първо бяха звънили на Калашников, но негово благородие отново беше изключил мобифона си, защото разпитваше Андропов сам в кабинета си. Оказа се, че онзи, който се бе опитал да разбие сейфа, беше доста печено момче и без използвал най-новата програма Hide IP Platinum, с чиято помощ можеше да зашифрова собствения си електронен адрес и да посочи съвсем други координати.

Хакерите от Ведомството първо бяха започнали да проверяват IP на някакъв далечен компютърен специалист в замръзвания девети кръг. Явно там това беше единственият компютър. И още дълго щяха да се щурат из Хелнет като слепи котета, ако в отдела не бе започнал работа един загинал питерски геймър. Младежът беше ровил в Word of Warcraft цели четирийсет и осем часа, забравяйки дори да яде и да пие. А след две денонощия паднал от стола със сърдечна криза, но преди това не забравил да кликне на save.

Новакът за две минути влезе в програмата, заразявайки я с вирус, и тя започна да се свързва с адресите, които знаеше. Оказа се, че те са два. Единият беше онзи — в деветия кръг, а другият... Другият принадлежеше на един човек, когото Малинин виждаше всеки ден по време на заседанията при шефа. Обзет от съмнения, унтерофицерът се опита да влезе при началството, но вратата на кабинета му беше заключена и нито Калашников, нито събеседникът му реагираха на чукането.

Той не рискува да вземе служебната кола, тъй като на негово благородие можеше да му се наложи да отиде спешно някъде, но се понесе към началника на митницата Успекаев, за да го помоли да се

разпореди да го закарат до Вedomството. Успекаев моментално издаде заповед. Лебедев не беше във възторг от перспективата да изпълнява ролята на шофьор, но той също не беше свикнал да оспорва заповедите. Дватама преминаха със строева крачка покрай една шумна тълпа грешници от някакъв разбит еърбъс, чиито куфари претърсваха митничарите, излязоха през охранителния пункт и навън се качиха в микробуса.

Малинин вече бе направил петдесет лицеви опори, когато автомобилът рязко спря, а той не успя да се удържи и се търкулна на пода. Лебедев се обърна към него. Оказа се, че през цялото това време той беше карал с една ръка, а в другата бе държал секундомера си.

— Не е зле — избоботи генералът, — макар че можеше да е и по-добре.

Малинин не можа изрече нито дума, за да реагира на тази наглост. Че отвори уста, отвори я, но проблясващите със златото си генералски пагони на шофьора отново блокираха всички толкова необходими в този момент мръсни псувни.

— Страхотно карате — каза той и кой знае защо свали фуражката си като просяк пред търговец.

— Че как иначе — изсумтя гордо Лебедев, — аз, старче, мога да карам каквото поискаш. Ако щеш — танк, ако щеш — вертолет. Хайде, отивай — добави той покровителствено. — Ще закъснееш.

Малинин слезе от колата, ругаейки се наум, че позволява на някакъв си нещастен митничар да се държи с него по този начин. Мъжът беше всичко на всичко генерал, сиреч бе командвал най-много дивизия, а пък се перчеше, все едно че беше поне президент. Думите, които бяха заседнали в гърлото му, най-сетне се отприщиха, но Лебедев не ги чуваше. Той натисна газта, обля унтерофицера с кална вода от една локва и микробусът се изгуби сред потока коли.

Прехапал устни от злоба, Малинин изтръска черните капки от мундира си и влезе във фойето на Вedomството. Пъхна електронната си карта в процепа на вратата, шумугна се бързо в асансьора и отиде на нужния етаж. Умникът, който бе разбил Архивната стая, все още не беше на работното си място, но всеки момент щеше да се появи, защото Сергей му се обади предварително и му определи среща за „една много важна работа“.

Когато отиде в гардероба на отдела за разследвания, той много бързо намери нужния шкаф. Служителите седяха в кабинети, но иначе обстановката тук беше спартанска. Местата не стигаха за всички, защото Ведомството непрекъснато се разширяваше и служителите му ставаха все повече и повече. За разлика от чекмеджетата в Архивния отдел, тук шкафчетата бяха паянтови и бяха заключени с най-обикновени катинари.

Малинин стисна здраво лома, който бе взел от колата, и удари с всичка сила катинара. Той се изкриви, а след втория удар изхвърча от халката. Малинин отвори вратата.

В дъното на алуминиевата му вътрешност имаше само един предмет — дипломатическо куфарче от кафява кожа. Унтерофицерът го взе и едва не го изпусна, тъй като се оказа дяволски тежко. Следващият му удар беше върху никелираната ключалка с код на дипломатическото куфарче. Разнесе се силен звън и от куфарчето върху ботушите на Малинин се посипа сияен дъжд от стотици златни монети.

Това великолепиe задържа вниманието му само за секунда, защото унтерофицерът се съсредоточи върху пластмасовата кутийка със здраво затворен капак, която падна върху застлания с монети под. Естествено, тя също не устоя на запознанството си с лома и се разпадна на части с жален пукот. Малинин клекна, разрови отломките и едва не му прилоша...

Сред пластмасовите парчета ясно се виждаше цилиндърче с прозрачна течност. По дяволите, това беше ампула! И в нея очевидно имаше от веществото. Това беше същата ампула, която всички очакваха, че ще открият в багажната клетка.

Той докосна внимателно парченцата пластмаса, напипа сред тях плоския ключ със зъбчат край, а в главата му нещо щракна и всичко си дойде на мястото. Малинин погледна с известна нежност към входната врата. А след като се изправи, унтерофицерът още веднъж огледа внимателно мензурата и ключа. Не очакваше, че ще намери точно тези неща. Идеята да претърси спешно шкафчето на колегата си му хрумна веднага след като проведе разобличителния разговор по телефона. Но на никого и през ум не би му минало, че този човек щеше да реши да укрива ужасните улики на работното си място. Макар че идеята не можеше да се определи като съвсем глупава, тъй като в класическите

криминални романи следователите винаги претърсваха жилищата и забравяха, че в офисите също можеше да има нещо интересно.

Разнесе се тропот на ботуши и в кабинета влязоха хора, които разговаряха весело. Сред тях беше не само лицето, което той очакваше, но и дежурната охрана, която Малинин предвидливо повика.

— Какво... какво означава това? — разкриви лице единият от охранителите, след като забеляза разбитото лично шкафче, златните монети и парчетата по пода. — Какво става тук... Какво...

Но щом видя ампулата в ръцете на Малинин, млъкна и тихичко подсвирна.

— Ами и аз исках да те попитам какво значи това, Краузе — приближи се плътно до русия мъж Малинин и се почеса по тила. — Много ми е интересно да разбере откъде се е взел в шкафчето ти вторият ключ, който ти явно съвсем случайно не откри при обиска в дома на Хензел, а също така и ампулата с веществото, която би трябвало да се намира в чекмеджето?

И без това бледото лице на Краузе придоби мъченическо изражение. Той инстинктивно направи крачка назад, но мъжете, които стояха зад него, го задържаха. А един от тях извади белезници.

— Ще ми се да те попитам и за още нещо — наслаждаваше се на момента Малинин. — Защо се опита да измъкнеш бележника на Менделеев от сейфа? За какво ти трябваше, та да рискуваш толкова много служебното си положение, ровейки из архива на компютъра? Да не си мислиш, че ти си най-печеният хакер? Само че винаги се намира някой любител, който да пробие и най-защитената програма. Единствено глупаците смятат, че Хелент е анонимен.

Краузе мълчеше. Малинин изсумтя, тъй като осъзна, че в момента едва ли щеше да измъкне нещо от бившия си колега.

— Заведете го в килията — щракна той с пръсти и прибра ампулата със синя ивица в джоба си.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„ВКЛЮЧЕТЕ МОБИЛНИЯ ТЕЛЕФОН!“

10 часа и 55 минути

— Имам един съвсем прост въпрос към вас, другарю Андропов.
— Калашников с всички сили се стараяше да запази спокойствие. Той направи по навик ефектна пауза и зададе въпроса, който би трябвало да завари противника му неподготвен.

— Имате ли представа кой ще бъде следващият?

Бившият генерален секретар не оправда очакванията на Калашников, тъй като не скочи изплашен от стола и не се опита да се нахвърли върху следователя. Вместо това се усмихна лъчезарно.

— Не ви разбирам — отвърна, загледан в пукнатините по пода.
— За какво говорите?

— Много добре знаете.

— Не — отвърна спокойно Андропов. — Изобщо не зная.

Калашников с огорчение отбеляза, че човекът е костелив орех. Беше ръководил ЧК или както там го наричаха болшевиките. Цяла година бе оглавявал Русия, докато бърбреците му не бяха отказали. Беше изключителен специалист в организирането на тайни убийства, подслушвания и шпионаж — беше гений в тази област.

И не беше странно, че Поръчителят бе заложил на него. Такъв звяр не можеше да бъде спипан с голи ръце. Беше ужасно да извършваш следствени действия в Града. Не можеше да разпита никого като хората — нито Юда, нито Сталин, защото всички мълчаха като риби.

Той стисна юмрук. Понякога, за да спести време, беше по-добре да не се впуска в празни приказки, а просто да удари разпитвания по мутрата. Така постъпваха в участъка с онези, които не искаха да изпаднат в откровение, и викаха ефрейтор Колодяжни, чиито юмруци бяха големи колкото диня.

— Събрахме информация от директора на митницата за вашето дежурство — отбеляза търпеливо той, загледан в очите на Андропов.
— И научихме много интересни неща. Всеки път, ден-два преди да

стане поредното убийство, вие сте били нощна смяна и упорито сте следвали този график. На Адските порти най-често сте посрещали неразпознати трупове, които на Земята са погребвали в общи гробове. Както свидетелства подкупеният от вас служител от транзитната зала, през ръцете ви са минали пет трупа със специални знаци, които през последните две седмици са пристигнали от едно и също място — от Ладиженското гробище в Подмосковието. Направихме справка по ДНК на тези хора и се оказа, че след като са пристигнали при вас, никой от тях не е попаднал в Града. В такъв случай къде са се дянали?

— Нямам представа — отвърна Андропов и стъклата на очилата му проблеснаха. — Това изобщо не ме засяга. Знаете ли, през моите ръце, както благоволихте да отбележите, всяка нощ минават страшно много души. Аз работя както с клошари и терористи, така и с короновани особи, а къде отиват те след това, изобщо не е моя работа. Мисля, че ще спестите време и на себе си, и на мен, ако поискате информация от Главния съд. А в транзитната зала бях за последен път преди двайсет и четири години и там нямам познати.

— Естествено — кимна Калашников. — Няма за какво да ви спипаме. Но ние успяхме да научим още нещо. Вие сте имали контакт с носфератуса Хензел, който в момента е обявен за общоградско издирване. И точно вие сте разследвали доноса срещу вампира, когато го обвиниха в контрабанда на сушена кръв през вашия участък, а сетне го оправдаха.

— Само че не съм го оправдал аз — сви рамене офицерът със зелена униформа, — следствените органи го оправдаха. Просто не намериха доказателства и толкова.

— Много удобно — наведе се към него през масата Калашников. — Първо го хващате със стоката, а сетне — хоп! — и всички улики изчезват, а вампирът става ваш длъжник до гроб, сиреч, през близките един милион години, ако не и повече.

— Ако разсъждаваме по тази логика, той е бил длъжник на много хора — отбеляза любезно Андропов.

— Включително и на Дракула, който взе Хензел на работа, когато киснеше из баровете. Разбирам, че вие сте официално лице, но прекъсвате работата ми с вашите глупости.

Калашников въздъхна тежко и завъртя врат като уморен вол, който цял ден е бил принуден да оре на полето. Трябваше да сложи

край на любезностите и да премине по същество.

— Скъпи мой, това тук все пак е един най-обикновен Ад, а не правова държава — обяви той и се ухили. — Можем да разиграваме сцената с интелектуалния разпит колкото си щем. Но ако поискам, аз мога да ви щракна белезниците и моментално да ви закарам в нажежения карцер. И там вие много бързо ще кажете кои са били онези неразпознати хора, и дори ще се молите да ви изслушат. Макар че защо трябва да се мъча, като и без това всичко е ясно. Явно е, че са били използвани като контейнер, с който течността, наречена вещество, е била вкарвана в Града. Вие сте извършвали лично огледа им по време на дежурствата си и вероятно вие сте човекът, който след това ги е ликвидирал.

— В такъв случай какво възпира ваше благородие да ми сложи белезниците? — усмихна се Андропов, без дори да се стресне. — Защо разиграваме тази комедия? Вие ще ме арестувате каквото и да ви кажа. Дори да съм невинен, ще се озова в карцера, а ако съм виновен — още повече.

Алексей не успя да възрази на тази много логична мисъл, тъй като вече за втори път през последния час удряха по вратата на кабинета толкова силно, сякаш се опитваха да напъхат слон през ключалката. Тъй като разбра, че напиралците зад стената няма да се успокоят, той стана и превъртя ключа. В същия миг Малинин връхлетя в стаята, прелетя покрай него, удари се в масата и падна на пода. По всичко личеше, че преди това той се бе засилил, за да блъсне вратата с рамо.

— Какво искаш! — извика Калашников.

— Включете мобилния си телефон, вашброде — изпъшка Малинин от пода. — Убили са Дракула. Посред бял ден, в пресечката между улица „Копитна“ и булевард „Смърт“.

— А той какво е правил там, нали денем вампирите спят? — изненада се Алексей, вече забравил за Андропов.

— Получил бележка от един търговец на едро от китайския квартал с предложение да му продаде голяма партида сушена кръв — обясни унтерофицерът. — Такива преговори винаги се провеждат на четири очи. Общо взето, прецакали са го като последния хлапак.

Андропов се смееше, седнал небрежно на стола.

— Страхотно — кискаше се той. — Докато вие въртите на празни обороти и се занимавате с моите интелектуални терзания, цяла седмица убиват под носа ви хора един след друг. А пък единственото, което вие сте в състояние да направите, е да въртите по цели дни и нощи портретите им по телевизията! Ако бях аз, щях да го открия за пет минути. При нас, в КГБ, такива момчета като вас ги изхвърляха за три дни и никога повече не ги допускаха до такава работа.

Калашников стигна до правилния извод, че точно както в случая с Юда е изгубил времето си напразно.

— Вие ще дойдете с нас — каза уморено той. — Ако аз не успея да ви вразумя, шефът със сигурност ще го направи. И ще се спасите от изпепеляването, ако веднага ми назовете имената както на убиеца, така и на самия поръчител. Давам ви последен шанс.

Андропов мълчеше. Намерил с какво да го плаши — с изпепеляване. Само след два дни тук щеше да настане такъв ужас, че те щяха да забравят дори имената си. Имаше само един проблем — той не предполагаше, че копоите щяха да се появят толкова бързо и сега нямаше да успее да се отърве от Изпълнителя. А ако се съдеше по новината за Дракула, на него му оставаше да ликвидира само последната кандидатура.

Най-добрият вариант бе да издържи на разпитите три дни, а сетне да издаде килъра уж под натиск. Можеше да се посъветва и с Поръчителя, тъй като никой не знаеше как двамата влизаха в мислена връзка. Дотогава Изпълнителят щеше да успее да се справи със седмата жертва и ПРОРОЧЕСТВОТО щеше да се сбъдне. Ах, как забрави! В чекмеджето на бюрото в кабинета му имаше капсули! И не се знаеше дали онова, което се пазеше в багажната клетка на гарата, не се е озовало в ръцете на копоите. След като се поколеба за секунда, той осъзна какво трябва да направи.

— Нямам какво да призная — разпери ръце офицерът. — Съжалявам, но вие грешите.

Калашников кимна безизразно. Дори не очакваше друг отговор.

— Тогава се пригответе.

— Разбира се — съгласи се Андропов. — Ще ми разрешите ли да си събера багажа?

— Само че побързайте. — Алексей стана и надникна зад вратата. — Джовани, заведи го.

Докато вървеше по коридора, генералният секретар погледна Есенин. Той беше стъписан. Такива ми ти работи, поетче. А пък ти не се досещаше с кого дрънкаше втели-некипели на бутилка водка. Той се усмихна.

Якият охранител от Ведомството, който на вид приличаше на италиански мафиот, отвори вратата на кабинета му и влезе вътре заедно с него. Калашников остана пред стаята за разпити и заговори нещо на висок глас с рижавия унтерофицер, който преди малко блъскаше по вратата. Андропов чу с половин ухо думите: „Какво? При Краузе ли?! В шкафа? Какво ти става, добитък такъв, да не си се напоркал с водка? Я ми дъхни!“ Ама че нрави имаше тази бяла гвардия. Не беше странно, че през двайсета година червените ги бяха хвърлили в морето.

Той свали бавно шлифера си от закачалката, а след това се извърна гъвкаво и нанесе мощен удар във врата на охранителя. Сетне подхвана отпуснатото тяло, положи го внимателно на пода, но не го завърза, тъй като половин минута му беше напълно достатъчна. Отиде до бюрото, дръпна чекмеджето и сграбчи двете капсули.

Веднага щом се окопоти от разтърсващата новина за съдържанието на личното шкафче на Краузе, Калашников се разпореди спешно да изпратят факс на шефа, в който да опишат случилото се. Алексей си пое дъх и се огледа. Въпреки правилата вратата на кабинета на Андропов беше притворена, а охранителят и задържаният бяха вътре.

— Хайде, братле — подхвърли той на обидения Малинин, който вместо похвала получи ругатни. — Я да отидем там. Нещо не ми харесва.

Те се втурнаха към кабинета и отвориха рязко вратата.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА КАРИЕРИСТЪТ

11 часа и 38 минути

Шефът разтърка ухо, без да е в състояние да проумее онова, което току-що се бе случило. Може би трябваше да се оципе. Както и да е, това нямаше да му помогне. По всичко личеше, че това все пак не беше сън, а реалност.

Той лекичко се покашля в мембраната на слушалката.

— Направо да полудееш. Знаеш ли, ако на първи април ми кажеха, че ми се обаждаш, нямаше да повярвам.

— И аз се учудвам, че го правя. Всъщност това нищо не означава. Обаждам се, за да разбера дали си успял да заловиш онзи, който подслушва разговорите ни?

Шефът хвърли поглед към факса, който току-що му изпратиха от офиса на митницата.

— Почти го заловихме. А защо питаш? И без това нищо не може да се скрие от погледа ти, нали така? Или просто рекламният ти слоган е такъв? — иронизира го той.

— Моят принцип гласи, че винаги е по-добре да потвърдя информацията от прекия източник — каза спокойно Гласът. — Но какво означава, че почти сте го заловили?

— Оказа се, че в събитията, свързани с убийствата и с вкарването на светена вода в Града, са замесени много повече хора от Ведомството, отколкото си мислех в началото — призна шефът с явно нежелание. — В момента Калашников разпитва един митничар, за когото смята, че е прекарвал веществото от Земята в Ада и че точно с негова помощ са избити хората при нас. Този митничар е бивш генерал от КГБ. По всичко личи, че точно той ни е подслушвал, в резултат на което Поръчителят е решил да ликвидира Менделеев.

— Охо, значи това вещество все пак е прониквало през твоите прочути Порти? — каза подигравателно Гласът. — Наистина е трябвало да възложиш изграждането им на друга строителна бригада. А ти не можа ли да се сетиш за това по-рано? Всички улици в Града

гъмжат от десетки хиляди служители на ЦРУ, на КГБ, на „Сигуранца“, на „Махабарат“, на тайните имперски ликтори, на Гестапо, а пък ти ми говориш за някакъв самотен талантлив питомник на техникум с електронен бръмбар! Какво мога да ти кажа... Няма да се изненадам, ако скоро дори собствените ти чистачки започнат да правят заговори срещу теб.

— Много смешно. Да не би ти да подсказваш шегичките на Петросян? — озъби му се шефът.

— Не — отсече Гласът. — Много добре знаеш, че това го правиш ти. Кой друг, освен теб би се сетил да измъчва така хората? Дори не споменавам риалити шоуто „Стон 2“. Как може да измислиш такова нещо! Дори Хитлер не е стигал до такъв садизъм. Какво лошо са ти направили руснаците, че да ги наказваш по този начин? Дори епидемията от чума беше по-благородна.

— Не е ли готино? — възрази му развеселено шефът. — Между другото, моите пиари са само професионалисти. А на теб стиска ли ти да въртнеш едно риалити шоу за спасението на душата? Можеш да не ми отговаряш. Зная, че освен полуслепите бабички никой друг не би могъл да гледа подобно менте. В момента единствено сексът, кинтите и завистта са в състояние да привлекат една душа.

— Професионалисти ли казваш? — подсмихна се Гласът. — Но ако не греша, само преди пет минути ти сам се изпусна, че няколко твои служители... Всъщност кои са останалите?

— От останалите засега сме спипали само един, но с него се случи нещо много неприятно — вкисна се шефът. — Това е нашият служител Краузе от отдела за оперативно разследване. Тук имаш право. Можех да се сетя и по-рано, ако бях взел предвид злобните погледи, които хвърляше на Калашников по време на заседанията, и това, че се стараяше да оспори методите му в мое присъствие. Естествено, в моя Град всички са такива. Нима някой нормален чиновник ще се озове в Ада, ако не е завистник и интригант? Но, честно казано, точно от германеца не очаквах такива изненади.

— Е, не си на Земята. Тук всичко се променя — констатира философски Гласът.

— Така е, но дори и аз не мога да свикна с това — съгласи се шефът. — Тъй че, общо взето, преди известно време той решил, че е ударил неговият час. Калашников му наредил да претърси жилището

на един вампир, който беше свързан със серията убийства. Краузе го претърсил. По време на обиска открил под тапетите ключ от багажна клетка на гарата, но не го показал на останалите служители и го скрил. По някакво щастливо стечение на обстоятелствата разбрал откъде е ключът, тъй като на него имало знак на гарата. Краузе отишъл тайно на гарата и започнал да проверява клетките една по една, докато не открил онази, чиято ключалка съответствала на ключа. Взел златото и кутийката с дозата вещество и ги скрил на работното си място. По-късно, докато извършвали огледа на жилището на убития Менделеев, той забелязал бележника с химическите формули сред останалите книжа, но не могъл да го вземе тайно, тъй като наоколо имало доста хора. Влязъл в компютъра с архива с чужд IP адрес и открил паролата за сейфа с веществените доказателства, без да знае, че той е сгрешен. А когато сейфът не се отворил, Краузе изгубил самообладание и се опитал да го разбие с помощта на кислород. И едва след това този наш хубавец отишъл заедно с Ван Ли на гарата, сякаш нищо не се е случило, и там разиграл достойната за наградата „Оскар“ сцена с изненадата си, когато посочената от служителя в приемното багажна клетка се оказала празна.

— Мда-а-а... — проточи разочаровано Гласът. — И защо са били нужни всички тези византийски интриги? Само за да седне на мястото на началника си ли? Умът ми не го побира.

— Знаеш ли, и аз бях потресен от това — съгласи се шефът. — Кариеризмът е хубаво нещо, а тщеславието е един от любимите ми грехове, благодарение на който хората се озовават в Града, но не чак до такава степен. Този малоумник обърка всички карти! Ние предполагахме, че Краузе е тайната къртица и работи за килъра, но се оказа, че той просто е искал да прецака началството си. Мислел е, че ще залъже Калашников, ще ме убеди, че той е некомпетентен, ще ми даде доказателства за успехите си и аз ще изгоня Алексей, а пък него ще направя шеф на отдела. И сега седя и си блъскам главата какво да го правя.

— Ще го изпепелиш ли? — поинтересува се равнодушно Гласът.

— Първото ми желание беше точно такава — призна си шефът. — Но вече се поуспокоих. Засега ще го поддържа малко в ареста, докато всичко приключи. А пък сетне току-виж го изпратя да обитава деветия кръг. Нека там да пасе пингвините. Тук нямам нужда от глупаци.

— Вече ти казах, че трябва да изгониш целия си отдел „Кадри“ — изсумтя Гласът. — Мислиш ли, че е нормално да се създава такъв бардак? Разбирам, че нямаш кой знае какъв избор, но ако те по цял ден си мечтаят как да се изяждат взаимно на работното място, как ще заловят убиеца? Ох, без малко да забравя! Калашников нали се срещна с Тринайсетия?

— Срещна се — потвърди шефът. — Но без резултат. Юда поставил условие, което трябва да изпълним, за да разчитаме на неговата помощ. Но то е неизпълнимо.

— Сецам се за какво става дума — отсече Гласът. — Всяка година редовно получавам от него писмо с молба да се срещне с мен за двайсет минути. Но аз не искам да го виждам. Такива шегички трудно се забравят — той ме целуна, а сетне римляните ми извиха ръцете и ме помъкнаха нанякъде. Меко казано, това беше неприятно, без дори да споменавам какво стана после.

— Но нали ти призоваваш всички да прощават — кльвна го шефът. — И това е твой принцип, не е ли така?

— Аз отдавна съм му простил — призна си Гласът. — Но не съм длъжен да се срещам с него.

— Добре де, много добре зная — отбеляза нетърпеливо шефът. — Не понасяш никакви шегички.

— Това не е смешно — изсъска Гласът.

— Разбира се, че не е смешно — ядоса се шефът. — Нощем можеш да съчиняваш такива шегички за Петросян, че като ги чуят, хората да се хващат за главите и да си удрят челата в телевизорите. Така ще унищожих и последната им капчица чувство за хумор. Общо взето, Юда каза само едно важно нещо. Малко преди да умре, Тринайсетият написал своята летопис — Евангелието, в което предсказал подробно текущите събития. И в него е казано как ще свърши всичко това. Чел ли си го?

— Защо да го чета? — подсмихна се Гласът. — И без това зная всичко.

— Твоята информираност направо ме убива! — Шефът подскочи на място. — Но когато имам нужда от нещо, не мога да измъкна дума от устата ти! Ако ни беше разкрил тайната веднага, отдавна да сме заловили убиеца. И на Менделеев нямаше да му се случи нищо. Само

че ти предпочиташ да се държиш като в детската градина — зная, но напук няма да кажа.

— Моят стил си е такъв, какъвто си е, всичко зависи от моята воля. — Ако ти по цял ден и по цяла нощ не измисляше разни неща като епидемиите, войните, глобалното затопляне и „Стон 2“, може би също щеше да знаеш повече. Предполагам, че ще ми кажеш, че не бива да подхващаме този спор. Но по-добре ми кажи как светената вода все пак е успяла да проникне в Ада?

— Искаш да организираш експорт ли? Или отново се нуждаеш от потвърждението на първоизточника? — пошегува се мрачно шефът. — Няма проблеми, ще ти кажа. Аз съм много по-скромен от теб.

— Да, бе — съгласи се Гласът. — Че кой се съмнява в това? Ти си невинен като зайче.

Шефът се престори, че не е доловил иронията, и петнайсет минути обяснява на Гласа подробния състав на веществото и причината, поради която то минава безпроблемно през силовото поле на Адските порти. Не пропусна да вмъкне в разказа си и личното си мнение, че явно, докато веществото се приготвя, се извършват и магьоснически ритуали за подсилване на свойствата му. Резултатът бил уникален във всяко отношение. Но не са успели да научат името на земния жител, който е успял да приготви тази гърмяща смес. В тайна оставало и името на убиеца, когото той наел.

— Знаех си, че не си прав — обобщи с облекчение Гласът. — В такъв случай ще пуснем ли отново туристите от Рая в Ада? Туристическите фирми вече цяла седмица стоят без работа.

— Добре де, нека да дойдат — избоботи шефът. — Нищо страшно не се е случило. Както е известно, всички, освен теб грешат. Но аз много сериозно се притеснявам за информацията, която съдържа Евангелието от Юда. Той казал на Калашников, и то много спокойно: „Потърпете още малко, скоро всичко ще свърши.“ И точно това не ми харесва. Ние вече стигнахме до Свръзката и сме на крачка да спипаме килъра, но въпреки това имам тревожно усещане.

— А този вариант за развой на събитията не ти ли харесва? — учуди се Гласът. — Според мен ти винаги си изграждал дейността си на Земята на принципа „колкото по-лошо, толкова по-добре“.

— Моля те, не ме бъркай с Джордж Буш. Както и да е. Това ли е всичко, което искаше да разбереш? Хайде да приключваме разговора.

Днес имам още много работа. Сега ще изляза от мазето и ще се кача на покрива. Вертолетът вече ме чака, защото трябва спешно да отида на митницата.

— Нямам нищо против — съгласи се Гласът. — Надявам се, че никакви възпитаници на техникуми не са подслушали поне този наш разговор. Защото трябва да си починем един от друг поне сто години.

— По-добре двеста. Затова няма да ти кажа „довиждане“.

— И аз няма да ти кажа. Не желая да се виждам с теб.

И двамата прекъснаха връзката почти в един и същ момент.

В един далечен район, застроен с блокове от по петстотин етажа, питомникът на техникум, облечен с вмирисан на цигари пуловер и с дълги мазни коси, трескаво набираше телефонния номер на приятеля си от входа, бъркайки бутоните. Някъде на петия път успя да го набере.

— Андрюха! — разкрещя се питомникът на техникума веднага щом чу изтракването. — Вкъщи ли си? Зарежи всичко и ела веднага при мен! Направо ще откачиш, като разбереш какво успех да запиша току-що!

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РОМАРИО ГОНЗАЛЕС

11 часа и 39 минути

Дрехата приличаше на екзотична птица, докато той тичаше из цялото жилище, размахвайки ръкави и крачоли. Убиецът слагаше по нещо в куфара и моментално грабваше бележника, за да го запише. Нямахме да е странно, ако забрави нещо важно, тъй като още от дете беше страшно разсеян, когато събираше багажа си.

Докато копоят Калашников се сетеше да клъвне на поредната сламка, която му бе подхвърлил, той трябваше да е напълно готов за тръгване. Нямахме съмнение, че с хонорара, който Свръзката му плати за изпълнението на поръчката, килърът можеше да си купи от черния пазар в хавайския район всичко необходимо. Но през първите месеци не биваше да привлича вниманието към себе си, защото един пришелец, който пръска злато наляво и надясно, щеше да предизвика подозрения. Около година щеше да живее скромно, но за сметка на това сетне... Сетне щеше да се развихри.

Така, какво още липсваше в куфара? Светлият костюм и платнената му широкопола шапка. В Града и без това беше задушно, а в хавайския квартал беше направо кошмарна жега. Въздухът можеше да се реже като масло. Но всяко зло за добро. Не можеше да хване тен, но за сметка на това нямаше опасност да изгори, защото усещането, че кожата ти е опъната като барабан, а след това започва да се бели на парцали, беше ужасно. Най-сетне щеше да може да си почине и да поживее само за себе си, а не за някого друго. Напоследък в Града се появяваха все повече чиновници с неговата професия, обвинени, че са умъртвили десетки хора, и това стана нещо нормално. Какво да се прави, когато ритъмът на живот беше такъв, че на човек му изневеряваха не само нервите, но дори направо превърташе.

Дракула се оказа костелив орех. А на пръв поглед уж окончателно бе изгубил човешки облик и се търкаляше до кофата за боклук. За щастие килърът не се доближи много до Влад. И постъпи правилно.

Вампирът се метна към него с такава бързина, че той едва успя да напръска озъбеното му лице с еликсира. Една-две капки паднаха върху кожата на Дракула, а останалото вече беше въпрос на техника... Всичко, което убиецът бе видял многократно през последната седмица — съскането, което приличаше на звук от загасена във вода цигара, хъркането, искрите и шумоленето на падащата пепел.

Постоя около минута пред тлеещите останки, за да се наслади на сътвореното, и напусна местопроизшествието с познатия велосипед, като направи две допълнителни обиколки по размякнатия асфалт специално за любознателния копей. Идеята, че шести номер трябва да бъде Дракула, беше на Хензел, тъй като той не обичаше вече бившия си бос. Вампирът сподели предложението си със Свързката и Поръчителят скоро одобри кандидатурата.

Можеше да изглежда смешно, но след серията убийства Влад дори не заподозря, че самият той би могъл да се превърне в кандидатура, макар че личният помощник на Изпълнителя работеше в неговия магазин. Пребиваването в Ада наистина отпускате хората, защото на Земята те живееха много по-предпазливо. Но тук те си мислеха, че след като са умрели, вече нищо не ги застрашава.

Той хвърли в куфара любимата си хавлиена кърпа, избродирана с червени розички. Върна се при нощното шкафче, върху което в чинийка бе оставил пластмасовата карта — електронния паспорт на името на Рамиро Гонзалес, който бе купил в китайския квартал. В него вече бяха нанесени отпечатъците от пръстите му, сканираните му ириса, анализът на неговото ДНК и коригираната компютърна снимка. Всичко беше като по ноти и нямаше да се натъкне на никакви проблеми, когато си купуваше билет.

Естествено, рано или късно на работното му място щяха да се усетят, че го няма, но по това време вече никой нямаше да знае къде да го търси. А след половин година, когато откриеше нужните хора, щеше да плати за сложната, но необходима операция, с която да променят структурата на ирисите му и да присадят нова кожа на пръстите му. Това трябваше да се направи, за да смени данните в паспорта си, и тогава вече нито една компютърна база-данни нямаше да го открие. Имало такъв човек, но вече го няма.

Изображението на жената, което за по-сигурно беше затиснато с чаша до чинийката, се намираще до паспорта. Той хвърли бегъл поглед

към гланцираната повърхност на снимката. Това щеше да е прекрасен заключителен акорд. Всъщност той смяташе почти всички фрагменти от новата си работа за прекрасни, но му беше особено приятно да се занимава с жените. Щом приключеше със събирането на багажа си, щеше да помисли как да се срещне с жертвата.

Смяташе да се наслади на убийството малко по-дълго от обикновено, защото след това кой знае кога щеше да се заеме с работата, свързана с хладната мензурка в джоба му. А след заключителния акорд можеше да очаква и появата на глупавия копой, който щеше да се натъкне на сюрприза.

За бягството беше най-добре да избере нощния влак, та вездесъщата фрау Браунщайнер да не забележи, че излиза с куфар в ръка, пък и останалите му съседи също нямаше нужда да знаят това. Той взе подробното разписание на влаковете още при последното си посещение на гарата. Никой не можеше да го обвини в липса на предвидливост. Естествено, мотрисите често се бавеха или закъсняваха, но какво да се прави.

Килърът сложи дезодоранта си върху кърпата и напъха чехлите си отстрани. Щеше да хвърли черния си шлифер в куфара малко по-късно, след като си „поговореше“ лично с Калашников. Оказа се, че Свръзката е прав и той с удоволствие се съгласи да ликвидира копията безплатно. Това не беше работа, а истинска наслада. Направо беше поразително до каква степен съвпадаха желанията им с Поръчителя. Жалко, че нямаше да може да стисне ръката на този човек и да поседнат заедно на чаша вино в някое кафене, защото страшно много си приличаха. Но какво да се прави — такава беше съдбата.

Ала от вчера не можеше да се отърве от една неприятна мисъл. По време на последния им разговор Свръзката малко се запъна, преди да отговори на въпроса му кога ще е най-добре да получи хонорара си. Какво ли означаваше това?

От гледна точка на някой холивудски филм беше най-правилно да предположи, че този човек щеше да изчезне с парите. Че защо не? Все пак не се намираха в дом за благородни девици. Как му казваха на това на жаргона на престъпниците? Прецакване ли беше?...

Убиецът заряза събирането на багажа и седна на леглото, за да обмисли положението. И внезапно се озърна, тъй като не го напускате неприятното усещане, че нечий съсредоточен поглед буквално

пронизва гърба му. Както би трябвало да очаква, зад него нямаше никого. Нито инфрачервена видеокамера, нито маскиран шпионин. Просто му се бе сторило.

„Когато нещо ти се струва, трябва да се прекръстиш“ — спомни си той старата поговорка и се подсмихна.

ШЕЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ИЗЧЕЗНАЛОТО ЗВЕНО

11 часа и 41 минути

Застанал на колене пред изгубилия съзнание охранител, Калашников разтриваше остатъците гореща пепел в дланта си и усещаше непреодолима горчилка в устата си. От Андропов не беше останало нищо и този път бяха изгорели дори й зъбите на жертвата. Ако Малинин не беше до него, той щеше да се разридае.

Какво щеше да прави сега? Как можа да остави в затворената стая човека, който разполагаше с изключително ценна информация, заедно с онзи малоумник от Сицилия? Главозамаян от успехите, се бе поддадал на моментната си еуфория и ето какво се случи. Сега това плувнало в мас животно лежеше на пода, а на неговата глава се бяха стоварили едно току-що извършено убийство, един неизвестен килър и един основен свидетел, превърнат на пепел. Пълна катастрофа.

А само като си помислеше, че докато беше жив, разкриваше такива престъпления с едно щракване на пръстите, а похвалите от началството му и премиалните се сипеха едни след други!

Ако не беше революцията, през двайсета година сигурно щяха да му дадат звание полковник и щеше да има личен кабинет, добра заплата и пари за представителни разходи. Внезапно се удари яростно по челото, а хората около него неволно отскочиха. Остаряваше. И нямаше как да не признае пред себе си, че докато ловеше тъпи китайци заради еднотипното им дребно мошеничество, за осемдесет години беше деградирал окончателно.

Охранителят леко помръдна, тъй като очевидно започна да се съвзема. Калашников замахна и цапардоса сицилианеца по червендалестата мутра, която на цвят приличаше на тухла. Охранителят изгрухтя и отново отпусна глава на пода. Зад гърба му се разнесоха сдържани аплодисменти. Той се обърна.

— Не психясвай — каза Ван Ли и клекна до безчувственото тяло. — На всеки може да се случи. А пък аз си мечтая само за едно — да тресна една чаша змийска настойка. Направо свят ми се вие. Двамата с

Краузе работихме толкова години рамо до рамо... И заедно претърсвахме онази дяволска багажна клетка... Затова, докато гледах актьорските му номера, изобщо не се усъмних. Мислиш ли, че биха могли да ме заблудят по този начин на Земята? За нищо на света.

Калашников мълчеше.

— Ти вече направи най-важната догадка — продължи Ван Ли, сякаш нищо не се е случило. — Ако нямаш нищо против, аз също ще дам моята дан... Пу, да му се не види, исках да кажа, че ще добавя нещо. Сега вече е очевидно, че Свързката е задържала малка част от веществото, което е пристигало при Андропов от Поръчителя на убийствата. Тя му е била необходима, за да ликвидира куриера, който е изпълнявал задачата за доставката на контейнера. Току-що извадихме ей това — подхвърли той в дланта си плоската черна кутийка — от шкафчето му. Ако се съди по формата, контейнерът е бил зашиван в стомашната кухня на куриера, като преди това са изчиствали вътрешностите му.

Шефът е създал митницата точно за такива случаи, тъй като много народи имат традиция да слагат в ковчега на покойника разни неща, а той не иска да влачат в Ада каквото им падне. Решението на Поръчителя да установи контакт точно с Андропов е много умно. Иначе, ако нямаше свой човек сред офицерите на митницата, едва ли щеше да успее да внесе в Града тази симпатична водичка, защото всички новопристигнали се претърсват. Очевидно куриерите са пристигали в строго определено време и точно по тази причина преди един месец тяхната къртица бе сменила дневните си дежурства с нощни.

— Да — кимна уморено Калашников, седнал на пода. — Те са имали уговорка куриерите да пристигат само нощем, тъй като тогава на Поръчителя му е било по-лесно да заравя телата на Ладиженското гробище под прикритието на мрака. И по тази причина Андропов е бил принуден да седи в офиса по цяла нощ, тъй като точното време на доставката на контейнера не е било определяно предварително.

— Охо! — вирна показалец Ван Ли. — Точно така! А след като са изтърбушвали куриера, Андропов ликвидирал станалото вече излишно тяло с помощта на току-що доставената светена вода. Ако не бяха компютърните броячи за душите, които влизат през Главните порти, така и нямаше да разберем, че няколко души са изчезнали

безследно, преди още да влязат в Града. Колкото до Краузе, искам да ти кажа, че...

— Да върви на майната си. — Калашников се смръщи страдалчески, сякаш го заболя зъб. — И без това всичко е ясно. Скрои мръсен номер и на себе си, и на останалите. Ако ми беше казал по-рано, с удоволствие щях да се махна. Нямам никаква нужда от този пост. Но с къртицата се издъних също като някоя девойка, която чете прекалено много шпионски романи. Много ми е обидно... По всичко личи, че вече съм си изпял песента.

Ван Ли понечи да възрази, но му попречиха.

— А по какъв начин вещите от гроба могат да се озоват в Ада? — не издържа Малинин, който до този момент мълчеше. — Спомням се, че когато по време на гражданската война мародерите разравяха гробовете, вадеха от гърнетата обици и разни други неща. В такъв случай как са се запазили там?

Калашников и Ван Ли прекъснаха тъжния си разговор и погледнаха Малинин с такова презрение, че той моментално осъзна колко е нищожен.

— Доколкото разбирам, братле, когато си бил в гимназията, повече си ходил да се натискаш с момичетата в съседния двор, отколкото да усвояваш науките — каза с леден тон Алексей и изгледа Малинин. — В такъв случай е простимо, че не знаеш елементарни неща. Никога ли не си се замислял, че нашите гърненца също са в ковчезите ни на Земята, но ние с теб сме тук. Самият ти как дойде тук? Да не би да си бил със сабя в ръка? Видя ли сега. Още по времето на император Цин Ши-хуанди в Китай се е смятало, че вещите, с които погребват покойника, стават одушевени, тоест сдобиват се с душа, защото отиват заедно със собственика си в отвъдния свят. Например тялото на куриера си лежи в гробището, но душата му в Града притежава всички уникални черти и особености, които той е имал приживе. В това са вярвали и северноамериканските индианци от племето шайени, които нарочно обезобразявали мъртвите си врагове, та близките им да не ги познаят на онзи свят. Какъвто си тръгнеш от Земята, такъв ще се появиш тук. Ампулите с веществото наистина са заровени на Ладиженското гробище, но по начина, по който душата на куриера се озовава в Града, тези неща пристигат заедно с него, тъй като, щом са защити в тялото му, те автоматично се превръщат в част

от него. Та хората внасят в Ада дори мобилни телефони, видеоманетофони и каси с бира... И никак не е трудно да вкараш една капсула. Те разполагат с достатъчно време, за да заредят куриера, защото докато останките на мъртвеца не са заровени в земята, душата му се скита из транзитната зала между Рая и Ада и се намира в безтегловно състояние. И едва след погребението се сдобива с покой и тръгва към съответния пункт с експреса заедно с вещите си. Не си ли спомняш вече как цяла седмица вися в транзитната зала? Подкупеният от Андропов служител в транзитната зала е откривал бързо кой е куриерът, защото след като зашивали капсулата във вътрешността му, на тялото на мулето се появявал едва забележим светещ печат точно там, където се намирала светената вода. Пък и на Ладиженското гробище не отиват чак толкова много хора, затова не е трудно да ги откриеш по номера в служебния компютър. Е, ненагледен мой, трябва ли да ти обяснявам още веднъж или вече ме разбра?

За да скрие усмивката си, Ван Ли се наведе и се престори, че разглежда съсредоточено остатъците от пепелта. А под насмешливия поглед на Калашников Малинин кротичко се зарадва, че вече е мъртъв и че се намира в Ада. Защото, ако тази сцена се случваше на Земята, в същия момент трябваше да отиде в тоалетната и да се застреля.

— Дори нещо повече, мъдри мой приятелю — не се съдържа китаецът в желанието си да доунищожи Малинин. — Ние тук не ходим голи, нали? Хората пристигат в Града с дрехите, с които са ги погребали. Разбира се, по-голямата част от вещите се появяват в Ада благодарение на хората от моята националност, тъй като китайците са най-много в света и съответно най-голям брой от тях умират. Колкото по-голяма става продължителността на живота в Китай, толкова по-силно ще се усеща дефицитът на стоки в Града. Може би точно по тази причина през последните години всички големи епидемии като САРС или птичи грип се появяват в нашата страна. Просто някои търговци на едро в Града имат спешна нужда да осигурят доставките си.

Малинин беше готов да скочи през прозореца. Калашников стана от пода и се зачуди дали да не цапардоса още веднъж охранителя, защото изкушението му беше огромно.

Алексей много ясно си представи как щастливият му шеф си седи в мазето на Ведомството и очаква новините. Настроението му бързо се промени. Сега вече имаше пълното основание да смята, че

начинанието им се провали окончателно, тъй като не остана нито една сламка, за която да се хванат. Андропов изгоря, Хензел изчезна безследно и се оказа, че Краузе не е къртица, а най-обикновен интригант. Но за сметка на това убиецът продължаваше да е на свобода. Дори нещо повече — зловещите думи на Юда, че им остава още съвсем малко, започваха да се сбъдват. Иначе как можеше да си обясни това, че Андропов е погълнал двете ампули с веществото наведнъж, вместо да се опита да избяга?

— Той вече е изпълнил задачата си — каза Ван Ли и Калашников с ужас осъзна, че през цялото време не беше мислил всичко това, а го бе изрекъл на глас. — Явно за целта, която си е поставил, Поръчителят е трябвало да принесе в жертва строго определен брой хора.

— Звучи логично — съгласи се Алексей и разтърка зачервените си очи. — Все повече се убеждавам, че това не са някакви хаотични действия, а мистичен ритуал, чието предназначение все още не знаем. Колко души ще трябва да убие още? Джак Изкормвача е заклал пет жени и е престанал, тъй като е извършвал обряда на „черната меса“ за подмладяване. Някакъв свиневъд от Канада е нахранил прасетата си с петдесет курви, за да си осигури вечен живот. Вариантите са много. Но е очевидно, че убиецът вече няма нужда от доставките на веществото. Струва ми се, че и кандидатурите на хора, които трябва да бъдат превърнати в пепел, вече също не са много, защото, ако се съди по броя на куриерите, изпълнявали ролята на контейнери, светената вода е била отпускана на килъра в малки количества. И най-вероятно той е получавал инструкциите от Андропов... Много е интересно как ще се държи, след като вече остана без това мъдро ръководство?

— Ще изпадне в паника — изсумтя Ван Ли. — Или ще се окопае на дъното. Може би убийството на Дракула е било последно, а може и да не е. Но за да разберем това, трябва да открием самия убиец.

— И как ще намерим тази твар? — Калашников не се сдържа и се изплю на пода. Храчката му се приземи точно до многострадалното тяло на охранителя. — Не виждаш ли в какво положение сме изпаднали? Току-що прекъснах всички нишки, които водеха към килъра. А освен това...

Той замълча. Как можа да забрави това? Когато Малинин нахлу комично в кабинета му, Андропов се разсмя... Той си спомни думите, които генералният секретар изстреля насмешливо в лицето му: „Само

ви бива да въртите снимките им по телевизията, ако бях аз, щях да го открия за пет минути.“

Да го открие. Каторжникът от каменоломната, сипаничавият старец със златните пагони на генералисимус. Йосиф Сталин, който се бе скрил из джунглите на Града, беше последната надежда да стигне до убиеца. Макар и да не знаеше името му, Сталин би трябвало да е осведомен кой щеше да е следващият убит. Шефът беше прав, като каза, че трябва да го открият на всяка цена. Но това просто му изхвърча от ума...

Алексей плъзна поглед по служителите от оперативната група.

— Ван Ли, Малинин, Истевас, останете. Моля другите да почакаат в коридора, трябва да обсъдим нещо. И, моля ви, измъкнете навън този шопар. Всички митничари трябва да сдадат телефоните си. Новината за смъртта на Андропов не бива да излиза по телевизията. Запомнете, че всеки от вас отговаря с главата си за това. Аз лично ще разкрия кой се е обадил.

Момчетата сграбчиха охранителя за краката и го помъкнаха навън. Калашников изчака и последния човек да излезе и се обърна към присъстващите. Но не успя да изрече нито дума.

— Бих искал да зная какво става тук? — разнесе се глас, който заекваше от ярост.

На вратата се появи добре познатата на всички фигура с рога на козел.

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

МЪЛЧАНИЕТО

12 часа и 51 минути

Мъжът в черно се поклащаше, почти изпаднал в транс, и повтори буква по буква името на Свръзката, движейки ръка над вибриращата чиния. Очите му бяха забелени до такава степен, че ирисите им изобщо не се виждаха, а брадичката му трепереше. Напуканите му устни мърдаха, без да издават звук. Чинията глухо звънна. Нищо... Отново не постигна нищо. Той започна да подозира, че със Свръзката се е случило нещо лошо. Способностите, които откри в себе си след взрива, бяха ограничени и човекът в черно можеше да установи спиритичен сеанс само с отделни личности от отвъдния свят. Ако не беше така, щеше да има прекрасната възможност да си контактува директно с Изпълнителя... Но когато мъжът в черно многократно се опита да се настрои на неговата вълна, усещаше само леки пробуждания като от ток и нищо повече.

Връзката с мъртвите не зависеше единствено от медиума, а и от състоянието на душата на покойника. Някои охотно влизаха в контакт, например любимецът на всички медиуми — френският император Наполеон Първи, но на други мозъкът им сякаш беше зазидан с тухлена стена и колкото и да се мъчеха, не можеха да проникнат дори и в една молекула от разума му. Разбира се, контактът щеше да е подобър, ако разполагаше със „сувенир“, тоест с частица от онзи, с когото се опитваш да се свържеш, защото духът на покойника задължително щеше да се устреми към „собствената си миризма“. Веднага щом облажената с хиляда долара възрастна прислужница, треперейки от страх, му донесе два косъма от една близка роднина на Андропов, контактът му със Свръзката стана толкова ясен, сякаш си говореха по телефона.

Отново не последва нищо. Нямаше никакъв отклик. Какво ли би могло да се е случило, при положение че вече цял час се опитваше да се свърже с душата на Андропов, но се натъкваше на някаква гъста субстанция — на непрогледен мрак, от който не долиташе нито дума, а

отчаяните му викове потъваха в него като в блато? Тази сутрин с удоволствие зачеркна с червен молив следващото име в списъка и си помисли, че остават броени часове, за да постигне дългоочакваната цел, а сега — ето на!

Днес двамата със Свързката трябваше да обсъдят как да постъпят с Изпълнителя. Мъжът в черно продължаваше да се възхищава от професионализма на килъра, но нямаше откъде да вземе един милион златни монети, за да му плати за труда. В качеството на основно платежно средство в Ада от средновековието насам бяха възприети старинните испански дублони, с помощта на които дяволът съблазняваше душите, както смяташе инквизицията, и това увеличаваше няколко пъти стойността на всяка монета. Пък и колко куриери щяха да са му необходими, за да изпрати такава камара пари? За щастие на този етап Изпълнителят изобщо не подозираше, че могат да не му платят. Само че не се знаеше какво щеше да направи, когато разбере, че неговият касиер има сериозни проблеми. Но беше абсолютно сигурно, че човекът нямаше да се зарадва на това.

Синята чиния от саксонски порцелан жално иззвъня и мъжът в черно машинално я удари с ръка. Усещането му за транс, в който съзнанието му бе изпаднало, постепенно започна да го напуска. И изчезна. Добре де, след малко щеше да се опита отново, може би нещо се случваше със самия него и той не можеше да се съсредоточи правилно. Естествено, че при такова напрежение нервите му се късаха. Трябваше да се успокои, да поспи един час и да опита отново. Защото тя изпълняваше ролята на антена или на обикновено радио и понякога се натъкваше на смущения, когато се опитваше да я настрои на нужната вълна.

А. сега щеше да слезе в мазето, за да разбере какво става с Хензел. През последното денонощие момчето май че съвсем се вкисна — седеше тъжно, наливаше се непрекъснато с водка и се блещеше срещу телевизора. Вампирът не прояви интерес към свинската кръв, която му донесе от пазара, макар че би трябвало да ѝ се зарадва като хлапе на сладолед, и червената течност се съсирваше в тубата. Явно му беше писнало да седи в мазето.

Той си облече леко яке, излезе навън и моментално се натъкна на човек, когото точно в този момент никак не му се искаше да види. Лицето му помръкна и придоби скръбно изражение.

— Здравейте, отче! — каза жизнерадостно охраненият мъж с двойна брадичка и със сива фуражка, която едва се крепеше на плешивата му глава. Току-що беше смачкал с ток захвърления на земята фас и вече палеше следващата цигара.

— Добър ден, синко — отвърна мъжът в черно и оправи полите на расото си. Сетне хвърли бърз поглед към спрялата наблизо боядисана в синьо и бяло кола. В нея нямаше никого. Мъжът бе дошъл при него сам, така че нямаше нищо страшно.

— Нещо спешно ли има, Артъомий Петрович? Моля да ме извините, но бих искал да остана сам, за да се помоля за душата му... Нали знаете какво ми се случи...

— Това е ужасно, направо е ужасно — изгрухтя лейтенантът и облъхна лицето на събеседника си с кисела смесица от алкохолни пари и цигарен дим. — Кой би могъл да допусне, че на Иванушка може да се случи такова нещо? Най-неочаквано взе, че изчезна. И дори не открихме тялото му. На брега на реката намерихме само една бележка, че слага край на живота си, и парче от дрехите му. Претърсихме водата с пръти, но тялото го няма. Сигурно течението вече го е отнесло или е заседнало в коренищата. И колко трябва да си влюбен в една жена, че само на седемнайсет години да се хвърлиш в пропастта, а?

— Тежко ми е да обсъждам това, Артъомий Петрович — каза тихо, но настойчиво мъжът в черно, загледан в земята. — Сърцето ми не е от камък, боли ме. Познавах Иван от дванайсетгодишен. Още по това време той не гонеше топката с момчетата, а постеше. Когато научих, че момчето е посегнало на живота си, за мен Адът се отвори. Аз му бях като баща... а той не се посъветва с мен... Не дойде да ме попита... Не сподели... Щяхме да се помолим заедно и болката в душата му може би щеше да стихне.

Лицето му беше сгърчено от истинска скръб и сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Но по нетърпеливия вид на служителя на закона си личеше, че е дошъл по съвсем друг въпрос и в момента само спазва нужната в такива случаи куртоазия, без да се интересува от съдбата на младия самоубиец.

— Да, да, да — изстреля с картечна скорост удивлението си милиционерът, всмуквайки жадно дима от фаса си. — На нас, разбира се, работата ни е такава, на всичко сме се нагледали и направо сме закоравели... Отбих се при вас да ви изкажа съболезнованията си и

между другото да се поинтересувам дали, кхх-кхх-кхх... Скоро при нас се очаква да пристигне нова партида трупове от Москва, та исках да попитам... Дали мога да разчитам на вас, или трябва сам да ги зароя?

Мъжът с расото избърса сълзата от бузата си.

— Извинете ме, но в момента нищо не ми се прави, Артъомий Петрович — каза, загледан в тъмните очертания на дърветата в далечината. — Още не съм се съвзел. Когато ТОЙ ми даде сили, пак ще се заема с това. Но на този етап не мога да върша нищо, всичко се изплъзва от ръцете му.

Лейтенантът съвсем ясно осъзна, че този път поделението му няма да отиде със служебни пари на сауната с момичета и ще трябва да платят сами погребението на клошарите. Това не му харесваше особено, но нямаше как да влезе в спор.

— Ох, ох, ох... Разбирам ви, как да не ви разбирам, отче... Ужасна работа, толкова е млад... — заговори лейтенантът и също помръкна, тъй като имаше сериозна причина. — Но какво да кажа, сълзите не лекуват мъката. Всички ще отидем там и вие, отец Андрей, много добре знаете това.

Той още дълго говори, докато мъжът в черно гледаше тлъстата му физиономия и насмешливо си мислеше: „Няма да е зле да поканя това ченге в мазето и там да го запозная с Хензел.“ Жалко, че се налагаше да пропусне тази прекрасна възможност, но изчезването на тази свиня с фуражка просто нямаше как да се скрие. Сигурно вече бе успял да раздрънка по телефона на цялото поделение, че отива при отец Андрей да се разбере за труповете.

— Виждам, че направо сърцето ви боли за Иванушка, синко. — Сведе той скръбно глава. — А на мен не ми остава нищо друго, освен да се моля за неговата заблудена душа. Това е всичко, което мога да направя. Утре ще отида при родителите на момчето, защото те са бедни хора и трябва да им се помогне.

Щом чу думата „помощ“, милиционерът се разбърза, оправдавайки се, че има спешна работа, свързана с борбата с хидрата на престъпността. Мъжът в черно изпрати любезно госта си до служебния форд. Колата нададе вой и се понесе напред, осветявайки с фаровете си листата на дърветата, които трептяха тревожно. Задаваше

се буря. Отец Андрей изчака колата да се скрие зад завоя и се отправи към мазето.

„Всички ще отидем там“ — стрелнаха се през ума му баналните думи на ченгето. „Да, скъпи мой. Точно така е“ — си каза.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА ТОМ КХА КХАЙ

13:00 часа

Не, ама какво чак толкова намираха хората в това кафе? Изобщо не можеше да разбере. Това беше просто една горчива и тръпчива напитка, която не можеше да се пие без захар и предизвикваше пулсиращо главоболие и киселини в изтръпващия от подобна гавра стомах. Да, какво ли още щеше да причини на човечеството любовта му към модата. Първо силните на деня започваха да пият разни неизвестни чуждестранни напитки, а техните поданици сляпо им подражаваха, обзети от завист. И изобщо не се знае какво щеше да стане с кафето, ако Турският султан не го бе харесал. В Централна Африка от векове сутрин също пиеха тонизиращ палмов сок, но той изобщо не бе станал популярен в Европа. А пък бушмените, които обитават сухата пустош, дори пиеха нощна роса от листата на пустинните дървета и нима би могло да съществува нещо по-натурално от това? Но и то не беше излязло на мода. Проклето да е това кафе!

Юда побутна настрани чашата с прекрасно приготвено капучино. За толкова години той така и не можа да свикне с него, но упорито го пиеше всеки ден. Най-много му харесваше да се прави на модерен човек, защото това го открояваше в положителна посока сред останалите, които се намираха заедно с него в пещерата в Маслиновата горичка. Трудно е да си представиш, да речем, апостол Павел с костюм „Армани“, с хавайска пура в устата и с лаптоп, но тук той изглеждаше точно така. Юда се смяташе за най-умния и най-развития от тях, който умееше да оцелява във всякакви условия. Жалко, че ТОЙ не оцени това.

Тринайсетият не се съмняваше, че офицерчето няма да постигне резултата, който той страстно желаше от две хиляди години, сънувайки как разговаря с НЕГО спокойно като с равен, докато се разхождат из Гетсиманската градина... Но в същото време дълбоко в душата си таеше плаха надежда, че това може да се случи? Измина

съвсем малко време, преди окончателно да се убеди, че чудеса просто не се случват. Както винаги ТОЙ пренебрегна молбата му. Какво пък, толкова по-зле за НЕГО. Докато двамата с шефа се правеха на господари на положението, някой бе намерил Книгата и скоро щеше да извърши онова, за което тези двамата никога нямаше да се досетят. Може би дори трябваше да му благодарят, само че никога нямаше да успеят да направят това.

Той отметна глава назад и за стотен път започна сладостно да свива пръсти... Палач, блудница, дракон, мъртвец, вещица, върколак и... Юда се усмихна. Вече нямаше значение какво следваше след „и“. За него и без това не можеше да стане по-лошо. Отначало той лежеше на килима и плачеше от безсилие. Как можа да измисли толкова идеална рецепта и да не успее да се възползва от нея. Тринайсетиет вече знаеше, че всички отдавна представят Събитието така както го описа на света един друг апостол, макар че според него това беше плод на много скучна фантазия, която приличаше на рекламна статия от жълт вестник.

Някъде на около сто години той се събуждаше, треперейки от ужас. Привиждаше му се, че Книгата е намерена и унищожена, и усещаше как страниците ѝ се гърчат от болка в пламъците като живи. Но след това страхът го напускаше и той разбираше, че тези мисли са на нервна почва, а Книгата продължаваше да съществува. Ех, че лесно беше сега да живееш на Земята, не като в предишните времена. В момента той преспокойно би могъл да запази текста на флашката и да не трепери, че единственият екземпляр може да изчезне необратимо. Нямаше да се налага да се разкрива с онази целувка в градината, а просто щеше да изпрати един анонимен имейл на първосвещеника Каифа от близкия интернет клуб и той нямаше да го познава по физиономия, а само по специалния ник, под загадъчния му псевдоним. Да речем, той щеше да се нарече Господ. Че защо не, не звучеше зле.

Върху масичката от нефрит бяха подредени търпеливо изрязаните описания на най-строгите диети — храненето с ананас на София Лорен, гимнастиката на Елизабет Тейлър, методиката на Лариса Долина. Нека го смятат за луд. Но ако не се ограничи в някои неща, при положение че бе прекарал две хиляди години в една стая, водейки неподвижен живот, като нищо щеше да заприлича на слон. Той много грижливо следеше фигурата си — тренираше в залата за фитнес и не

посягаше към чипса и бирата, които шефът му изпращаше, за да се гаври с него. Страниците с диетите бяха притиснати към масата с огромен речник, отворен на петнайсега страница. Както бе обещал на Калашников, Юда започна да усъвършенства произношението си на зулуски. Колко доживотни присъди бе излежал в тази бяла килия? Направо не можеше да ги преброи.

Неизвестността го измъчваше. Какво ли ставаше в момента в онзи... как го нарече офицерчето... в онзи Град? Дали човекът, който бе открил Книгата, продължаваше да следва пътя си, или вече бяха успели да го спрат? Той часове наред гледаше телевизора. Огромният екран с течни кристали на домашното кино предаваше всички канали както в Ада, така и в Рая, но естествено Юда търсеше единствено новините, които го интересуваха. Трудно бе да се опише какво изпита, когато в сутрешната емисия чу за убийството на легендарния вампир Дракула. Неговият час щеше да удари скоро. Вече само една-единствена жертва делеше всички от събитията, описани в Книгата. И макар че ПРОРОЧЕСТВОТО нямаше да се сбъдне веднага, а едва шест дни след като положеха на Олтара трупа на последната жена, най-важното бе, че събитията вече нямаше как да бъдат спрени, колкото шефът и Гласът да искаха това.

На масата безшумно се материализира от въздуха обедът, който си бе поръчал още вчера. Той се състоеше от таитянска супа том кха кхай с кокосово мляко и скариди, от варено броколи с гъбен сос и от пресен сок от ягоди. В менюто нямаше нищо мазно и нищо, което би могло да развали спортната му фигура. В миналото Тринайсетият нарочно си поръчваше екзотични блюда като печено на шиш агънце сукалче, надявайки се, че по този начин ще вбеси стражите си, все едно им казваше: „Вижте как Юда ще разкъса на парчета пред очите ви божия агнец.“ Но след това заряза тази идея, тъй като по всичко личеше, че никой не го наблюдаваше, че в бялата стая не бяха монтирани никакви скрити камери и че на охраната изобщо не й пука какво прави затворникът в свободното си време.

Той поднесе бавно лъжицата към устата си и примижа от удоволствие, тъй като усети на езика си тръпчивия вкус на кокос и игличките на лютия пипер.

От черните тонколони на телевизора се разнесе енергична музика с удари на барабани.

— В ефира отново е „Хел NN“ — най-добрият новинарски канал в Града — обяви водещият със силен акцент. — Прекъсваме предаването, за да направим важно съобщение. С „Хел NN“ научавате всичко първи. Останете с нас и след кратките реклами ще станете свидетели на нещо, което никога не сте виждали.

Тринаisetият извади лъжицата от устата си и се приведе към екрана, предвкусвайки десерта...

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БРАТ ИРАКЛИЙ

малко по-рано, 20 часа и 20 минути

Слънцето клонеше към залез, когато трийсетгодишният монах Ираклий Мигратиони се върна в стаичката си в хотелчето, чийто собственик беше един мустакат дебел турчин. Тя беше обзаведена само с тясно продънено легло, в което върлуваше цял батальон кръвожадни дървеници. Но монахът нямаше пари за друго.

Случи се. Неслучайно той прекара по Светите места шест изтощителни години, ровейки се от сутрин до вечер из дупките на Маслиновата горичка и вдишвайки горчивия прахоляк. Доказателството най-сетне беше намерено. След като съпостави древните източници и откъслечните свидетелства и пергаменти на старите летописци, които проучи в библиотеките на Константинопол и Дамаск, монахът вече беше убеден, че това място може да се намира единствено там. Съществуването на този гроб веднъж завинаги щеше да докаже на скептиците, че трагедията на Голгота, която се бе разиграла в Йерусалим преди почти две хиляди години, е истина и нищо друго. Всички, които дойдоха заедно с него от Тифлис и в началото също бяха изпълнени с радостни надежди, го напуснаха изморени от разкопките под палещото слънце, от непрекъснатото обезкуражаване и от твърдите питки. И само той не позволи да се разколебае. И в крайна сметка трудът му беше възнаграден. Но нима той се съмняваше, че ще стане така?

Брат Ираклий си спомни как неговият духовен наставник — шефът на семинарията отец Дионисий, в началото категорично отказваше да благослови доброто му дело. Той се възмути и въстана срещу ИМЕТО, което чу. Но Ираклий очакваше това и часове наред убеждаваше разгневения си наставник в кабинета му, докато не смекчи сърцето му. Ако монахът намереше гроба на Юда, дори и заклетите атеисти нямаше да посмеят да се усъмнят, че историята на Спасителя не е приказка, а реалност. И макар това да беше ирония на съдбата,

точно онзи, който ГО бе предал на римляните, щеше да помогне за тържеството на справедливостта, побеждавайки духа на съмненията.

Той прекара толкова години, разравяйки упорито напуканата от слънчевите лъчи земя. Екслибрисът върху подвързията от щавена кожа ясно показваше кой точно е авторът на тази Книга. Дори не можеше да преброи колко места бе прекопал на Маслиновата горичка и колко глинени парчета от амфори и медни монети бе намерил. Но сега разбираше, че идеята да търси гроба на Юда на мястото, което посочваха най-първите източници, беше грешка, тъй като, макар че апостолите никога не бяха знаели точното му местонахождение, никой от тях не е искал този гроб да бъде открит. Едва след като по пътя на сложни изчисления започна да търси откъм Гетсиманската градина, късметът го споходи. Жалко, че всичките му спътници го напуснаха и нямаше с кого да сподели радостта си.

— Мерхабат, дервиш^[1]! — разнесе се откъм прозорчето дрезгавият глас на собственика на хотела Мустафа. — Направих чай, ще излезеш ли за малко в градината или вече си лягаш да спиш?

Той едва успя да провере глава през тясното прозорче.

— Чок тешекюш, ефенди!^[2] Благодаря ти за поканата, но ме извини — ангелите вече ми затвориха клепачите.

Разнесе се шумолене на клони. Разочарованият Мустафа, който се надяваше да прекара вечерта, водейки богословски разговор с неверника, се отдалечаваше към къщурката си.

Брат Ираклий бързо усвои странния жаргон — смесица от арабски, турски и гръцки думи, на който говореше народът в Палестина. Още когато беше малък, майка му се гордееше с рядката му способност да учи езици, на четиринайсет години момчето вече говореше грузински, арменски и руски, а след още две години активно четеше свещените текстове, написани на мъртвите древни езици — латински и... арамейски. На същия онзи език, на който ТОЙ бе разговарял с учениците си в подземната пещера.

Навън окончателно се стъмни. Е, сега, когато Мустафа се намираше на безопасно разстояние, той можеше да прочете внимателно описанията на онези събития, които се съдържаха в Книгата, без да привлича нечие любопитство. Не можеше да разбере какъв беше разтворът, в който се бе запазила. На вид приличаше на гроздов спирт, само че страниците не бяха слепнати, а лесно се

отделяха една от друга. Дъбовата римска ракла, в която бе стояла две хиляди години, беше изгнила, но другото ѝ хранилище — бронзовата кутия, не бе докоснато от времето. Тя беше затворена толкова добре, че в нея не бе проникнал въздух, но дори и това не беше необходимо, тъй като разтворът бе запазил Книгата в идеално състояние.

Ираклий извади от чантата си две дебели восъчни свещи, които преди това беше купил на пазара. Докосна с пръсти подвързията, затаил дъх, отгърна миришещия на алкохол лист и се задълбочи в редовете на арамейски, написани с избледняло мастило.

„Това, което пиша АЗ, е съща истина и нека гарваните разнесат плътта МИ, ако не е така — прочете той шепнешком, затаил дъх и прокарайки пръст по редовете. — Онова, което ТОЙ е създал за една седмица, може да потъне в бездната също за седем дни и сега само АЗ зная как да стане това. Защото на разсъмване в потъналите в мъгла листа на Гетсиман МИ се яви ПРОРОЧЕСТВО, което порази като гръм МОИТЕ очи и уши...“

Монахът не чете Евангелието дълго. След един час Книгата падна от разтрепераните му ръце на пода, издавайки глух звук. Сърцето му се блъскаше в гърдите като канарче в клетка, опитвайки се да изхвъркне навън, а в главата му удряха чукчета. Брат Ираклий беше обзет от ужас. Той беше истински безумец. Какъв трябваше да е човек, за да изкопае това вледеняващо кръвта повествование от недрата на земята, където би трябвало да си остане вовеки веков? Той се боеше дори да погледне към корицата с цвят на кръв, под която се криеше... криеше се...

Езикът не го слушаше и монахът не можеше да изрече онова, което прочете на зловещите страници, а от устата му се изтръгна само тих крясък. Какво да прави, къде да избяга, на кого да каже за нещастieto, надвиснало над всички? Ако тази книга се озовеше в ръцете на някой честолубец, обзет от безумни идеи, той можеше да... Само при мисълта какво би могъл да направи той, по челото и слепоочията на Ираклий избиха едри капки студена пот, а една от тях се стече лениво по бузата му. Не, нямаше нужда да бяга. Имаше само

един изход. Да изгори тази Книга, да я унищожи, да я размаже, както селянин размазва с крак главата на змия, пропълзяла посред нощ в дома му.

Той скочи, но веднага с изненада установи, че не усеща пода под краката си и че краката не му се подчиняват. Около секунда монахът постоя прав като каменна статуя, а сетне се стовари на земята, събаряйки чинийката със свещите. Тя се счупи, а угасващите фитили изсъскаха. Усещайки, че някакви невидими игли разкъсват мозъка му, той се опита да пълзи, напипвайки предметите около себе си, но разтрепераните му пръсти не откриха Книгата. Нарастващата болка в главата и отчаянието му дадоха сили, гласът му се възвърна и той започна да крещи с цяло гърло, но воплите му потъваха в нощната тишина. Хотелът се намираше в покрайнините на Ал Кудс^[3], а къщурката на Мустафа беше в края на Маслиновата горичка. За нещастие, турчинът беше прочут с дълбокия си сън.

След като пресипна и разбра, че никой няма да му се притече на помощ, брат Ираклий се разплака с глас. Скръсти изтръпналите си ръце на гърдите и започна горещо да се моли, крещейки думите, които обикновено трябваше да се изричат шепнешком, с надеждата да изплаши невидимия враг... Молитвата му звучеше все по-тихо и по-тихо и след половин час той потъна в мрака, който тихичко го погълна с нямата си уста. Ираклий припадна.

Когато монахът не се появи на скромната закуска, състояща се от вчерашни питки и зехтин, пъшкайки недоволно, Мустафа отиде лично да събуди кафира^[4], учудвайки се на странното му поведение. Обикновено дервишът никога не закъсняваше, защото закуската влизаше в цената на стаята, а монахът се хранеше много оскъдно, тъй като беше беден. И понякога с тази закуска изкарваше цял ден.

Турчинът мина през маслиновите дръвчета, чиято реколта добавяше около двайсетина златни монети годишно към бюджета му, стигна до паянтовата врата и почука на нея:

— Ей, Ираклий! Какво става с теб, да не те е взел шайтанът? Храната е на масата!

От колибата се разнесе протяжен звук и собственикът разбра, че това е стон. Изби вратата, която се разхвърча на трески, и се озова наред стаята. Гледката го накара да отстъпи назад, да размаха ръце и да се развика с всички сили, призовавайки на помощ всемогъщия

Аллах заедно с верния му архангел Джабраил. Върху пръстения под лежеше бял като луна съсипан старец и отваряше беззвучно напуканите си от непрекъснатото крещене устни, от които течеше кръв.

— Мустафа, ти ли си? — прошепна старецът и цялото тяло на турчина се разтресе, тъй като разпозна гласа на доскорошния си квартирант. — Запали свещта, много е тъмно, не виждам нищо.

Към пребледнелия собственик гледаха две очи, покрити с белезникава мътна пелена.

Турчинът не си спомняте как се метна на седлото, как пришпори с боси крака коня, как стигна само за двацет минути до Ал Кудс и до добре познатата му къща на местния лекар, който още не бе успял да се събуди, и как започна отчаяно да барабани по прозореца му.

— Джавахири, в името на Аллах, стани веднага! Случи се нещастие, страшно нещастие!

Доктор Ал Джавахири не можа да помогне на Ираклий. Монахът получи треска, а състоянието му се влошаваше. Вече не разпознаваше никого около себе си и непрекъснато се опитваше да стане, та затова се наложи да го вържат за леглото. Лекарят пусна кръв на дервиша и след това обясни на разплакания Мустафа, намествайки важно очилата си, за да не възникнат съмнения в неговата компетентност, че брат Ираклий е преживял силно нервно сътресение, вследствие на което е получил „голям кръвоизлив в главата“.

След още един ден пристигнаха представители на грузинската духовна мисия в Йерусалим, за да вземат брат Ираклий и да натоварят безчувственото му тяло на каруцата, в която бяха впрегнати два дорести коня. На монаха му предстоеше дълъг и мъчителен път към родния Тифлис.

С багажа му отпътува и Книгата, опакована грижливо от Мустафа заедно с другите му неща, а монахът щеше да я открие едва когато се свестеше в самотната си килия. Ослепелият Ираклий щеше да успее да я скрие под леглото си. Но в този момент отец Дионисий щеше да е заминал на среща в Петербург и той щеше да е принуден да прошепне думите на изповедта си на онзи, който щеше да се озове до него в последните му мигове на смъртния одър — на семинариста, когото бяха помолили „да наглежда блажения“ и който, ако се съдеше по гласа му, беше почти дете.

— Общо взето, ако се изразим на съвременен език, този човек е получил тежък инсулт — каза Сталин и изтърси пепелта от опушената лула. — Краката му бяха парализирани, не можеше да движи ръцете си. Дори нещо повече — само за десет минути бе ослепял. Хенрих, кълна ти се, на двайсет и пет години този монах изглеждаше по-стар от мен, когато бях на седемдесет! Сега вече можеш да си представиш какво точно е прочел в онази Книга...

Хенрих Мюлер мълчеше, вторачил изпъкналите си очи във вожда на народите. Върху разтворената „Експанзия“ на Юлиан Семьонов тежко капеше самоделен шнапс от наклонената му чаша. Беше изключително трудно да изненадаш с каквото и да било групенфюрера и на този, и на онзи свят. Но Сталин очевидно бе успял да направи това.

— И какво е пишло в тази Книга, Коба? — попита с несвойствен глас Мюлер и моментално се закашля, тъй като се изплаши от онова, което можеше да чуе.

— Ами пишло е следното... — наведе се към него Сталин, но сензацията не прозвуча, защото се разнесе оглушителен грохот и старателно белосаната стена на баварската кухня на Мюлер изчезна, сякаш се разтвори във въздуха. А от белия облак прах, който се издигна като стълб, се появи онзи, когото точно в този момент вождът на народите изобщо не очакваше да види.

— Чешко вакуумно взривно устройство — обясни с безизразен глас гостът и изтупа ръкава си. — Много хубаво нещо. Може да превърне всяка стена в разновидност на брашното, без да нарани никого.

Шефът на Гестапо и генералисимусът, които също бяха посипани с бял прах, се спогледаха. Сталин не можа да се сдържи и кихна, а над масата се вдигна и увисна гъсто облаче прах. Мюлер най-сетне забеляза, че излива шнапса върху книгата, и изруга.

— За мен ли идваш? — зададе гениалният въпрос вождът на народите.

— Да — кимна обидено Калашников. — Хайде да вървим, стига вече си се мотал насам-натам.

---

[1] Здравей, монахо! (тур.) — Б.а. ↑

[2] Много благодаря, господине! (тур.) — Б.а. ↑

- [3] Арабското название на Йерусалим. — Б.а. ↑
- [4] Неверник (араб.) — Б.пр. ↑

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ДАМСКИЯТ РАЗГОВОР

14 часа и 09 минути

Появата на щабскапитан Калашников в явочната квартира на Сталин, където той се надяваше да остане, докато адските събития приключат, беше предшествана от истински водовъртеж, включително и от отстраняването му от разследването. Шефът изпадна в истински бяс, когато установи, че Алексей е допуснал самоликвидирането на един от основните, ако не и на основния заговорник, като по този начин бе изгубил директната връзка с убиеца. По дрехите на Калашников преминаха няколко толкова мощни електрически заряда, че той се сбогува със задгробното си съществуване.

Но след като се накрещя, след като се натропа с копита и призова всички сили на Ада да се стоварят върху главите на „идиотите“ (какъвто всъщност се явяваше самият Калашников), босът изпепели само злополучния охранител от италиански произход. А на Калашников нареди през зъби да отиде в кантората и да предаде делото до следващо нареждане.

Съпроводен от съчувствените погледи на Ван Ли и на Малинин, униженият Алексей се отправя към вратата. Стъпваше в пепелта на Джовани, която се бе смесила с овъглените остатъци от Андропов. Зад гърба му шефът продължаваше да мята гръм и мълнии, а един от зарядите се удари шумно в стената и служителите на митницата се хвърлиха да гасят пламналото перде.

Лебедев го изпрати до изхода. Калашников му подаде ръка, но тя увисна във въздуха. Генералът измуча нещо нечленоразделно, обърна се и хукна нагоре по стълбите, защото не обичаше дребните парвенюта с капитански пагони, които бяха направили главоломна кариера в Града. Всъщност на Калашников изобщо не му пукаше за тази работа, както и за това, че самото му продължаваше да пуска слаби искри. Той седна на ръба на тротоара, без да обръща внимание на автомобилите, които профучаваха покрай него.

В съседното кафене, седнали на бамбукови столчета, две дами на средна възраст поглъщаха нелегален сладолед, маскиран майсторски като fish and chips. Въпреки горещината едната беше наметнала на раменете си пищна кожа, която блестеше на светлината. За неудоволствие на околните те говореха доста високо и пискливо.

— Ето какво ще ви кажа, миличка — продължи по-възрастната брюнетка с леко подпухнал нос. — Аз също изобщо, ама изобщо не можех да свикна тук. Ако щете ми вярвайте, но от скука дори исках да посегна на себе си, толкова ми беше омръзнало всичко.

— Нима това е възможно? — изненада се другата пълна дама с дълги прави коси и кръгло лице, което донякъде приличаше на луна.

— Не е възможно — разпери ръце брюнетката. — И точно затова, миличка, ние с вас се намираме тук. Прави бяха хората, като казваха, че няма нищо по-лошо от смъртта. Това е същински Съветски съюз, не можеш да си купиш дори свята козметика, трябва да ходиш при китайските спекуланти.

Двете въздъхнаха едновременно.

— Нищо не е като при хората — огорчи се дамата с кожата. — Представете си, преди време срещнах Любов Орлова, цялата нагиздена, върви и се фръцка и дори не ме поздрави. Между другото, вървеше под ръка с Чарли Чаплин. Приживе направо не можеше да го понася, такива неща съм чувала да говори за него — че бил позъор, че бил палячо, че бил педофил. Майко мила... Ето до какво води съществуването тук, в Града, дори и най-страшните врагове стават най-добри приятели.

— Ох, не говорете, скъпа моя — проточи дамата с дългите коси и кръглото лице. — Е, аз за щастие нямах никакви приятелки, така че сега ми е по-лесно.

Калашников, който бе изпаднал в състояние, близко до тибетска медитация, внезапно се сепна. „В ГРАДА ДОРИ И НАЙ-СТРАШНИТЕ ВРАГОВЕ СТАВАТ НАЙ-ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ.“ Очите му се уголемиха и заприличаха на чинийки.

Да, шефът все пак беше прав и тук те наистина бяха деградирани. Вече не за пръв път от погледа му се изплъзваше очевидна улика, която на Земята би забелязал веднага. Трябваше просто да поразмърда малко мозъка си и щеше да се досети още в самото начало. Разбира се, че бяха пълни шушляци (Алексей без

проблеми усвояваше езика на московските мениджъри), бяха изправили на нокти цялото обкръжение на Сталин — и Молотов, и Каганович, и Микоян, и бяха обърнали с главата надолу жилищата им... А в същото време всеки заклет враг на вождя на народите би могъл най-спокойно да го приюти, тъй като в момента те бяха съмишленици. Намираха се в Града и смятаха, че страдат безпричинно.

Но в такъв случай кой можеше да е неговият укривател? Президентът на САЩ Хари Трумън? Само че заради атомната бомба, която хвърли в Хирошима, него го изпратиха в деветия кръг да пасе пингвините сред вечните ледове. Ленин? Владимир Илич не ставаше от болничното легло, след като Франкенщайн изгоря пред очите му като клечка. Кой оставаше тогава? Без съмнение, че много подходящ беше Троцки, който през последните шейсет години работеше като ваксаджия в квартала, където полагаха труд цар Николай Втори, Ясер Арафат и други мили на сърцето му хора, тъй че на Лев Давидович рядко му се случваше да преживее някой ден без улични сблъсъци. Не биваше да изключва и някой от високопоставените чиновници на Третия райх, естествено, с изключение на Хитлер. Това можеше да е, да речем, Мартин Борман или Хенрих Мюлер. Някои руски източници ги обвиняваха, че са работили за руснаците, и бе напълно възможно дори приживе да са симпатизирали на Сталин.

Както винаги той не разполагаше с никакво време, но отново щеше да му се наложи да направи невъзможното и да обиколи всички.

Калашников извади телефона си и изпрати на Малинин SMS с въпроса: „Как е шефът?“, след което получи изчерпателен отговор: „Беснее“. Алексей се подсмихна и изпрати втори SMS: „Можеш ли да слезеш долу?“ Мобилният телефон изпиука, тъй като получи следващото съобщение и замига в отговор: „Ей сега“.

След три минути Малинин се появи долу. Докато шефът беснееше, той предвидливо бе застанал близо до вратата и сякаш бе проявил седмо чувство. Видът му беше толкова смачкан, сякаш го бе прегазило стадо слонове. Помътнелият му от поредните несгоди поглед продължаваше да излъчва съчувствие към началството, което бе изпаднало в немилост.

— Съжалявам, вашброде — завъртя глава Малинин. — Той е озверял до крайна степен, все едно че е станал с лявото копито. Още

малко и май ще се наложи да построят сградата на митницата отново. Вече трети път гасим пердетата. Сигурно ме повикахте да ви помогна да изнесете нещата си от кабинета, нали?

— Не, братле — разсмя се Калашников. — Нещата ще ги изнасяме после. Но първо ще отидем в кантората, ще вземем от зеленото шкафче една опаковка с взривно устройство С8, в случай че не ни се зарадват и не ни отворят вратата. А след това ще отидем да посетим някои хора. Ти ще се отбиеш при Троцки и Борман, а пък аз ще отида на гости у Мюлер. Ще позвъниш на вратата и ако усетиш някакво колебание от другата страна, без да се замисляш, ще взривиш цялата стена. Надявам се, че дотук всичко ти е ясно?

Малинин кимна. Всичко му беше му ясно, с изключение на едно — защо правеха това. Но той не посмя да зададе въпрос на строгото си, пък макар и бивше началство, за да не чуе отново нелепото определение за умственото си състояние.

Фаневска и Лундарьова, които дояждаха разтопения сладолед, отскочиха встрани, когато форсиращото беемве профуча покрай тях и едва не се сблъска с автобуса. И не стига, че купичката на едната от събеседничките падна, но на това отгоре водата от калната локва опръска елегантните им обувки от крокодилска кожа, купени в китайския квартал. Изопнатите лица на двете дами се извърнаха към изчезналата кола, която продължаваше да свири неистово с клаксона си и да се носи напред, сякаш бе праведник, който бяга от дявола.

— Едиот — изрече спокойно Фаневска, след като се изплю и оправи прическата си. — Честна дума, милинка, направо не може да се живее от тези пеонери зад волана. Интересно къде бърза? И без това се е озовал тук най-малко завинаги!

— Животно — съгласи се интелигентно Лундарьова и вдигна внимателно купичката.

Когато стигна до апартамента на Мюлер (нещо, което се оказва доста трудно, тъй като асансьорът не работеше, а бившият шеф на Гестапо живееше на трийсет и шестия етаж в един стар петстотинетажен блок), Калашников извади внимателно загадъчна плоска тръбичка от джоба си. Допря нежно нелегалното подслушвателно устройство до вратата (миналата седмица тази

покупка му костваше десет златни монети) и замря за няколко секунди. А скоро лицето му се озари от щастлива по детински усмивка. Ако можеше, щеше да се разкрещи от радост. Невероятно, колко просто се оказа всичко! Да, явно трябваше да се върне в кафенето и да обсипе с цветя онези две клюкарки, които го тласнаха по верния път, защото гласът на Сталин с характерния акцент, който се разнасяше отвътре, не можеше да се сбърка с никой друг. И така, той беше тук.

Калашников понечи да посегне към бутона на звънеца, но отдръпна ръката си. Не, тая няма да я бъде! Кой е казал, че хитрият генералисимус за всеки случай не е предвидил път за отстъпление? Докато той звънеше, Сталин можеше да се измъкне през някоя тайна врата, която водеше към друго жилище, или да изскочи през прозореца. Той се замисли дали да не извика оперативната група. Но кой щеше да дойде? В момента всички се тресяха от ругатните на шефа, а освен това сега никой от служителите вече не беше на негово подчинение. Калашников извади взривното устройство от кожената си чанта и го претегли в дланта си. То беше абсолютно достатъчно и ефектът на пълната изненада му бе гарантиран...

Малинин му се обади, когато щабскапитанът натикваше Сталин в колата. За да избегне неочакваните номера от страна на вожда на народите, Алексей щракна златните белезници за VIP-арестанти на своята китка и на китката на Сталин.

— Вашброде — разхленчи се жално унтерофицерът. — Направих всичко, което ми казахте, но нищо не излезе. Позвъних, представих се както си му е редът, показах картата си пред шпионката и обясних, че искам да огледам жилището, но оня помяр Троцки категорично отказа да отвори вратата. Разкрещя ми се, започна да ме нарича слуга на империализма и някаква си хидра. И аз сложих взрива, както се разпоредихте. Само че от взрива рухна целият вход. Едва успях да се измъкна оттам, една тухла ме удари по главата и сега седя до развалините и се чудя дали да го изравям оттам?

Калашников се разсмя. Генералисимусът го погледна учудено.

— Братле, това да не ти е снаряд за гаубица? — извика Алексей, гърчейки се от смях. — Достатъчни са само сто грама, не можеш ли да различиш тротил от пластичен взрив? Колко сложи? Половин кило, нали? И защо сложи толкова малко? Трябваше да лепнеш едно кило и

целият блок вече нямаше да го има. Както и да е, зарежи всичко и отивай бързо в кантората. Там те чака страхотен подарък!

След като прекъсна връзката, Калашников се обърна към Сталин, който седеше посърнал в колата.

— А сега ето какво, скъпи мой Йосиф Висарионович — изрече Алексей и запали мотора. — Докато пътуваме, ще ми разкажеш много подробно, картинно и в детайли какво чак толкова интересно е написал в Евангелието си Юда.

Вождът на народите не изрази никаква изненада от осведомеността на Калашников. Ако се съдеше по това колко бързо успя да го открие, той очевидно не беше губил времето си и по останалите въпроси.

— Добре — отвърна спокойно Сталин и бръкна със свободната си от белезниците ръка в горния джоб на китела си, за да извади любимата си лула. — Всичко е много просто: ти спечели, а аз изгубих. Но щеше да е по-добре, ако не беше търсил мен, а него. Защото дори днес вече може да е късно.

Когато след един час Калашников стигна до сградата на Ведомството, пред чийто праг скучаеше Малинин и тъжно се оглеждаше, той вече знаеше със сигурност какво трябва да направи. Имаше само един проблем — времето наистина беше страшно малко.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ФИНАЛНАТА ПРАВА

15 часа и 43 минути

Дали това не беше достатъчно? Кой знае. Може и да не беше достатъчно, защото му предстоеше да се сблъска с костелив орех. Убиецът се замисли за две секунди и за всеки случай прибави към двете капсули още една. От много глава не боли. Той беше стигнал до финалната права и затова не биваше да рискува.

От последния удар зависеха страшно много неща. Копоите обикаляха из целия Град, правейки безплодни опити да установят коя е следващата жертва, но нямаше как да се доберат до него, защото за щастие той беше извън подозрение. Нямаше защо да нервничат, трябваше да се настрои за най-добрия изход и да си мисли само хубави неща. Достатъчно бе да си помисли, че може би само две-три денонощия го делят от топлите като сварено мляко води на подземното море в бъдещия пъстър хавайски квартал.

Но беше лесно да се каже, че не бива да нервничат, въпреки че поводите му за това бяха твърде много. Свръзката така и не се появи, а мобилният му телефон изричаше с механичен женски глас само еднообразното: „Абонатът е изключен или за наказание е лишен от номер. Моля, обадете се по-късно.“ Дали копоите бяха успели да се доберат до него? Какво пък, нищо не беше изключено. Но в такъв случай защо телевизионните канали не съобщаваха нищо за това, като се има предвид, че преди по два часа се наслаждаваха на всяка дребна подробност, свързана с дейността на Ангела на смъртта? Без съмнение те веднага щяха да разтръбят из целия Град за ареста на „помощника на серийния убиец“ и щяха да прекъснат всичките си токшоута и сериали, за да пуснат в ефир „горещата сензация на хилядолетието“.

Килърът не вярваше, че става дума за елементарно прецакване и че Свръзката е избягал заедно със златните милиони, но не защото не допускаше такава възможност. Просто Свръзката беше длъжен да остана на мястото си до края, за да има възможността да провери дали последната задача е изпълнена успешно. Може би беше решил да

зарече всичко и в течение на едно денонощие да се наспи след безкрайните нощни смени, когато приемаше и претършуваше куриерите? Но това нямаше значение. Каквото и да се бе случило, никой не бе променял неговата поръчка. Привечер той щеше да тръгне на последния си лов, а след това за дълго да се стаи, отдаден на скромното, но не и лишено от известно очарование съществуване с паспорта на Ромарио Гонзалес в някой уютен селски хотел край златистите пясъци на хавайския квартал.

Преди да излезе, трябваше да чуе още веднъж новините. Завъртя копчето, за да хване новинарската радиостанция, но не чу нищо ново. По „Ехото на Ада“ излъчваха интервю с Аслан Каскадов, който се оплакваше от несправедливостта на Главния съд.

— Аз може и да съм бил президент, но за съвсем малко — пенеше се Каскадов, — а само след шест месеца тук ме обръснаха и ме изпратиха в казармата на срочна служба. Аз ги питам: „Две години ли ще бъда в казармата?“ А „дядовците“ се кискат и ми викат: „Не, новобранецо, две хиляди години ще бъдеш кашик и ще белиш картофи за целия батальон.“ В такъв случай кога пак ще стана генерал?

Килърът сграбчи напуканото по време на полетите си към екрана дистанционно устройство и включи омразния телевизор. Но от новини нямаше и помен, а предаването „Зад бариерата“ лееше сълзи и сополи. Този път герои бяха Джон Кенеди и цяла орда негови любовници, а темата на предаването беше „Всички мъже са педали, импотенти и пияници“. Участниците крещяха един срещу друг толкова силно, че не се чуваше нищо, а водещият се кискаше демонично на пътечката между столовете.

Убиецът се отчая съвсем, дръпна плътната завеса и погледна през прозореца, но неоновата реклама на новия таблоид върху стената на съседния блок също не съдържаше никаква полезна информация. Първата страница обещавахе пикантни снимки на някакъв папарак, който с помощта на нов суперобектив успял да заснеме Марлене Дитрих без сутиен в банята. Като се имаше предвид, че кинозвездата бе умряла на деветдесет години, тази съблазън беше твърде съмнителна за читателите. Макар че старицата като нищо би могла да се подмлади.

Носеха се слухове, че от половин година насам чевръстите китайци бяха подхванали нов бизнес на черно в Града и предлагаха

нелегални пластични операции на престарелите звезди. Отначало всички се юрнаха при тях на тълпи, но скоро хирурзите на черно или по-точно жълтите хирурзи доста се компрометираха. Подстрекаван от любовницата си, френският актьор Луи дьо Фюнес направи корекция на бръчките край устата си, но специалистите се престарали и в резултат на това устата и очите му престанаха да се затварят. Нещастникът изглеждаше направо ужасно. На свой ред Ведомството организира хайка за подмладените звезди, тъй като правилата на Града строго забраняваха да се променя външността, и заловените бяха изпращани принудително да коригират лицата си. Възвръщаха предишния им вид, но под формата на наказателна санкция ги правеха с петдесет години по-стари и два пъти по-грозни.

Да му се не знае! Какви бяха тези мисли, това на нищо не приличаше! Отдавна вече трябваше да се заеме с работата си, а той седеше до прозореца, блещеше се срещу идиотската реклама и си мислеше за разни глупости. Добре, дори и да допуснеше най-лошия вариант — че Свръзката е решил да цуне паричките му, по принцип това щеше да е доста забавно, защото двамата живееха в един Град и макар да имаше цели седемдесет милиарда съграждани, този човек пак не би могъл да се скрие. Щеше да започне да го издирва, използвайки влиятелните си приятели от Ведомството, и нямаше начин да не го намери.

Освен това той все още разполагаше с доста голямо количество еликсир. А Свръзката вече нямаше. Нима сам по себе си еликсирът не беше богатство? Сума богаташи щяха да изцакат огромни пари, за да се сдобият с възможността да изпратят в НЕБИТИЕТО някой свой стар враг, който от столетия им боде очите из улиците на Ада. Може би някой обитател на Града с много тежко наказание щеше да поиска доброволно да отиде във въпросното НЕБИТИЕ. Общо взето, имаше доста варианти и можеше да избира. Каквото и да се бе случило със Свръзката, той щеше да ликвидира последната кандидатура. Поръчителят беше почтен човек и щеше да намери начин да изпрати хонорара му, в случай че в последния момент довереното му лице изчезнеше с парите.

Както и преди седмица, точно преди убийството в гримьорната на Мерилин Монро, килърът потръпна, когато докосна с език изображението на добре познатата му жена, която трябваше да стане

обект номер седем. Синкавият му език остави влажна диря по повърхността, а капчиците слюнка осеяха красивото властно лице и присвитите студени тънки устни. Това беше скица с молив на някакъв неизвестен художник от XVI век, която бе заснета като картичка. Убиецът изпита вече познатия сладостен трепет и раменете му зиморничаво потръпнаха.

Той се вълнуваше преди първото убийство, вълнуваше се и преди последното. Какво да се прави, след като човешката природа беше такава, независимо дали се намираше на Земята или в Ада. Килърът стана и удари коляното си в масата. Мизерното малко жилище не беше достойно за високото му положение, но колкото и жалби да писа до Главния съд, те нямаха никакви последствия. Хората, с които се бяха отнасяли свински приживе, не получаваха никакво уважение и след смъртта си и това трябваше да се напомня непрекъснато на всички, които наивно разчитаха да получат справедливост на другия свят.

На това най-много се надяваше горкичката му майка. Отдавна не беше ходил при нея да я види, въпреки че тя живееше съвсем наблизко — през улицата. Меко казано, в момента той се намираше в доста трудна ситуация, но трябваше да отдели време, за да се отбие при нея поне за десет минути, защото след като заминеше за хавайския квартал, майка му едва ли щеше го види през следващите петстотин години. Че дори и повече.

Убиецът отиде до паянтовото нощно шкафче, нави на руло снимката, която прошумоля, и си облече шлифера, в чийто джоб беше ампулата с еликсира. Трябваше да се поразходи покрай блока, защото това тясно пространство му пречеше да мисли. А малко по-късно щеше да отиде до гарата, за да си купи заветния билет.

Когато застана на прага, беше готов да се закълне, че отново долови нечий поглед. Но килърът много добре знаеше, че зад гърба му няма никого. Затова не се обърна.

И сгреши.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ИЗЧЕЗВАНЕТО

16 часа и 01 минута

Мъжът в черно седеше сред строшените на сол чинии, с помощта на които упорито се опитваше да извърши сеанса със Свръзката. Ръцете му трепереха, от долната му устна се стичаше тънка струйка лепкава слюнка, а дясното му око беше зачервено от спукан кръвоносен съд. Не успя да постигне нищо. Мозъкът на Свръзката не даваше ответни сигнали.

Едрите капки дъжд барабаняха по прозореца и докато гледаше стичащата се по стъклото вода, той осъзна, че се е случило нещо много лошо. Трябваше на всяка цена да разбере какво ставаше в момента в Ада. Удари още веднъж с юмрук по масата и едно парче от чинията се заби в дланта му, но отец Алексей не усети болка. Не можеше да се измъчва повече от неизвестността и трябваше да намери някакъв изход.

Най-лесното решение се намираше на няколко крачки от него — в мазето му. Трябваше час по-скоро да върне обратно в Града Хензел, който през последните два дни ликвидира всичките запаси от водка менте в единственото местно магазинче. Само че дали вампирът щеше да се съгласи? След като момчето стана куриер пред очите му, с него започна да се случва нещо много странно. Виж ти, оказа се, че е нежен като девойче, въпреки че преди време беше разкъсвал девственици с кучешките си зъби, без да му мигне окото. Или пък дългото пребиваване в преизподнята му бе повлияло по този начин?

Както и да е, това нямаше никакво значение. Той трябваше спешно да си поговори с него и да му обясни, че това се налага, тъй като в безукорния му план бяха настъпили сериозни отклонения. И как можа да стане така точно когато до сбъдването на ПРОРОЧЕСТВОТО, общо взето, оставаше само една крачка! Ами, ако и с Изпълнителя се бе случило нещо? Той дръпна покривката от масата и парчетата от чиниите се разхвърчаха със звън по пода. Мъжът в черно стъпка с

омраза парчетата с кирзовите си ботуши, напипа ключа и хукна към изхода.

Когато след пет минути отвори вратата на мазето, едва не се спъна в пластмасовата туба, в която глухо се плискаше някаква течност. А, да, това беше свинската кръв. Явно този алкохолик Хензел така и не бе докоснал любимия си деликатес. Да, Русия наистина беше интересна страна. В нея абсолютно всеки, дори и най-заклетият вампир волю-неволю се пропиваше окончателно като последния уличен метач.

Разнесе се шум на бягащи плъхове. Отец Андрей влезе вътре.

— Хензел! Къде си? — подвикна. — Ела веднага, трябва да си поговорим.

В отговор се разнесе само шумолене от опашки на плъхове.

— Ей! — извика мъжът в черно толкова силно, че крясъкът му предизвика продължително ехо, което се блъскаше в ниските влажни тавани. — Да не си заспал? Аз съм, хлапе, всичко е наред, не бой се!

Очевидно „хлапетото“ все пак се страхуваше от нещо, тъй като откъм убежището му зад проядената от молци плюшена завеса не се разнесе никакъв звук. „Ами да, разбира се... при него нещата винаги са много прости... Пак се е напоркал с водка и сега кърти...“ — помисли си отец Андрей с нарастваща омраза към носфератуса. Вярно, той почти веднага осъзна, че изобщо не чува и обичайното в такива случаи многогласно хъркане.

Хензел не беше зад завесата. Върху дюшека до огромната трилитрова туба от селска шльокавица се търкаляха две празни бутилки от по двеста и петдесет грама „Славянска“. Целият под беше покрит с фасове от „Прима“, които вампирът, без да му мисли много, гасеше право в дюшека.

Отец Андрей се смръщи от гадната миризма, пропила леговището. Така или иначе това създание все пак беше вампир — жив мъртвец, който с присъствието си изобщо не ароматизираше въздуха. Трябваша му още десет минути, за да претърси цялото мазе и да се убеди, че от Хензел няма и следа.

Той се разтревожи, качи се на бегом по разкривените стъпала горе, за да провери да не би да се е разминал с вампира по стълбището, тъй като там беше доста тъмно и вятърът виеше толкова силно, че стъпките не се чуваха. Но колкото и странно да бе, мъжът в черно не

успя да открие носфератуса и в къщата, където старателно претърси всяка ъгълче. Следи от вампира не се виждаха не само в зеленчуковата градина, но и в тоалетната. Той не се криеше нито в камарата боклук, нито в храстите край пътя.

Нямаше го никъде.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА АУДИЕНЦИЯТА

17 часа и 35 минути

— Няма да ви пусна! Правете каквото искате, шевалие Калашникоф, но няма да ви пусна!

Кралица Мария-Антоанета, която по съвместителство беше и секретарка, стоеше изпъчила твърдия си бюст и беше непреклонна в решението си, а за по-убедително бе разперила широко ръце, сякаш искаше да сграбчи Алексей в горещите си обятия.

— Върна се от митницата страшно ядосан. Отдавна не съм го виждала такъв. Не влизайте, това е за ваше добро. Да не мислите, че ще ви пожали? Дори няма да усетите как ще ви изпепели.

— Нека да ме изпепели — съгласи се тъжно Калашников. — Но преди това току-виж ми разрешил да кажа поне две думи, а пък сетне нека да прави каквото ще. И без това само си късам нервите с тези убийства. За едва седмица съм спал най-много десет часа, така че не ме е страх от нищо.

— Шевалие, не разбирам тази руска дума „току-виж“! — изврещя кралицата. — Като че ли не знаете какво става, когато е разярен? Стаята се нажежава до такава степен, сякаш се намираш в стоманолеярнен цех. Не мога да докосна бюрото, пари. В такава състояние не би пожалил дори родната си майка!

— Че той има ли майка? — учуди се Калашников.

Мария-Антоанета плесна емоционално с ръце.

— Виж ти, това е страхотно! Когато хората ругаят, винаги споменават майката на опонента си, но като се замисли човек, наистина, откъде шефът би могъл да има майка? Не е зле да се мисли, преди да се говори!

— Не е зле, но аз често забравям да го правя — смути се Калашников. — Тъй че, Машенка...

Кралицата застина. Досега никой не се бе обръщал към нея толкова фамилиарно.

— Пуснете ме да кажа дори не две, а само една-единствена дума — продължи доверително Алексей. — Повече не ми трябва. Повярвайте ми, работата наистина е спешна. Ако не ме пуснете, ей сега ще разбия тази врата. Кълна се.

— Ще ви изпепели — повтори уморено Мария-Антоанета и се отмести встрани.

— Извикайте чистачката — подхвърли през рамо Калашников и влезе вътре.

Шефът впи в Калашников толкова мил, поглед, че той отново почувства познатите болезнени пробуждания по цялото си тяло. От ноздрите на боса непрекъснато се стрелкаха тънки синкави езичета на пламъци, а това беше признак на изключителен гняв. Стените бяха алени.

— Доколкото виждам, ти си откачил напълно — облъхна го с жар в лицето босът. — Марш навън, животно!

Калашников се смръщи и пипна опърлената си лява вежда, а по върха на пръстите му останаха сгърчени от пламъка косъмчета.

— Ще си тръгна веднага — сви рамене той. — Но не съм дошъл току-така. Имам новини.

Както очакваше щабскапитанът, тази дума беше напълно достатъчна. Шефът мълчеше гневно, бълвайки кълбета дим, но престана да мята пламъци към него.

— Сталин ми разказа всичко за Евангелието от Юда — обяви Алексей, загледан в тавана с горгони, изрисуван лично от Микеланджело. — Все още не зная името на убиеца и по тази точка се провалих. Но вече зная със сигурност коя ще бъде последната жертва.

Очите на шефа моментално се разшириха и от изненада той отвори уста, която изпусна пара. Калашников се възползва от момента, наведе се грациозно към островърхото ухо на шефа и разпалено му зашепна нещо. Докато обясняваше, Алексей размахваше ръце и на два пъти удари лекичко началството си по рогата. Но шефът не забеляза това, тъй като беше шокиран от сензационната новина, която току-що чу.

— Това не може да бъде... Тя пък какво общо има с това? — блъвна той облаче синкав дим от устата си, сякаш нарочно се задави с него, и подсмръкна.

— О, всичко е много-много добре обмислено — извиси глас Калашников и направи загадъчен жест около главата си. — Тя е необходима, за да затвори кръга и ПРОРОЧЕСТВОТО да се сбъдне. Тя е нещо като спусък. Честно казано, аз също се изненадах, че са решили да посегнат на такава личност. Но независимо от всичко това е точно така.

— Ох, не ми се ще отново да се срещам с нея — отбеляза кисело шефът. — След онзи инцидент в Рая двамата страшно се скарахме и след това какво ли не чух по свой адрес. И живота ѝ съм съсипал, и младостта ѝ съм затрил, и децата съм оставил без баща. Както виждаш, говоря си дори с Гласа, но с нея — не. Много ми е обидно, разбира се, все пак ми е роднина. Ако си беше намерила друг мъж, нямаше да има проблеми. Но не, тя се запъна. Опитах се да възстановя отношенията ни, веднъж ѝ изпратих картичка за рождения ден, но това не предизвика никакви емоции в нея.

Босът се почеса нервно по тила.

— Кажи ми честно, сигурно ли е, че следващата ще бъде тя?

— Абсолютно сигурно — отсече Калашников.

— Аха. Тогава няма какво да се прави — въздъхна страдалчески шефът. — Добре, първо ще обсъдим подробно всичко, а сетне ще отидем при нея заедно, за да я предупредим. Няма да ѝ се обаждаме по телефона предварително, няма да информирам и Гласа, защото едва ли само Андропов е използвал възможността да се включва към кабела за специална връзка. Не казвай на никого нито дума — дори на Малинин. Нямам нужда от нови издънки както в случая с Краузе. Докарай веднага Сталин тук, ще го заключа, нека да постои малко в бронирания шкаф в кабинета ми, докато не приключим. Тук поне със сигурност няма да му се случи нищо.

Алексей кимна три пъти, което би трябвало да означава: „Звучи логично, шефе.“

— А къде го откри? — Шефът посегна към цигарите.

— Няма да ми повярвате, но го открих в жилището на групенфюрер Мюлер, на същия онзи човек, който е ръководел Гестапо. Двамата си седяха в кухнята и пиеха шнапс като неразделни приятели. За да го измъкна, се наложи да взривя стената с едно взривно устройство, което взех от служебните запаси.

Шефът се облегна назад в креслото и за пръв път от началото на разговора искрено се развесели.

— Да, всички ни надхитри старчето Коба... Но и теб си те бива, щом си успял да го откриеш. И най-важното е, че го направи бързо! Честно да ти кажа, вие руснаците сте много странна нация — докато не ви набият яко канчетата, не се помръдвате да свършите някаква работа.

Калашников си имаше свое мнение по този въпрос, но предпочете да не го изразява.

— А сега да поговорим за най-важното — навъси се шефът. — Какво е това шибано ПРОРОЧЕСТВО?

Алексей приближи креслото си до масата.

— Имаме проблем — каза тихо, вторачен право в жълтите очи на началника си. — Не, извинете, не се изразих правилно, ние имаме ОГРОМЕН проблем...

Колкото повече говореше Калашников, толкова повече свъсваше вежди шефът, а ноздрите му отново започнаха да бълват пламъци. И той стана много помрачен от момента, в който щабскапитанът влезе в кабинета му. Сграбчи преспапието, направено от черепа на главния инквизитор на Севиля, повъртя го в ръка, а сетне го запрати яростно в ъгъла.

— Да, работата е много лоша — каза. — Дори не допусках, че нещата са стигнали дотам. Мислех си, че става дума за най-обикновен маниак, каквито по Земята ходят с хиляди, а то какво било. Ако знаех по-рано, още преди две хиляди години щях да прекопая цялата планета, за да открия това проклето Евангелие. Ама и Тринайсетия си го бива! Седи си, мръсникът, и потрива ръце. Заложил е на всички ни бомба с часовников механизъм. Черният ангел ли казваш?

— Да — потвърди лаконично Алексей, тъй като бе наясно, че в тази ситуация няма нужда от излишни думи. Той се бе отпуснал в креслото и се чувстваше господар на положението.

— Само това ни липсваше... — разстрои се окончателно шефът, загледан в парчетата от черепа. — Прав си, налага се да я спасим, иначе с нас е свършено. Трябва да направим всичко възможно, за да заловим Изпълнителя жив, чрез него ще стигнем до Поръчителя и тогава на цялата тази компания работата ѝ е спукана. Ти как мислиш, дали да направим засада?

— Можем да направим засада — отбеляза Калашников. — Но най-важното е нашият хубавец да не глътне ампулата в последния момент, както постъпи Свързката. А той няма никакъв проблем да направи това.

— Между другото, това е твой личен гаф — озъби се шефът. — Не биваше да сваляш очи от него! Както и да е, да оставим това... Намери Сталин, разбра за Книгата и за всичко това заслужаваш похвала. Между другото, ето ти един любопитен документ. — Босът дръпна чекмеджето на бюрото си и извади оттам лист от оризова хартия. — Както установиха в отдела по криминалистика, след като сравниха изследванията, на всички места в града, където бяха извършени убийствата, са открити ясни отпечатащи от гуми на един и същ велосипед. Остават, защото асфалтът е мек и се разтапя от жегата. В онази задънена улица, в която килърът гениално вкара Дракула, също има такива следи, дори се вият в кръг. Велосипедът е стар, с големи колела, произведен е от немска фирма, довоенен е, както се изразяват в Русия отскоро. Общо взето, не зная дали на този етап това може да помогне на разследването, но ти за всеки случай вземи документа.

— Ще е грях, ако откажа — взе Калашников протегнатия лист. — Само че вече е време да тръгваме. Ще отида да се разпоредя за Сталин, а вие се пригответе. И без това вече закъсняваме.

Ако ситуацията не беше извънредна, шефът едва ли щеше да му прости подобно фамилиарно отношение, но сега не обърна внимание на това, а стана послушно от креслото и тръгна към гардероба си, защото се канеше да се появи пред тази жена облечен със строг костюм.

Мария-Антоанета за пореден път си помисли, че наистина не можеше да се ориентира в земния живот, но, изглежда, в задгробния се ориентираше още по-малко. Когато Калашников излезе от кабинета на шефа, не само че беше цял и невредим, но на всичкото отгоре беше ухилен до ушите. И тя реши, че нещастникът е полудял. Неизменно спокойният шевалие потвърди опасенията ѝ с това, че когато мина покрай нея, направи крачка встрани и целуна горещо кралските ѝ устни. В същото време ръката му се задържа за две секунди от дясната страна на бюста ѝ на мястото, което бе докосвал единствено Луи XVI и още около стотина нейни любовници. След като извърши този

кощунствен ритуал, Калашников се облиза и без дори да погледне към стъписаната секретарка, се понесе като вихър към асансьора и изчезна зад вратите му.

Мария-Антоанета постоя известно време със зяпнала уста и се сети, че все пак трябва да поработи малко. Но още не бе успяла да докосне клавиатурата, когато от кабинета излезе самият шеф, облечен с елегантен сив костюм, с цилиндър между рогата и с бастунче от слонова кост. Той се завъртя контешки пред огледалото, намигна на онемялата кралица и изчезна плавно през входната врата.

„Хората се обличат така, когато отиват на среща... На среща с много близък човек... Калашникоф също изхвърча от кабинета страшно щастлив... Да не би и двамата... Какво?!“

Последната дума се стрелна през главата на кралицата по време на почти безтегловния ѝ полет от стола. Парфюмираният ѝ с контрабанден парфюм мозък не можа да издържи на внезапния щурм на страшната информация и Мария-Антоанета припадна.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ПЛЮСОВЕ И МИНУСИ

18 часа и 20 минути

Без да вдига пръсти от изящно обработената кост, Тринайсетият побутна елегантно офицера по гладката повърхност, а фигурата се плъзна по дъската, направена от черно дърво и бял нефрит. А какво ли щеше да стане, ако направеше така? Не. Така май че щеше да се оголи. Противникът му без проблеми можеше да пробие от фланга, да му вземе коня и току-виж до мат останали само два хода. М-да, ситуацията беше неприятна. А как ли щеше да постъпи опонентът му?

Юда обърна столчето, завъртайки го около оста му, и застана пред „белите“. Толкова години играеше шах сам със себе си и бе разработил толкова много комбинации, че за пет минути можеше да бие всеки grosмайстор. Трудно бе да се каже какво не е вършил през тези две хиляди години само за да убие времето си. Но дали се радваше, че старото му желание скоро щеше да се осъществи?

В това се състоеше целият проблем. Ако даваше интервю по телевизията, без съмнение щеше да признае с усмивка: „Да! И още как!“ Но в моментите, когато не преливаше от радостно настроение, Тринайсетият потискаше вътрешните си изблици на безпокойство. Потъвайки в тревожните си сънища, Юда се боеше да си зададе въпроса, дали наистина иска Черният ангел да прекрачи от мрака в реалността?

Без съмнение Тринайсетият щеше да си изкриви душата, ако кажеше, че сегашното състояние му харесва, защото самотата можеше да подлуди всекиго. Не, всъщност Юда изобщо не се тревожеше за това. Плашеше го неопределената неизвестност. Да речем, че всичко станеше така, както го бе предсказал. Но в такъв случай какво щеше да се случи след това? По този въпрос в главата на Тринайсетия не се раждаше никакъв що-годе смислен отговор. Всяко човешко същество се боеше да погледне в плашещата бездна, чието дъно не можеше да види, колкото и да се стараше.

Тракането на дърво прекъсна мислите му. Беше потънал в мислите си и бе изпуснал белия топ. А той се търкулна по гладката повърхност на дъската и падна на килима. Юда не се наведе да го вземе, защото отново го втресе.

Защо изобщо измисли тази рецепта? Какво и на кого искаше да докаже? Да обясни на апостол Йоан, че е по-умен от него и че познава по-добре Вселената ли? Хъм... Вероятно. Лесно е да разрушиш онова, което другите са създали. Той винаги бе вярвал, че със сигурност ще се намери желаещ да извърши такова нещо. Две хиляди години мечта и чака, а в разпалените си нощни бълнувания си представяше само едно — как някой, без значение кой, намира случайно скритата в саркофага до гроба му Книга и покорявайки се на тайното му желание, изпълнява ПРОРОЧЕСТВОТО. Съблазънта на онзи, който я откриеше, независимо кой щеше да е той, би трябвало да е огромна и би трябвало да разяде цялото му сърце, пропивайки го с отровата на тщеславието. Рядко би се намерил човек, който да изпусне такъв шанс, и нямаше значение какъв щеше да е той — богаташ, фанатик или скитник.

И стана точно така. Нямаше значение какъв бе характерът на човека, който откри Книгата. Важното бе това, че той тръгна покорно по пътя, посочен от Тринайсетия. Никой не можеше да отрече, че той познаваше до тънкост човешката природа. Ако романтичният Глас виждаше в това блудно стадо безброй плюсове, практичният Юда откриваше само минуси. Нима то не заслужаваше всичко това? Разбира се, че го заслужаваше. Но съдбата на хората не го интересуваше. Само че какво ли щеше да стане със самия него?

Казват, че само след две-три години, прекарани в единична затворническа килия, хората полудяват. И започват да разговарят с решетката, със стените, с тавана. Какво му помогна да не откачи през първите години и разсъдъкът му да не се замъгли? Силата и упоритостта. Тринайсетият искаше да дочака разговора с Гласа, каквото и да му костваше това. Когато по кабелните телевизии започнаха да пускат филмите на ВВС за археолозите, той си гризеше ноктите от яд, че нито един от тези очилатковци не можеше да се добере до сандъка, заровен под хълма?

Но те вече се добраха до него. И ако той пожелаеше, без проблеми можеше да си издейства снизхождение, разкривайки подробно, страница по страница, плана за действие на онзи, който бе

открил Книгата... Ах, колко наивно подходи! Всичко това се случваше в Града, а Гласът не се вълнуваше особено от проблемите там. Може би в крайна сметка единствено шефът щеше да му каже едно мимолетно благодаря, но както е известно, благодарностите бяха само думи.

Навремето Гласът не си помръдна пръста, за да спаси себе си — любимеца на хората. Такава беше политиката му — да смята, че онези, които вършат злини, сами погубват душата си, тоест че това е лошо за самите тях. Независимо дали Тринаisetият щеше да помогне на разследването или не, писмата му до Небесната канцелария щяха да си останат без отговор. Гласът се обиди. Така да бъде, сърдитко Петко — празна му торбичка. Но когато всичко наоколо пламне, те щяха да се сетят, че биха могли да предотвратят тази катастрофа само с един-единствен разговор, който щеше да продължи двайсет минути. Но вече ще е късно. Така да бъде!

Тринаisetият се улови, че мисли с категориите на тригодишно дете, и най-неочаквано го досмеша. Май че миналата нощ игра на шах доста до късно... Още не беше време за сън, но очите му се затваряха и той не издържаше повече. Така или иначе машината се завъртя и нямаше как да бъде спряна. Скоро той щеше да види лицето на Черния ангел в цялата му красота, когато се изправеше пред него. И вече беше късно да размишлява дали това беше добре или не.

Тринаisetият отиде до спалнята, стъпвайки по копринения мъх на тебризкия килим. Леглото под балдахина, застлано с черни чаршафи, сякаш излъчваше свежест и умиротворение. Без да се съблича и без да събува обувките си, Тринаisetият легна върху мекото одеяло. Известно време гледа в тавана, а след това затвори бавно клепачи. Той все още не знаеше, че няма да успее да се наспи.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ИМЕТО

19 часа и 37 минути

Калашников убиваше времето си в дългия затрупан с вещи коридор. Приседнал на крайчеца на стола с извити крачета, той разглеждаше листовете, получени от отдела по криминалистика, върху които бяха фиксирани отпечатъците от гумите на кетлеровския велосипед. И какво си въобразяваха? Велосипедът беше стар модел, произведен около деветдесетте години на XIX век. Той също беше виждал такива велосипеди, само че вече не помнеше къде и кога. Тъй като не искаше да развява кирливите ризи пред всички, шефът го помоли да почака отвън и му обеща, че ако се наложи, ще го извика в качеството на тежка артилерия. Иззад плътно затворената врата се разнасяше глух шум, в който можеха да се дочуят отделни думи като „говедо“, „животно“ и „ти пък откъде се взе“, но репликите на боса не се чуваха, тъй като женският крясък ги заглушаваше. Очевидно моментът, когато на шефа щеше да му потрябва тежка артилерия, вече приближаваше.

Алексей размърда изтръпналия си крак и отново се зае да разглежда листовете от оризова хартия, покрити със схеми, рисунки и снимки. Да, отдавна вече не произвеждаха такива велосипеди. Очевидно собственикът му беше доста консервативен човек на възраст, иначе отдавна да си е купил по-модерно колело. Преди революцията такива старомодни велосипеди караха младите интелегенти, които нямаха пари да платят за услугите на кочияш. А заради страшните задръствания, които в момента блокираха улиците на Града, много от старите обитатели на Ада нямаха друг избор, освен да въртят педалите и дори бяха направили отделни алеи за тях по големите шосета, възползвайки се от опита на Китай. Нали дори в самото Ведомство имаше хора, които всеки ден лавираха сред потока коли и пристигаха на работа с върното си старо колело? Охо, имаше много такива! Ето, например... Ох, как му беше името... По дяволите, излезе му от ума. Този мъж не само беше заклет велосипедист, а освен това винаги

носеше специална верига със специален катинар, за да завързва превозното си средство за дървото, та някой доброжелател да не му го отмъкне.

Сякаш токов удар разтърси Калашников, и то толкова силно, че косите му се изправиха. Майко мила... Точно този човек имаше истински кетлеровски велосипед, който отдавна вече трябваше да изхвърли на боклука. Гумите му бяха изтъркани, а едното му колело беше огънато и затова леко поднасяше, когато го караше — нещо, което много добре личеше от следите по асфалта. Пред очите му като на кино се появи велосипедът, който беше виждал на паркинга пред входа на Ведомството. Алексей отново премести помръкналия си поглед към рисунката. Да. Майко мила, това беше той!

Калашников не забеляза, че листовете се изплъзнаха от ръцете му и затанцуваха, сипейки се по пода.

Той се олюля и се смъкна от стола. Не! И още веднъж — не! Имаше просто и логично обяснение на целия този ход на мислите му. Той просто беше полудял. Постоянното недоспиване и нервните сринове през последните десет дни бяха дали плодотворен резултат. Пък и в края на краищата да не би старите велосипеди с поднасящи огънати колела да бяха малко в Града!

Сигурно бяха милиони, ако не и повече. И се питаше защо трябваше да си прави зловец извод от едно случайно съвпадение?

Но в същата секунда, обзет от слабостта и световъртежа, каквито изпитваше човек, болен от грип, той осъзна за какво става дума. Щом Калашников надуши името на убиеца, много неща започнаха постепенно да изплуват от мъглата. Всичко беше просто като бобена чорба. Налице бяха много насочващи подробности, но никой не искаше да ги забележи.

Убиецът имаше възможността да научава плановете им, защото беше изключително близък до Ведомството. Той беше ликвидирал вампира, след като се е издънил с букета цветя. Този човек беше на възраст и страдаше от склероза. В паметта му отново изплуваха двете старомодни дами, които разговаряха чинно пред купичките със сладолед. „Тук, миличка, всичко е различно.“

Точно така. И това трябваше да се има предвид още от самото начало, но те, включително и опитният им шеф, по навик продължаваха да оценяват човека и постъпките му според земните

стандарти. Точно затова килърът се бе наслаждал на тяхното неведение, унищожавайки виртуозно жертвите си една след друга и вършейки това весело и подигравателно фактически пред очите им. Неясно беше само едно — очевидно убиецът определено искаше Алексей да го открие. На два пъти му оставя доста видими намеци, чийто смисъл му стана ясен едва сега. Защо ли го е правил?

Калашников потръпна, изпитвайки неприятно ледено гъделичкане по гърба. Плъзна поглед по почти тъмния коридор, по чиито стени играеха сенките на свещите, и му призля. Засега всички тези налудничави версии не променяха основната същност и предположението му продължаваше да звучи ужасно. Какво невероятно самообладание и хладнокръвие би трябвало да притежава този човек, за да му се усмихне в лицето и демонстративно да се покрусил, че в Града стават такива кошмарни неща! Той стана, настъпи листа от оризова хартия и той изхрущя под обувката му. Както и да е, нямаше нужда от излишни емоции, трябваше да бъде спокоен. Сега щеше да се обади на две места и без проблеми да разбере какво представляват изводите му — ярки фантазии, давени разсъдъка му от постоянното безсъние, или истина, заради която не само цялото Ведомство, но дори и самият шеф щеше да изхвърчи.

Калашников извади машинално мобифона си, чиято батерия беше почти паднала, спомни си нужните цифри и бързо набра номера. След два дълги сигнала се разнесе пукот, който обозначи началото на връзката.

— Ало.

Щабскапитанът отговори тихо, въпреки че разговорът му и без това не се чуваше зад вратата, където всичко гърмеше и се тресеше. Ако се съдеше по звуците, по шефа вече бяха започнали да мятат чинии.

— Добър вечер. Обажда се Алексей Калашников от Ведомството.

— О, радвам се да ви чуя — отвърнаха в слушалката. — Нещо спешно ли има? Мисля, че вече ви казах всичко. Някаква допълнителна информация ли искате?

— Искам да попитам само за пропускателния режим. — Калашников полагаше огромни усилия, за да говори. — Ако не греша, при вас той е доста строг.

— Да, така е — с известна гордост изрече гласът в слушалката. — Външни хора не могат да влязат при нас, защото появата им понякога влияе негативно на нашите тъй да се каже квартиранти. Правилата са еднакви за всички. Това се отнася дори за вашето Водомство. Има само две категории служители, които могат да проникнат в сградата по всяко време и без предварително съгласуване. Но и те са длъжни да покажат на портиера документ за самоличност и да се подпишат на входа.

— Трябва да изясним една банална формалност — продължи Алексей, полагайки известно усилие да говори спокойно. — Кой е идвал при вас в деня, когато стана убийството в столовата? Пазите ли записките в дневника?

— Боя се, че за да разберем това, ще ни трябва време — смути се малко гласът. — Нали разбирате, посетителите, общо взето, са доста, а пък тези туристически групи от Рая, от които вече се уморихме да се оплакваме, направо ни изтормозиха...

Шумът зад вратата се засили и сега Калашников без проблеми чуваше не само отделни думи, но и цели фрази. Смисълът им не оставяше никакво съмнение, че шефът всеки момент ще се появи в коридора, за да потърси помощ от тежката артилерия. Алексей затисна свободното си ухо с ръка, за да чува по-добре, и прекъсна събеседника си:

— Няма да си простя, ако ви причиня безпокойство. Не ми трябват имената на всички посетители. Ако не ви е трудно, моля ви проверете веднага в компютъра дали сутринта болницата не е посетил един човек...

Прехапвайки болезнено устни, той назова името и то отекна като ехо в мембраната на мобифона, а Алексей се порази от тона, с който го изрече.

Човекът отсреща замълча за две секунди.

— Да-да, разбира се — чу отново Калашников топлия глас, който достигаше до него сякаш от друга планета. — Виждам бележката на портиера. Точно в осем часа сутринта е фиксирано посещение с този документ за самоличност. Подписът е поставен с кръв и всичко е както трябва... За да сте по-сигурен, веднага ще направя анализ на ДНК, имаме съвсем нова електронна апаратура... Един момент... — В слушалката се разнесе бълбукане, тракане и шумолене.

— Да, със стопроцентова сигурност това е той. Не биваше ли да го пускаме? Този джентълмен идва доста често, лично шефът е подписал пропускателна му. Винаги идва по работа, а не просто така.

— Всичко е наред — успя да процеди Алексей. — Просто в момента пишем окончателния протокол и трябва да изясним дали, когато трагедията се е случила, наоколо не е имало наши служители. Много ви благодаря за помощта.

— Няма за какво. Ако има нещо, обадете се пак, винаги ще се радваме, ако можем да ви бъдем полезни.

Когато след пет минути, засипан с ругатни (обидните изрази крещеше една млада огнена брюнетка, облечена с леопардови бикини), оглушаваният от крясъците шеф надникна в коридора, за да покаже на опърничавата дама своя служител, станал популярен от новинарските емисии на телевизията, той с изненада установи, че Калашников го няма.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

СРЕЩА В ГОРАТА

21 часа и 45 минути

Мъжът със сива фуражка отново ритна злобно твърдата гума на форда и колата безучастно се разтресе. Гадна бричка! Как можа да се повреди точно на този път, където дори денем не можеш да срещнеш никого, да не говорим за нощем. Ама че гнусна изненада! Мястото беше страшно затънтено, най-близо се намираше къщата на отец Андрей, който се бе заселил в самите покрайнини, но и дотам трябваше да извърви пеша около пет километра през гората. Сякаш напук забрави мобифона си вкъщи, а по радиостанцията не му отговаряше никой. Сигурно дежурният я бе пъхнал в бюрото и спеше на служебния диван, както често се случваше. А най-обидното бе, че фордът беше съвсем нов, но най-вероятно, когато са го сглобявали в завода, както винаги са си спестили една-две части. Когато караше бързо, колата започваше да хълца като пияна, а пък днес дори едва запали. Трябваше да се сети веднага, че ще стане така. Перспективата да се мъкне посред нощ през тъмната гора не беше от най-приятната, но той нямаше избор.

Артъомий Петрович въздъхна тежко, изстреля две сочни ругатни, извади ключа от таблото на автомобила и затвори вратата. Обърна се към черните шумящи от вятъра дървета и закричи бързо по пътеката, която водеше към къщата на отца.

„Отецът“. Ама, моля ви се, и това ми било отец. В момента те бяха доволни, че можеха да слагат в джоба си кинтите, които отпускаха за погребенията на неизвестните клошари. Но той си спомняше как преди време цялото им поделение се притесни, защото самият лидер на модната московска секта „Рай сега“, която пропагандираше „завръщане към изворите“ (към изучаването на арамейски, към поклонничеството в Палестина и към молитвите в пещерите) пристигна в селото им. Тревожеха се да не се случи нещо лошо. Но стана точно обратното. Отец Андрей живееше скромно и самотно, държеше се смирено и по никакъв начин не нарушаваше реда и не

организираше оргии. Единствено Иванушка навестяваше наставника си, за да къпят и да обличат покойниците. Столичните вестници се гърчеха в догадки защо обожаваният от поклонниците си — жени на банкери и министри (ключокарите го наричаха Неораспутин), лустросан „отец“ е сменил луксозна Москва с пущинаците край Москва.

Естествено, в началото отец Андрей не беше никакъв отец и не беше учил нито един ден в семинарията. Беше служил двайсет години в специалните части на армията и къде ли не бе ходил — и в Афганистан, и в Карабах, и в Чечения. А военната му кариера бе завършила точно когато бил на гости при чеченците. Една нощ някакъв двоен агент от местните хора извел разузнавателната му група право на минираното поле. Една осколочна противопехотна граната се взривила точно под краката на отец Андрей и станало чудо невиждано — петима души загинали и оцелял единствено той. По него нямало нито една драскотина, само изхвърчал във въздуха и три дни лежал в безсъзнание. Препатилите хора слушаха тази история като приказка и въртяха глави, защото не беше възможно човек да оцелее в самия епицентър на взрива, но лекарите от военната болница в Ханкал едва ли щяха да лъжат. Друг е въпросът, че подполковникът се събудил съвсем друг човек и започнал да разказва, че в момента на взрива съвсем ясно видял един ангел, който му казал, че небесата ще опазят живота му, за да извърши велики дела. Той въртял очи и обяснявал, че е започнал да чува гласовете на мъртвите. Никой не му обръщал внимание, защото след контузия хората обикновено дрънкат какви ли не глупости, но отец Андрей си внушил, че той не е какъв да е, а избраник. След като го изписали от болницата, напуснал армията и стигнал бос до Москва, за да проповядва словото си из улиците.

И говорел много странни неща. Разправял, че хората вече са съгрешили толкова много, че отдавна е време цялата Земя да полети в тартарите и колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Отначало органите на реда се притеснили, но тъй като „отецът“ не сглобявал атомна бомба от резервни части в дома си, не купувал вируса на ебола от учените и не призовавал за масови самоубийства като американския пастор Джоне, нито пък се опитвал да извърши такова, те го оставили на мира. Естествено, официалната църква продължавала да мърмори, но кой в наше време я чува.

Лейтенантът се спъна в един възлест корен на пътеката и удари крака си. Ама че гадория! Все едно че е на сафари, всичко се размазваше пред очите му. Там му се привиждаше мечка, на друго място — вълк, а наоколо имаше само вековни дървета, които дори не можеш да обгърнеш с ръце. Вятърът виеше все по-силно и запращаше окапали листа в лицето му. Сигурно утре щеше да излезе ураган, както обещаваха синоптиците, а те никога не грешаха в лошите си прогнози. Пронизващият вой разтърсваше всички вътрешности на милиционера. Всички знаеха кой не се страхува нощем в гората, но той нямаше от какво да се бои, тъй като в техния край никога не се бяха появявали манияци, а пък местните хорица бяха мързеливи и само пиянстваха.

Наблизо изпука клонка. А сетне и още една. „Ама че силен вятър“ — помисли си Артъомий Павлович и моментално изстина, защото клонката явно се бе прекършила от това, че я бе настъпило някакво едро и тежко същество. Само това му липсваше. Той сграбчи кобура си, извади пистолета си „Макаров“ и свали предпазителя.

— Милиция! Ей, стой на място! Кой е там? — извика той, като насочваше дулото насам-натам и едва дочуваше собствените си думи от шума на вятъра. През черните облаци над главата му най-сетне едва-едва се подаде бледата нащърбена луна и милиционерът се разтрепери.

На няколко метра от него в гъстите храсталаци от диви малини видимо се различаваха очертанията на нечия едра прегърбена фигура. Неизвестното същество стоеше на задни лапи, а големите му жълти очи излъчваха студен блясък. Злобният им поглед беше насочен право към милиционера и не му обещаваха нищо добро.

„Това е мечка“ — стрелна се през ума на Артъомий Павлович и той натисна три пъти спусъка на пистолета, без да се цели, след което усети болка в китката от отката. Но вместо очаквания рев на ранен звяр или шум от тежко падане чу тихичък смях.

Съществото се движеше бавно към него, промъквайки се през малиновите храсти. След като стреля още пет пъти и се убеди, че куршумите не причиняват никаква вреда на чудовището, обезумелият лейтенант запрати безполезния пистолет по него и хукна да бяга покрай дърветата. Тичаше неудържимо през гората към къщата на отец Андрей. Ала смехът зад гърба му не стихваше. Ако колегите му го

видеха в този момент, щяха да останат шокирани от скоростта, с която тичаше сто и трийсет килограмовият дебеланко.

След двадесетина минути, покрит от главата до петите с кървящи драскотини и рани и изгубил фуражката и обувките си, Артъомий Петрович стигна задъхан до ягодовата полянка в края на гората. На хълмчето светеха прозорците на спасителната къща на отец Андрей. Той се свлече изтощен върху мократа трева, усещайки нетърпима болка в краката си. Май че успя да се откъсне и през последните пет минути преследвачът вече не се чуваше. Но какво беше това, мили боже! Мечка или не, човек или не — някаква ужасна уродлива твар, която не можеха да убият дори куршумите.

Първото, което щеше да направи, когато допълзи до къщата на хълма, бе да се обади в другото поделение, в което дежурните поне не спяха на работното си място, и да вдигне всички на оръжие. Щеше да им каже да грабнат всичко, с което разполагат — автомати, сълзотворен газ и гранати, веднага да претърсят онзи участък от гората и да ликвидират онова, което най-вероятно се криеше там. Разбира се, имаше случаи, в които куршумите не можеха да пробият кожата на някоя яка мечка, и лейтенантът бе чувал такива неща от своя дядо, който беше ловец. Нищо де, у момчетата, които щяха да дойдат тук, след като ги повика, сигурно щеше да се намери някакво по-сериозно оръжие.

Артъомий Петрович потръпна от ужас... Каква ти мечка! Мечките не се смееха. Май че вицовете, които се разказваха за ченгетата, бяха много верни и той също осмисляше съвсем елементарни неща с огромно закъснение. Лейтенантът се изправи мъчително на пулсиращите си колене, подпря се на ръце и запълзя към къщата... И в същия миг косите му настръхнаха, защото зад него отново се разнесе същият смях. Милицционерът положи огромни усилия, за да се извърне и с облекчение видя, че там няма никого. Беше му се дочуло, но след такова сафари из среднощната гора в това нямаше нищо странно. Трябваше да пълзи. Оставаше му съвсем малко.

Черната сянка върху високия дебел дънер на дървото се премести с ловко движение в края на възлестия клон и студените жълти очи отново проблеснаха. Съществуването се напрегна, спусна се мълниеносно надолу и се метна като стрела върху превития гръб на лейтенанта.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ИЗКУСТВОТО НА ВОЙНАТА

малко по-рано, 20 часа и 55 минути

Калашников не положи кой знае какви усилия, за да отвори входната врата. Прецени, че е излишно да взривява паянтовата стена, тъй като вече бе идвал в това жилище. И знаеше със сигурност, че то няма черен вход, тъй че, ако собственикът му си беше вкъщи, нямаше да може да му избяга. Алексей се прокрадна от малкото антренце към спалнята. Там нямаше никого. Явно килърът бе излязъл да върши работата си.

Той спря на прага на спалнята и веднага разбра, че най-шокиращите му предположения се потвърждават. Гланцираната репродукция на черно-бялата рисунка на жената, на която бе съдено да се превърне в последната жертва на килъра, беше върху нощното шкафче, а красивото ѝ злобно лице беше зачеркнато на кръст. В ъгъла, подпряна грижливо на стената, стърчеше стара пневматична винтовка австро-унгарско производство — същата, с чийто изстрел според предположенията на криминалистите беше убит Менделеев. По пода се търкаляха празни ампули от веществото.

Сякаш убиецът по всевъзможен начин се бе опитал да убеди Калашников, че той не е сгрешил в предположенията си. Всъщност може би не ставаше дума за това, защото собственикът на жилището никога не беше приемал гости и едва ли се е притеснявал, че някой ще го завари неподготвен. И на Земята също смятаха, че хора като него имат отклонения, а към техните своеобразни и понякога забавни чудачества човек трябваше да се отнася с добродушна ирония.

Едната стена не се виждаше, защото беше покрита с обложки от DVD и видеокасети, които бяха долепени толкова близо една до друга, че между тях беше трудно да провреш дори нокът. Той наклони глава настрани, за да прочете заглавията им — „Възкръснали от ада“, „Гробище за домашни любимци“, „Звънецът“, „Хостел“... Видя и най-последното постъпление — филмът на ужасите „Сайлът Хил“.

Странно защо човек трябваше да си купува филми за мъртви медицински сестри, като че ли Градът не беше пълен с тях?

Калашников отиде до старата разкована библиотека на другия край на стаята и претърси полиците ѝ, а ръкавите му моментално се покриха с прах до лактите. Там нямаше нищо особено, освен един изтекъл пропуск за Ведомството, китайско-руски речник, забранена книга самиздат на древния военначалник Поднебесни, Сун Цзъ „Изкуството на войната“. Така-а-а...

А това вече беше далеч по-интересно... Алексей взе прозрачен плик с нова бланка, напечатана на пъстра хартия, на която бяха изобразени тропически рибки и палми. Това беше билет за експреса за хавайския квартал. И този факт променяше коренно нещата, тъй като по всичко личеше, че убиецът нямаше никаква представа каква беше крайната цел, заради която го бяха наели. Калашников щеше да изпита огромно удоволствие да отвори очите му за неговата детинска наивност, като му цитира „най-забавните“ откъси от Книгата.

Обзет от нетърпение, той поне пет пъти набра номера на мобифона на килъра, но абонатът не отговаряше. Къде ли се намираше в момента? Не беше изключено да са се разминали по пътя и убиецът вече да проучваше подстъпите към дома на последната жертва. Оставаше му само да се надява, че шефът окончателно си е скъсал нервите от врясъците на „добрата си позната“ и след като се е убедил, че Калашников е изчезнал, е избягал от жилището ѝ. За да не предизвиква любопитството на съседите, босът отиде там с едно ръждясало волво, но убиецът също не беше вчерашен и щеше да провери номера на автомобила в лаптопа си и да види, че той се води на Ведомството. Алексей изключи предварително мобилния си телефон, та да не би шефът да започне да му звъни в най-неподходящия момент. Така, а какво е това, което стърчи в дъното на шкафа, в най-отдалечения му ъгъл?

Калашников завря ръка чак до рамото си, кихна два пъти от прахоляка и измъкна дебел плик. Аха-а-а... Пликът май не беше залепен. Калашников изсипа съдържанието му и на масата, шумолейки, започнаха да падат изрезки от Градските вестници с неговата физиономия. Килърът не бе пропуснал и нито една статия със заглавие за Ангела на смъртта. На най-голямата снимка, която някакъв папарак бе заснел във вампирския квартал, очите на Калашников,

както и лицето на последната жертва бяха зачеркнати с флумастер. Алексей не се сдържа и скъса прегънатата вестникарска хартия, като си помисли: „Не бързай толкова, скъпи мой. Тепърва ще видим кой кого ще зачеркне.“

Калашников излезе от спалнята и надникна в тоалетната, но там нямаше нищо интересно, освен спуканото течащо казанче. В дома на убиеца нямаше и никакви супероръжия. Оставаше му да огледа кухнята и вече можеше да се обади в кантората. Нещата, които намери, бяха предостатъчни, за да тикне в деветия кръг с вечните мразове собственика на това жилище. Реши да види какво има в кухнята. Хладилник „Ока“ — този модел обикновено го даваха на бивши съветски интелегенти, за да се мъчат с ремонта му, както и приживе... Макар понякога да правеха изключения и подобно „щастие“ да се падаше и на други.

Внезапно някой сграбчи здраво Калашников за врата. Той се опита инстинктивно да се отскубне, но не успя, защото някакво стоплено от стискане стъкло се забодеше болезнено в кожата му.

— Не се дърпай, моля те — каза любезно приятният баритон. — Ръката ми няма да те удържи и без да искам ще излея еликсира във врата ти. Мисля, че едва ли си заинтересован от такъв развой на събитията. Извинявай, но ти твърде дълго пътува насам и краката ми вече изтръпнаха, докато се криех зад вратата на кухнята. Пет пъти ме търси по мобифона и знаеш ли, само някой последен глупак не би се досетил, че всеки момент ще се появиш.

— И ти реши да се скриеш в кухнята, за да ме изненадаш с появата си, така ли? — подсвирна Калашников, преценявайки дали да удари човека зад гърба си с глава в носа. — Сигурно четеш твърде много кримки с меки корици? Направо не мога да те позная, толкова предсказуемо е всичко.

— Но за сметка на това е много ефектно! — заяви обидено невидимият събеседник. — Както и да е, много добре разбираш в какво положение си изпаднал. Можеш да се обърнеш, само че те моля за твое добро да не правиш прекалено резки движения.

Проклинайки се за глупавата си самоувереност, Алексей се обърна плавно, както го помолиха, и извърши движението като на забавен каданс. Връхчето на стъклената ампулка, която явно беше пълна с веществото, продължаваше все така неприятно да пробжда

врата му. Беше достатъчно само малко да я наклонят и щабскапитанът щеше да излети от Града в неизвестна посока. Всъщност, както му стана ясно преди време, посоката не беше съвсем неизвестна и може би нямаше да отиде в НЕБИТИЕТО, но все още му беше рано да бърза дори и за там.

Погледите им се срещнаха.

— Здравей — усмихна се мило убиецът, без да вдига ампулата от врата на госта си.

— И ти да си жив и здрав — отвърна със същото равнодушие Калашников.

Навън се разнесе характерно съскане — пигмеите бяха започнали да гасят лампите.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА СТАЯТА НА ПАНДОРА

22 часа и 47 минути

След като не успя да открие подлеца Хензел в близките крайпътни канавки, тъй като изпитваше тайната надежда, че вампирът се търкаля точно там, както се полагаше на един пиян, мъжът в черно за пръв път съжали, че избърза да направи момчето куриер. Не, той постъпи правилно, друг беше въпросът, че Хензел не схвана цялата отговорност на момента и се разкисна като есенна зелка в бидон. Този глупак избяга позорно и това обстоятелство можеше да му създаде дребни проблеми — трабъл, както се изразяваше покойното момче. Естествено, този неприятен факт подсили напрежението на отец Андрей, макар че той и без това вече се тресеше заради загадъчното изчезване на Свръзката. А както сочеше ситуацията, Изпълнителят също кой знае защо се бавеше с последната кандидатура и червеният молив се търкаляше непотребен на масата, а седмото име в списъка си оставаше недокоснато.

Двамата с момчето пропуснаха този момент. Когато копоите започнаха разследването, не биваше да се церемонят с тях, а методично да ги унищожават един след друг. Само като си помислеше, че до този момент всичко вървеше по мед и масло и — на ти сега! — в последната секунда удариха на камък. А втори такъв шанс нямаше да му падне никога повече. Господи, как го болеше главата и не можеше да разсъждава. И той реши да кипне вода в чайника, за да се поразсее.

Чудовищно силният черен чай без захар, който отец Андрей се научи да приготвя в Афганистан, където не спяха по цели денонощия, когато изпълняваха задачи, му поддейства ободряващо. Какво друго му оставаше да направи? Трябваше да седи и да чака. Хензел изчезна, а той нямаше никаква друга възможност да се свърже с отвъдния свят. Естествено, можеше да изпрати в командировка в Ада всеки от преданите му членове на Клуба, но изобщо не беше сигурно, че щеше да успее да установи спиритична връзка с посланика. А освен това

смъртта на втори член на „Рай сега“ задължително щеше да привлече вниманието на пресата.

Той се зачуди с какво да се заеме, за да убие времето, докато чакаше. Можеше по стар войнишки навик да отиде отново в мазето, където в едно кътче си бе оборудвал място за тренировки. Сигурно щеше да постъпи точно така, но първо щеше да извърши традиционния си обход и да надникне в заключената стая. От кухнята отец Андрей отиде в кабинета и извади от чекмеджето на бюрото приготвената предварително спринцовка и седем ампули. Мъжът в черно носеше ключа от стаята на тънка верижка на врата си и не сваляше тази „огърлица“ дори когато спеше.

В стаята не се чуваше никакъв звук. Той постоя около минута, ослушвайки се. Вратата изцрака хищно с ключалката си, а отвътре се разнесе равномерно дишане, прекъсвано от трескаво хлипане. Значи спяха и това беше добре. Но още една инжекция нямаше да е излишна. Те трябваше да кротуват. Макар че къщата беше в покрайнините, все пак това беше село, а не град и воплите в нощната тишина се чуваха на два километра. Преди един час например край гората някой виеше толкова силно, че направо тръпки го побиха... Явно вълците бяха станали страшно нагли и вече се промъкваха чак до къщите.

Той натисна пластмасовия контакт на стената и светна. Обитателите на стаята лежаха около една странна островърха конструкция, която представляваше костен олтар, в чиято основа беше натрупана пръст от гробовете им. „Пирамида за душите“ — така се наричаше тя в Книгата и позволяваше на потоците от астрална енергия да придвижват жертвите от Ада на нужния адрес. Двамата с момчето доста обикаляха из целия свят, за да сглобят тази „стръв“. Оказа се, че е най-трудно да намерят пръст от гроба на Хитлер, та им се наложи буквално да лазят и да изследват милиметър по милиметър цялото пространство пред канцеларията на Райха, стряскайки туристите. Както и на чудовището Франкенщайн, заради което пък трябваше да дълбаят с чугунен лом замръзналата земя в арктически студ. А заради седмата кандидатура дори им се наложи да проникнат нелегално в Ирак, където имаше стълкновения между американците и местните бойци, но какво друго им оставаше, при положение че първоначалният библейски Рай се намирал точно между реките на древна Месопотамия. Той дори не обърна внимание на бойните действия, тъй

като тази ситуация не беше нова за него, но момчето трепереше от страх, докато прекопаваше трескаво сухата почва в пустинята на фона на отблясъците от американските осветяващи ракети.

Спомни си в какъв шок изпадна, когато в стаята най-неочаквано се появи Хензел. Веднага грабна лопатата и едва не го цапардоса по главата. Оказа се, че нещата са напълно обясними и просто гробът на чешкия носфератус се намираше в същото трансилванско гробище, където бе намерил последния си приют и граф Дракула. През безбройните години частиците пръст се бяха смесили с праха на хиляди мъртъвци, превърнали се в едно цяло. Би трябвало да допусне, че от Ада в жилището му би могъл да пристигне цял батальон всевъзможни вампири от същото гробище. Но за щастие тях нямаше кой да ги почерпи с еликсир.

Телата на гостите бяха омотани с чаршафи, а за по-сигурно той беше закопчал ръцете и краката им с пластмасови белезници. Естествено, в това леговище се носеше крайно неприятна миризма, но какво да се прави, като помещението беше малко, а вътре бяха натъпкани шестима души. Кой щеше да е пръв? Трябваше да започне от жените, както изискваха правилата на етикета. Отец Андрей се надвеси над Мерилин Монро и заби сръчно инжекцията в белоснежната ѝ кожа. Кинозвездата беше най-буйният участник в групата. Насън ту непрекъснато ридаше, ту викаше някого, а понякога плачеше с жален детински плач, който приличаше на натрапчиво мяукане. Инжектираше Франкенщайн и Дракула, като забиваше иглата точно в средата на сърцата им, защото дори след като се преместиха от Ада на Земята, те продължаваха да си бъдат трупове (или поне Франкенщайн — със сигурност). Очакваше основният проблем да дойде от тези двама души, както и от китайския каратист. Затова тримата редовно получаваха по една конска доза успокоително. Той никога не се замисляше какво щеше да стане, с тези хора по-късно, когато в стаята се озовеше седмата жертва. Но какво значение имаше, при положение че никой не ги чакаше никъде, защото те и без това си бяха мъртви.

Мъжът в черно преброи машинално телата отляво надясно. Всичко съответстваше на плана — палач, блудница, дракон, мъртвец, вещица, върколак... Всички си бяха на мястото. Пустееше само последният дюшек, предназначен за седмата жертва — за сестрата на

дявола, за къдравата чернокоса и зловна красавица Лилит, която навремето бе съблазнила Адам в райските градини.

Отец Андрей инжектира един след друг успокоително на всички пленници, загаси лампата и излезе от помещението, без да го заключва. След известно време се върна, стиснал в ръка чисто нов блестящ от смазката автомат „Калашников“, който взе от скривалището в мазето. Ако всичко беше наред, утре щеше да се забавлява. За пръв път от много години му се прииска да пуши, но той реши, че ще се опита да се противопостави на съблазънта. Мъжът в черно седна на прага, дръпна професионално затвора на автомата и се вторачи в мрака, където смътно се виждаха очертанията на телата.

Той нямаше обяснение защо прави това. Но имаше лоши предчувствия.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ПЕТКАН

4 часа и 45 минути

Артъомий Петрович се опита за пореден път да отвори сякаш залепналите си клепачи, но те само конвулсивно потрепваха. Откога ли се търкаляше тук? Може би час, а може би два? Изтерзаното му тяло го болеше. В мозъка му се въртяха ярки петна и той усещаше, че всеки момент отново ще изгуби съзнание заради слабостта, обзела тялото му. Виеше му се свят, в устата си усещаше сладникав вкус, гадеше му се, а вратът отляво неприятно го смъдеше.

Без да отваря очи, той се извърна настрани и започна неистово да се тресе, а след това повърна. Лейтенантът разтърка лепкавата кафеникава каша по брадичката си, събра последни сили и отвори мъчително лявото си око до половината. Виж ти, стръкчето тревичка вече не беше сочно и съхнеше. А ето и още едно. Той лежеше на тревата.

— Опа! Доколкото виждам, вече си се свестил, господин полицай?

След странния, сякаш проскърцващ глас с чуждестранен акцент се разнесе лек къдрав смях, който накара милиционерът да забрави за състоянието си и да вдигне глава. Онова, което видя, не му се бе мяркало дори в пристъп на страшен махмурлук. И последното съмнение на лейтенанта изчезна. Както го предупреждаваше далновидната му съпруга, алкохолът ще го унищожи. Такова същество със сигурност не можеше да съществува в реалността, което щеше да рече, че това означаваше само едно — той бе изпаднал в делириум тременс. „Ще превъртиш, глупако, с това твое пиянство“, обещаваеше му жена му по време на сутрешните им скандали. Ама че мръсница, все едно е хвърляла боб.

Към Артъомий Петрович гледаше нещо неопределено, което хем беше човек, хем не беше и хем приличаше на звяр, хем не. Лицето му беше тясно, устата му имаше вид на разрез, направен с нож, устните му бяха кървавочервени, от тях стърчаха дълги зъби, кожата му беше

белезникавосива, а ушите му — островърхи. Направо същински гоблин от филма „Властелина на пръстените“, който лейтенантът гледа в едно столично кино преди две години. Но онова, което ужаси милиционера в облика на този гоблин, бяха ръцете му, увиснали под коленете, с пръсти като крака на паяк, завършващи с черни нокти. Къде ли се намираще в момента? Най-вероятно лежеше по корем на леглото в лудницата, а в задника му инжектираха разни серуми. И ако това идиотско видение не изчезнеше, значи лекарствата не бяха много ефикасни.

Идиотското видение изплю гъста червена слюнка върху повяхналата трева. Все още беше тъмно, но по всичко личеше, че скоро щеше да се съмне. Лунната светлина избледняваше, разтваряйки се в небето, а самотните звезди сред черните облаци вече се стапяха и започваха да помръкват.

— Забелязах те още тогава, когато дойде при Андрей — изрече дрезгаво Хензел и се изплю още веднъж, без да обръща внимание на скования от ужас милиционер. — След като убиха Иванушка, мислех първо да дойда при вас и да ви разкажа всичко. Но сетне се отказах, защото нямаше кой да ми повярва, като ме види такъв. Всички щяха да се разпищят и да хукнат да бягат. Пък и Андрюша щеше да ви цака кинти и вие щяхте да замажете цялата работа. Прав ли съм?

Артъомий Петрович му отвърна със странен гърлен звук от сорта на „ихъ-ъ-ъ“, който едва ли означаваше „да“ или „не“. Най-вероятно просто бе осъзнал, че това не е халюцинация. Той потръпна и се закашля дрезгаво.

— Тъй че реших да се махна от вашето село накъдето ми видят очите — продължи вампирът, взрян замислено в изчезващата на светлеещия небосклон луна. — И за да не ми е скучно по пътя, реших да си взема някого за компания. С теб вече се запознахме задочно, пък и не познавам никой друг. Много смешно стана, нали? Аз те целунах и сега ти си нещо като таласъм с пагони.

Хензел отново се разкиска с неподражаемия си къдрав смях, опивайки се от паническият ужас на милиционера, който лежеше на тревата. Той отново се опита да се развика, но този опит само провокира нов жесток пристъп на кашлица.

— Ама че тъп наивник — възхити се на упорството му носфератусът. — Котенце, ти наистина ли нищо не разбираш? Няма ли

да вденеш най-сетне, че вече си също като мен, тъй че няма нужда да рипаш.

Ситуацията се промени. Този път треперещият лейтенант се опита да затвори очи, за да не вижда пред себе си тази кошмарна мутра, която сякаш бе слязла от платното на надрусан художник, който през последния месец твърдо е минал на хероин.

— Вече съмва — обяви Хензел, без да реагира на безполезните напъни на Артъомий Петрович. — Трябва да те завлека в бърлогата, която вчера отвоювах от една тукашна мечка. Имай предвид, че от днес нататък слънчевите лъчи са точно толкова вредни за теб, колкото и за мен. Но няма защо да се страхуваш да влизаш в църква. Това са пълни глупости, просто поповете са измислили тези щуротии, та върколаците да не ги навестяват нощем. Пълни дивотии! Само си помисли дали е възможно един вампир евреин да не влезе в синагогата и един вампир мюсюлманин да не си свали обувките в джамията? В началото ще бъдеш слаб като малко дете, защото да станеш вампир е все едно да се родиш за втори път. Всъщност защо ти разказвам всичко това, сигурно го знаеш по-добре от мен. При вас вампирите са толкова популярни, че направо свят да ти се завие. Навремето ние дори не можехме да си мечтаем за такова щастие. А пък сега по всички кабел арки въртят „Нощен патрул“, „От залез до изгрев“, „Съдбата на Салим“, „Кръволоци“, но това са пълни простотии и нищо друго.

Вампирът сграбчи милиционера за крака и го помъкна по пътеката обратно към гъсталаците. Облещил очи, Артъомий Петрович се хващаше за тревата с вцепенените си пръсти. Сдоби се с още две синини, тъй като се удари в познатите му вече възлести корени.

— Общо взето, в Русия представят вампирите като някакъв евтин поп — продължи да разсъждава философски Хензел. — Честно казано, дори ми е малко обидно. Измислили са разни тъпи щуротии — че уж спим в ковчези, че разпятието прави рани на челата ни, че уж не можем да се показваме на слънце. Е, през лятото наистина не можем, но защо да не се разхождаме навън през зимата, когато има сняг и температурите са минус трийсет градуса? Всеки от вас поне веднъж е изгарял на плажа. А пък нашата кожа е по-нежна, не се охранва с кръв и затова веднага се бели от силното слънце. И дали някой от тези фантазори поне веднъж се е опитвал да спи в ковчег? Това е тих ужас, дори не можеш да се обърнеш — отгук ти убива, оттам ти притиска

коляното. А пък погребалната промишленост все още не е създала двуместни ковчези. Тогава защо ни е да спим в тях?

В тъмната бърлога, където носфератусът замъкна новия си приятел, не можеше да се диша заради спарения въздух. Разнасяше се киселата миризма на кожа и мечешки изпражнения, а също така и на прясно разкъсан труп. В ъгъла в локва съсирена кръв се търкаляха огромни парчета месо и една яка космата лапа с нокти, а камарата вътрешности беше увенчана с главата на бившата собственичка на бърлогата. Хензел дотътри милиционера до снопа престояла влажна слама и го пусна, а той се стовари тежко на земята, без да е в състояние да помръдне нито един от крайниците си.

— Поспи си — каза вампирът и сложи грижливо мечешката лапа под главата му. — През деня задължително трябва да се напиваме. Когато се събудиш, ще ти донеса храна. Ще поживеем тук един месец, а след това ще тръгнем на запад. Вече съм решил, че все пак трябва да видя какво става с родовия ми замък в Бохемия. Толкова години не съм бил там, носталгията ме измъчи. За щастие тук нещата са много по-прости, отколкото в Града. По земята се ходи лесно, сякаш летиш. Пък и скоро аз наистина ще мога да летя, когато подрязаните ми криле пораснат. В момента за нас най-важното е да се скрием колкото се може по-далеч от Андрей. Ох, ако ти разкажа с какво се занимава този човек в мазето си и кой лежи в тайната му стая, ще се оцъклиш още повече, отколкото когато ме видя. Хайде, затваряй очи и спи, защото утре през нощта ще имаме много работа. Трябва да те тренирам и да те науча на всичко, от което ще имаш нужда. Заедно ще трябва да опознаваме отново този непознат свят. Може да се каже, че сега ние с теб сме като Робинзон и Петкан. А, знаеш ли, ще те наричам точно така — Петкан. Имаш ли нещо против?

Меко казано, Артъомий Петрович имаше нещо против. Въпреки ужаса, който го разтрисаше, той отваряше окървавените си устни с намерението да тегли една псувня на този изрод.

— Да, господарю — изпъшка най-неочаквано той и застина, поразен от думите, които неизвестно как се изплъзнаха от устата му. Той не изпитваше нищо друго, освен смирение и покорство.

— Прекрасно — кимна Хензел, без да се учуди. — Знаех си, че между нас много бързо ще настъпи пълно взаимно разбирателство.

Какво да ти донеса за закуска — катеричка, зайче или може би сова?
Поръчай си, Петкане, не се притеснявай.

ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

THE END

малко по-рано, 21 часа и 26 минути

— Сигурно имаш хиляди въпроси? — осведоми се деликатно убиецът и натисна малко по-силно ампулата. — Извинявай, че минах директно на „ти“, но, общо взето, отдавна трябваше да го направим. Надявам се, че подобна фамилиарност не те обижда?

— В никакъв случай. Но въпросите ми са дори повече — потвърди Калашников. — Но се боя, че нямаме време за толкова обстоен разговор.

— И аз мисля така — огорчи се килърът. — Но какво да се прави, ще се възползваме от онези минути, които ни е предоставила благоприятната възможност.

Отстрани разговорът приличаше на общуване между двама джентълмени, заобиколени от кожени дивани и от препарирани глави на елени по стените в полумрака на елитен лондонски клуб. На вечер, която двама стари приятели си прекарваха, след като отдавна не са се виждали, а когато най-неочаквано са се срещнали, са се прегърнали толкова силно, че още не можеха да се разделят. Разликата се състоеше единствено в това, че интелигентният разговор се провеждаше в старата кухня с доста овехтели мебели, а до врата на единия от джентълмените бе допряна ампула с прозрачна течност. И беше достатъчно само едно леко и почти незабележимо движение, за да се излее върху повърхността на кожата.

— Изненадваш ме с твоята непредсказуемост — смръщи се Калашников. — Защо разиграваш този евтин театър? Ти си опитен човек и би трябвало да знаеш, че в криминалните романи винаги става така — злодеят дрънка празни приказки половин час, вместо да застреля жертвата веднага. А дългоочакваната помощ идва точно в този момент.

— Че кой в наше време не чете криминални романи с меки корици! — усмихна се убиецът. — Много хора се срамуват да си признаят това, но го правят. Абсолютно си прав. И дори ще ти кажа

нещо повече — направо ме сърбят ръцете да излея във врата ти малко еликсир, за да се полюбувам на това как ще се превърнеш в пепел. За нещастие по този въпрос съм предвидил и най-малките подробности. Първо, аз те познавам доста отдавна... Ти си тщеславен човек.

Алексей сведе смутено очи.

— Хайде-хайде, няма нужда от излишна скромност — продължи килърът. — Тщеславен си и още как. Между другото, това е един от най-големите смъртни грехове. Нямах никакво съмнение, че ще поискаш да ме спипаш на място, за да ме предадеш в лапите на шефа като торта, завързана с панделка. Не е ли така? А освен това виждаш ли тази малка видеокамера? Точно такава е монтирана и на входа. Изображението няма значение, но с нея може да се наблюдава всичко. И благодарение на това техническо нововъведение имах стопроцентовата възможност да се убедя, че ми дойде на гости абсолютно сам.

В горния ъгъл на стената автоматично се включи черният високоговорител, от който един женски глас напомни, че задължителното радиопредаване „Смъртта не бива да изглежда сладка“ започва след двамайсет минути. В този период на всички беше забранено да напускат жилищата си без уважителни причини, а вратите се блокираха. Но двамата джентълмени нито за миг не разтвориха обятията си, тъй като бяха прекалено увлечени в разговора си.

— Бих вдигнал съкрушено ръце, но не мога, много сме наблизко. Дори се боя да завъртя глава — обяви разочаровано Калашников. — Нещата стоят точно така. Очевидно не всички евтини криминални романи свършват по един и същ начин. Но, от друга страна, скоро ще започнат да ме търсят.

— Няма страшно — подсмихна се убиецът. — Ти дойде доста бързо и затова мисля, че разполагаме поне с половин час. Пък и къде ще те търсят? При всички случаи няма да е при мен.

— Това е логично — съгласи се Калашников. — Добре де, какво да се прави, нека да не губим време. Тогава ми отговори простичко защо се забърка в тази история... А, докторе?

— Ето че сега ти започна да говориш банални неща — отбеляза недоволно професор Склифасофски. — Би трябвало да се сетиш сам за

това само като погледнеш в какви условия живея. Да не мислиш, че кухня с големина пет квадратни метра е моята мечта?

— Да не искаш да кажеш, че си извършвал убийства, защото кухнята ти е малка?

— Да му се не знае... Разбира се, че не съм ги извършвал заради това — разсмя се лекарят. — Но знаеш ли, това също си каза думата. Толкова десетилетия оперирах хора, рязах крака, ръце и артерии, до ден-днешен почти всяка нощ сънувам кървища и си мислех, че поне на онзи свят ще получа някаква компенсация за това. Само че какво се случи в крайна сметка? Погледнато като цяло, направих за човечеството много повече от Менделеев, спаси хиляди живота, но кой знае защо жилището в елитния квартал с чистачка и портиер се падна на него! Знаеш ли, много е хубаво да си тъп химик! Закономерно е пациентите на всеки лекар понякога да умират, в целия свят е така, но никой не се замисля сериозно, че точно по тази причина те отиват право в Ада!

Без да откъсва очи от Калашников, докторът посегна слепешката със свободната си ръка, напипа чашата с вода върху хладилника и жадно я изпи.

— Нека го кажа така — аз изобщо не мислех, че ще се озова в Града — продължи Склифасофски. — Но след като се озовах, си помислих: добре, най-лошото вече се случи. Ала се оказа, че не е така! Най-лошото се случи, когато Главният съд ми даде жилище в тази катакомба, в която трябва да прекарам сто хиляди години само заради това, че съм бил „подвластен на гордостта“! Че кой лекар не е подвластен на гордостта. Покажи ми поне един! И естествено, тогава побеснях.

— Това наистина е неприятно, по този въпрос си прав — вдигна съчувствено вежди Калашников. — Дори бих ти кимнал в знак на съгласие, но както виждаш, не мога.

— Няма значение, аз ти вярвам — махна с ръка докторът. — В течение на едно столетие по цели ноци аз, лекарят със световна слава, се въртах на моминското креватче, скърцах със зъби, слушайки шибания хеви метъл и обмислях отмъщението си. Отначало си представях Главния съд и Ведомството като пациенти и всички вие лягахте на операционната маса, а аз хиляди пъти ви ампутирах ръцете и краката без упойка. Времето минаваше и мечтите ми постепенно

мутираха в нещо съвършено фантазмагорично. Представях си съвсем ясно как прерязвам гърлата на враговете си, как ги застрелвам със снайпер и как ги задушavam с дим. В Града е забранено да има психотерапевти и това не е правилно, тъй като по всичко личи, че потенциалните манияци са милиони. Няма комедии, по телевизията се лее само кръв, където и да превключиш, въртят трилъри и филми на ужасите и навсякъде Анибал Лектър изяжда някого. Но проблемът дори не е в това! За сто години наказание и еднотипно съществуване като във филма „Денят на мармота“ всеки ще превърти. Отначало в мен се вселиха красавицата и звярът, доктор Джекил и мистър Хайд, но сетне, както би трябвало да се очаква, Хайд започна да надделява. Виждах се в кожата на Джек Изкормвача, на „сина на Сам“, на Андрей Чикатило. И в крайна сметка се превърнах във всички тях едновременно.

— На това място трябва да се разкикотиш с демоничен смях — напомни му Калашников.

— Ще се въздържа — засмя се Склифасофски. — Надявам се, че моята логика вече ти е ясна. И нямаше нищо странно, че когато съответните хора се обърнаха към мен, аз приех предложението им с възторг! Защото дори не можех да си мечтая за това да ми поднесат на тепсия осъществяването на среднощните ми мечти. И знаеш ли, ще ти кажа честно, че открих себе си в това. Жал ми е само за едно — че всички жертви ставаха на пепел, а не се взривяваха във фонтан от кървави пръски.

— Ти познаваше лично някои от тях, нали така?

— Разбира се. Правих психологическа експертиза на Хитлер, когато пристигна тук, понеже е VIP-клиент. Веднъж на десет години преглеждах и Франкенщайн в болницата, където е диспансеризиран. Ходих в магазина на Дракула да купувам цветя за мама, защото при него работят много опитни цветари. Изобщо не ми беше трудно да стигна до тях. Можеш да си представиш колко се изненадаха Хитлер и Дракула. А пък горкичкият Франкенщайн дори не успя да се изуми. Не зная защо наказаха точно тях. И това не е моя работа.

— Ако не ми кажеш кой е Поръчителя, ще пукна от любопитство, преди да си ме превърнал в пепел — каза Калашников. — Какъв е този човек?

— Свързката ми казваше твърде малко неща за него — сви рамене Склифасофски. — Зная само, че той е някакво духовно лице, което живее в Подмосковието под името „отец Андрей“. Трябва да ти призная, че се възхищавам от него. Много умен мъж. Наистина трябва много да те бива, за да измислиш такова нещо и да изработиш еликсира, който може да унищожи враговете ти в Ада. Свързката ми обясни, че той контактува с тях чрез среднощни спиритически сеанси, но не зная дали това е вярно. При всички случаи с мен не се е свързвал нито веднъж.

— Интересно защо му е на едно „духовно лице“ от Подмосковието да поръчва убийството на Хитлер? — подсмихна се Алексей. — Няма ли си друга работа там?

— Вече ти обясних, че нямам представа защо — каза със съжаление докторът. — Но щом съм се нагърбил с ролята на килър, спазвам правилото, че професионалният убиец никога не се интересува от причините, заради които поръчителят е избрал една или друга личност. Това е нещо като кодекс на честта, гледах го във филма „Леон“. Мога да те зарадвам, че ми поръчаха и твоето убийство.

— Каква чест! — възхити се Калашников.

Лекарят пресуши чашата до дъно и с неудоволствие установи, че водата свърши. Това беше знак, че трябваше да сложат край на дрънканиците.

— Напротив, това е недалновидност — констатира той. — Поръчителят те подцени. Трябваше да изпепеля твое благородие още в началото, за да хвърлим в паника оперативната група. Канех се да извърша това сам и дори тренирах, опитвайки се да си внуша, че си ми чужд, защото ние поддържахме доста добри отношения. Но аз съм дисциплиниран човек и не мога да върша нищо, без да ми е наредено. Знаеш ли, беше страхотно, когато в началото ходех на собственото си местопрестъпление и го изследвах с умен вид, гледайки стъписаните ви физиономии. Много трудно ми беше да сдържам смеха си.

— Само едно не ми е ясно... — замисли се Калашников. — Щом сте искали да ликвидирате Менделеев, за да не разкрие преждевременно тайната на еликсира, тогава за какъв дявол ми се обади лично по мобифона и ми събщи за онзи негов бележник?

— Ох... Толкова ми се щеше да не ми напомняш за това — притесни се Склифасофски. — Знаеш ли, това беше издънка от моя

страна, както и това, че забравих цветята в гримьорната на Монро. Едва по-късно осъзнах и си казах: майко мила, излиза, че съм очистил Менделеев напразно, ето какви ги върши проклетата склероза! Надявах се, че налудничавият старец може да ти е казал нещо, а ти да си забравил. Както и да е, в края на краищата това може да се случи на всеки, все пак аз съм на възраст. Надявам се, че Поръчителят не знае нищо за тази моя грешка.

— Знаеш ли, порових в шкафчетата ти и намерих билет за хавайския влак — измести плахо темата Калашников. — Събра ли си вече багажа?

— Уф-ф... Благодаря ти много, а пък аз се чудех къде съм го дянал? — въздъхна с облекчение докторът. — Да, ще замина, за да си почина малко, цели сто години не съм бил в отпуск. Свързката трябва да ми плати един милион златни дублона, след като ликвидирам седмата кандидатура, затова трябва да побързам. Разговорът ни приключи, време е да се хващам на работа, трябва да свърша още куп неща. А... между другото, щом си тук, да те попитам — случайно да знаеш какво е станало с нашата Свързка? Не вдига телефона и изобщо не установява контакт, вече започвам да се притеснявам.

— Сега е мой ред да те зарадвам — усмихна се Калашников. — Свързката е мъртъв.

— Наистина ли? — ухили се саркастично лекарят. — А пък аз си мислех, че в Ада има само живи хора!

— Самоуби се с еликсира на митницата, когато се опитахме да го арестуваме — продължи Алексей, пускайки подигравката покрай ушите си. — Можеш да си представиш какви усилия ни костваше да скрием това от телевизията. Тъй че извинявай, но няма да получиш злато. Пък и, честно казано, още от самото начало никой не е имал намерение да ти плаща за труда ти. Просто са те прецакали като последния хлапак.

Ръката на Склифасофски, в която стискаше ампулата, не потрепна, но върху лицето му се изписа сложна гама от чувства, вариращи от омраза до пълно удовлетворение. Вените, които моментално изпъкнаха на челото му и намекваха за колебание, бързо изчезнаха. Разнесе се автоматично щракване и вратата се блокира. След секунда усилените многократно високоговорители разтърсиха стаята с първите акорди на „Into The Storm“ на групата „Blind

Guardian“, подът започна да вибрира като бесен, а стъклата на прозорците се раздрънчаха.

— Предполагам, че ме лъжеш — изкрещя докторът в ухото на Калашников. — Но дори и наистина да сте се добрали до Свръзката, това няма значение. Аз вярвам на Поръчителя, защото той е сериозен човек.

— Ти си глупак, професоре — изрева в отговор Алексей. — Главата си режа, че няма да ти плати.

— Майната му — извика Склифасофски, макар че едва дочуваше думите на Калашников. — Това си е мой проблем, сам ще се оправям с него. Не се тревожи!

Той намести хлъзгавата ампула между палеца и показалеца си.

— Време е да тръгна за романтичната среща с Лилит. Сбогом, бащице.

— The end — изрева с цяло гърло, обобщавайки разговора кой знае защо на английски Калашников, прехапа устна и изкрещя с всичка сила, преминавайки във фалцет и надвиквайки сатанинския грохот на китарата на „Blind Guardian“.

— Ей, по-бързо! Докога ще те чакам!

С известно закъснение Склифасофски разбра, че тези думи не се отнасяха за него.

ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ОБЕКТ НОМЕР СЕДЕМ

22 часа и 01 минути

Лилит беше бясна. Посещението на скъпото ѝ братле направи на пух и прах всичките ѝ планове за романтична вечер. И това беше първата причина. Втората се коренеше в това, че искаха да я убият, а тази новина нямаше как да подобри настроението ѝ. Третата бе, че докато размахваше ръце по време на оживената дискусия, тя счупи нокътя на показалеца си и тази трагедия надхвърляше ужаса на предишните две. Казано накратко, прекрасното настроение, което имаше сестрата на шефа сутринта, привечер вече беше развалено. Не биваше да излиза навън, не биваше да застава до прозореца и не биваше да ходи до вратата. Трябваше да седи като пълна глупачка, а най-важното бе, че не се знаеше колко щеше да продължи това — един ден или цяла седмица. Срязаха дори кабела на телевизора ѝ, за да „не се изнервя от лошите новини“. Като че ли някога бяха съобщили поне една добра новина!

За разлика от високопоставения си роднина Лилит не се отличаваше с уравновесен характер. Девојката най-много се вбесяваше от дългогодишните спорове по темата дали изобщо е възможно тя да е съществувала някога. Лилит дори се съгласи да пожертва спокойствието си, за да включат дома ѝ в задължителната програма за посещения на екскурзиантите от Рая, но много от тях не се убеждаваха даже и след това. „Някои богослови изследователи най-сериозно твърдят, че съществуват свидетелства за разрива между Адам и Ева след изгонването им от библейския Рай, защото Адам е заживял с предполагаемата сестра на дявола — демоничната жена на име Лилит, и от тяхното съжителство се родили няколко адски същества^[1]“.

Направо звучеше прекрасно — „някои богослови изследователи“! Излизаше, че на повечето хора изобщо не им пукаше дали наистина е съществувала или не. Щом скъпата и любима църква не потвърждава това официално, значи теб изобщо не те е имало на

света... И точно по тази причина оная змия Ева сигурно си седеше и се хилеше злорадо, показвайки яките си зъби, защото бе постигнала целта си.

Лилит намести машинално пищните си гърди, които се бяха поизмъкнали от сутиена, и мислите ѝ отново се насочиха към неочакваното посещение на родния ѝ брат. Виж го ти него, след всичко, което се случи, имаше и наглостта да дойде в дома ѝ без предупреждение! Животно такова! Ако не бяха свинските му интриги, животът ѝ можеше да се подреди много добре. Щеше да си живее спокойно само за себе си, тъй като много се обичаше, и нямаше да закача никого. Но неочаквано братлето ѝ влезе в ролята на сваха и започна да мърмори: „Ах, Лилитка, ах, слънчице мое, защо си все сама, сестрице, нека да те запозная с един много свестен мъж.“ Разбира се, че беше сама, защото едно неомъжено момиче просто нямаше как да се запознае с когото и да било, тъй като дискотеките още не бяха създадени, брачните ангели не съществуваха, а на Земята имаше само един мъж и той беше обвързан. А пък братлето ѝ вечно си търсеше някакви занимания и не стига, че с подлите си номера с ябълката изхвърли Адам и Ева от Рая, ами на това отгоре бе решил да провокира и развода им.

Общо взето, той им уреди романтична среща с Адамчо. За една нощ построи специално кафене, в което музиканти от Ада изпълняваха сърцераздирателни блусове, а сервитьорките направо хвърчаха из залата. Естествено, през този ден там нямаше други посетители, пък и не би могло да има. Те се запознаха, харесаха се, започнаха да се срещат, а след един месец тя се премести при него в гората и там си народиха деца. И всичко щеше да е наред, но след пет години любовта премина, розите увяхнаха и Адам се върна при Ева.

Колкото и сълзи да проля, колкото и скандали да вдига, колкото и да ходи при брат си, за да въздейства на изменника и да го накара да се върне в семейството, нищо не постигна. Братлето ѝ най-нагло заяви, че сърдечните ѝ проблеми не го интересуват и че си има достатъчно други ангажменти, тъй като на Земята се бяха появили нови хора и беше време да започне да действа активно, за да ги отклони от правия път. И стана точно така. Той успя да постигне своето с онзи... как му беше името... с Каин. А това, че децата останаха да растат без баща, защото тази мръсница Ева не пускаше Адам при тях дори в неделя, и

че Лилит така и не видя никаква издръжка, изобщо не трогваше брат ѝ. Пък и за каква издръжка можеше да става дума, при положение че парите още не бяха измислени. Може би трябваше да ѝ праща банани? Естествено, той постигна целта си от разрива между Адам и Ева и натри носа на Гласа, така че изобщо не му беше до съсипания живот на сестра му. Маман я подкрепи, доколкото можеше, и гледа внуците си, докато им поникнаха рогца и опашчици, но разривът с Адам оказа силно влияние върху Лилит, и след като се раздели с първия човек на Земята, тя така и не създаде друга дълготрайна връзка.

Позвъняването на вратата изтръгна Лилит от тъжните ѝ размисли. Тъй като не бе забравила за инструкциите, тя не помръдна от мястото си. Но звъненето не спираше и след известно време тя чу силно чукане. Ама че нахални хора се навъдиха! Разбира се, че това не беше убиецът, тъй като той не би привличал вниманието, думкайки с всичка сила. Тя се промъкна на пръсти до вратата и чу характерни трели, които очевидно издаваше звънец на велосипед. Девојката погледна през прозореца и веднага се успокои. На прага седеше млада девојка с кръгли очила, която с едната си ръка стискаше кормилото на велосипеда, а в другата държеше някаква черна книга.

— Какво искате? — попита предпазливо Лилит, без да сваля око от шпионката.

— Здравейте, ние сме от сектата „Свидетели на Асмодей“ — отвърна ѝ девојката със звънък жизнерадостен глас. — Искате ли да си поговорите с нас за дявола?

Лилит се усмихна и свали веригата от вратата.

— Влезте — покани я тя. — Идвате тъкмо навреме. Такива неща ще ви разкажа за него, че...

---

[1] Такава версия наистина съществува най-малко от хиляда години. — Б.а. ↑

ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ЧЕРВЕНО И СИНЬО

21 часа и 50 минути

— Така си и знаех, пак си прилагал онова твое жиужицу. Пак си се правил на Джеки Чан. Погледни само, избил си му всичкия мозък! Изобщо не може да се разчита на теб, братле!

Малинин пристъпяше на място, загледан в проснатото тяло на доктор Склифасофски. Уголемяващата се локва около главата му подсказваше, че е прекалил със силата на удара.

— Извинявайте, вашброде, но много се изплаших за вас — обясни нервно унтерофицерът и разтърка китката си. — Кухничката е малка и човек просто няма как да замахне, за да нанесе хубав удар. Хванах го с едната ръка за пръстите, та да не би да изпусне ампулата, а пък с другата го цапардосах в точката „фу мин“, за да обездвижи мускулите му. А пък когато той омекна, го цапардосах с всичка сила по главата, но този път по нашенски, а не по японски. Не очаквах, че дядката ще се окаже толкова кекав. Нищо де, скоро ще се съвземе.

Калашников се пипна по врата, върху който лека-полека избледняваше малката синина, причинена от върха на притиснатата ампула. От потта мястото го смъдеше.

— Вече си мислех, че работата ми е спукана. Чакам, а ти все не идваш, направо се изтормозих да протакам, дрънкайки глупости с доктора. Съгласявах се с него, баламосвах го, правех се, че ми е страшно интересно, но в същото време направо ме обливаше студена пот при мисълта, че може да си объркал нещо.

— Нищо не съм объркал! — въстана моментално срещу началническия произвол Малинин. — Направих всичко както вие казахте! Стигнах дотук, като заобиколих парка с дърветата. Оставих колата на паркинга. Разбих заключената врата и влязох във входа. Качих се до долния етаж, показах документите си на собствениците на апартамента и оттам се покатерих на балкона на професорчето. Е, объркал ли съм нещо?

Калашников погледна още веднъж към доктора и се убеди, че няма смисъл да спори. Унтерофицерът си беше свършил работата добре и в крайна сметка, победителите не ги съдеха. Още повече че ако Малинин не беше дошъл навреме, той едва ли би могъл да изрази претенциите си към него.

— Прав си — махна с ръка Калашников. — Извинявай, просто нервите ми вече не издържат. Той ме държеше и всеки момент можеше да излее еликсира във врата ми, а пък теб никакъв те нямаше и не знаех къде си. Ами ако беше заседнал в някое задръстване? Тогава щях да хвъркна към другото измерение. Браво, Серьога, след като всичко това свърши, ще ти дам цял кашон водка. Трябва да сме благодарни на наивния професор, че се е мислил за най-умния. Между другото, това е проблем на много учени хора.

— Да се обадя ли в кантората, за да изпратят арестантската кола? — засуети се делово Малинин. — Завързал съм го толкова добре, че дори да е Рамбо, пак няма да може да помръдне от мястото си. Освен това намерихме всички ампули, тъй че вече няма страшно.

— Откъде знаеш колко са били ампулите? Да не си имал видение? Мензурката, която стискаше в ръката си, имаше синя лепенка. Останалите са с червени. Сталин в общи линии ми разказа какво означава това.

Малинин заприлича на няма скулптурна статуя, а изтерзаният му от любопитство вид направо го превърна в голям въпросителен знак.

— Човекът, който е въртял всичко това на Земята, сигурно е правил два варианта на еликсира — обясни веднага Алексей, като този път пропусна ефектната пауза. — При единия в процеса на приготвянето му се извършва лимешуаирец — древен арамейски обряд, чрез който се призовават душите на умрелите. Това му е било необходимо, за да може убитите от еликсира жертви да се прехвърлят от Ада в неговото жилище. Там в качеството на „радар“ е бил изграден специален олтар, който представлявал своеобразен магнит за тяхното привличане, а неговото създаване също било почерпано от рецептата в Книгата. Вече ти разказах накратко за нея. Капсулите с това вещество са червени. А сините са онези, върху които не се е извършвал никакъв обряд — тоест душата изчезва от Ада, но тъй като за нея не е обозначен никакъв път, тя става на прах и се разпръсква на милиарди молекули. Точно с такива ампули Андропов е убивал куриерите, след

като вече са ставали излишни, с подобно нещо е бил ликвидиран и Менделеев, когото за съжаление никога повече няма да видим. С такава ампула трябваше да очистят и мен. По време на престъпленията си любезният Николай Василиевич ни подхвърляше малки знаци като следите от гумите на велосипеда, за да се сетя кой е убиецът едва към края на всички тези събития. Ако беше следвал пътя си и не се бе отклонявал значително от предварително набелязания курс, аз щях да се озова право в обятията му. Общо взето, стана точно така. Питаш дали да се обадиш в кантората ли? Обади се, разбира се, нека да дойдат.

Малинин започна послушно да натиска бутоните на мобифона. Калашников вече не гледаше към него, а изцяло се съсредоточи в по-нататъшното проучване на капсулата. В този момент унтерофицерът приключи разговора си и остави мобифона, а Алексей подбра четири ампули и като докосваше внимателно повърхността им, ги сложи в черна найлонова торбичка. Прехапал устни, той мислеше много напрегнато за нещо и въсеше вежди.

— Готово, вашброде — доложи Малинии и изтрака с токове. — Идват в пълен състав заедно с шефа. И не просто идват, а направо хвърчат. Всички са втрещени.

— И аз също — завъртя глава Калашников. — Но знаеш ли, ние няма да ги изчакаме. За съжаление ние също трябва да тръгнем, и то много спешно. Хайде, пригответи се.

— Къде трябва да ходим? — стъписа се Малинин и застина с мобифона в ръка.

— На Земята — обясни спокойно Калашников. — И то веднага. Не се притеснявай, няма да се задържим дълго там, отиваме и се връщаме. Ще пригответиш ли някакъв багаж или можем да минем и така?

ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ИЗВЪНРЕДНА ЕМИСИЯ

21 часа и 55 минути

Телевизионният водещ от 101-ви канал Влад Кистев беше горедолу в същото настроение, в което бе и красавицата Лилит след посещението на брат си. И може би дори в по-лошо, защото вече от един час седеше и си блъскаше главата какво интересно да събщи в централната новинарска емисия, която започваше след пет минути.

Седмицата беше ужасна. Рейтингите падаха като есенни листа, а преситените хора се бяха самозабравили. Каквото и да им покажеха, дори ексклузивни снимки на Ева Браун без гащи, нищо не им харесваше. Коментарните предавания изобщо не се гледаха, специалните репортажи — също. И наистина, кого би могъл да изненадаш в Ада с документален филм за някой прочут човекоядец, при положение че през последните двайсет години той живееше в съседния апартамент?

И въпреки че на всяка планьорка настоятелно искаше от хората си нещо ексклузивно, нямаше съмнение, че в Града просто не може да се намери истинска сензация. Конкуренцията ги изпреварваше за всичко и как нямаше да го прави с техните хонорари... Например Хел NN можеха да проследяват пряко в ефира пристигането на VIP-души в Града като Слободан Милошевич (този репортаж беше направо блестящ) още от Адските порти, да направят токшоу дори от деветия кръг, да вземат интервюта от интересни личности, които още не бяха изтъркани от непрекъснато показване. Но той откъде можеше да вземе толкова злато? Счетоводството не одобряваше такива скъпоструващи проекти. Добре, че поне рекламата спасяваше положението, още повече че съгласно закона тя трябваше да заема не по-малко от половината ефирно време, а по възможност и повече. Но трябваше с нещо да привлечеш и вниманието на зрителя.

Кистев въздъхна. Как ли пък няма да го хванеш тоя подлец. Цензурите от Ведомството вече го изтормозиха — в това предаване забелязали „леки намеци за хумор“, в другото гадориите не били на

ниво и се долавял „излишен позитивизъм“, риалити шоуто не било достатъчно досадно и според рейтинга, докато го гледали, само една трета от зрителите заспивали и едва на една десета от тях им се гадело. Да, бе, тези чиновници си въобразяваха, че могат да учат телевизията как трябва да работи! Като че ли не знаеха какво е нужно, за да се направят досадни предавания.

Друг е въпросът, че трудно можеше да се седи на два стола, защото от тях всъщност се искаше невъзможното — хем хората да гледат телевизия, хем в същото време да им се повръща от нея. Няма спор, че на Земята постигаха това без проблеми, но, извинете, само че тук контингентът беше съвсем различен! И изобщо не се знаеше в каква дупка щяха да хлътнат, ако не бяха пуснали спасителното риалити шоу „Стон 2“. Добра беше и идеята за токшоуто „Врати“, в което гостите, провокирани от водещия, се биеха в ефир, но се наложи да го спрат, защото зрителите в студиото се заразиха от агресията и започнаха да налагат охраната, техниците, осветителите, а също така и самия водещ, който поиска да му увеличат заплатата. Направо са откачили, и без това вземаха по двайсет хиляди златни дублона и пак не им стигаха. Тъй че им беше по-лесно да го спрат.

Кистев погледна с помръкнал поглед данните от последните рейтинги, подготвени от отдела по маркетинг. Да, нещата вървяха все по-зле и по-зле. Толкова пари потрошиха за грандиозното представяне на сериали като „Златният телец“ (лично шефът одобри хумористична версия за похожденията в пустинята на пророка Мойсей) и „Доктор Трупаго“ (поредния филм на ужасите за един зомбиран лекар-маниак), но и двата се провалиха като гледаемост. А пък в тях участваха най-големите звезди — и Борис Барлоф, и Евгений Леонтиев, и Жерар Филип! Много обидно му беше, направо му се плачеше. Ето и сега имаше страхотна тема — серийни убийства в Ада, направо трепач! Но откъде можеше да вземе информация? При роднините на жертвите не пускаха никого, органите на реда все едно че бяха онемели, блоковете бяха отцепени, беше забранено да се снима и те бяха принудени да пускат в ефир само разни безлични експерти криминолози. Но кой имаше нужда от скучните разсъждения на тези говорещи глави?

Неоспоримата реалност непрекъснато им напомняше, че се намират в Ада и затова трябваше да възприемат ситуацията такава, каквата е. Както да въртеше и да сучеше, щеше да му се наложи да

вкарва в централната новинарска емисия съобщението, че в Тайланд са умрели две тигърчета албиноси, което означаваше, че още днес, след митническите формалности, тяхната поява можеше да се очаква в градския зоопарк. Но Кистев усещаше, че зрителите изобщо нямаше да се развълнуват от положението на тигърчетата, тъй като бяха свикнали да виждат в зоопарка дори истински тиранозаври и мастодонти, които тичаха по тревата.

Той стана от креслото и се нареди да тръгне към студиото, но точно в този момент през отворената врата връхлетя Сергей Пристяжнев заедно със снегохода, с който се разхождаше из коридорите на телевизията, и се заби с грохот в коженото кресло.

— Влад! — разкрещя се страховито Пристяжнев и Кистев разбра, че или се е случило нещо страхотно, или е станало нещо отвратително. — Смени веднага реда, излизаме спешно със специална емисия! Току-що ми се обади един мой източник от Водомството, разкрил е страхотна тайна. Направо няма да повярваш кой е убиецът! Ония малоумници от Хел NN ще се обърнат в скапаните си гробове от завист!

Кистев се свлече без сили в креслото и заби почти парализираната си ръка в интеркома. А той изсъска с ужасния акцент на секретарката от румънски произход.

— Изпратете гримьорите, веднага! И всички техници също да дойдат веднага!

След като каза това, той впи поглед в ухиления до ушите Пристяжнев.

— Хайде де, казвай. Премията вече е в джоба ти. Кой е?

След като Пристяжнев изрече с апломб името, в кабинета се възцари пълна тишина. И се чу само как златната писалка „Паркер“ падна от ръката на Кистев.

ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ПРЕХВЪРЛЯНЕТО

22 часа и 44 минути

Тъй като Малинин беше умствено ограничен човек, който най-примитивно се увеличаше по момичета и шльокавица, тайнствената неизвестност винаги го плашеше. Той вече знаеше как хората се прехвърлят от Земята в Ада и се оказа, че по принцип в това няма нищо сложно. Но унтерофицерът изобщо не очакваше, че ще му се наложи да преживее приключение, в което трябваше да измине обратния път.

— Ама, защо точно ние, вашброде? — попита той вече за кой ли път Калашников. — Да не би шефът да си няма специални части? Пък и освен това нали знаете какъв е той? Както и да го погледнеш, определено е враг на човешкия род. Тогава нека да изпрати на онова говедо охтика или СПИН и толкова по въпроса. Не съм бил в родната Русия вече толкова години... Страх ме е да се разхождам из улиците... Ами, ако сме объркали капсулите?

Калашников го слушаше и поглеждаше нетърпеливо часовника си.

— Пак ли си гледал цяла нощ холивудски филми? — прекъсна той страхливото философстване на Малинин. — В които шефът уж е толкова печен и толкова всемогъщ, че само да си помръдне пръста, всички гушват китката. Само че тези филми ги финансира самият той, за да има добър пиар на Земята. Но ако искаш да знаеш, братле, пиарът е изкуствено нещо и няма нищо общо с действителността. Нали знаеш каква бюрокрация цари в Града? Докато подбере бойците от специалните части, докато подпише нужните документи, докато им назначи началници, ще мине най-малко една седмица. Пък и защо реши, че ние няма да попаднем в този отряд? А отец Андрей трябва да бъде отстранен, докато не е направил по-голяма беля... Ако отчето измисли друг начин да ликвидира девойката Лилит, кръгът ще се затвори... И тогава какво ще стане?

— Наистина, какво ще стане тогава? — вторачи се с очакване в началството си Малинин.

— Дълго е да ти обяснявам. Но можеш да повярваш на честната ми дума, че положението е много лошо — обясни му доверително Калашников. — Ние с теб трябва час по-скоро да отидем на Земята, за да си разчистим сметките с Андрей заради свинското му поведение през последната седмица, и това е първото, което трябва да направим. А второто е, че трябва да върнем в Ада всички лица, които в момента се търкалят покрай олтара от кости. И макар че лично аз бих оставил Монро и Клеопатра, защото са ощастливили безброй земни мъже, от Хитлер и Дракула никой няма нужда. Тук казаните направо плачат за тях.

— А как ще отидем там? — не се предаваше Малинин. — Вие казахте, че е нужна пръст от нашите гробове, нали така? Само че край олтара в Ладжинско такава пръст няма със сигурност!

Доктор Склифасофски, който лежеше между двамата спорещи мъже, започна да проявява признаци на лека активност. Без да се наговарят, двамата колеги го ритнаха едновременно в ребрата. Лекарят изгуби съзнание, което им позволи да продължат разговора си.

— Няма — потвърди Калашников. — Затова според арамейското заклинание, ако хапнем малко червено зеле, ще се озовем точно на местата, където сме били погребани след смъртта си. Може да се наложи да излезем на белия свят от разровените гробове. Представяш ли си колко колоритно ще изглежда това отстрани? „Утрото на мъртъвците“ на Ромеро пасти да яде. Защо пребледня така? Добре де, братле, шегувам се, нямаме нужда от излишни свидетели и инфаркти. Мен другарите ми ме погребяха в една братска могила край Москва. А теб къде те закопаха?

— Ами там е работата, че съм погребан край Ростов — призна мрачно Малинин. — В такъв случай как ще се срещнем с вас? За да стигна до Москва, сигурно ще трябва да пътувам поне една седмица с влака.

— Казват, че сега влаковете се движели много по-бързо. Пък и за какво ти е влак? Ще летиш със самолет. Между другото, мога да те зарадвам с една приятна новина — от гроба ще излезеш чисто гол, защото по време на прехвърлянето дрехите изгарят.

— И таз добра... И как ще се движа в тоя срамен вид, че и без пари? — посърна Малинин.

— Унтерофицер, ти си също като някаква ученичка, която се целува за пръв път, на всичко трябва да те учи човек — тросна му се Калашников. — Ще цапардосаш някого лекичко по главата в някоя тъмна пресечка, ще му вземеш парите, костюма и документите, след което ще отидеш веднага на летището, а пък на полицая ще му бутнеш една стотачка. Докато открият, че си извършил нещо, ти вече ще си Москва, а там ще си вземеш файтон и ще отидеш на Червения площад. И след пет часа ще се срещнем на Василовския склон... Само да не ми закъснееш като днес.

— Ами, ако не успея?

— Това е заповед! — заяви Калашников, като по този начин сложи край на възможността да продължат обсъждането, а унтерофицерът се изпъна и застана мирно. — Трябва да успееш.

Навън се разнесе скърцане на спирачки и шум от безброй мотори. Пред входа спряха десетина автомобили, включително и едно черно ламборгини диаволо. В този случай шефът не бе сметнал за необходимо да крие присъствието си. Мъртвите бабички на пейките зарязаха вечните си плетки, започнаха да разглеждат с интерес новопристигналите и да си шепнат. Върху покрива на съседната сграда проблесна стъкло на обектив. По всичко личеше, че там се бяха настанили вездесъщите фотографии от жълтите вестници или телевизионери със специални камери. Някакъв човек се втурна към шефа за автограф, но охраната го отстрани.

— Решавай — повтори настойчиво Калашников. — Времето изтича. Ако не дойдеш с мен, тръгвам сам, защото тази работа е много важна. Все някак ще се справя.

Унтерофицерът замахна силно и удари униформената си фуражка с кокарда на пода.

— Да върви всичко по дяволите — усмихна се горчиво Малинин и се подготви за неизбежното. — Да става каквото ще, където сте вие, там ще съм и аз, вашброде. Наистина е глупаво да се страхувам. Седя тук и се треса, като че ли съм се изплашил от смъртта. Но нали и без това вече сме мъртви?

По стълбището се чу тропот. Калашников сложи на масата малкото диктофонче, на което предвидливо бе записал откровенията на

доктора. По време на разговора му със Склифасофски цифровата машинарийка беше във външния му джоб.

— Ох, най-сетне те убедих — усмихна се Алексей. — Добре, в такъв случай се пригответи. Вземи червената ампула, на „три“ отчупи капачката ѝ и я излей в устата си. Като водка.

— Жалко, че няма кисела краставичка... Само да не я сбъркам със синята... — размърмори се Малинин и с разтреперани пръсти извади нужната капсула от пластмасовата кутийка.

— Стига си хленчил, унтер. Нямаме време да мислим. Хайде, тръгваме! Раз, два... ТРИ!

В един и същи миг и двамата изпитаха ужасна болка, сякаш белите им дробове се бяха напоили с капчици разтопено олово. Чудовищното усещане, което ги накара да се загърнат в невиджани конвулсии, продължи само две секунди, а след това Малинин и Калашников усетиха как се взривяват милиони огнени искри, които моментално разкъсаха телата им на дребни частици и те се понесоха нанякъде по пламтящия коридор с невиджана космическа скорост. Разнесе се грохот, подобен на атомен взрив, който направо можеше да ти спуска тъпанчетата, и всичко потъна в огромна като цунами ревяща вълна от непрогледен мрак.

Вцепенените хора застинаха на вратата и гледаха шокирани към завързания доктор Склифасофски и тлеещите парченца горяща пепел, която се бе пръснала по пода покрай двете празни ампули и контешката фуражка с казашка лента.

ОСЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

БЕНЗИНЪТ

23 часа и 43 минути

Колата се понесе от нощната бензиностанция толкова бързо, че служителят ѝ — азербайджанецът Мамед, само цъкна с език и завъртя глава. С отчето нещо не беше наред. Появи се от тъмното мрачен като черен облак. Поздрави през зъби и поиска да му напълни двайсет туби с бензин „деветдесет и три“, тъй като скоро щял да замине за едно затънтено морско село край Архангелск, а там положението с бензина било много лошо. Е, на Мамед му беше все тая, щом клиентът искаше, можеше да му сипе и цял тон.

Отецът не откликна на опита на словоохотливия азербайджанец да подхване разговор за това, че цените на бензина растат неудържимо, а пък на правителството изобщо не му пука. Плати, взе си рестото, без да го поглежда, сложи тубите в колата и потегли с мръсна газ, без дори да благодари. И се понесе с такава скорост, че изпод гумите му се разхвърчаха искри, а това беше опасно и като нищо можеше да се натресе в някоя дупка, защото тук пътищата не бяха като в Москва, а детонацията можеше да подейства на бензина също като взривно устройство. Мамед бе запомнил това още от времето, когато беше в Карабах. Един Аллах знаеше защо отецът бе решил толкова спешно да си обере крушите. Жалко, защото в тази дупка всеки клиент беше важен.

Когато се прибра вкъщи, отец Андрей изгуби известно време, за да сложи тубите на ключови места. Той така и не можа да възвърне спокойствието си, особено след като научи новината за неочакваното изчезване на лейтенант Харченко. Току-що бяха открили празния форд на няколко километра от къщата му. Първо изчезна момчето, а сега и ченгето. Въпреки че милиционерите, които дойдоха да зададат въпроси на отца, бяха любезни с него, вече започваха да го поглеждат изпод вежди и ако не днес, то утре щяха да поискат вежливо (на този етап все още вежливо!) да огледат стаите, а това не биваше да се случва. Той така и не можа да установи контакт със съзнанието на Свързката, а

седмата кандидатура не се появи до олтара. Техният прекрасен и разработен в детайли план беше претърпял фиаско.

Отец Андрей се ядосваше, но нямаше какво да се прави. Очевидно бе изгубил. Най-вероятно копоите бяха успели да заловят и дори да ликвидират и двамата — и Изпълнителя, и Свързката. Трябваше веднага да очистят този мръсник Калашников, но те не го направиха, защото Андропов лично настоя първо да ликвидират поне половината от кандидатурите. И той му се подчини, защото този човек беше работил дълги години в специалните служби, беше професионалист и сигурно знаеше какво върши... Но в крайна сметка ето до какво доведе това абсолютно излишно изчакване!

Всъщност не биваше да скръства ръце. Разполагаше с време да осъществи ПРОРОЧЕСТВОТО. Шестте кандидатури лежах в стаята му. Той щеше да ги завърже и да ги пренесе по двама в тайната горска база „Рай сега“, където живееше един верен пазач, който, нямаше да му задава излишни въпроси. Там, в уединената стаичка, старателно щеше да подбере нова Свързка и нов Изпълнител и щеше да направи, ако се наложеше, сто спиритически сеанса, за да установи контакт с всеки от тях персонално. С куриерите сигурно също нямаше да възникне проблем. Разбира се, съблазънта да изпрати братята си от сектата в Ада беше огромна, но беше по-добре отново да се заеме с безплатни погребения на клошари и бездомници, защото в родната му Русия тях с лопати можеше да ги ринеш, а пък ченгетата, които ламтяха за кинти, бяха още повече.

Не, този път той нямаше да се ограничи само с един Изпълнител. На младини страшно се изненада от втората част на фантастичния филм „Терминатор“, от който излизаше, че в бъдещето живеят само някакви пълни идиоти. И без това беше ясно, че самотният робот убиец не можеше да се справи, затова трябваше да изпратят цял взвод такива и тогава на въпросния Джон Конър му беше спукана работата. Но те не го направиха и на самотния киборг му се налагаше да отива и да се бие за втори и за трети път с Шварценегер. Всъщност отец Андрей не беше гледал третата част на „Терминатор“, но някой му разказа за какво става дума в нея.

В неговия случай цял взвод сигурно щеше да е много, но една мобилна група от трима изпълнители би му свършила работата. Двата още първия ден щяха да отстранят Калашников и останалите

любознателни копои, а третият щеше да се заеме директно с онази дяволска кучка Лилит.

Естествено, този път той не разполагаше с две години да седи спокойно в удобния фотьойл и да разработва един по един детайлите на плана. Имаше и чисто физически усложнения. Доста трудно бе да мъкнеш на гърба си насам-натам шестима души, надрусани с успокоителни, а също така да не забравяш всеки ден да ги храниш венозно. Слава богу, че човечеството беше измислило памперсите, иначе щеше доста да се измъчи с всички тези адски същества. И без това в стаята вече не можеше да се влезе без противогаз. Казано накратко, за изпълнението щеше да си даде максимум един месец. Това не беше много, но ако работеше в ускорен режим, щеше да му е достатъчно.

Отец Андрей сложи последната туба в мазето, извади от хладилника кана с квас и го изпи на един дъх, без да забелязва, че струйката сладникава течност капе по гърдите му. Жалко за къщата, само кухнята струваше сума пари, но тук той беше оставил твърде много следи. И всичко трябваше да изгори — и тайната стая, и мазето, и остатъците от еликсира, та след като заминеше, крайно любопитните местни ченгета и московските поклонници да нямат какво да проучват.

Не беше изпаднал в паника. В никакъв случай. Просто така го бяха научили и в специалните части — ако се появи нежелан труп, веднага да го изгори, защото никой не би могъл да те накаже заради някакви въглени. А сетне, в горската база, щеше да разиграе всичко като по ноти и щеше да обмисли всички издънки, които направи, този път, без да допуска грешки. Призори, когато събереше багажа си и се подготвеше да пренесе заспалите пленници, щеше да излее бензина от тубите. Веднага след като прекрачеше прага с последната жертва, пламъците трябваше да обхванат едновременно и къщата, и мазето. Нямахше да се оправдава, че пожарът е избухнал внезапно, защото азербайджанецът от бензиностанцията и без това щеше да каже, че е купил бензин. В такъв случай те щяха да го попитат защо е подпалил къщата. Но тя не беше застрахована и си беше негова лична собственост, така че можеше да прави каквото си иска с нея. Щеше да обясни, че е сънувал лош сън, който му подсказал, че в къщата се е вселила нечиста сила, която върлува из мазето му.

По радиото, което работеше в кухнята, споменаха в поредния обзор на криминалните произшествия, че преди около един час неизвестни лица са ограбили малко магазинче за дрехи в подмосковското селище Лобня. Крадците не взели кой знае какво — само два костюма, ризи и три хиляди рубли от разбитата с лост каса. Отец Андрей не чу това, защото си вършеше работата в мазето. Пък и дори да го бе чул, едва ли щеше да му обърне внимание.

ОСЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ПОЧТИ ФИНАЛ

6 часа и 25 минути

Промъквайки се през бодливите клони, Калашников и Малинин крачеха към къщата на отец Андрей по същата пътечка със стърчащи възлести коренища, по която съвсем неотдавна тичаше и вече превърнатият на вампир нещастен лейтенант Артьомий Петрович Харченко. През целия път Алексей тихичко, но злостно ругаеше унтерофицера заради това, че го чака край Василиевския склон три часа повече, отколкото се бяха уговорили, преди да изпият еликсира. А той се оправдаваше вяло, сънено и безизразно и вадеше елховите иглички от косата си.

— Вашброде, какво можех да направя? Не мога просто ей така да удрям хората по главите. А пък, за да накарам едно девойче да се влюби в мен, да взема дрехи и пари за билет назаем от брат му, ми трябваше доста време. И без това страшно бързах, и се справих само за два часа. Че това много ли е? Пък и се разбра, че сега не пускат на аероплана без пашпорт... Та трябваше да бутна още сто долара на полицая на онзи аеродрум, за да ме пусне на борда. А пък девойчето беше много сочно и много пламенно, леле-мале, направо огън. Даде ми и картичката си с надпис, искате ли да я видите?

— Глупак! — изсъска Калашников, като едва се сдържаше да не се разкрещи, потискайки завистта си. — Имаме толкова важна работа, а пък ти, животно такова, си теглил една майна на всичко и се търкаляш из женските кревати. Никога няма да се минеш. И къде се е чуло и видяло гол и мръсен мъж, който излиза посред нощ от гората, само за два часа да накара първата срещната жена да си изгуби ума по него?

Малинин се ухили доволно като преял със сметана котарак.

— Че това е проста работа, вашброде — отвърна той и продължи да гледа в краката си. — Понякога, когато на село излизах вечер на стъргалото, си избирах най-цицорестата мома и веднага...

— Страхотно — обобщи Калашников. — А пък аз, потомственият дворянин, трябваше да строша катинара на някакъв скапан хангар, за да се облека. Да не мислиш, че ми беше приятно да постъпвам като онези, които навремето залавах? Взех и едно костюмче за теб, понеже си казах: ще се появи тоя глупак гол на Червения площад и тогава лошо му се пише.

— Е-е-ех! — проточи тъжно Малинин, загледан в изсветляващите силуети на дърветата. — Много ми е мъчно, че не можахме да разгледаме нищо. Толкова години сънувам Русия и все си мислех дали някога ще мога да я зърна поне веднъж... А пък сега от гората отидох в Ростов, оттам — в леглото, оттам — в банята, а оттам — на летището... Само докато пътувах с таксито към Василиевския склон, видях някои нови неща. Но в Москва движението е също като в Ада. Задръстванията по улиците са страшни, пътните милиционери са изроди и всички се псуват помежду си.

— Знаеш ли, а на мен ми е все едно — отбеляза флегматично Калашников. — Вече някак свикнах с Града. Естествено, поогледах това-онова, докато те чаках. Според мен в столицата почти нищо не се е променило. Вече не яздат коне и ако се съди по рекламите, пият предимно бира вместо водка, но иначе всичко си е все същото. Дори кочияшът на таксито първо ми поиска тройна цена, мръсникът, явно разбра, че съм пришелец.

— Като ви слушам, май всичко това дори не ви учудва — избоботи Малинин. — Държете се толкова спокойно, сякаш не сме дошли от Ада, а сме пристигнали от Жмерники да се позабавляваме по време на отпуската.

— Мен вече нищо не ме учудва, братле — обясни Калашников. — В началото ми беше много странно да ходя на работа в един автобус с Иван Грозни и Леонардо да Винчи, но сетне свикнах. По принцип на човек му е присъщо да свиква с всичко.

— Така е — съгласи се охотно Малинин. — Между другото, преди един месец видях в приемната на шефа тоя Леонардо да Винчи. Беше дошъл да вдигне скандал, оплакваше се и питаше не може ли да се направи нещо с някакъв си Дан Браун, да го поболеят от чума или поне от холера. Човекът беше съгласен да го заразят дори с вируса на ебола и по всичко си личеше, че е съвсем отчаян.

— А шефът какво каза?

— Нищо — разпери ръце Малинин. — Засмя се. Какво ти пречи, вика. Сега хората не ходят в музеите и не разглеждат галериите, а така току-виж у младите се породил интерес към твоето творчество. Негативната реклама, вика, е два пъти по-ефективна.

Калашников като че ли не го чуваше и се вглеждаше мрачно пред себе си.

— А вие не искате ли да се отбиете вкъщи, вашброде? — смени темата Малинин.

— Не — сви рамене той. — Кого ще намеря там? Повечето от моите познати и близки от цивилния живот изпукаха от глад, а пък онези, които оцеляха, отдавна са измрели.

Алексей излъга. Самият той без малко не закъсня заради това, че търси гроба на Алевтина на старото гробище. Но не намери нищо — нито паметника, нито оградката. И половин час рида като идиот.

Те излязоха на поляна, обляна от лъчите на изгряващото слънце. Малинин освети допълнително с фенерчето си пътечката, която водеше към хълма, и лекичко потръпна.

— Вашброде, тук има цяла локва съсирена кръв. Не е ясно каква е. Може някоя мечка да е разкъсала крава? Имам гадно чувство. Никакво оръжие ли не носите?

— За съжаление не нося — констатира Калашников. — Откъде да намеря оръжие за пет часа? Взех само един кухненски нож от магазина. Когато троших катинара, си раздрах ръката и сега ме боли. Знаеш ли, все пак е много гадно да си смъртен. В Града вече свикнах всяка рана да зараства за един час, а пък тук е пълен ужас.

— Я не ме баламосвайте — тросна му се за пръв път от сто години Малинин и Калашников го погледна изненадано. — Че как ще се справим без оръжие?

— Нали се справихме с доктора — махна с ръка Калашников, изкачвайки се към върха на хлъзгавия стръмен хълм. — А той имаше много по-опасно оръжие. Но, от друга страна, ще ти кажа честно, че няма да ни е лесно. Разгледах подробно досието на отец Андрей в един Интернет клуб, докато му търсех адреса. Доста костелив орех е той. Къде ли не е бил, ходил е дори в Кавказ като Лермонтов. Сигурно под възглавницата си крие нещо огнестрелно, а пък ние нямаме такива пушкала. И предчувствието ми подсказа, че той разиграва театър с нас

като господин професора. Ще ни гръмне още щом ни зърне. Няма да му е за пръв път.

— В такъв случай какво ще правим с него? — посърна Малинин.

— Ще умрем — извиси глас Калашников, крачейки по мократа трева. — Добре де, стига си треперил. Ще приложим изпробваната схема а ла Склифасофски — аз ще вляза и ще му отвлека вниманието, а ти ще се появиш след това и ще го цапардосаш по главата... Е, ако успееш. Все пак това е къща на село, а не небостъргач. Няма нищо сложно, ще влезеш през прозореца от задната страна. Ако се съди по информацията във вестниците, помощникът му се е удавил преди три дни и той живее съвсем сам.

— Може би все пак ще ми кажете какво е станало там, преди да се втурнем да умираме за втори път? — вбеси се окончателно Малинин и демонстративно се закова на място.

— Ама че упорито магаре си ти — изплю се ядосано Калашников и също спря. — Какво да ти разкажа, няма никакви тайни, би могъл да се сетиш и сам. Ако сега не изпратим добрия отец Андрей право при нас в Града и не подпалим скромното му жилище от всички страни, ще загине целият свят, просто ще настъпи краят на света. Надявам се, че си доволен от този отговор?

— Невероятно — прошепна едва чуто Малинин и се стовари в тревата. Поседя около минута, разглеждайки разсеяно повяхналата трева наоколо, и накрая повърна. — Интересно, за какъв дявол винаги става така? Защо е тази закономерност? Защо, когато в някоя най-обикновена кримка се появява някакъв клепоух маниак средна ръка, задължително си поставя за задача най-малкото да унищожи целия свят? Направо не може да се живее от тези глобални злодейски гении. Ако я караме по този начин, скоро няма да има кой да краде портмонета.

— И аз мисля така, братко — каза сдържано Калашников. — Но какво да се прави? Такава е спецификата на злото. Да вземем например „Ал Кайда“. След като хората й взривиха кулите в Ню Йорк, вече нямат право да се захващат с дребни неща, защото поклонниците им няма да ги разберат. Самотните злодеи също нямат кой знае какъв избор и ако заколят седем мъже и жени, кажи ми, моля ти се, кой ще оцени такава дреболия? Хората само ще се изсмеят и ще кажат, че се е появил някакъв дилетант. А пък да се стремиш да предизвикаш края на

света е суперско, още повече че досега никой не е успял да го постигне. Вярно, те не се замислят какво ще стане сетне. Но нали точно затова са манияци.

Лицето на Малинин се покри със сиви петна, а върху скулите му легнаха тъмни сенки.

— Я ми кажи, ти не посичаше ли с шашка фрицовете като зелки в Перемишел? — вбеси се Калашников. — А пък сега се изплаши от някакъв си поп. Тръгвай бързо. Трябва да приключим, преди да се съмне. Аз влизам пръв, ти влизаш след мен, само че малко по-късно, за да не стане ясно, че сме двама, защото всичко наоколо се вижда много добре от къщата.

Малинин кимна и неохотно се изправи.

Те стигнаха крадешком до къщата на отец Андрей, като от време на време светваха с джобното фенерче, защото слънцето се скри зад облаците и притъмня. Калашников се раздели с Малинин, стисвайки ръката му за сбогом, събу обувките си и се промъкна безшумно до прозореца от лявата страна на къщата. За изненада на Алексей той беше отворен. Калашников пое дълбоко хладния въздух и долови остра гъделичкаща миризма в него.

Това беше миризмата на разлят бензин.

ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ФИНАЛ

7 часа и 17 минути

Отец Алексей забеляза случайно самотните силуети още докато слизаха от хълма. Не започна да размишлява кои са те и защо идват при него или пък просто се канят да минат покрай къщата му, а веднага хукна към стаята да вземе автомата си. Когато се върна до отворения прозорец и погледна навън през инфрачервения прицел на калашника, вече не откри никого.

Кой ли можеше да е това? Може би Хензел? Или изчезналият лейтенант? Стиснал насоченото оръжие в дясната си ръка, той отвори вратата. По рохката пръст близо до прозореца се виждаха ясни следи от боси крака. Явно някой беше влязъл в къщата му. Какво пък, добре, че все още беше ранно утро. И който и да бе този човек — крадец или ченге, той нямаше да се измъкне жив. Имаше достатъчно патрони да избие цял батальон, а освен това в кабинета си държеше и един пистолет. Но кой ли му бе дошъл на гости?

Дръпването на затвора на автомата прозвуча стряскащо силно в тишината.

Стиснал ножа в ръка, Калашников изтича на пръсти по стълбището и по чудо не удари главата си в абажура, който висеше много ниско. Носът и очите му силно го смъдяха и той едва се сдържа да не кихне. Навсякъде миришеше на бензин, пък и тубите бяха наредени покрай стената. По всичко личеше, че след един-два часа светият отец се канеше да запали жилището си и да замине за някой далечен край. И затова двамата с Малинин трябваше да внимават много да не се опекаат в тази фурна. Но на този етап все още нищо не гореше. А това означаваше, че отчето беше някъде наблизко до къщата и може би пренасяше пленниците в багажника.

Така, а това какво е? Приличаше на дръжка на врата. Той я натисна лекичко и вратата се отвори. Въпреки че вече се бе съмнало, вътре беше тъмно като в рог. Заради тежките зелени завеси цареше пълен мрак.

Очите му трудно свикнаха с тъмнината и той различи в мрака очертанятията на едно бюро и на един шкаф. Нямахте да е зле да драсне клечка кибрит, но не биваше да рискува с бензина, защото всичко щеше да се взриви отведнъж и да настане страшна веселба. Той напипа някакъв квадратен предмет на бюрото и го дръпна към себе си. Аха, беше точно това, за което си мислеше... Ето я и Книгата. Явно отчето често я препрочиташе.

Алексей прерови чекмеджетата на бюрото. Не, бяха празни... Трябваше да продължи нататък, защото собственикът може би вече се бе върнал и бе открил, че в дома му има неканени гости. Но той не забеляза малкия пистолет, който бе оставен малко встрани от Книгата зад преспанието.

Стиснал автомата в бойна готовност, отец Андрей надникна в стаята и веднага долови чуждата миризма. Явно някой току-що беше влизал тук. Валтерът! Майко мила, тази гадина беше взела валтера му! Той се втурна към масата и с облекчение напипа сребрилата дръжка на пистолета, но в същия миг уплахата го хвърли в пълен шок. Рисувайки живота си, включи фенерчето, закрепено на цевта на автомата. „Боже мой... Точно така, Книгата беше изчезнала. Ах, ти, гадино мръсна, копеле такова... Край... Няма къде да се скриеш, свършено е с теб!“ Той се върна до стълбището и започна да слиза бавно, взирайки се изплашено в мрака.

След като претърси къщата, Калашников разбра, че вътре няма никого. Влезе във всички стаи, с изключение на една, но вратата ѝ не се отваряше, а той не искаше да я разбива. Отиде на първия етаж и излезе обратно през прозореца в градината. Така, а каква беше тази барака срещу къщата?

Алексей пхна Книгата под ризата си, преодоля разстоянието с няколко скока и надникна вътре. Я виж ти, и тук миришеше на бензин. Толкова се надиша на тази миризма, че скоро щеше да започне да халюцинира. Оставаше му само да се надява, че ще му се привиди голата княгиня Чихиквишвили да танцува на пилон. Обкованата с желязо врата не беше затворена. По всичко личеше, че под бараката имаше зимник, в който селяните обикновено държаха зеленчуци... Майко мила, трябваше час по-скоро да се справи с това?

Какво ли имаше долу? Той видя голяма стая, някаква пластмасова масичка и стар дюшек. Но и тук нямаше никого. Може би

не биваше да чака повече и веднага да подпали всичко тук, а сетне да изчака връщането на отец Андрей при пепелището на родната му къща? Вероятно щеше да постъпи точно така, но първо трябваше да намери Малинин, който се щуреше някъде из къщата.

Калашников тръгна обратно към стълбището. И не чу нищо, а по-скоро видя как от бузата му пръсна кръв. Под окото дълбоко в лицето му се заби парченце пластмаса от строшената от оловото масичка. Звукът от откоса на автомата, изстрелян с най-обикновен заглушител, приличаше на сочно храчене. Ако той не бе успял да се извърне, отдръпвайки се внезапно от мястото, на което стоеше, щяха да го улучат най-малко два куршума.

Алексей се хвърли на пода и моментално се претърколи към масивния скрин, а в същия миг от дъските се разхвърчаха трески. Тах-тах-тах-тах! Стреляха по него почти в упор, а от нападателя го делиха само няколко метра.

— Лежиш ли, мръсно! — разнесе се в тъмното гласът на отец Андрей. — Излез с вдигнати ръце, иначе ще подпала мазето още сега. И ще се задушиш от дима заедно с останалите плъхове.

— Наистина ли? — подсмихна се иззад скрина Калашников. — А какво ще стане с Книгата, отче? Ти я търсиш, нали така? Иначе веднага щеше да ме подпалиш, без да изпадаш в сантименталности. Така че внимавай, като стреляш, защото по стълбището ти е разлят бензин и ако стане нещо, ще изгорим и двамата.

В отговор се възцари мълчание, тъй като отец Андрей явно не очакваше това.

— И ще се отворят огнените Адски порти, и оттам, облени в кръв и сълзи, на Земята ще слязат палачът, блудницата, драконът, мъртвецът, вещицата, върколакът и черната сестра на врага на човешкия род — започна да цитира напевно по памет първата страница на Книгата Калашников. — И трупните пламъци ще погълнат Земята, и на високия трон от костите на убитите ще седне новият Цар на ужаса — Черният ангел, Раят и Адът ще рухнат и всичко ще се смеси във вечен мрак.

От мястото, където се намираще отец Андрей, продължаваше да не се чува никакъв звук.

— И за какво ти е всичко това, а, свети отче? Да не би животът да ти е доскучал, кажи де? — извика Алексей, като в същото време се

опита да пропълзи от лявата страна на скрина.

Този път отец Андрей отговори на Калашников. Гласът му беше спокоен и студен:

— Нямам намерение да си играя с теб на тези холивудски номера. Щом не искаш да ми я дадеш, недей. Изгори заедно с Книгата, изрод такъв! Дошъл си от Ада и в Ада ще отидеш, скапан копой.

Той насочи автомата към локвата бензин. И единствено усетът му на боец от специалните части и нюхът му на див звяр го накараха да се обърне. Оказа се, че го направи точно навреме. Одирайки част от кожата на ухото му и отсичайки кичур коса, в дървената рамка на вратата с пукот се заби острието на брадвата, извадена от сандъчето с градинарските инструменти. Отец Андрей натисна спусъка, куршумите разкъсаха гърдите на нападателя от дясната страна, а алената му кръв бликна като фонтан. Но вместо да падне, мъжът скочи напред и с мъртва хватка се вкопчи в гърлото му.

Автоматът се озова притиснат с дулото надолу между телата на борещите си. Отец Андрей удари силно с глава окървавеното лице на мъжа и изви с професионален жест китката му. Чу се гадно хрущене на счупени кости и нападателят се разкрещя, но така и не отдръпна впитите си в гърлото му ръце. Пред очите му притъмня, той се опита да измъкне заклещеното оръжие, поемайки си трескаво въздух, събори противника върху себе си и в същия миг върху главата му се стовари един стол.

Губейки съзнание от болка, отец Андрей се опита да натисне спусъка на автомата, но ръката му не се покори, защото от сухожилието му стърчеше дръжката на нож, а той дори не бе забелязал как се е забил в нея. Калашников замахна и го удари повторно по главата, а тънещият в мрак свят се взриви на милиарди ярки искри в очите на лидера на сектата.

Калашников издърпа настрана Малинин, който бе паднал заедно с отец Андрей. Той хъркаше и кашляше, бълвайки кръв. Дясната му ръка беше неестествено извита, а от мястото, където бе счупена, стърчеше жълта кост. Алексей съблече ризата си, разкъса я със зъби и започна да бинтова простреляните гърди на унтерофициера.

— Недейте, вашброде — прошепна едва чуто раненият, опитвайки се да отблъсне щабскапитана. — Май че вече умирам. По дяволите, толкова ме боли. Много е гадно да умираш за втори път,

честна дума, по-лошо е дори от първия. Ох-х-х... мамицата ви мръсна, да пукнете дано... Много ми е студено. Справихме ли се с него? Кажете ми, преди да умра, това ли е краят?

— Да — потвърди Калашников, вторачен в яркото петно, което се просмукваше в плата. — Това е краят.

ДЕВЕТДЕСЕТА ГЛАВА ПРОВАЛЪТ

предишната вечер, 22:00 часа

„Започва специалната ни емисия новини. Току-що наш източник от Ведомството, който пожела да остане анонимен, ни съобщи, че след специална операция служителите на шефа са задържали прочутия сериен убиец, който цяла седмица тероризираше Централния район на Града с жестоките си убийства. Ако сте прави, ще е по-добре да седнете, защото се оказа, че Ангелът на смъртта не е някой друг, а високопоставеният чиновник от медицинския отдел на Ведомството професор Николай Василиевич Склифасофски.“

На екрана се появи черно-бялата снимка на Склифасофски, на която беше заснет по време на срещата му с един император. Около тях се виждаха дами с дантелени шапки.

— Ще ви съобщим по-късно мотивите, тласнали мирния лекар към тези страшни престъпления — продължи Кистев. — А сега сме поканили за коментар един експерт — серийния убиец Анатолий Оноприенко, който ще ни разкаже технологията за залавяне на манияци.

Без дори да погледне плешивия мъж, който се появи до Кистев, Юда изпусна дистанционното на телевизора. Неканената сълза, която се търкулна от окото му към коприненото одеяло, остави мъничко петънце.

Провал. Всичко се провали. И офицерчето, и шефът, и Гласът се оказаха далеч по-ефективни, отколкото предполагаше, когато си мислеше, че е оглавил вселенския заговор. Последната кандидатура не беше отишла на земята, а това означаваше, че краят на света нямаше да настъпи след шест дни.

Мамка му, ама че обидно! Всеки път, когато до освобождаването му от златната клетка оставаха броени секунди, винаги се случваше нещо! Изглежда, краят на света никога нямаше да настъпи и той беше само една абстракция също като комунизма. Гласът и шефът никога нямаше да се разберат за крайната дата, а самотните ентузиастични винаги

ги застигаше печална съдба. И никой нямаше да разбере неговото отчаяние, болка и надежда, с които Юда столетия наред четеше хилядите еднотипни заглавия в жълтата преса, гласящи: „Сляпо момиче предсказа, че краят на света ще настъпи след една година в московското метро!“ Пълни глупости дрънка това ваше сляпо момиче! Също като баба Ванга — обещава, обещава и в крайна сметка праметна всички тази стара мошеничка.

Книгата... Е, Евангелието от Юда, естествено, щяха да го унищожат, та никой да не научи какво гласи ПРОРОЧЕСТВОТО, написано напук на апостол Йоан с неговите малоумни дяволи и конници на Апокалипсиса. И ПРОРОЧЕСТВОТО, и кандидатурите, и рецептата за еликсира разказваха на десет страници, че онова, което е създал ТОЙ, е лесно да се разруши, ако се изгуби два пъти повече време. Жалко, че самият Тринайсети не успя да се възползва от тази Книга, защото животът му грубо прекъснаха Изпълнителите, изпратени от Пилат. Че на това отгоре представиха всичко в стила на италианската мафия — уж той сам решил да се обеси. Да, бе, как ли пък не!

Черният ангел трябваше да стане новият властелин на оцелелите след края на света хора, които по чудо щяха да се спасят от пламъците на вулканите и от ужасите на земетресенията, той щеше да е единственият властелин на планетата, унищожил безкрайната власт на Ада и Рая, слагайки край на безсмисленото им вечно противопоставяне. Той имаше само един шанс да победи. Но очакването му, продължило две хиляди години, завърши с нищо. Книгата беше намерена, но в последния момент те успяха да строшат ръката, вдигнала меча на ПРОРОЧЕСТВОТО, който щеше да ги накаже.

Тринайсетият избърса сълзите си. Всичко свърши. Нямаше никакъв смисъл да се разстройва, защото не можеше да си помогне, като терзае измъченото си и без това сърце. Трябваше да се държи и да не показва на палачите си колко е разстроен. Сега щеше да седи тук неизвестно колко години — може би две хиляди, а може сто хиляди и трябваше да измисли с какво да се забавлява.

Май че щеше да е най-добре да се заеме отново със зулуския език, който доста позаряза през изминалата седмица. Така, а какво ли да си поръча за обяд? Да речем, голяма бутилка водка „Абсолют“ и

цяла печена пуйка по пекински — с палачинки, с лук и със сметанов сос. Какво пък? Идеята не беше лоша.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЛЮБОВНАТА НИШКА

малко по-късно, 7 часа и 55 минути

Малинин се чувстваше изключително зле. Импровизираната превръзка бързо се напои с кръв и сега тя се стичаше на тънка струйка по пода. Той гледаше със замъглени очи Калашников, който душеше тревожно въздуха и се оглеждаше.

— Извинявайте, вашброде — каза със слаб гласец Малинин. — Видях, че този гадняр се шмугна зад вас в мазето... И си викам: сполетя ни беда... Запалих клечка кибрит, за да намеря някакво желязо и дори забравих за бензина... И като тресна, едва успях да изскоча през прозореца...

Калашников трябваше да положи огромни усилия, за да не се разсмее в присъствието на умирация.

— Странен финал се получи — разсъждаваше Малинин, кашляйки кръв. — Лично аз смятам, че в цялата история липсва любовна нишка. И романтиците би трябвало да добавят нещо. Да речем, някакъв вманиачен доктор да преследва някое момиче, а пък вие да го защитите, а сетне неусетно да се влюбите. Според мен това би било много готино. В трилърите винаги става така.

— Наистина — разстрои се Калашников. — Май изпуснахме романтиката. А пък имаше толкова много кандидатури и това изобщо не беше без значение. И Монро, и Клеопатра, дори и Лилит можеха да свършат работа. Разбира се, че е обидно. Нищо де, обещавам ти, че следващия път ще наваксаме.

— Внимавайте, вашброде... Ще запомня това — усмихна се Малинин и умря.

Калашников затвори очите му и сложи автомата на коленете си. В пълнителя му имаше още два патрона. Отец Андрей вече се бе съвзел. Лежеше на пода и гледаше Калашников с омраза, но в същото време не изпитваше страх, а по-скоро някаква смесица от уплаха и любопитство.

— Адска твар — изсъска мъжът в черно с къркорещ глас.

— Такъв съм — съгласи се охотно Алексей, разглеждайки изпръсканото с кръв брадато лице.

Отец Алексей малко се смути от откровения му отговор. Дискусията очевидно не вървеше.

— И защо трябваше да правиш това? — попита Калашников, възползвайки се от паузата. — Не ти ли стигаше властта над сектантите, да не би да си превъртял от скука? Искаше да управляваш Земята, така ли... отче?

— Хората заслужават това — простена дрезгаво отец Андрей. — Какво добро са направили в нашия свят? Навсякъде има само болка, смърт, кръв, ужас и страдания.

— Така си и знаех. Всички глобални манияци говорят едно и също — смръщи се Алексей. — Трябва да си наемете добър пиар, чувате ли? И в киното, и в живота непрекъснато се леят едни и същи тиради. Няма ли поне веднъж някой да реши да сложи край на света просто защото го е изтормозила рекламата на йогурт?

— Аз не исках да управлявам — обясни отец Андрей. — Аз не съм Черния ангел, и през ум да не ти е минало. Канех се да застана на колене и да моля като покорен роб, поднасяйки властта на света на НЕГО. Искях да настане НЕГОВОТО царство.

— На НЕГО ли? — разсмя се Алексей. — Колко гениално! Вие, всички вие, които говорите и действате от НЕГОВО име, поне веднъж направихте ли опит да попитате самия НЕГО? Замислихте ли се дали самият ТОЙ иска това? През разтърсващо умната ти глава не е ли минавала мисълта, че ако ТОЙ пожелаеше, край на света щеше да настъпи още утре? А не ви ли е жал за стотиците милиони хора, които ще загинат, когато земетресенията и цунами започнат?

— Че защо да ми е жал за тях? — учуди се мъжът в черно. — Те са заслужили това с греховете си.

— Да, този въпрос наистина е глупав — кимна Калашников. — И аз също съм глупав. Защо ли дискутирам тук с теб като в парламента... До скоро. В нашия Град отдавна вече те чакат.

Алексей изплю треската, която се бе забила между зъбите му, и се прицели.

Най-неочаквано отец Алексей осъзна, че не изпитва болка. Това го изпълни с небивала радост и сила. Той не знаеше, че вторият удар със стола беше счупил гръбнака му.

— Зная какво съм вършил — разсмя се той. — Нищо не можеш да ми направиш! ТОЙ ме пази. Страх ли те е? Тогава се махни, ти не можеш да ми навредиш, проклети демоне!

Той се кикотеше и тъй като не можеше да спре, се смя дълго до пълно изтощение. Скоро се разхълца. И по брадата му потекоха сълзи.

— Грещиш — каза безизразно Калашников и стреля.

Когато излезе навън, къщата срещу него пламтеше, покривът ѝ се бе продънил, а езиците на пламъците облизваха почернелите стени. Ако вътре имаше някой, значи беше изгорял или се бе задушил от дима, защото дори живи трупове като Франкенщайн и Дракула също можеха да бъдат засегнати от унищожителното въздействие на огъня.

В далечината се чу вой на пожарни сирени. Явно към огнения стълб, който се виждаше добре от всички страни, идваше пожарна. Избата също започна да бълва гъст черен дим, тъй като на излизане Калашников хвърли запалена клечка кибрит на пода. Наоколо цареше нетърпима жега от пламъците, а въздухът трептеше, сякаш се разтапяше. Явно огънят се бе прехвърлил и в градината. Нищо де, макар дърветата да бяха красиви, не му беше жал за тях.

Калашников бръкна в джоба си и извади ампулата. Жалко, че не съществуваше самостоятелен сборник от древни арамейски заклинания, иначе щеше да си го купи, независимо колко струва. Дрехите му се превърнаха на прах, докато пътуваше от Града към Земята, но еликсирът беше оцелял. Той подхвърли капсулата в дланта си и отчупи тъничкото капаче.

Алексей знаеше, че еликсирът може да убива и тук, тъй като въздействаше на обитателите на отвъдния свят като най-обикновена светена вода. Да, в момента той беше точно такъв, какъвто бе и преди смъртта си — човек от плът и кръв, но все пак по-различен, защото преди не биха могли да го убият с течността, в която е престояло сребро.

Но дали принадлежеше на ТОЗИ свят? Май че вече не. Беше живял трийсет години на Земята и осемдесет години в Града. Какво го чакаше тук? Нищо. Разбира се, можеше да се разходи по „Арбат“, както се канеше да направи покойният Малинин, да си купи едно юзче водка на „Столешников“ и да отиде в „Яр“, за да види как мажат пресен хайвер върху жълтото масло. Само че защо му беше всичко това? Само за да измъчва душата си. Алевтина нямаше да стане от

гроба и двамата никога повече нямаше да се срещнат тук. А пък там може би имаха шанс. Макар и един на милион, но имаха.

Калашников вдигна капсулата към устните си. Вече беше време. В кантората му се бе натрупала работа и само разпитите на доктора и отца му бяха достатъчни. Пак нямаше да се наспи, а сетне трябваше да участва и в спешната мозъчна атака за наказанието, което Върховният съд щеше да предложи за отец Андрей. Дали да го погълне или не? Добре де, все едно... Няма как да се наживееш малко преди да умреш.

Той огледа яростния пламък, който започна да обхваща дърветата. И глътна еликсира.

Пожарникарите, които нахлуха в градината, мъкнейки подире си брезентовия маркуч, видяха сред ябълките ярко избухващи огнени искри, които се изстреляха с огромна сила нагоре.

ДЕВЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ФРАУ БРАУНЦАЙНЕР

след една седмица, 14:00 часа

Мария-Антоанета разглеждаше с любопитство окървавения гост, който вече повече от час чакаше търпеливо шефа в черното плюшено кресло. Пришелецът не изглеждаше много добре, но през двата века, откакто работеше в канцеларията на шефа, кралицата бе свикнала да вижда и по-страшни неща.

Мъжът, облечен в димящи остатъци от петниста униформа със зелена лентичка, разкрасена с арабски плетеници, държеше на коленете си картонена кутия и непрекъснато вадеше от нея ту ухо, ту челюст, ту око, като безуспешно се опитваше да ги сглоби, сякаш бяха елементи от детски конструктор „Лего“. Странният посетител нямаше глава, а на оцелялата му по чудо част от брадичката се виждаше само кичур от обгорената му дълга брада и затова беше невъзможно да се разговаря с него.

В Града очакваха идването му вече единайсет години, често съобщаваха, че всеки момент ще пристигне, и изпрацаха пред Адските порти лимузина, на която със златни букви беше изписано „Шамил“. Но всеки пък се оказваше, че съобщението е фалшиво. В крайна сметка той пристигна в момента, когато изобщо не го очакваха, и шефът вече половин година не можеше да намери време да си поговори с него.

Мария-Антоанета се нареди гостоприемно да му предложи чаша чай, но веднага се сети, че той няма с какво да пие. Нищо не можеше да направи по този въпрос, но трябваше да забавлява с нещо госта, докато шефът се освободеше. Тя се усмихна дежурно и му подаде тубичка лепило „Момент“. Той ѝ благодари с кимване, отново извади ухото от кутията и го намаза с лепило с обгорения си пръст. Ако се съдеше по синята лампичка, която мигаше на интеркома, шефът продължаваше да се опитва да се свърже с Небесната канцелария, но по неизвестна причина номерът даваше заето. Щракването от

осъществената връзка прозвуча много неочаквано и я накара да потръпне. Прекрасно, най-сетне му провървя.

Шефът с неопишимо страдание изтърпя паузата, изпълнена с музиката на арфистките.

— Може да прозвучи банално, но нямах съмнения, че пак ще се обадиш — каза царствено Гласът. — Ако не се лъжа, последния път се сбогувахме за следващите сто години, нали?

— Общо взето, последния път се обади ти и беше доста разстроен — парира го шефът. — Така че нека не започваме веднага с хапливите подмятания.

— Това е много трудно, особено в светлината на последните новини за изригването на вулкана в Индонезия — избоботи Гласът. — Пак ли е дело на твоите ръце? Както и да е, кажи какво искаш?

— Предполагам, че тъй като ти непрекъснато виждаш и чуваш всичко, вече отдавна знаеш какво се е случило? — изрече ехидно шефът. — Не искаш ли да ме поздравяш?

— Никога не съм ти пожелавал успех — отсече студено Гласът. — Така че ще минеш без поздравления. Раят и Адът не рухнаха, всичко се успокои и системата от контрасти и противовеси ще си остане същата. Знаех, че заплахата ще се размине, и затова не ти помогнах.

— О, да, разбира се! — възхити се шефът. — Как можах да забравя! Това е просто една прекрасна, направо великолепна позиция! А това, че благодарение на твоя вечен будистки непукизъм и удобната ти позиция „да става каквото ще“ изгубихме Менделеев, не те вълнува особено, нали?

— Вълнува ме — съгласи се Гласът. — Но какво да се прави? Значи такава е била съдбата му.

— На всички въпроси имаш един и същ отговор — въздъхна шефът. — Между другото, поръчителят на всички тези убийства се оказва ъ-ъ-ъ... едно момче, което май е работило за теб.

— Той не е работил за мен — отвърна Гласът. — Ако се съди по постъпките му, по-скоро е работил за теб. Искам да ти напомня, че вече съм казал: „Ще дойдат при вас и ще говорят от мое име, но вие не им вярвайте, защото тези пророци са лъжливи.“ Забрави ли това?

— Помня го — потвърди унило шефът. — Добре, да оставим тази тема. Но искам да ти заявя, че аз също нямам нищо общо с това.

Понякога хората сами си измислят ужасни неща, а околните започват да твърдят, че аз съм ги тласнал по наклонения път и аз съм им натъпкал главите с такива идеи. Нищо подобно. В сравнение с някои хора аз съм направо агнец.

— Това е интересно сравнение — развесели се Гласът. — И какво си решил да правиш с тях сега? Имам предвид с твоите оперативни работници и с твоите престъпници?

— За отец Андрей още не зная — сподели уклончиво шефът. — Тези неща ги решава Главният съд. Но той няма да скучае. Във Водството ще свикаме специално заседание, ще направим мозъчна атака и ще измислим такива неща, че всички ще ахнат. Общо взето, той е страшно изненадан, че се е озовал в Ада. Мислел си, горкичкият, че ще се озове в Рая, и без малко не откачи. С Краузе постъпих както се канех — изпратих го в деветия кръг, във вечните ледове да приготвя месо за печени шишове на пингвините. Мисля, че там ще развие бурна дейност, защото той все пак е германец, а тази нация е като еврейската и навсякъде се урежда добре. На доктор Склифасофски, който окончателно полудя, му заличих самоличността и го направих бяло тигърче в зоопарка. По всичко личи, че там му харесва, туристите с радост се снимат с него и го хранят с мляко от бутилка. Прослушах записа на диктофона му. Най-обидното е, че е прав за някои неща. Нашата система в Града може да вкара в лудницата дори здрав човек. Но няма да я променям, я! Тя нарочно е създадена така, та хората да страдат и да се мъчат в Ада.

— Би трябвало да работиш в правителството на Русия — подсмихна се Гласът. — Там е същинско неразорано поле за твоите експерименти. Добре, а с какво реши да наградиш Калашников?

— Дадох му ново жилище в елитен район — обяви важно шефът. — С камериерка, с портиер и с всичко останало. Дадох му и нова кола. Каня се да му вдигна и една вила в хавайския район. Какво друго му трябва на един руснак? Даваш му кола, апартамент и вила и той вече си мисли, че от Ада е отишъл в Рая. Бях сигурен, че той ще се върне от Земята, макар че дори и на мен ми харесва от време на време да си почивам на морето. Засега момчето е затънало до гуша в работа, макар че на мен ми се ще да направя изключение и да го пусна в отпуск за една година. Заслужи си го. А ти защо не пуснеш жена му от Рая да се видят? Поне по време на някоя туристическа екскурзия?

— Ще си помисля — обеща Гласът. — Но само ако гарантираш, че няма да се случи нищо греховно. Много добре знаеш, че не мога да допусна това.

— Двамата не са се виждали осемдесет години. Разбира се, че между тях не може да се случи нищо греховно! — каза иронично шефът. — Добре де, по-късно ще обсъдим това. В момента Малинин е на пластична операция, както и отец Андрей, защото беше много обгорял по време на пожара в избата. Отначало беше страшно сърдит на Калашников, че не го е измъкнал навън. Високото звание и пълната ракла със злато, както и постоянен пропуск за квартала на нимфетките са му гарантирани. Да, взеха ни акълите този Андриюша и старият доктор! Още не мога да си поема дъх. Но всичко е добре, когато свършва добре.

— За мен би свършило добре, ако Адът престанеше да съществува — изхили се цинично Гласът. — Но какво хубаво би могло да има в това, че са победили силите на злото? Обаче аз ще взема предвид факта, че в крайна сметка те са надвили едно още по-голямо зло, и ще си замълча.

— Благодаря — поклони се палячовски на слушалката шефът. — Жертвите на престъпленията също се съвземат лека-полека. Отначало бяха толкова обгорели, че никой не можеше да ги разпознае, а освен това бяха изпаднали в шок. Дори на Франкенщайн му е било трудно да преживее такава нещца. Не си спомнят нищо, защото Поръчителят през цялото време им е слагал приспивателни и обездвижващи серуми. Ще преминат през курс на рехабилитация в болницата, сетне ще им направят по една бърза пластична операция на лицата и отново ще отидат да изтърпяват наказанията си. Момичетата в еврейската столова вече тъгуват за Хитлер. Вярно, Хензел така и не се намери. Малинин каза, че го нямало в къщата на отец Андрей. Майната му. И без това рано или късно пак ще се появи в Града и тогава вече ще ми плати за всичко. Не открих при нас и брат Ираклий. Сигурен ли си, че го няма и при теб в Канцеларията?

— Сигурен съм — потвърди Гласът. — Щом не е нито в Рая, нито в Ада, просто нямам представа къде би могъл да се дене след смъртта си. Преровихме всички архиви, но не открихме никаква следа от него.

Шефът се замисли дали да не съобщи на Гласа още една информация, която леко го тревожеше, но след като се поколеба за миг, се отказа. Разполагаше с още малко време и щеше да се опита да реши сам проблема.

Плазменият екран излъчваше новите реклами, които бяха изпратили по „хелент“, за да получат одобрението му. Разтърквайки червените следи от въжето на шията си, Саддам Хюсеин излизаше от гроба и размахваше мобифон с думите: „Мама не отговори! Излиза й скъпо, когато някой я търси!“ Не звучеше зле. Трябваше да се разпореди да започнат да я въртят по двеста пъти на ден. Съдът още не бе заседавал за Саддам, тъй че можеше да изкара малко кинти.

— Имам работа — откъсна го от мислите му Гласът. — И за разлика от работата на такова чудовище като теб моята е благородна. Доколкото разбирам, вече каза всичко, което искаше. Ще се сбогуваме ли?

— Чакай малко. — Шефът взе от бюрото предварително подготвените листове, запълнени с едър разкривен почерк. — Искам да ти кажа нещо, направо ще пукнеш от смях. Само чуй какво изумително писмо получих днес.

Шефът сложи ръка на кръста си и започна да чете, имитирайки артистично баварски акцент:

— „Скъпи и любими Ръководителю! Пише ви една ваша скромна поклонница — инвалидът от войната, унтерщурмфюрерът от СС фрау Хермина Браунщайнер. Бързам да ви информирам, че моят съсед — русише доктор фон Склифасофски, е държавен престъпник, опасен убиец и тайно подкопава устоите на Града...“

Шефът едва сдържаше смеха си, но продължаваше да говори с акцент:

— „Аз нямам крака, но имам умна глава. Когато забелязах, че докторът често се прибира късно вкъщи, си спомних, че у нас, в Германия, така постъпваха нелегалните и червените свине — врагове на Третия райх. След като пробих с помощта на перфоратор дупки в бетонната стена, която ни дели, започнах да наблюдавам Склифасофски. За кратко време успях да събера потресаващи данни за това, че той се кани да извърши серия от убийства на известни хора. Въпреки отвратителното качество на протезите на краката ми и старата ми инвалидна количка на два пъти го проследих до

местопрестъплението, наблюдавайки го с военен бинокъл от едно безопасно укритие. Първия път с помощта на някаква неизвестна напитка той изгори един китаец с очила, а втория път уби с въздушна пушка с някаква загадъчна система за действие непознат за мен интелегент. Успях да заснема всичко това отдалеч с любителска камера и любезно прилагам касетите. Хер Шеф! Искрено се надявам, че моят донос ще бъде оценен по достойнство от вас и аз най-сетне ще бъда преместена от тази кочина в достойно жилище, оборудвано със специална техника за инвалиди. Искам също така да ви информирам, че вече цял месец не мога да следя новините, защото скромната ми заплата не ми позволява да харча пари за вестници, а телевизорът ми отдавна не работи, тъй като домоуправителят пренебрегва настоятелните ми молби да ми изпрати телевизионен техник. Моля да ме извините, че не можах да ви изпратя това писмо по-рано, но през последната седмица изпитвах фантомни болки в краката и почти не ставах от леглото. Смятам, че усилията ми за залавянето на престъпника ще бъдат щедро възнаградени. Зиг хайл! Винаги ваша унтерщурмфюрер от СС и инвалид от войната Хермина Браунщайнер.“

Шефът захвърли листа на бюрото. Лицето му се свиваше и отпускате като гумена топка.

— Само си представи! Ние се побъркахме, вдигнахме на нокти всички, хората по цели ноци не спяха, а пък тази бабичка отдавна го е проследила. И целият проблем е в това, че телевизорът ѝ не работи от сума време и тя не е знаела какво съобщават за започналите убийства. Ако не беше старческото ѝ оглупяване, може би щяхме да хванем Склифасофски почти веднага! Да, направо звучи като виц.

Без да се наговарят, шефът и Гласът се разсмяха едновременно.

ЕПИЛОГ

Беше смешно. Какво ти смешно! Направо беше глупаво. Още не беше тръгнал да взривява и веднага се натъкна на един пътен милиционер. И той като почна — ха това, ха онова, тия винаги имаха за какво да се хванат. Измъкна триста рубли от него за нищо. На това му се вика да си изкараш нещо за бензин.

Вечерта беше свинска и в това нямаше съмнение. И следващата също щеше да бъде такава. Света събра багажа си и затръшна вратата, крещейки, че няма да живее с човек, който не може да спечели пари дори за едно кожено палтенце за зимата, та затова всичките ѝ приятелки вече ѝ се смеели. Трябваше да се обади на момичето утре. Явно беше изпаднало в истерия, на всеки се случва.

Дмитрий спря старата лада край тротоара и започна да пребърква джобовете си, за да намери цигари. Сетне оправи смачкания пакет с полепнал тютюн. По дяволите, бяха му останали само две цигари. Той стисна филтъра със зъби и всмукна дълбоко от горчивия дим.

А може би Света беше права. Той беше на четирийсет години, получаваше инженерска заплата, а зад гърба си имаше най-обикновен и впоследствие оказал се ненужен на никого институт и дълги години безпаричие. Коя жена щеше да го обикне, при положение че наоколо имаше толкова много съблазни. А жените искаха и кожени палта, и блузки, и да се потъркалят на плажа в Турция. Но заплата от петнайсет хиляди изобщо не стигаше за това. Откъм хълмовете миришеше на изгоряло. Разправяха, че преди три дни тук се подпалило нещо, май че нечия къща.

Разнесе се стон. Дълъг и протяжен. Господи, какво беше това? Дали му се стори? Не, ето че стонът се чу отново. Май че плачеше някаква жена. Дмитрий изскочи от колата и затвори вратата.

— Ей, къде сте? Ехо! Как сте?

Той хукна по посока на звука, но стоновите стихнаха. Като че ли идваха от поляната до самата гора. Той се изкачи на хълма и се огледа тревожно на всички страни.

— Госпожице, зле ли ви е? Какво има?

Тя мълчеше. Да не би да беше пияна?

— Госпожице...

Едва в този момент видя, че в края на гората лежеше чисто гола сгърчена жена. Русите ѝ коси бяха смачкани и почернели, а на места бяха напълно изгорели ѝ стопени. Голото ѝ тяло почти изцяло беше покрито с гъсти черни сажди. На лявата ѝ ръка имаше огромна синина във формата на следа от гривна.

Дмитрий, който се бе възпитавал от филмите за мускетарите, метна върху жената изкуственото си китайско яке. Мили боже, какво ли се беше случило с нея?

— Как се чувствате? Коя сте?

— Аз... не зная... — чу той тих глас с неясен акцент, който приличаше на прибалтийски, само че имаше гърлено „р“. — Стана ми лошо... Не можех да дишам... Ръката не ме пускаше... Аз се дърпах... Сетне изведнъж се освободих... Запълзях нанякъде, където има въздух... Пълзях дълго, много дълго... Къде съм? В Града ли съм?

— Не, градът не е тук. Москва е на петдесетина километра от нашите места. Я ми кажете, можете ли да вървите? Имате изгаряния, трябва да ви заведе в болницата.

Жената се опита да стане, но моментално падна, като стенеше.

— Извинете... Не мога. Не усещам краката си.

— Няма страшно. — Дмитрий я вдигна с лекота на ръце, сякаш беше перце, и тя инстинктивно го прегърна през врата. В този толкова трагичен момент не беше хубаво да му минават такива мисли, само че... Мили боже, какви са тези гърди? Сигурно носеше сутиен нулев номер.

Дмитрий сложи жената на задната седалка, седна зад волана и запали бързо мотора. По радиото предаваха новините за събитията, които наскоро потресоха селището.

„И отново за мистичния случай, станал в Ладжинско — разнесе се звънкият глас на репортерката. — Според нашата информация на мястото на изгорялата къща, собственост на лидера на сектата «Рай сега» Андрей Коновалов, по-известен като отец Андрей, са открити седем обгорели до неузнаваемост трупа — пет в самата къща и два в мазето. Според предположенията на съдебните медицински експерти е станал инцидент, по време на който господин Коновалов и гостите му

са били убити в мазето с автомат «Калашников», който също е бил намерен на местопрестъплението. Органите на реда изясняват самоличността на петимата, сред които се предполага, че е имало една жена, загинала на втория етаж на сградата. Пресаташето на сектата «Рай сега» заяви, че е потресен от трагедията, но на този етап се въздържа от други коментари. В същото време продължава издирването на лейтенанта от милицията Артьомий Харченко, който изчезна преди няколко дни. Според информацията на наши източници от Министерството на вътрешните работи...“

Дмитрий завъртя копчето, за да намали звука, и излезе на пътя. Жената тихо плачеше, сгушена в якето на задната седалка. Ако човек я измиеше както трябва, щеше да е много красива.

— Извинете, как се казвате? — попита я той.

— Мерилин — изхлипа блондинката.

— Мерилин ли? — учуди се Дмитрий и се сети за един свой любим филм. — Хубаво име...

Издание:

Автор: Зотов

Заглавие: Еликсир в Ада

Преводач: Ива Николова

Език, от който е преведено: руски

Издател: ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: руска

Печатница: Експреспринт ООД

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-011-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5069>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.